

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HALLOWED HARBINGERS
BOOK ONE

ETCHED *in* FROST

L.R. FRIEDMAN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ETCHED *IN* FROST

Buza Kazınmış

Telif Hakkı© 2024 yazar L.R. Friedman

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabın izinsiz olarak kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör & Quill tarafından

düzenlenmiştir Kapak Books and

Moods tarafından yapılmıştır

Formatlayan: Disturbed Valkyrie Designs E-kitap

ISBN: 979-8-9891984-5-0

Baskı ISBN: 979-8-9891984-6-7

İÇİNDEKİLER

Etched in Frost Hakkında

İçerik & Tetikleyici Uyarılar _

Oynatma Listesi

Bale Terimleri Sözlüğü

Habercilerin Mevsimsel Döngüsü Nasıl İşler?

Önsöz Ocağ

1. Jolie

2. Jax

3. Jolie

4. Jolie

5. Jax

6. Jolie

7. Jolie

8. Jax

9. Jolie

Şubat _

10. Jolie

11. Jax

12. Jolie

13. Jax

14. Geçtiğimiz Şubat

15. Jax

16. Jolie

17. Jolie

18. Jax

19. Jolie

20. Jax

21. Jolie

22. Jolie

23. Jax

24. [Jolie](#)

[March](#)

25. [Jolie](#)

26. [Jax](#)

27. [Jolie](#)

[April](#)

28. [Jolie](#)

29. [Jolie](#)

30. [Jolie](#)

[May](#)

[Haziran](#)

[Temmu](#)

[z](#)

31. [Jolie](#)

32. [Jolie](#)

33. [Jolie](#)

34. [Jolie](#)

35. [Jolie](#)

36. [Jolie](#)

37. [Jolie](#)

38. [Jolie](#)

39. [Jax](#)

40. [Jolie](#)

[Ağustos](#)

[Eylül](#)

41. [Jolie](#)

[Ekim](#)

42. [Jolie](#)

[Kasım](#)

[Aralık](#)

43. [Jolie](#)

[Ocak](#)

44. [Jax](#)

[Şubat](#)

45. [Jolie](#)

[15 Sezon Sonra...](#)

46. [Jolie](#)

47. [Jax](#)

[Sonsöz](#) ____

[Okuduğunuz için](#) _____

[teşekkürler Also by L.R.](#)

[Friedman Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

DONA KAZINMIŞ HAKKINDA

Etched in Frost, Kuğu Gölü esintileri taşıyan çağdaş bir Jack Frost yeniden uyarlamasıdır. Endişeli, kader arkadaşı, şekil değiştiren/ölümlü bir romantizm olan bu bağımsız kitap, bazı karanlık temalar ve 18 yaşından büyükler için en uygun içeriği içerir.

İçerik ve tetikleyici uyarılar ilerleyen sayfalarda bulunabilir. Bunlar olmadan girmeyi tercih ederseniz, sadece ilerleyin.

İÇERİK & TETİKLEYİCİ UYARILAR

İçerik:

Açık dil, cinsel eylemlerin sayfa açıklamaları (solo oyun, MF), röntgencilik, halka açık saçmalıklar, büyülü seks zamanı, buzlu oyuncaklar, düğümlü / dokulu / delinmiş MMC, düğümleme ve bir ısı döngüsü versiyonu (not: bu bir omegaverse olarak kabul edilmez).

Potansiyel Tetikleyiciler:

Keder ve akıl hastalığı, yaralanmalar, nazik takip, sayfada ölüm, ölümsüzlük için ölümlülüğünü feda etme ile temalar.

OYUN LİSTESİ

Ölümünden Sonra Dans - Matt Mason
Lacivert - Jack's Mannequin
The Bolter - Taylor Swift
Kış Şarkısı - Leslie Odom Jr. feat Cynthia Erivo Kardan
Adam - Sia
Don't Forget About Me - CLOVES Hayalet
Kasaba - Benson Boone
Home - Catie Turner Half
Life - Livingston Kiss Me
- Jason Walker Circles -
Post Malone
Dondurma - Selena Gomez ile BLACKPINK
Hatırlanacak Bir Şey - Matt Hansen
Afterlife - Hailee Steinfeld Çalma

listesinin tamamını [buradan](#)

dinleyebilirsiniz.

BALE TERİMLERİ SÖZLÜĞÜ

Adagio: Akıcı bir zarafetle icra edilen yavaş hareketler.

Arabesk: Bir dansçının bir bacağına üzerinde ve diğer bacağına arkasında 90 dereceye kadar yükseldiği bir pozisyon.

Bourée: Pointe veya demi-pointe yapılabilen ve dansçıyı havada süzülüyormuş gibi göstermeyi amaçlayan hızlı ayak hareketleri zeminde.

Corps: corps de ballet'nin kısaltması, bir bale topluluğunun üyeleri Grup olarak birlikte dans etmek. Şirketin en düşük rütbeli üyeleri.

Grand jeté: Bir bacadan başlayıp diğer bacağın üzerine inerek havada bir yarık oluşturan uzun bir yatay atlayış.

Pas de deux: "İki adım" - geleneksel olarak bir kadın ve bir erkek dansçı tarafından gerçekleştirilen bir düet.

Piqués: Bir bacak destek ayağı olmak için dışarı çıkarken diğerinin ayak parmağının dizin arkasına oturduğu yere kaldırılmasıyla gerçekleştirilen gezici dönüşler.

Pirouette: Tek ayak üzerinde bir veya daha fazla rotasyondan oluşan gezinmesiz bir dönüş.

Plié: Vücudun üst kısmı dik tutulurken dizlerin dışa doğru yumuşak ve sürekli bükülmesi.

Port de bras: "Kolların taşınması" - kolların belirlenen pozisyonlarda hareket ederken kontrollü bir şekilde hareket ettirilmesi.

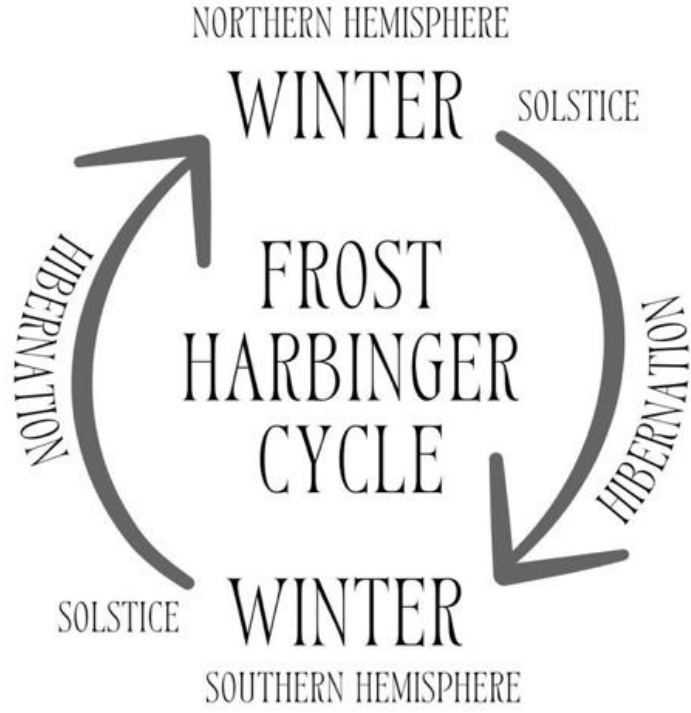
Müdür: Profesyonel bir dans topluluğunda en yüksek rütbedeki dansçı.

Relevé: Bir veya iki ayağın topları veya parmak uçları üzerinde yükselme.

Varyasyon: Tipik olarak solo yapılan bir dans.

HABERCILERIN MEVSİMSEL DÖNGÜSÜNÜN NASIL İŞLEDİĞİNİ:

DON HABERCİLERİ

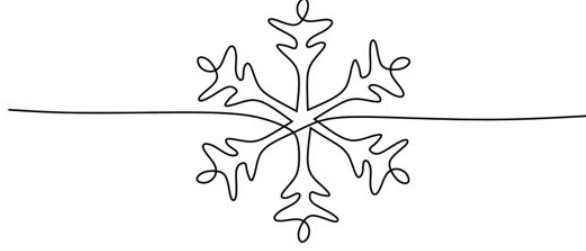

*Kendinizi görünmez hissettiğiniz ya da yanlış insanların dikkatini çekmeyi
dileyerek enerjinizi boşa harcadığınız tüm zamanlar için.*

Ben buradayım.

... Ve seni görüyorum.

PROLOGUE

Hilal şeklindeki yara izi çocuğa doğru parlıyor. Silik ama tanıdık.

Bu, komşunun köpeği doldurulmuş bir kuğu üzerinde hak iddia ettiğinde küçük kardeşinin aldığı iz. Serseri bir bulldog. Oyuncağı aceleyle küçük elinden kapmış, kırağı tutmuş çimlere kırmızı damlamıştı.

Kardeşini belinden kavrayan çocuk onu kucağına aldı ve eve koştu. İkisi de gözyaşları içindeydi, ailelerinin onları azarlayacağından emindiler. Bunun yerine, anneleri onları kucaklamak için içeri çekerken, babaları da dolaptan kupaları aldı. Gecenin geri kalanını dışarıda yağan karı izleyerek ve anneleri küçük kardeşiyle ilgilenirken sıcak kakao içerek geçirdiler.

Yıllar sonra, küçük, soluk yara izi kaldı. Kardeşinin avucuna kazınmış bir anı. Şimdi çocuğa bakıyor, uzanmış ve gergin. Kavırıyor.

Ulaşmak.

Çatlaklar buzu yüzlerce parçaya ayırıyor. Bazıları dalgalanan yüzey boyunca yüzerken, diğerleri donmuş parçaların arasından akan ışık şeridini gizliyor.

Hava ciğerlerini parçalıyor. Uzuvarları artık çırpınmıyor. Sonsuza dek küçük kardeşine uzanıyor, güneş ışığının son damlalarından daha da uzaklaşıyor.

El çılgınca kavırıyor. Daha fazlası ona katılır. Ama faydası yok. Çok geç kalmışlardır.

Karanlık son bir kucaklamayla çocuğun bedenini sarıyor. Damarlarında gezinen soğuk, kemiklerine sızıyor, iliklerine yerleşiyor. Soğukluğu affetmiyor. Boyun eğmez. Buna karşı koyamaz. Teslim olur ve onun çekimine teslim olur.

Kader.

Anında orada oluyor. Ona ulaşmak sorun değil. Buz gibi su, magmanın haşlaması, kumun sıyrılması... Böyle şeyler Kader'i bozmaz.

Kıpırdamadan duran çocuğa bakıyor, vahşi, saman rengi saçları akıntıyla birlikte dalgalanıyor. O da bu dünyaya çok erken gelmiş bir başka güzel trajedi. Ama onun için daha fazlası var. Elindeki taş da bunu söylüyor ama yine de tereddüt ediyor, bedelini çok iyi anlıyor. Yine de başka yolu yok. Avucunu adamın göğsüne bastırarak şakağına nazik bir öpücük konduruyor ve büyüü adamın tenine işliyor.

Sonra bekler.

Ve bekler.

Saatler sonra, ışıltılı gözler ona bakıyor. Onları çevreleyen gümüş kaşlar şaşkınlıkla kazanmış. "Neredeyim ben?"

Çocuğun dağınık mavi ve beyaz saç tellerini parmaklarıyla tarayarak ona nazik bir gülümseme veriyor. Diğerleri çoktan toplanmış, en yaşlı çift ileriye doğru kayarken fısıldaşıyorlar. Oğlan onlara ihtiyatla bakıyor ama bu çiftin cesaretini kırmıyor. Artık buna alışmışlardır.

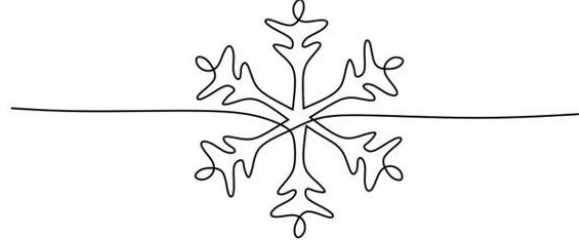
Fate ayağa kalkmasına yardım eder.

"Her şey yoluna girecek," diye çocuğa güvence veriyor. Çocuğun eli onunkinde titriyor ama bırakmıyor, ona daha sıkı sarılıyor. Dudaklarını çocuğun kulağına yaklaştırarak usulca fısıldıyor ve elini parıldayan yabancılar denizine doğru sallıyor.

"Evine hoş geldin, Jax Frost."

OCAK

25 YIL SONRA

JOLIE

Metro merdivenlerini tırmanıp şehrin soğuk sokaklarına çıkıyorum, havayı beyaz puflar dolduruyor. Soğuk her adımda yanaklarımı kamçılıyor ve burnumu ısıırıyor ama hızımı yavaşlatmaya cesaret edemiyorum. Saat o kadar erken ki, bir avuç yıldız dışında gökyüzünü kapkara bir örtü kaplıyor.

Yakın olmalı.

Bakışlarım telefonuma kayıyor ve doğru yöne gittiğimden emin olmak için haritayı kaydırıyorum. Buralarda yanlış yönde birkaç blok ilerlemek sokakları lüksten tehlikeye dönüştürebilir - DC trafiği yoğunlaşmadan önce endişelenmek istediğim bir şey değil. Dışarıda fazla insan yok ama bu sabah iyi bir rota bulmak için kendime fazladan zaman tanımak istedim.

Bacaklarım tozluklarımın altında neredeyse uyuşmuş durumda, ancak soğuk, uyluğumun arkasından aşağı doğru inen acıyı bastırmıyor. En azından erken gelirim, lanet olası stüdyoyu bulduğumda ısınabilir ve kendimi toparlayabilirim. İlk günümde isteyeceğim son şey, soğuktan yüzü kızarmış ve kaskatı kesilmiş olarak gelmek. Eminim şimdiden ünlü Bölge Dans Enstitüsü'nün bana ayrılan izinden sonra beni neden geri getirmediğine dair teoriler üretiyorlardır. Ve sanki mayomda kırmızı bir harf varmış gibi beni sessizce süzecekleri için, daha ders başlamadan dikkatleri üzerime çekmeme gerek yok.

Eğer bu dedikoduları için yeterli değilse, omzum ve sırtım boyunca uzanan derin yara izleri, ısınma katmanları çıktığında şüphesiz dikkatlerini çekecektir. Aradan on bir ay geçti ve ben bile aynada kendimi gördüğümde onları görmezden gelmekte zorlanıyorum.

Bağırsaklarımın alarmı. Lastiklerin gıcırtısı. Buzun parçalanmadan önceki çatırtısı-

Başımı sallıyorum.

Bunu terapistle sakla, Jolie. Şimdi olmaz.

Kendi oyunumda olmalıyım. En iyi ilk izlenimi bırakmalıyım. Bugün, sezonun geri kalanı ve belki de kariyerim için belirleyici olacak.

Kapıyı iterek açıyorum ve duvarları süsleyen, hepsi Potomac Balesi'nin müdürleri olan güzel duruşlu balerinlerin posterlerinin yanından geçiyorum. Tanıdıklarım da var, tanımadıklarım da. Enstitüde de benzer resimler asılmıştı, hatta onlarca yıldır başkentin en önde gelen topluluğu olduğumuz için çok daha fazlası asılmıştı. Her sabah derse koşarken hedefimi hatırlatması için onlara bakardım.

Şimdi, bana sadece ne kadar düştüğümü hatırlatıyorlar.

Midem düğümleniyor, arkamı dönüp kapıdan kaçmam için çığlık atıyor. Belki bu işe geri dönmek beni mazoşist yapıyor ama hayallerimden vazgeçmeyi reddediyorum.

Bunu yapabilirsin.

Resepsiyon görevlisi -kalın, kırmızı perması ve takma kirpikleri olan solgun bir kadın- ben masaya yaklaşırken dikkatini bilgisayar ekranında tutuyor.

"Merhaba, ben Jolie Wilder," diyorum en samimi gülümsememi takınarak. Kapıdan içeri adımımı attığım andan beri beni yargıladığınızı bilsem de cana yakın olduğumu söyleyen bir gülümseme.

Başını sallıyor ama bakışlarını kaldırmıyor. Hangi odaya girmem gerektiğini anlamak için arkama bakıyorum ama bu kadar erken gelen birkaç dansçı farklı stüdyolara dağılıyor.

Sanırım buraya ilk gelenlerden biri olmak istiyorsam *erken* tanımımı değiştirmem gerekiyor.

Resepsiyon görevlisi nihayet kafasını kaldırırsa kadar parmaklarım gergin bir şekilde tezgâha vuruyor.

"Ah, evet. Yönetmen bize bugün geleceğinizi söyledi, Bayan Wilder. Stüdyo B." Koridorun en ucundaki, üzerinde büyük, kalın bir *B* harfi bulunan kapıyı işaret ediyor. Altında bu yılki Dünya Bale Zirvesi'nin afişi asılı. Bale festivali her yıl dünyanın farklı bir yerinde düzenleniyor ve sadece davetiye usulüyle çeşitli toplulukları sergiliyor. Potomac Balesi davet alırsa, benim katılamayacak olmam çok kötü. Bu bir solist ve müdür fırsatı. Ve dürüst olmak gerekirse, daha az

Bilinen bir şirket olarak, Dünya Bale Zirvesi gibi büyük bir uluslararası etkinlik için davet edilme olasılıkları oldukça düşüktür.

"Teşekkürler," diyorum ona, bakışlarımı Sydney'in çarpıcı fonunda dans eden dansçıların resminden ayırmadan.

"Hoş geldiniz." Ses tonu kesik, dikkati çoktan bilgisayara geri dönmüş.

Tam olarak hayal ettiğim gibi bir karşılama değildi. Masanın üzerindeki altın isim levhasında Bayan McCormick yazmasına rağmen bana adını bile söylemedi.

Sanırım hepsi bu kadar.

Lobiye doğru dönüyorum. Normalde ilk gününüzde biri size ipleri gösterir. Ama bugün teknik olarak benim ilk günüm değil, değil mi?

Koridorda sarışın ve esmer topuzları takip ediyorum, birbirleriyle sohbet eden dansçıların olduğu başka bir odanın önünden geçiyorum. Beni fark ettiklerinde sesleri kısılıyor ve dans kariyerimde hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez görünmez olmayı diliyorum.

Stüdyo B'nin açık kapısına doğru koşarken ceketimi ve kat kat giysilerimi çıkarıp içeri girmeden önce odanın dışındaki kancalara asıyorum. Bakışlarım saate takılıyor ve bir nefes çekiyorum. Planladığım kadar erken değil ama bale öğretmenini gelmeden önce ayakkabılarımı giyip ısınmak için hâlâ zamanım var.

Diğer dansçılardan birkaçı esneme hareketleri yaparken ya da kendi aralarında sohbet ederken başlarını kaldırıp bana meraklı bakışlar atıyor, sonra da pratik öncesi aktivitelerine geri dönüyorlar. Kimse kendini tanıtmak için bir hamle yapmıyor. Olsa olsa, grup arkadaşlarının arasına daha da çekilmiş görünüyorlar. Bu odada yirmiye yakın kişi var ve hepsi küçük kümeler halinde toplanmış, beni yapayalnız ve göze çarpan bir şekilde bırakıyorlar.

Tam olarak istemediğim şey.

Bu kızlardan bazılarıyla dans ederek büyüdüm ama sonra farklı yönlere doğru yola çıktık; bazıları şirket seçmelerine katılmadan önce üniversiteye gitti, diğerleri ise okuldaki o değerli yıllarını boşa harcamak istemedikleri için hemen iş aradılar. Ben Virginia'dan NYU Tisch School of the Arts'ta okumak için ayrılmış ve anneme daha yakın olmak için bölgeye geri dönmüştüm. Bölge Dans Enstitüsü'nde basamakları tırmandıktan sonra emekli olana kadar onlarla dans edeceğimi düşündüm. Belki de öğretmenlik yaparım. Şimdi bu planlar suya düşmüştü ve ben yine en başa dönmüştüm.

Neyse ki Potomac Balesi'nin hayırseverlerinden biri benim eski öğretmenlerimden birinin eşi ve Balenin yönetimiyle konuşacak kadar nazikler.

Müdürüm. Bale topluluğunun korosuna geri döndürülmüş olsam da, en azından yeniden dans etme fırsatım var.

Çantamı sürükleyerek yanıma getiriyorum, fermuarını açıyorum, pointe ayakkabılarımı çıkarıyorum ve pedlerimi yerlerine yerleştiriyorum. Aylardır neredeyse hiç dokunulmamışlardı ve kutular soğuk ve sertti.

Kurdeleleri bağlamak, çok sıkı ya da çok gevşek olmadıklarından emin olmak için ayaklarımı esnetmek ve işaret etmek için zaman ayırıyorum. Bu eskiden ikinci bir deri giymek gibi doğaldı. Şimdi parmaklarım beceriksiz, kurdeleleri karıştırıyorum.

Ayakkabılarımı bağlamayı bitirdikten sonra ayağa kalkıyorum ve mayomun üzerindeki ısınma düzeltiyorum. Omuz silkmeme üzerimde bırakıp diğer dansçıların hâlâ kat kat giyinip giyinmediklerini kontrol ediyorum. Çoğu giymiş ve ben de Potomac Balesi'nin kapısından içeri girdiğimden beri ilk defa nefes alıyorum.

En azından henüz yaralarımı görmek zorunda kalmayacaklar.

Bu sabah onları makyajla gizlemem gerekenden daha fazla zaman harcadım, sınıfta kat kat çıkma konusunda kuralları olup olmadığından emin değildim. Gerçi bu bir sır değil. Diğer dansçıların beni nasıl incelediğine bakarak tahmin etmem gerekirse, bazıları ne olduğunu zaten biliyor. Ne de olsa kaza gazetelere çıktı.

Ayrıca, bizimki kadar küçük bir dünyada her zaman dedikodu vardır.

Diğer kumpanya üyeleri stüdyonun kenarlarına çoktan yerleşmiş, beş kişi de merkezde metal bir barre üzerinde oturuyor. Boş bir yer var mı diye bariyerleri tarıyorum. Krem rengi bir mayo ve mavi kayık yakalı bir kazak giyen minyon bir sarışın sessizce bana el sallıyor ve yanında bana yer açmak için geri çekiliyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve açık yeri kapmak için ayak sürüyorum. "Ben Jolie."

"Evelyn. Seni ABT'nin yoğun yaz programından tanıdım." Tanıdık gelmişti ama nereden tanıdığımı çıkaramamıştım. Bara doğru döndü, bacağını en üstteki bacağın üzerine koydu ve diz ardı girişini esnetmek için kalçasını geriye doğru kaydırды. "Potomac Balesi'ne hoş geldiniz."

İlk günümde kendimi daha az öteki hissetmemi sağladığı için ona teşekkür edemedim kapı tıklanıyor ve oda sessizleşiyor. Şirketin web sitesinden tanıdığım Bayan Maral içeri giriyor. Uzun boylu ve ince yapılı, kestane rengi saçları başının arkasında mükemmel bir şekilde toplanmış, taytlı siyah bir bale eteğinin üzerine bol, şarap rengi bir kazak giymiş ve

kırkklı yaşlarının ortasındaaydı. Joffrey'deki müdürlük görevinden emekli olduktan sonra, yeni açılan Potomac Balesi'nde eğitimlik yapmak üzere kocasıyla birlikte taşınmıştı.

Herkes sessiz kalıyor ama o sınıfa hitap etmek yerine bizden uzaklaşıp ses sistemini kuruyor.

"İlk pozisyon," diye başlıyor ve plié kombinasyonunu işaret ediyor. Hepimiz bardaki yerimizi alıyoruz ve onunla aynı anda hareketleri takip ediyoruz. Hareketler herkeste sorunsuzca akıyor. Ben hariç herkes. Bu onların alışık olduğu ve benim de ayak uydurmamın beklendiği önceden koreografisi yapılmış bir barre olmalı. Tendus'a geldiğimizde ve ben kombinasyonu ezberlemekte zorlandığımda, Maral Hanım bir iç çekiyor, görünüşe göre onu gerçekten talimat vermeye zorlayarak dersi geciktirdiğim için sinirlenmiş. Gözlerim Evelyn'inkilerle buluştuğunda özür dileyen bir yüz ifadesi takınıyor.

Pekala, Jolie. Batma ya da yüzme zamanı.

Müzik başlar başlamaz ve diğer şirket üyeleri her fırçayı ve ayak vuruşunu ritme uygun yaptığıında, batan kategorisinde olduğum kesin.

Batıyor. Batıyor. Batıyor-

Boğazım kuruyor ve anılar beni aşağı çekmekle tehdit ederken hava alamıyorum.

Odaklan, Jolie!

Kendimi şimdiki zamana odaklamak için barı sıkıca kavriyorum. Dikkatimin dağılmasını göze alamam. Bu fırsat benim tek cankurtaran salım. Umutsuzca tutunmaya çalıştığım bir tane. Eğer birlikteki yerimi korumak ve tekrar solistliğe terfi etmek istiyorsam, kusursuz olmalıyım. Bu barlarda aynı yerler için yarışan dansçılar var. Tıpkı benim Enstitü'de yaptığım gibi, yıllarını buraya yükselmek için harcayan balerinler. Önceki şirketim ne kadar ünlü olursa olsun, terfilerinin yeni gelen birine gitmesini istemiyorlar.

Bale öğretmeninin parmağının bir hareketiyle enstrümanın girişi başlıyor ve ben de yavaş olduğu ve etrafımdaki kombinasyonda sorunsuzca hareket eden bedenler olduğu şükrederek eşlik ediyorum. Çevremdeki diğer dansçıları taklit ederek göbeğimi destekliyorum. Dizlerim büyük plié için bükülüyor ve yerden kalkarken sol uyluğumu kesen acıyı gizlemek için dişlerimi sıkarak donuk bir gülümseme oluşturuyorum. Bayan Maral bana şahin gibi bakıyor.

Kazayı ve Enstitü'ye geri çağırılmadığımı biliyor olabilirler ama bunu bilmelerine gerek yok. Bu konuda asla. Hatta

Bu sakatlık, bale kariyerimdeki bu ikinci şansı en iyi şekilde kullanmamı engelleyebilir.

En yüksek relevemde ayaklarımın toplarına basarak dengemi buluyorum ve ardından aynaya bakarak barı bırakırken hizamı kontrol ediyorum. Omuz silkmem, port de sütyenlerin arasından süzülen kollarımın kavisli çizgisini vurguluyor. Parmaklarımı odağımla takip ediyorum-

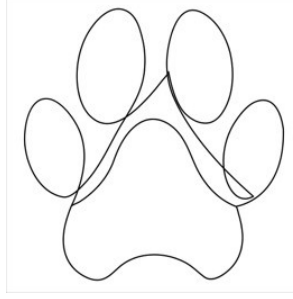
Pencerenin dışından gelen bir hareket dikkatimi çekiyor. İki prizmatik göz dikkatle beni izliyor.

Gümüş-beyaz bir kurt, caddenin karşısındaki parkın çalılarına bakıyor. Ne kadar çok bakarsam kurt olduğuna o kadar az inanıyorum. Olamaz, değil mi? Büyük bir köpek olmalı. Çok, çok büyük bir köpek. Belki bir çeşit husky karışımı? Her neyse, yoğun bakışları kaburgalarımın arasına sıkışıyor. Yalpalıyorum, neredeyse dengemi kaybediyorum, aynı anda Mistress Maral hoşnutsuz bir nefes veriyor.

Kar tanesinin üstüne sıçayım.

Özür dileyen bir gülümsemeyle göz kırparak dikkatimi dağıtıyorum. Müzik sona erip bir sonraki kombinasyona geçtiğimizde, pencereye gizlice bir göz atıyorum, sadece kenarı boyunca sürünen narin don girdaplarını buluyorum.

Canavar görünürde yok.

Güm güm.

Güm güm.

Kaburgalarımın arasındaki nabız, gümüş bir kürk tutamının altında atarken onun dansını izliyorum. İşaretimi örten.

Dünyaya kışı getiren ölümsüz haberciler olan Frost dostlarım, Kader'in onu tenimize kazımasının ne kadar acı verdiğini hep söylerlerdi. Ama kış uykumdan uyandığım an, o zaten oradaydı, göğüs kafesime kazınmıştı.

Garipti. Kış uykusundayken bile bir şekilde başımızda olduğu dönemler oldu. Bunun olduğunu hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama hiç acı yoktu.

Frostlar arasında yetişkinliğe ulaştığımda, babalarım beni oturtmuş ve bir gün Kader'in bana ölümsüz bir eş getireceğini açıklamıştı. Lider Albidus'larımızdan ikisi olarak, bakımları altındaki tüm Frost'ların haberciler hakkında her şeyi anlamalarını sağlamak onların sorumluluğuydu. Onlara göre, önce işaret gelecekti. Sonra sadece bir dokunuşla onları bulabilirdik.

Eşler benim türüm arasında çok değerliydi. Bazı ölümsüzler eşleri olmadan yüzyıllar geçirir, ancak aniden etlerine kazınmış eş işaretini hissederlerdi. Yıllardır her hafta kendimi inceler, vücuduma kazınan her gümüşü izi tarardım. Bekliyordum. Dışarıda benim olan birinin olmasını umarak.

İşaretime uyandığım gün, gümüşü girdaba dokundum ve gözlerimi kapattım ve sinirlerim parmak uçlarımda sarsıldı.

Etrafıma baktığımda, artık Nivea'yı ölümlüler âleminden koruyan perdenin ötesinde değildim. Belki de haberci görevine erken giden bir Frost arkadaşıdır diye düşündüm. Ağaçları taradım.

Güm güm. Güm

güm. Güm

güm.

Arkadaşım yakınlardaydı.

Birlikte büyüdüğüm Frost'lardan biri olabilir miydi? Belki de daha önce birlikte olduğum, kaderin bizi kutsaması için yeterince şanslı olana kadar birbirimizin arkadaşlığından zevk aldığım biri bile olabilirdi.

Tam onları kovalamak için vardiyaya inmek üzereyken, pencere camının diğer tarafından bir çift mavi göz beni irkiltti. Bu oydu.

Dostum.

Uzun, kahverengi saçları, soluk pembe dudakları vardı ve bana doğru bakıyordu. Camın arkasından ona bakarken göğsüm ve çenem kalktı. Bu anı yüzlerce farklı mevsim boyunca yüzlerce farklı şekilde hayal etmişim ve işte buradaydık.

"Merhaba." Aptal gibi görünmemek için heyecanımı bastırmaya çalışarak ona el salladım.

Nefesimi tuttum, o bakmaya devam ederken birkaç dakika bekledim. Ama sonra bana el sallamak ya da cevap olarak bir şey söylemek yerine pencereden arkasını döndü.

Kaşlarım çatıldı.

Güm güm.

Güm güm.

Pencereden sessizce içeri süzıldüm, camda birkaç parça beyaz iz vardı. Bunların hiçbirini fark etmedi. Beni fark etmedi. Oda dönmeye başladı. Göğsümü tuttum ve geriye doğru zıpladım, ona bakarken pencereden dışarı uçtum, kaşlarım çatıldı, ellerim iki yanımda titriyordu, avuçlarımdan kar taneleri uçuşuyordu. Farkına varmaya başlamıştım ama buna inanmak istemiyordum.

Beni göremezdi çünkü hayatım boyunca beklediğim, kaderimde benim olması olan eşim *ölümlüydü*.

O anın acısı şu anda bile peşimi bırakmıyor, ama bu beni her fırsatta buraya gelmekten alıkoymuyor.

Yakında ayrılmak zorundayım, çatıdaki kısmen erimiş buz sarkıtlarını yeniden dondurmalıyım ki diğerleri gittiğimi fark etmeden önce işimi yapmış gibi görüneyim. Bir aydan uzun bir süredir bu rotasyon devam ediyor ve ben hâlâ nasıl olup da ölümlü bir eşe sahip olduğumu anlamıyorum. Bunun mümkün olmaması gerekiyordu.

Kimsenin benim için bir cevabı yok gibi görünüyor. Bir yanımda, bu sezon beni dışarıda bırakmalarının daha fazla soru sormamı engellemek için olup olmadığını merak ediyor. Ne zaman denesem, kırılmış bir yanıtla karşılaştım, başka bir görev yapmaya gönderildim ya da babalarım gibi bir Lider Albidus olmak için yeterli don işareti kazanmaya ne kadar yakın olduğumu hatırlattılar.

Beni genç bir Don olarak yanlarına aldılar, kendi başımıza olmaya ve ölümlüler dünyasına hizmet etmeye hazır olana kadar diğer yeni Donlarla birlikte kendi Donları gibi yetiştirdiler. Lider Albidus olmanın büyük bir kısmı budur, ölümsüzlerin ölümden sonraki varoluşlarına uyum sağlamalarına yardımcı olmak. Onların rehberliğinin ve nezaketinin benim için yaptıklarının karşılığını vermek istiyorum. Yeni nesil Frost'ları eğitmek, uğruna çalıştığım her şey bu.

Elbette biraz dikkatim dağıldı ama şu ana kadar iyiydim, soğuk bir sisi kaçırmadım ya da bir kar tanesini yerinde bırakmadım.

Haberci olmak söz konusu olduğunda çok fazla kural olmasa da, uymamız gereken çok önemli bir inanç vardır: Asla ölümlülerin işlerine karışmamak.

Bu beni, onun tarafından görülmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten alıkoymuyor. Onu tanımanın.

Ne yaparsam yapayım, ölümlüler dünyasından sürgün edilme riskini göze alamam. Bu beni ondan koparacakken olmaz. Sonunda ona ulaşabilecekken olmaz.

Sadece bir sorun var...
Benim var olduğuma
inanmıyor.

Çok yorulдум.

Gün sona erdiğinde, ağrı bacağımanın arkasından aşağıya doğru düzenli bir şekilde yayılıyor. Ayaklarım acıyor, su topluyor ve kanıyor, karda ilerlerken yün çoraplarıma sürtünüyor. Etrafımda uçuşan ve yere yığılan beyaz şeyin tek faydası, yakında ayak parmaklarımanın uyuşacak olması. Bu da ağrı kesicilerimi alıp küvete girene kadar acı çekmemi engelleyecek.

Sorunsuz bir metro yolculuğı ve üç blok yürüdükten sonra köşedeki apartmanımıza ulaşıyorum. Havada ürkütücü bir ağırlık var. Eve doğru yürürken etrafımı o garip mutant yaratıktan bir iz var mı diye taradım, gözlerin üzerimde olduğı hissinden kurtulamadım.

Dördüncü kattaki dairemize doğru merdivenleri her çıkışımda kalçalarım ağrıyor. *Aptal, bozuk asansör*. Korkulukları ince bir buz tabakası kaplıyor, ben de eldiven unuttuğum için kendime lanet ederek ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum. Umarım kaymam. Şu anda ihtiyacım olan son şey kariyerimi engelleyecek başka bir aksilik.

On bir ay vücudum için çok uzun bir ara oldu. Bugünkü dersleri bir süre daha hissedeceğim. İyileşme odasını atlamamam gerekirken, diğer şirket üyeleri tarafından çok fazla görünür olmak konusunda gergindim. Arkamdan dedikodu yapmaları için onlara uygun bir zaman tanımak daha iyiydi. Ayrıca, ılık bir duştan sonra biraz esneme hareketleri yapabilirim.

Haşlayıcı damlacıkların düşüncesi bile beni yeni bir amaç ile dolduruyor ve hızımı artırarak merdivenlerin son katına çıkıyorum.

Dans çantamın ön fermuarını karıştırarak anahtarımı buluyorum ve tüm vücudumu kapıya bastırarak deliğe sokuyorum. Başka türlü açılmıyor. İçimi kemiren soğuktan hırlayarak kapıyı itiyorum. Düğme nihayet tıkladığında, iç çekerek çevirip açıyorum. Ama bu rahatlama kısa sürdü. Daireye girdiğimde, dışarıdaki buz gibi soğuktan hızlı sıcaklık değişimine uyum sağlamaya çalışırken vücudum kavruluyor, her uzvum yanıyor.

Mutfaktan bir tıkırtı geliyor ve köşeyi döndüğümde Lark'ın malzemeleri bir tencereye attığını görüyorum. Kız arkadaşı Delilah onun etrafını sarmış, eğilip kulağına bir şeyler fısıldarken karıştırmasına yardım ediyor. Lark'ın koyu ten rengi yanakları pembeleşiyor.

Bu kadar sevimli olmasalardı kusardım.

"Jojo! Akşam yemeği için zamanında evde olursun diye umuyordum. Tatlı patates çorbası." Lark kepçeyi tencereden kaldırıyor, kalın, kremsi portakal suyu damlayıp tekrar tencereye sızıyor. "Delilah yanında annesinin inanılmaz ekşi mayasından bile getirdi."

"Kulağa harika geliyor. Teşekkürler. Üzerimi değiştirip hemen duş aldıktan sonra bir kâse alacağım." Odayı dolduran tuzlu aromayla ağzım sulanıyor ve midem gurulduyor. Yemek yapan bir ev arkadaşım olduğu için şükürler olsun. Paltomu çıkarıp dolaba asıyorum ve botlarımı tıslayarak tekmeliyorum. Nasır oluşturmanın ne kadar can sıkıcı olduğunu ve sürecin gerekli kabarma kısmını unutmuşum.

"Elbette," diyor ve karıştırmaya devam ediyor.

Odama gidip kapıyı kapatır kapatmaz kazağımı çıkarıp sepete atıyorum, ardından ısınma kıyafetlerimi, tek parça streç giysimi ve taytımı giyiyorum. Parmak ucum kaburgalarımın arasındaki silik gümüş yara izini takip ediyor. Loş ışığın altında parıldıyor, bir kıvrım halinde yayılıyor.

Sahip olduğum ve güzel olduğunu düşündüğüm tek şey bu.

Aceleyle banyoya giriyorum, düğmeyi beni yakmadan gidebileceği en sıcak noktaya çeviriyorum ve suyun akmasına izin veriyorum. Buhar, duşun sürgülü kapılarının üzerinden camı buğuyla boyayana kadar yükseliyor.

Tap, , tap, , .

Akan suyun sesini zar zor duyuyorum. Havlumu alıp etrafıma sarıyorum ama kapıyı hafifçe araladığımda kimse yok, sadece Lark ve Delilah'nın kahkahaları koridordan süzülüyor.

Tap, tap, tap.

Köprücük kemiğim boyunca bir ürperti kayıyor ve dikkatimi sese doğru yönlendiriyor. Bir dal pencereye çarpıyor. Masamın üzerinde küçük beyaz lekeler ve soluk yeşil sukulentim Snip'in üzerinde ince bir kar tabakası var. Bugün pencereyi açtığımı hatırlamıyorum ama hafızamdaki küçük kayıplar eskisi kadar sıra dışı değil. Hayatımı yeniden toparlamaya çalışırken biraz dikkatim dağıldı.

Esinti beni kırbaçlıyor ve tüylerimi diken ediyor. Kollarımı kavuşturup ısınmak için aşağı yukarı ovuşturuyorum, sonra çerçevenin kenarlarında dönen kırağıya aldırmadan pencereyi kapatıyorum.

Ping!

Açık dans çantamın içinden telefonumun ışığı yanıyor ve onu alıp yatağa atmadan önce mesajı ve saati kontrol ediyorum.

PRENS:

■

Bir saat içinde orada ol.

Bir saat. Duşta ısınmak, gerinmek, akşam yemeğinin tadını çıkarmak ve Lark ve Delilah ile takılmak için bolca zaman. Sıçrayarak banyoya ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yoğun buharı her soluyuşumda ciğerlerim temizleniyor ve bedenim rahatlıyor. Sıcak su kuvvetli bir şekilde akıyor. Hoş karşıladığım bir acı.

Bacağımın arkasındaki zonklama hafifliyor ve ayağımın topunu duş koltuğunun tabanına yerleştirip öne doğru eğilerek baldırlarımı birer birer esnetiyorum. Yarına hem fiziksel hem de zihinsel olarak hazır olmalıyım, özellikle de yaklaşan baleyi duyuracakları için.

Genellikle bir sonraki programın duyurulmasını dört gözle beklerim. Ama bu sefer öyle değil. Düşüncelerim, yirmi sekiz yaşında benim için bir solist rolü olmayacağı gerçeği üzerinde dönüp duruyor. Kolorduda yanlış bir şey olduğundan değil. Onlar kendi başlarına balenin ayrılmaz bir parçası. Sadece yıllarca bunun bedelini ödemişken bu berbat bir durum. Eğer müdürlüğe terfi etmeye bu kadar yakın olmasaydım, bu kadar acı vermezdi. Tekrar terfi etme fırsatım olacak mı onu bile bilmiyorum.

Hayalimdeki bu ikinci şans için minnettar olsam da, kafamın içinde beni rahatsız eden küçük bir ses var. Sakatlığım sevdiğim şeyi yapmaya devam etmeme ne kadar izin verecek? Bir daha dans edememe fikri, sahneye vuran ışıkların sıcaklığını, perdenin heyecanını yaşayamamak

Karanlığa bürünmüş bir izleyici kitlesine geri çekiliyorum, zanaatımı paylaşmamı izlemek için orada...

Sırtımı soğuk fayansa yaslıyor, ulaşamayacağım gibi görünen tam bir nefes almaya çalışıyorum.

Kes şunu, Jolie.

Bu düşüncelerin aklımda kalmasına izin vermeyeceğim.

Blake geldiğinde moralim bozuk olamaz. Onu son gördüğümünden bu yana iki hafta geçti ve artık onunla Enstitü için çalışmayacak olmanın hayal kırıklığını bastırmaya çalışırken aylarca tek taraflı bir sohbetten sonra nihayet ona dansla ilgili bir güncelleme yapabilirim.

Duştan çıkıyorum, kurulanıyorum ve yara jelimi sürdükten sonra hızlıca giyiniyorum, bandajlarımı takıyorum ve hırpalanmış ayak parmaklarımı ısıtmak için bir çift kalın, tüylü çorap giyiyorum. Gece için son esnemelerimi yaparken, günlüğümü kapıyorum ve bugün içime sızmayı başaran tüm olumsuz düşünceleri döküyorum. Sonunda, üç kazanımı not ettiğimden emin oluyorum. Minnettar olduğum her şeyi. Dr. Tanner'ın bunu yaparken benden istediği tek şey bu - her zaman üç olumlu şeyle bitirmek.

1. İlk günü atlattım.
2. Hala hareket ediyorum.
3. Blake geliyor.

Günlüğü masamın üst çekmecesine atıp oturma odasına gidiyorum. Lark ve Delilah çoktan kanepeye oturmuş, *Gilmore Girls*'ün tekrarını izliyorlardı. Tezgâhta benim için hazırladıkları kâseyi ve iki kalın ekşi maya dilimiyle dolu tabağı alıp tatlı patates, zencefil ve diğer baharatların havaya karışan ince buharını içime çekiyorum.

Yanlarına oturduğumda ekose battaniyenin bir kısmını bacaklarımın üzerine örtüyorlar ve birlikte yaşadığımız son dört yılda en az on kez izlediğimiz bir bölümü izliyoruz. Ben kesinlikle *Rory'nin Jess'i seçmesi gerektiğini* savunuyorum, Lark ise Logan'ı. Her zamanki gibi oturup tartışıyoruz. Bugün ilk kez zihnim sessiz ve bunun tadını çıkarıyorum. Şu anda buradayım, unutmayı tercih ettiğim bir anının döngüsünde yaşamıyorum. Kendimi sık sık içinde bulduğum bir yalnızlık.

Tak, tak.

Lark'ın kahverengi gözleri önce kapıya sonra da bana kaydı. "Bana yapmadığını söyle, Jojo."

Yanaklarım ateşle kızarıyor ama kapıya doğru ilerlerken onun bakışlarını görmezden geliyorum. Kapıyı açtığımda Blake dirseğini çerçeveye dayamış, dudaklarında parlak bir gülümsemeyle karşımda duruyordu. Zengin kahverengi gözleri içimi ısıtarak bana bakıyor. Yoldan çıkmış sarı bir tutamı, mükemmel bir şekilde taranmış saçlarına doğru düzeltiyor.

"Seni özledim, güzelim."

Lark arkamdan *fuckboy* kelimesinden önce anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

"İçeri gel," diyorum ve ona kendi bakışlarımı fırlatıyorum. Ondan hoşlanmıyor olabilir ama onlar iş arkadaşı. Onun önünde aklından geçenleri söylemesini engelleyen tek şey bu. Başımı ona doğru eğiyorum ve o da ağzını kapatıyor. Lark'ın bıçak gibi bakışlarından ve Delilah'nın yarı özür dileyen yüz ifadesinden kaçınarak Blake'in elini tutuyorum ve onu koridorda yönlendiriyorum.

Lark'ın konferansı şüphesiz sabahları kahvenin yanında gelecektir. En azından kafein var.

Odama girip kapıyı kapattıktan sonra Blake ceketini, atkısını ve eldivenlerini masamın üzerindeki sandalyeye bırakıp bana doğru yürümeye başladı. Tam bana dokunmak üzereyken dramatik bir şekilde titriyor. "Brr. Burayı hep böyle soğuk mu tutarsın?"

Termostata doğru yürüdü, kuşkusuz termostat normalde ayarladığımdan birkaç derece daha düşüktü.

"Bu garip. Sesini biraz açabilirsin."

"Bu arada birbirimizi sıcak tutabiliriz," diyor kaşlarını sallayarak. Blake ekrana birkaç kez dokunduktan sonra tekrar yanıma geliyor ve parmaklarını omzumda gezdiriyor. Tenim onun dokunuşuyla kızarıyor. "Provalar sensiz aynı değil."

"Gerçekten mi?" Sesim çatlasa da bunun benim için ne kadar önemli olduğunu küçümsemeye çalışarak soruyorum. Sinirlerimi yutuyorum, bunun yerine çekici görünmeyi umuyorum. Etkilenmemiş gibi. "Prens Siegfried'i aldığını duydum."

"." Gülümsemesi genişliyor, göğsü biraz kabarıyor.

Son iki sezondur, Blake'e hiç aksatmadan prens rollerinden biri verildi. Her zaman başrol oyuncusu. Ve o burada, benimle. Balenin yıldızı olmayabilirim ama onun aradığı kişi benim. Dans ettiğimizde, vücutlarımız birlikte hareket ettiğinde, neredeyse hipnotik oluyor. Vücudumdaki elleri, beni havaya kaldıran güçlü kolları, yaydığımız kimya

partnerlik büyüleyici. Bunu resmi olarak yapma şansımız hiç olmadı, sadece ikimiz de prova yapmak için geç saatlere kadar kaldığımızda.

"Keşke Lark'tan duymak yerine bana söyleseydin." Parmaklarım onunkileri bulduğunda ona bakıyorum. "Enstitü hakkında benimle hâlâ konuşabileceğini biliyorsun."

"Biliyorum bebeğim," diyor. "Don Kişot'tan çıktıktan sonra seçmelere, provalara ve kondisyona geri dönmek arasında gerçekten çok büyük bir fırtına oldu. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Biliyorum. Bu kadar acıtan da bu.

"Bu inanılmaz. Seninle çok gurur duyuyorum." Yaşadığım berbat ilk günü ve yarın beni nelerin beklediğini düşünmemeye çalışarak dudaklarımın kenarlarını en iyi gülümsememle yukarı kaldırıyorum.

"Keşke orada olsaydın, tabii ki." Bir eli belime dolanıyor. Diğer eşofmanımın bandında duruyor. O geldiğinde şık giyinmek için bir neden yok. Birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğu Enstitü'de ya da provalardan hemen sonra oldu. Son on bir aydır izindeyken bile beni sadece eşofmanla gördü... ya da eşofmansız.

"Elbette," diye kabul ediyorum ve vücudumu çaprazlayarak bol gömleğimi çıkarıp beni sadece dantelli sütyenimle bırakıyor. Bakışları anında omzumdan başlayıp sırtıma doğru inen yara izlerine yöneldiğinde boğazımın arkasındaki yumruyu yutuyorum. Görmezden gelmek kolay değil. Biri diğer ikisinden daha derin olan üç uzun kesik var ve onlardan utanmaktan nefret ediyorum. İçgüdüsel olarak bakışlarından kaçmaya çalışıyorum.

Kahverengi gözleri göğüslerimin küçük tepelerine dalıyor ve bana attığı sırtışıla göbeğim ters taklalar atıyor. Bel kemerimi kavrayıp eşofmanımı ayak bileklerime kadar sıyırdığında sinirlerim uçup gidiyor, yerini istek alıyor. Sahnede yaptığı gibi zarif bir şekilde diz çöküyor ve dikkatini bana veriyor. Pantolonumu çıkarıyorum ama tüylü çoraplarımı çıkarmıyorum. Bale kabarcıkları ön sevişmeyle pek uyuşmuyor.

Bilerek kıkırdıyor ama bu konuda bir şey söylemiyor. "Gece kalamam-"

"Provalar," diyorum onunla aynı anda. "değil."

Kalmaması her zaman hayal kırıklığı yaratıyor ama anlıyorum. İkimiz için de dans kariyerlerimiz öncelikli ve şu anda yeni prova rutinlerimize alışmaya çalışıyoruz. Bunun için onu suçlayamam.

"Evet, program çok yoğun. Araya bir ziyaret sıkıştırabildiğime sevindim. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu tahmin bile edemezsin." Ayağa kalktı ve gömleğini

Yandan. Her çıkıntı ve kesilmiş kas tam olarak sergileniyor. Blake'in vücudu güzel ve güçlü, o da bunun farkında. Kot pantolonunun fermuarını açıyor ve kedi gibi bir zarafetle yatağa tırmanmadan önce külotunu bir hamlede çıkarıyor. Bir eliyle ereksiyonunu kavırıyor, ben sütyenimi ve külotumu çıkarıp yorganın üstünde ona katılırken o tabandan çekiştiriyor.

"Bebeğim, bak beni ne kadar sertleştiriyorsun." İltifat karşısında tenim kızarıyor. Kendini tutuyor ve birkaç sert vuruş daha yapıyor. Komodinime doğru eğiliyor ve dikkatini benden ayırmadan prezervatifi almak için açıyor. Folyo paketi yırtarak, yüzünde şeytani bir sırıtişla takıyor. "Buraya gel."

Avuçlarını göğüslerime götürmeden önce beni kucağına doğru çekerken nefes nefese kalıyorum. Meme uçlarım onun dokunuşunun altında çakıllaşılıyor. Sonra elleri belime kayıyor ve tatmin edici bir homurtuyla beni aletine doğru yönlendiriyor. Belli ki bu koreografiyi çok iyi öğrenmişiz.

"Çok iyi," diye tıslıyor.

Onun ilgisinden hoşlanıyorum. Blake dünyanın en iyi bale topluluklarından birinin baş dansçısı ve onun birlikte olduğu kişi benim. Bana baktığında, ben sadece korodaki bir kız değilim - gülleri çevreleyen bebek nefesi değilim. Gül benim.

Bana tutunuyor, bedenimin her yükselip alçalışında başı geriye düşüyor ve onu uçuruma yaklaştırıyor. Bacağım ağrıyor, kalçam bu pozisyonda zorlanıyor. Hareketlerimi yavaşlatıyorum ve Blake'in dikkati bana yöneliyor.

"Özür dilerim. Bugün dersten dolayı biraz ağrım var." Yapmak istediğim son şey sakatlığımdan bahsetmek, bu yüzden farklı bir taktik deniyorum. "Değişebilir miyiz?"

Göğsü kabarıyor ve belimi hafifçe sıkıyor. "Çok yaklaştım. Durmayın."

Başımı sallıyorum, bana destek olması için ellerimi göğüs kaslarının üzerinde gezdiriyorum. Zaten acıdan daha güçlüyüm. Hem dansa hem de burada. Bugün sınıfta yaptığım tüm hatalar uçup gidiyor, yerini bu an alıyor. Bedenime karşılık verirkenki aceleci hevesi, nefes nefese kalışı, ona yaptıklarımın dolaylı çözülmesi.

"Tanrım, çok harikası bebeğim. Çok harikası. Ben-" Boynu geriliyor, zevk dolu bir inilti çıkarırken damarları şişiyor.

Kalçam acı içinde kıvrılırken, onun üzerinden inmeden önce nefes almak için bir an duruyorum.

"Bu mükemmeldi," diyor ve kullanılmış prezervatifi atmak için hareket ediyor. Tembel bir iç çekişle yorganın üzerine uzanıyor ve ellerini

Alnını. Tavana doğru gülümsüyor, sonra dikkati tekrar beni buluyor. "Senin için iyi miydi?"

İç çamaşırımı bulmak için buruşuk örtüleri karıştırırken dudağımı ısıyorum. "Tabii ki." Tam olarak yalan sayılmaz. Birlikte geçirdiğimiz zamanlardan her zaman keyif alırım,

ama ben hiç gelmedim. Asla. Birlikte olduğum birkaç erkekle de. Bir yanımda bunun için yaratılmadığımı düşünüyor. Bazı kadınlar öyle değil. Ne zaman bir şey hissetmeye başlasam, o hissi kaybediyorum. Ama bu önemli bir şey değil. Blake ve ben seksten çok daha samimi bir tutkuyu paylaşıyoruz. *Dans*. Üç yıl önce prova sonrası buharlı bir gecede bizi bir araya getirdi ve o zamandan beri bu yatak odası pas de deux'sünü yapıyoruz.

Ne yazık ki, şirket içinde biriyle çıkmak hoş karşılanmıyor, bu yüzden ilişkimizi gizli tuttuk, bunun kendi rollerimizi veya yaklaşan terfilerimizi etkilemesini istemedik. Kazadan sonra bile Enstitü'ye dönmeyi planladığım için bunu gizli tutmaya devam ettik. Lark biliyor çünkü burada yaşıyor. Müdürlüğe terfi etmek üzere ve Blake'in Enstitü yönetim kurulunda bir etkisi var, bu yüzden onun varlığından rahatsız olmasına rağmen buna katlanıyor.

Bu konu hakkında resmi olarak konuşmadık ama artık farklı bir şirkette çalıştığıma göre, nihayet halka açıklayabiliriz. Ona bunu bu gece sormayı planlamıştım ama o banyodan dönüp kıyafetlerini giymeye başladığında soru dilimin ucuna geldi. Cevapsız kalmasına izin verdim ve ben farkına bile varmadan yanağıma hızlı bir iyi geceler öpücüğü kondurup kapıya yöneldi.

JOLIE

Pencere sıkışmış.

Su her yerde. Son bir kez aşağı yuvarlamaya çalıştığım da çitanın içinden akıyor. Arkama yaslanıp botumun topuğunu çıtaya vuruyorum. İçeri dökülen suyun gücü bana karşı çalışıyor, soğukluğu uzuvlarıma çarpıyor. Arkama uzanıyorum ve direksiyonun sönmüş hava yastığının üzerine yığılmış olan annemi sarsıyorum.

Hareket etmiyor. Sadece bana bakıyor.

Nabzım fırlıyor. Gerçeğin içime işlemesine izin verirsem, hareket etmeyi bırakacağım. Nefes almak için savaşmayı bırakırım. Yakında araba tamamen ve beni de götürecektir. Bir şeyler düşünmeliyim. Fazla zaman yok.

Ama anne...

Acı göğsümü pençeliyor.

Onu bırakamam. Bu şekilde olmaz.

Torpedo gözünü açıyorum, camı açmak ya da kırmak için keskin bir şey arıyorum. Suyun şiddetiyle eşyalar dışarı fırlıyor. Küçük bir cam kazıyıcı alıp camı indirmeye çalışıyorum. Bu işe yaramayınca, üzerine vuruyorum. Vuruşlarımda arkasındaki güç azalıyor ve çaresizce hava almak istiyorum. Başımı suyun hemen üzerinden kaldırıyorum, yüzüm tavana çarpıyor, nefes nefese kalıyorum.

Son bir çarpınıyla suya battım. Ağrı göğsümden yayılıyor- Işık dışarıdan dikkatimi çekiyor.

İki parlak göz bana bakıyor, gümüşü ve yanardöner mavilerin göz kırpan lekeleriyle. Kırılmış cam gibi parlıyorlar, o kadar güzeller ki

Başka tarafa bak.

Kaburgalarımın arasındaki boşluk sızlıyor, derime karşı ezici bir baloncuk patlamasıyla sıkışıyor.

Ciğerlerim suyla doluyor, gölün karanlık pençesi tarafından yutulmadan önce gördüğüm son şeyler o gözler-

Nefes nefese uyanıyorum, yorganımla boğuşuyorum ve sanki bir şekilde havayı fiziksel olarak ciğerlerime çekebilecekmişim gibi göğsümü tutuyorum. Gerçeklik üzerime çöküyor.

Ben orada değilim. Buradayım. Odamdayım.

Bu rahatlıkla birlikte, uyanık olduğum saatleri boğmakla tehdit eden bir ağırlık da geliyor.

Ben buradayım ama
annem yok. Asla da
olmayacak.

Titriyorum ve kendime sarılıyorum. Hava buz gibi, sanki yatak odamın sıcaklığı bir şekilde kâbusun içine karışmış gibi. Yorganın altından fırlıyorum ve masama koşup günlüğümü almadan önce termostatu açıyorum. Hatırlayabildiğim her şeyi sayfalara hızlıca karalayarak yazıyorum. Önceki kayıtları gözden geçirerek yeni bir şey öğrenip öğrenmediğimi kontrol ediyorum. Ne olduğunu anlamak için bir ipucu. Ne yazık ki, içeriğinin çoğu saçma sapan. Anlamadığım bir tuvalin üzerindeki mürekkep sıçramaları. Henüz göremediğim tam bir resim.

Belki de hiç yapmayacağım.

Ne olursa olsun, kelimeleri tarıyorum, eşleşenleri bir araya getirebildiklerimle tartıyorum. Kazadan nasıl kurtulduğumu hâlâ bilmiyorum. İlk başta, pencereyi kırarak açabildiğimi ve yüzeye çıkarken bilincimi kaybettiğimi düşündüm. Terapistim annemin ölümü ve kazayla ilgili travmatik anıları bastırduğuma inanıyor. Geçen bahar arabayı nihayet gölden çıkarabildiklerinde, tüm kanıtlar camın dışarıdan kırıldığını gösteriyordu. Müfettişler, şimdi kalın pembe yara izleri olan kesiklerden, enkazdan çıkarıldığımı tahmin ettiler.

Ama kim tarafından?

Polis nihayetinde bu olayı kimliğinin gizli kalmasını isteyen iyi bir Samiriyeli'ye bağladı. Ancak su buz gibiydi ve kayarak düştüğümüz köprünün altındaki buzu geçmek zorunda kalacaklardı. Kim ortadan kaybolmak için bu kadar zahmete girer ki?

Sayfalara yayılmış renkli göz çizimlerine bakıyorum. Onları nasıl çizmeye çalışırsam çalışayım, gölgeleri doğru yapamıyorum. Onlar

her zaman çok gümüş ya da çok mavi ve asla yeterince parıldamıyorlar. Gerçek olamayacaklarından değil...

Yine de aklımdan çıkmıyorlar.

Eminim Dr. Tanner bunun bir başa çıkma mekanizması olduğu konusunda beni rahatlatacaktır. Geleceğim için minnettarlığa odaklanmak yerine geçmişimde cevaplar aradığımı söyleyecektir.

Saate bir göz attım. Sabah 3:55. Kalkıp önümüzdeki uzun güne hazırlanma vaktinden önce hâlâ bir saat daha uyuyabilirim. Yatağa geri dönüp tavana bakıyorum, uykuya dalmaya çalışıyorum ama Potomac Balesi'nde geçireceğim günden başka bir şey düşünemiyorum.

Kolorduda görseiliği inşa etmek, diğer dansçılarla senkronize olmak ve çizgilerimizi mümkün olduğunca tutarlı tutmak önemlidir. Artık benim için farklı bir zihniyet var, öne çıkmak için kişisel dokunuşlarımı eklemek yerine kasıtlı olarak uyum sağlamaya çalışıyorum. Yeteneklerimi sınıf için saklamam gerekecek. Solo çalışmada umutsuzca özlediğim bir şey var; bir varyasyonun iliklerinize işlemesine izin vermenin getirdiği sihir. Bir koreograf aynı parçayı yirmi farklı balerine yaptırabilir ve müziğin içinde kaybolmalarına izin verilirse hepsi biraz farklı yapacaktır.

Zanaatımızı mükemmelleştirmek için saatler harcıyoruz, vücudumuzun her yerini inceliyoruz ve tüm bunların karşılığını sahneye çıktığımızda alıyoruz. Spot ışıklarının sıcaklığı altında canlanırsınız, sanki ikinci doğamızmış gibi eserin içinde hareket ederiz. Ruhumuza işliyor. Açılış gecesine ulaştığında, aslında öyledir. Ritimler ve bedenlerimiz bizi taşıyor. Seyirciler arasındaki yüzlerce kişiye gösteri yapmak istememize rağmen, müziğe bırakmanın samimi bir yanı var. Bizi geride tutan yerçekimine birkaç dakika meydan okumak. Özgürlüğün.

Böyle bir şey yok.

En çok özlediğim şey bu. Bir de annemin beni desteklemesini. En büyük hayranım.

Geri döndüğüm bu ilk sezonun ne kadar farklı olacağını düşündükçe içime bir korku çöküyor.

Olumlu şeylere odaklan, Jolie.

Aidatımı daha önce ödedim. Yine ödeyebilirim. Umarım bu sefer solistliğe ulaşmam o kadar uzun sürmez. Her yıl emekliliğe bir yıl daha yaklaşmak demek, özellikle de sakatlığımınla birlikte. Sahip olduğum deneyimle kolorduda nasıl başarılı olacağımı anlıyorum - her dansçının yolculuğuna orada başlamasının bir nedeni var. Sadece bunu kendi avantajıma kullanmalıyım. Onlara yapabileceğimi göstermeliyim.

Bir takım oyuncusu olmanın yanı sıra, bana bir şans vermek isterlerse bir birey olarak da değerim var.

Düşüncelerim dönüp duruyor ve her biri zihnimde ön planda olmak istiyor. En azından yakında Dr. Tanner'ı görüp bu konuyu konuşacağım. İki ayda bir randevulara geçtik ve haftada bir gitmek zorunda olmadığım için memnun olsam da, birkaç gün kala onu görmek için can atıyorum.

Zihnim temposunu yavaşlattığında saate bakıyorum. Alarmımın çalmasına yirmi dakika var. Bir iniltiyle banyoya yöneliyorum. Güne hızlı bir başlangıç yapacağım. Yara izi jelimi çıkarıp omzumun üzerinden aynaya bakıyorum ve cildimde oluşan koyu pembe çizgilere sürüyorum.

Parmaklarım, kazayı ve o geceyle ilgili hala anlamadığım her şeyi hatırlatan kalın çıkıntılarının üzerinde geziniyor. Onlardan nefret etmeliyim ve bazen aynada onları yakaladığımda, beni kendime getiriyor. Ama bu hisler her ortaya çıktığında, daha güçlü bir tanesi yerine oturuyor: Hayattayım.

Bu beni tutan bir güç, boşa harcamayı reddettiğim ikinci bir şans.

Dişlerimi fırçalıyorum, yüzümü yıkıyorum ve makyajımı yapıyorum. Mavi gözbebeklerim, kirpiklerimden taşan koyu renk göz kalemi ile göze çarpıyor. Fırçamı ıslatarak saçımı yukarı çekip elastik bir bağla sabitliyorum, ardından at kuyruğumu topuz makinemden geçirip koyu kahverengi telleri ağın etrafına dolayarak bir saç filesiyle kapatıyorum. Tokalar kafa derimi sıyrıyor, bu da prova sırasında düşmeyecek kadar sıkı olduklarının işareti. Aerosolle karışık aşırı çiçek kokusu burun deliklerimi tıkarken, saç tutamlarımı gizlemek için birkaç toka daha kullanmadan önce sprey sıkıyorum.

Mükemmel.

Odama döndüğümde kollarımı kavuşturup omuzlarımı ovuşturuyorum. Bakışlarım pencereye yöneliyor ve dünkü karla kaplı masanın tekrarını görmemek için pencerenin tamamen kapalı olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum.

Öyle.

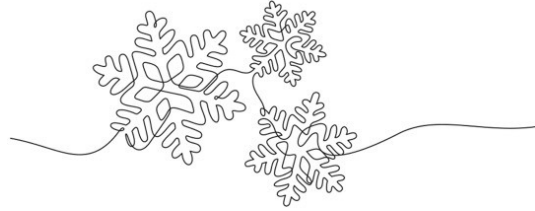
Termostata göz attığımda neredeyse her şeyin kafamın içinde olduğunu düşüneneceğim. Yine birkaç derece düşmüştü ve ben de olması gereken yere yükselttim.

Garip.

Lark'ın da aynı sorunu yaşayıp yaşamadığına bakmam gerekecek. Belki de yöneticiyle iletişime geçmeliyiz.

Elimden geldiğince çabuk giyiniyorum, sonra günlüğüme eğilip birkaç düşünce ve karalamayı sayfaya döküyorum.

"Kahve demlendi!" Lark'ın sabahın 5:30'u için fazla neşeli sesi kapıdan sesleniyor. Rahatlayarak iç çektim. O gece uykusuz kaldıktan sonra biraz kafeine ihtiyacım vardı. Dans çantama fazladan kıyafetlerimi atıp ışığı kapatıyorum ve kahve cezvesine doğru ilerliyorum.

„Dün gece Blake'i davet ettiğine İNANAMIYORUM,” diye homurdanıyor Lark dumanı tüten kahve fincanının arkasından. Benimkini alıp bir yudum aldıktan sonra önümüzdeki masaya bırakıyorum. Lark hem stüdyoda hem de stüdyo dışında Blake'e katlanamıyor. Dairemize yaptığı düzenli ziyaretlerden hoşlanmadığını açıkça belirtti. "Onun cazibesine karşı bağıışıklığım olduğu için minnettarım. Herkesin onun için ayağa kalkmasını izlemek çok komik."

"Onu ben davet . Beni görmek istedi."

İkimiz de meşgulüz, ikimiz de kariyerlerimizi inşa ediyoruz, ancak onunki benimkinden fersah fersah ileride. Bir erkek olarak, onun bale kariyeri katlanarak daha hızlı yükselmeye hazır. Gerçek şu ki, sayıları o kadar fazla değil, bu da güçlü erkek dansçılara daha fazla talep yaratıyor. Kişisel olarak ondan hoşlanmasa da Lark, Blake'in olağanüstü bir sanatçı olduğunu inkar . İsteddiği şirketi seçebilirdi ama ünlü itibarları nedeniyle Enstitü'yü seçti ve ona müdürlüğe giden hızlı bir yolu garanti ettiler.

Lark kahvesini masaya koymadan önce bir yudum alıyor, sonra elini dizime koyuyor. "Bir pisliğin ganimet çağırısı olmaktan daha iyisini hak ediyorsun."

"O bir pislik değil."

Bana ters ters baktı.

"Bazen biraz primadonna olabiliyor ama beni öyle düşünmüyor." Süslü randevu geceleri ya da kehanet açıklamaları için birileri olmayabiliriz, ama bana baktığında, aşağıya ışık saçan bir spot ışığı gibi olabilir.

"Gerçekten mi?" Lark, büyük boy bir tişörtle odasından çıkan Delilah'ya başıyla selam veriyor ve cezveye doğru ilerleyerek kendine bir fincan dolduruyor. "Burada kaldığı bir saat boyunca ne konuştunuz da hemen kesip gitti?"

"Bir sürü şey hakkında konuştuk." Hatırlamaya çalıştığımda zihnim bulanıklaşıyor ama konuştuğumuza eminim. "Provalar hakkında konuştuk."

Bu yeterince belirsiz bir cevap. Her zaman dans hakkında sohbet ederiz, ancak izne ayrıldığımdan beri eskisinden daha az sohbet ediyoruz. İzindeyken kendim hakkında konuşmaktan çok kaçındım - söylenecek ne vardı ki? Yas tutuyordum, kazadan sonra iyileşme süreciyle uğraşıyordum ve tüm bunların beraberinde getirdiği her şeyden kaçırıyordum. Artık Potomac Balesi'nde olduğuma göre, onunla paylaşacak daha çok şeyim olacak.

"En azından iniyor musun?"

Yüzüm ısınıyor ve iyi ki yudumun ortasında değildim çünkü kahvem her yere sıçrayabilirdi. Lark'ın filtre kullanmaması onun sevdiğim bir yönü... bana yönelik olmadığı sürece.

"Bu özel bir konu."

"Bu streten kurtulmaktır, ki bu da önemlidir."

Kahvemi kaptığım gibi hızla dudaklarıma götürüp büyük bir yudum alıyorum. "Yani, hayır," diye cevap veriyor Lark benim yerime ve Delilah'la birbirlerine gülümseyerek

Bu senin için bir erkek bakışları.

"Bu konuyu seninle konuşmayacağım." Kelimelerin ne kadar sert çıktığını fark ettiğimde derin bir nefes alıp kahvemden bir yudum daha aldıktan sonra ekliyorum: "Ama umursadığın için minnettarım."

Onun endişesinin benim seks hayatım olmadığını biliyorum. Lisede birlikte dans ettiğimizden beri çok iyi arkadaşız. Yollarımız ayrıldıktan sonra bile, ben Tisch'e gittiğimde o Enstitü'de eğitim alıyordu, geri döndüğümde arkadaşlığın tanıdık ritmine alışmak kolay oldu.

"Canının yanmasını istemiyorum Jojo."

"Bunun için seni seviyorum ama Blake bana bir daha asla sahne ışıklarını göremeyecek kırık bir balerin olmadığımı hissettiriyor." Kazadan sonra bana hiç acımadı. Sakatlığımdan hiç bahsetmedi, gerçi fark ettiğinden eminim. Enstitüye geri davet edilmesem bile bana aynı şekilde davranıyor. Lark'la olan arkadaşlığımız dışında, aylar geçmesine rağmen değişmeyen tek şey bu. Hem görünen hem de görünmeyen yaralarımın rağmen hayatımın değişmeyen tek parçası.

Lark'ın eli bacağını sıkıyor ve irkiliyorum, dokunuşundan değil ama başparmağı dünkü provalardan dolayı en çok ağrıyan yerime bastığı için. Sesini nazik bir fısıltıya indiriyor ve avucunu bacağımın üzerine koyuyor. "O spot ışığını göreceksin. Ama bunun onunla hiçbir ilgisi yok ve her şey seninle ilgili."

Hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum, ses boğazımın arkasında gıcırıyor. "Yeniden başlamakta nefret ediyorum. Sanki onca yıllık çalışma boşa gitmiş gibi."

"Onlar boşuna değildi. Şimdi ne beklendiğini diğer kızlardan on kat daha iyi anlıyorsun. Solist ve müdür sandığıңызdan daha yakın olabilir."

Şansıma güvenmiyorum. Potomac Balesi'nde solist olacağımın bile garantisi yok. Bale kariyerlerinin başından beri orada bedel ödeyenlere karşı yarışacağım. Daha aç olan ve bu kariyerin zihinsel ve fiziksel olarak size verebileceği zararlardan dolayı tükenmemiş olan dansçılarla.

"Dün berbattı." Oraya geri dönüp Maral Hanım'ın ya da başka bir eğitmenin bana tepeden bakmasından şimdiden korkuyorum. "Berbattım."

"Bu senin ilk günündü. Kendine biraz müsamaha göster," diyor Lark, ayağa kalkıp kahvesini lavaboya götürerek fincanı duruluyor. "Biraz alışman gerekecek."

"Haklısın." *Ama yine de berbat.*

Lark kapıya yöneliyor, dans çantasını karıştırdıktan sonra paltosunu giyiyor. "Neden bu hafta bir gün provalardan sonra buluşmuyoruz?"

"Tabii. Java Joe'dan sana kahve getirebilirim?" Teklif ediyorum. Enstitü'de birlikte dans ederken en sevdiğimiz yerd. Koltuktan kalkıp fincanımı yıkıyorum ve odama dönmeden önce kurutma rafına bırakıyorum. "Bu bana herkesi ziyaret etmek için bir bahane verir."

İfadesinde bir şeyler titreşiyor. "Emin misin?"

"Tabii ki." Muhtemelen Enstitü'ye döndüğüm için depresyona girmemden endişeleniyordur. Acıtacağına eminim ama onları özlüyorum. Tanıdıklarımı özlüyorum. Ayrıca Lark, Stasia ve Denise'i görmek eğlenceli olacak. Eğer çok meşgul değilse Blake'e bile bakabilirim.

"Kulağa harika geliyor, Jojo." Eldivenlerini çekiştiriyor ve bana gülümsemeden önce atkısını etrafına sarıyor. "Seni özlemişler. Herkes hep seni soruyor."

"Harika olacak." Tam olarak hissetmesem de gülümsemesine karşılık veriyorum. "JJ's'ten siparişini ve programımızı yaptıktan sonra hangi günün uygun olduğunu bana mesaj at. Yolda alırım. Sonra merhaba derim ve birlikte metroya bineriz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diyor ve gitmeden önce bana son bir el sallıyor.

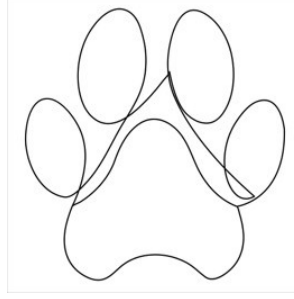
Kapalı.

Önümdeki gün için endişelenerek odama geri dönüyorum. Sadece yapmam gereken

her provaya kariyerimi geri kazanmak için yeni bir şans olarak odaklanıyorum.

Bugünkü ders ilk günden daha kötü olamaz, değil mi?

Öğrenmek istediğimden emin değilim.

Parmak uçlarımı harflerin üzerinde gezdiriyor, kalemin kâğıtla buluştuğu yerin tadını çıkarıyorum. İki kelime tam olarak anlayamadığım bir ağırlıkla göğsümü deliyor.

Ben hayattayım.

Elliden fazla kış kış uykusu dışında geçirdim. Onlarca yıl bekledim. Ve korkunç bir şans eseri, bir ölümlü tarafından büyülendim.

Jolie Wilder.

O benim *her* ve bunun farkında bile değil. Birçok nedenden dolayı sahip olamadığım biri. Bu beni her fırsatta buraya gelmekten alıkoymuyor. Bugüne kadar daha verimli bir kış geçirdiğimi sanmıyorum.

Müdahale etmekten daha iyisini biliyorum, ama her döndüğümde onun hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeye çalışıyorum. Topladığım her bilgi kırıntısı damarlarımda serotonin artışına neden oluyor. O, kurtulamadığım bir dürtü. Beslemek için çaresiz olduğum bir bağımlılık. Asla inmek istemediğim bir yüksek. Ondan ne kadar uzaklaşırsam, o kadar kötü hissediyorum. Göğüs kafesimin içinde titreşen iki peri gibi, genellikle rahatlatıcı olan o çırpınma, ejderha kanatlarının vuruşuna kadar güçleniyor.

O kaçınılmaz.

Elim günlüğünün üzerinde geziniyor. Bugün onu dışarıda bırakmış, normalde yapmadığı bir şey. Sayfaların içindekileri okumamalıyım. Dünyayı daha iyi anlamak için derslerimizde ölümlülerin geleneklerini inceleriz.

içine gönderildi. Günlük okumak hoş karşılanmaz. Ama bu ona en çok yaklaştığım an olabilir.

Bileğimin hızlı bir hareketiyle sayfaları teker teker çeviriyorum. Belki burada ona nasıl ulaşabileceğimi bulmama yardımcı olabilecek bir şey vardır. Zorlamamam gereken boş bir umut, ama ona var olduğumu, burada olduğumu gösterme dürtüsü görmezden gelinemeyecek kadar güçlü.

Keşke olmasaydı. İkimiz için de işler çok daha kolay olurdu.

Ne kadar uzağa gidersem gideyim, sonunda hep buraya dönüyorum. Ve fark edilmeden ona olan ihtiyacımı gidermek için geri gelmeye devam edeceğim. İşimi yapmaya devam ettiğim ve tek kuralımızı çiğnemediğim sürece bana bir şey olmaz.

Sayfalara serpiştirilmiş anılar, düşünceler ve hızlı çizimlerden oluşan bir karışım. Çoğunun altında numaralandırılmış bir liste var.

Odasında bir kez daha süzülüyorum, köşedeki çöp kutusuna atılmış penis kılıfıyla alay ediyorum. Hayal kırıklığı göğsümde kıvrılıyor, yumruklarımı sıkıyorum. Daha iyisini bilmeme rağmen içeri girdim. O serseriye odasına geri getirdiğinde oradan ayrılmalıydım. Normalde öyle yaparım... Belki de pencere kenarından acı içinde izlediğim zamanlar olmuştur. Ama birkaç haftadır gelmemişi, ben de ilişkilerinin bittiğini umuyordum. Sonra dün gece ortaya çıktı ve bir tür mazoşist gibi onun yatak odasında kaldım.

Başka biriyle birlikte olduğunu bilmenin acısına rağmen bedenim tepki veriyor. Günlüğünde bahsettiği gibi *prensi*. Gerçekte, bırakın bağlılığını, onun ilgisini bile hak etmeyen bir pislik. Ondan umutsuzca nefret etsem ve yürüdüğü her yerde biraz buz kaydırmak istesem de, ona zarar vermek bana sadece geçici bir neşe getirecek ve bir başka kış hızla kenara çekilmeme neden olacak. Son kış kaçırıp uzun bir kış uykusuna yattıktan sonra bunu göze alamam. Hâlâ ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama şu an burada olduğum için minnettarım. Ve bunu mahvetmeyi reddediyorum.

İçimi çekip tavana bakıyorum ve dün gece olduğum yerin bir üstündeki yatağa uzanıyorum. Hareket edişinden büyülenmişim. Vücudunun kıvrımı. Meme uçlarının sertleşmesi, ellerimle onları kızdırmam için yalvarması. Dilimle. Onun her santimini tatmak için. Vücudunu kendi vücudumla kaplamak, tenini ayazıma boyamak.

Keşke onun altında ben olsaydım. *Onun* değil.

Onu inletirdim, nefesi kesilene ve kendinden geçerek titreyene kadar onu sınıra getirirdim. Ne kadar inanılmaz olurdu

gözleri benimkilerle kilitlenmiş, sıkı sıcaklığı düğümümün etrafında kenetlenmişti.

Onu tekrar tekrar doldururdum.

Çiftleşen kardeşlerime göre, daha iyi bir zevk yok. Daha gerçek bir uyum yok. Ve daha önce başkalarıyla birlikte olmuş olsam da, her zaman eşimin ilk ve tek düğümümü atan kişi olmasını istedim.

Derin nefesler alarak, kendimi inkar etmenin verdiği rahatsızlıkla boğuşarak yatağından kalkıyorum.

Hayal gücünü serbest bırakmayı bırak, Jax.

Hırlayarak ellerimi iki yanımda birleştiriyorum ve pantolonumun yırtık olmasına aldırımıyorum. Onunla birlikte olmak için duyduğum fiziksel ihtiyaç her zaman mevcut. Ve en kötüsü de kışın sonunda gündönümü yaklaştığında bu ihtiyacın daha da artacak olması. Ölümsüzlerin eşlerimize çekildiği bir zaman. Onlara olan arzumuz doyumsuz olduğunda. Dayanılmaz. Eşler bir ya da üç gün mümkün olduğunca yakın geçirerek birbirlerini zevk, bağlılık ve sevgiyle doldururlar.

Her kış sonunda başkalarının çiftleştiğini görmek dört gözle beklediğim bir şeydi - paylaşmak istediğim açıklanamaz bir coşku seviyesi. Onunla.

İlk eş kutlu gündönümümü yalnız geçirmek çok gerçek bir olasılık. Bunun başına geldiği ilk Frost olacağım ve bunun acısına nasıl dayanacağımı bulmam gerekiyor. Her mevsim bu dünyada dolaşmak, saatlerce ve haftalarca fark edilmeden dünyaya görünmez bir şefkat sunmak yeterince yalnızlık. Takdir edilmeyen.

Ruhum, varlığımdan haberi olmayan birine bağlı. Bu bir işkence. Onun tarafından görülmek, gece boyunca ona sarılabilmek, teninin tenime değmesinin nasıl olacağını hissetmek bile...

Bunun için her şeyi veririm, her bedeli öderim.

Bahar geldiğinde, kış uykusuna yatmış olacağım, ona ulaşamayacağım. Bir ölümlü olarak aramızdaki huzursuz bağı hissediyor mu bilmiyorum.

Neden biz istisna olmak zorundayız?

Birkaç sakın nefes aldıktan sonra pencereye doğru sürükleniyorum ve odayı tarayıp her şeyin yerinde olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum. Sanki hiç burada olmamışım gibi olacak. Çünkü ona ve dünyanın geri kalanına göre ben gerçek değilim. Ben bir efsaneyim. İnsanların yılın birkaç ayı hakkında şaka yaptığı hayali bir fikir.

Hayal kırıklığı damarlarımda dolaşıyor. Dünyanın geri kalanı umurumda bile değil. Ama o? Onun tarafından görülmek için her şeyimi verirdim, bir an için bile olsa.

Ne görecektir ki?

Tek başıma ya da yeryüzündeki canavar formumda o kadar çok zaman geçiriyorum ki, neye benzediğimi unutmak kolay oluyor. Nivea'da ayna kullanmıyoruz, sadece buzdaki yansımalarımıza kısa bakışlar atıyoruz.

Banyoya doğru süzülüyorum ve kendime bakıyorum. Çatlak irisler bana parıldıyor. Bir zamanlar ölümlü olduğuma inanmak zor. Şimdi ne kadar farklı görünüyor olmalıyım?

Formum parıldıyor, soluk mavi ve gümüş don izleri kollarımı ve göğsümü süslüyor, kalçamı sıyırmaya başlıyor. Her kış onlardan daha fazla kazanıyorum; bu, Frostlar arasında bir onur nişanı, her biri Lider Albidus'a bir adım daha yaklaştırıyor.

Sadece buna odaklanmalıyım. Görevimi yapmaya.

Karışma, Jax.

Masaya geri döndüğümde, ilk girişteki talimatlara göre minnettar olduğu şeyler olan üç satıra bakıyorum. Her sayfada varlar ve onları yapmak için reçete kadar zorlanmış hissediyorum. Belki bir gün ona ne kadar güzel olduğunu gösterebilirim ve o da bu sayfaları sevinciyle doldurur - bir şüphe ve kendini küçümseme sarmalının sonunda gönülsüzce karalamaz.

Sonraki bir saat boyunca her girdiyi okudum, onun parçalarını çözmeye çalıştığım bir yapboz gibi bir araya getirdim. Nasıl uyduklarını anlamam gerekiyor. Benimle nasıl uyum *sağlayabileceğini*. Uymak zorunda. Bu sayfaları dolduran hüznün beni boğmaya yetiyor. Parçalar nihayet birleştğinde cevaplardan vazgeçmeye yakınım. Bir sayfaya büyükçe karalanmış dört kelime karşısında donup kalıyorum.

Nereye gittin?

Gözler köşeye çizilmiş, içlerine yıldızlar serpiştirilmiş mozaik irisler. Sayfalara tekrar göz gezdiriyorum. Günlüğün her yerine serpiştirilmiş farklı varyasyonları var. Her biri tüylerimi diken diken ediyor.

Hemen banyoya koşup yansımama bir kez daha bakıyorum. İki parıltılı iris aynadan bana bakıyor. Gerçek, ciğerlerime batan keskin bir buz saçağı gibi, nefes alma yeteneğimi deliyor.

Tekrar tekrar çizdiği o gözler var ya? Onlar benim gözlerim.

Yalvardığım umut kırıntısı bu. Ellerimi titreten bir şey. Parmaklarım yukarı uzanıyor ve kadere yardım edip etmeyeceğimi merak ediyorum.

ya da ikimizi de mahveder.

JOLIE

"Jolie, bugünden sonra kalmanı istiyorum," diyor Maral Hanım, konuşmamız biter bitmez. Boğazıma bir yumru takılıyor.

Barre'yi sallanmadan tamamladıktan ve art arda sıçramalar ve hızlı atlamalarla dolu, özellikle zorlu bir grand allegroya ayak uydurduktan sonra, burada kendi başıma kalabilirmişim gibi görünmeye başlamıştı. Şimdi biriktirdiğim küçük güven yığını, Maral Hanım'ın yüzündeki sert bakışla silinip gitti.

Yapmış olabileceğim hataları aklımdan geçiriyorum. Kabul ediyorum, hızlı öğrenen biri değilim. Koreografiyi vücuduma yerleştirmem bir gün kadar sürüyor ama iyi yaptığımı düşünüyordum. Elbette varyasyonu öğrendiğimiz gün kavrayışımın ince ayarlı olması beklenemez.

Eve döner dönmez hemen odamda pratik yapacağım, Adolphe Adam'ın bestelerini tekrar tekrar çalarak parçayı gözümde . Tam planlarıma kendimi kaptırmışken, Evelyn nazik bir elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "İyileşme odasında bize katıl sonra?"

"Orada görüşürüz," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

Buz banyosu buradaki dansçıların en sevdiği gelenek olsa da ben bacaklarımı yakındaki minderlere uzatacağım. Evelyn, onunla ve birlikteki diğer birkaç kızla vakit geçirmenin bir yolu olarak beni buza dalmaya teşvik . *Hayır, teşekkür ederim.* Kendimi buzlu bir küvete sokmamın imkanı yok. Her ne kadar bir şeyler inşa etmek istesem de

dostluk, havzanın donmuş yüzeyi içimi titretmeye yetiyor.

Eskiden soğuğu severdim. Kış. Şimdi beni geçen Şubat ayına geri götürüyor.

Kaza gecesine.

Bir çift kırık göz zihnimin derinliklerinden bana bakıyor. Bedenim ürperiyor ve gözlerim pencereye kayıyor, yarı yarıya büyük köpeği yine orada görmeyi bekliyorum. Bir dakikalık taramadan sonra nihayet kendi paranoyama başımı sallayarak nefes veriyorum. Her zamanki DC koşuşturması işte.

Bunu Dr. Tanner ile bir sonraki seansım için notlarıma ekleyin.

Diğer şirket üyeleri stüdyodan çıkarken ben çantamı karıştırıyorum. Ne yaptığımdan emin değilim. Zaman mı öldürüyorum? Benden ne istiyor? Bugün derste çok daha iyi olduğuma yemin edebilirim. Maral Hanım benden bir şey göstermemi isterse diye ayakkabılarımı çıkarmıyorum.

Vücudum ağrıyor, bacak ısıtıcılarımı bacaklarıma geri sararken kalçalarım öne eğilmeme direniyor. Oda boşaldığında, ses sisteminin yanında duran Maral Hanım'ın yanına gidiyorum. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, söyleyeceği şey için kendimi hazırlıyorum. "Beni mi görmek istediniz?"

"Evet." İnce dudakları bir çizgi halini alıyor, bakışları üzerimde geziniyor. "İşlerin nasıl gittiğini düşündüğünü bilmek istedim."

"Um..."

Bu bir çeşit test mi? Büyürken sert bale eğitmenlerinden payıma düşeni aldım, hatta bana her zaman Josi diyen, adımı öğrenmeye hiç zaman ayırmayan Rusya'dan bir tane bile, ama Bayan Maral'ın dans ederken beni inceleme şekliyle ilgili bir şey mikroskop altına alınmak gibi.

"Bence iyi gidiyorlar." Sesim niyetlendiğimden daha tiz çıkıyor. Nefesinin altından mırıldanınca hemen ekliyorum: "Biliyorum, dün kötü bir başlangıç yaptım ve hâlâ toparlanmaya çalışıyorum. Yine de bugün bir gelişme var gibi görünüyor."

Nefesimi tuttum, bir şey söylemesini bekliyordum. Herhangi bir şey.

Sessizliğin aramızda kalmasına izin verdiğinde devam ediyorum, "Eminim daha fazlasını yapabilirim."

"Evet, yapabilirsin."

Hava boğazımda düğümleniyor ve olduğum yerde donup kalıyorum. Vücudum o kadar sert ki nefes veririm kaburgalarımın kırılacağından eminim.

"Ben de bu yüzden seninle konuşmak istedim." Sesi biraz rahatlıyor ama ben rahatlamaya hazır değilim.

"Oh." *Ağlama, ağlama, ağlama. Profesyonelliğini koru, Jolie.*

Ona ve Potomac Balesi'nin geri kalanına eleştiri alabileceğimi göstermeliyim. Kimse şirketinde geri bildirim için açık olmayan bir primadonna istemez. Dışarıda çok sayıda olsa da, bizimki kadar küçük bir dünyada tanınmak istediğiniz şey bu değil.

"Dürüst olmak gerekirse, yönetmen sizi davet ettiğini söylediğinde sizi getirmekte tereddüt ettim."

Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak hızla gözlerimi kırptırıyorum. Büyük bir ifşaat değil ama yine de acıtıyor.

Maral Hanım kollarını kavuşturuyor, ağırlığını değiştiriyor ve kalçasını dışarı çıkarıyor. "Diğerleri sana bir şans verilmesi yönünde oy kullanırken, ben kullanmadım. Ve ilk birkaç gününüze bakılırsa, varsayımlarımın doğruluğunu kanıtlıyorsunuz."

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyorum, avuçlarımı bacak ısıtıcılarımın kenarlarına sürterek. "Neyi yanlış yapıyorum? Bunu gerçekten istiyorum Maral Hanım. Her eğitmenin beni sevmesini ya da beni burada istemesini beklemiyorum ama elimden geleni yapıyorum."

"Sorun da bu zaten, Jolie. Çok fazla çabalıyorsun." *Ne?* "Joffrey'den neden ayrıldığımı biliyor musun?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Kendimi savunmaya hazırdım. Şimdi şirketin web sitesinden ve dedikodulardan hatırlayabildiklerimi gözden geçiriyorum - ki itiraf etmeliyim ki çok fazla şey bilecek kadar uzun süredir burada değilim.

"Buraya kocanızla birlikte taşınmışsınız. Burada bir işi falan vardır diye düşünmüştüm." Omuz silkerek cevap veriyorum.

"O yaptı. Ama hepsi bu değil." Sandalyesine oturmam için bana el sallıyor. Tereddüt ediyorum ama günün sonunda bu kadından onu dinlemeyecek kadar korkuyorum. "Emekli oldum çünkü artık dans edemiyordum. Kariyerimin yaklaşık beşinci yılında ayak bileğimi sakatladım. O zamanlar sakatlıklar bir zayıflık olarak görülüyordu; değiştirilmenin kolay bir yolu. Kimseye söylemedim, kıcımlı yırtarak çalıştım ve sonunda kariyerim sona erdi."

"Özür dilerim." Kalbim onun için kırıldı. Kariyerimin sona ereceği fikri çok yakın bir gerçek oldu. Kaçınmak için her şeyi yaptığım biri. En azından ben öyle sanıyordum.

"Üzülme. Dersini al." Eğildi ve sağ kalçamı inceledi. "Sakatlığını biliyorum." Beni değerlendirmeye devam ediyor, sanki bacağımın arkasına ağrımın bir çizgisini çiziyormuş gibi bacağımı inceliyor. Sanki *görebiliyormuş* gibi. "Dans ederken, her irkilmeni fark ediyorum. Etrafa sordum

gelmeden önce, Enstitü'ye neden geri davet edilmediğin hakkında. *Gerçek* nedeni."

Vücudum hareketsiz, onun dikkati altında sıkışmış. "Peki ne öğrendin?"

"Yaralandığınızı da biliyorlardı. Saklamaya çalıştığınız kazadan önce." "I-"

"Bırak da bitireyim."

Kahretsin.

Bu işin nereye varacağından emin değilim ama bu odada daha fazla kalırsam gözyaşlarımı tutamayacağım. Gözlerimin arkasına batıyorlar ve hızla kırıştırmama neden oluyorlar.

"Sakatlanmak bir zayıflık değildir, ancak sağlığınıza dikkat etmemek bir zayıflıktır. Yarın dersten sonra Heather'la birlikte PT'ye gitmeni ve onun önerdiği hareket tarzını takip etmeni bekliyorum. İlerlemeni kişisel olarak takip edeceğim. Anladın mı?"

"Evet, hanımefendi." Şok içinde otururken söyleyebildiğim tek şey bu. Çırlıçıplaktım. Teşhir ediliyorum. Sadece mayomun içindeyken yara izlerimi görmek bir şey, makyajın ve bale omuz silkmelerinin altında ancak bu kadar uzun süre saklanabileceğimi bilerek zihinsel olarak hazırlandığım bir şey... Bunun altındaki acıyı, bakım eksikliğim nedeniyle daha da kötüleşen bir yarayı fark etmek çok fazla.

Şimdi de PT ve terapi randevularım var. Her yönden dürtülüyorum ve herkesin dikkati benim eksikliklerimde. Dışarıdan da içerideki kadar bozuk görülüyorum.

"Bir randevuyu kaçıırırsan bildiklerimle müdüre gider ve seni sahneden çektiririm."

"Anlıyorum." Yumruklarım iki yanımda toplanıyor.

"Güzel."

Ayağa kalkmadan önce, "Teşekkür ederim Maral Hanım," diyebildim. "Bana teşekkür etmeyin... Ve bunu cömertlik olarak algılamayın.

Benim sınıfımda bunların hiçbirini bulamazsın." Dans çantama doğru yürüdü ve onu kapıya getirerek beni sessizce kovdu. "Kendini korumadaki eksikliğin bu şirket için bir sorumluluk. Kendini toparla yoksa kendini başka bir yerde yeniden başlarken bulursun."

"Evet, hanımefendi."

Kapıyı açıyor ve ben stüdyodan çıkmak için hareketlenirken omzuma dokunuyor. "Heather'ın bana düzenli olarak rapor vereceğini unutma."

"Elbette." Bakışlarımı Marley'in zeminine dikmiş, her bir gri çizgiyi takip ediyorum. "Yarın görüşürüz, Bayan Maral."

Soyunma odasına gittiğimde, konuşmayı düşünerek acele etmiyorum. İyileşme odasındaki diğerleriyle sosyalleşmeden önce kendi kafamdan çıkmam gerekiyor. Maral Hanım'la konuşmak için neden geç kaldığımı merak edeceklerine hiç şüphem yok. Eğer o yaramı fark edebildiyse, onlar da fark edebilmiş midir?

İnsanlar bale dünyasının ne kadar acımasız olabileceğini hafife alıyor. Zarif, narin, dengeli dansçılar görüyorlar. Gerçekte, her zaman kanatlarda bekleyen ve başarısızlığınızın bir sonraki fırsat olup olmadığını hesaplayan biri vardır. Kumpanyada, sahneleyeceğimiz *Giselle* balesindeki topluluk pozisyonları için yedekte bekleyen kızlar var. Sakatlığımı kolaylıkla bir fırsat olarak görebilir ve toplulukta bir yer kapabilirler.

Nabzım sonunda yavaşlıyor ve iyileşme odasına bağlı olan pansuman alanının arkasından çıkıyorum. Köşedeki fayanslı alan boyunca bir sıra halinde dizilmiş üç buz banyosu var. Yerde, büyük boy matlar, gergin bantlarla dolu kutular, köpük ve dokulu silindirler ve düğümleri çözmek ve tetik noktası masajı ile gergin noktalar üzerinde çalışmak için çeşitli boyutlarda toplar bulunuyor.

"Hey!" Evelyn bana doğru sesleniyor. Havluya sarınmış, omuzlarına küçük su damlacıkları saçılmıştı. "Buz banyosunu yeni bitirdim, ama bana beş dakika verersen geri gelip seninle esnerim."

"Kulağa harika geliyor." İçimi bir rahatlama kaplıyor. En azından artık buz banyosu teklifini geri çevirdiğim için kendimi kötü hissetmeden onunla sohbet edebilir, kendimi şirketin geri kalanı için daha yabancı biri haline getirebilirdim.

Geniş minderin üzerinde bir yer bulup, kenarları tırtıklı, dokulu bir rulo çıkarıyorum ve esneme hareketleri arasında bacaklarımın arkasını aşağı yukarı yuvarlıyorum. Evelyn ve birlikteki diğer iki kız, Sara ve Veronique, seçtikleri toparlanma oyuncaklarını alıp yanıma çöküyorlar. Göğsüm sıkışıyor, dersten sonra neden bekletildiğimi sorarlarsa ne diyeceğime karar vermeye çalışıyorum. Konuşmayı başlatan Veronique oluyor ama beklediğim şekilde değil.

"Biliyor musun, birkaç yıl önce senin Leylak Perisi performansını izlemiştim." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Büyüleyiciydi."

Veronique koronun en gençlerinden biri ve doğrudan Potomac Balesi'nin eğitim programından geldi. Babası elçilikte çalışan bir Fransız diplomat. Henüz yirmi yaşında olduğunu bile sanmıyorum. Kalın kuzguni saçları

Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, iri, kahverengi gözleri hayranlığa benzer bir şey ifade ediyor. İltifatıyla birlikte beni de şaşırttı.

Yanaklarım kızardı. "Teşekkür ederim."

"Eminim harikaydınız," diye ekliyor Evelyn. "Solist olmak nasıl bir şeydi? Sormamızın bir sakıncası yoksa."

Esere geri döndüğümde, repliklerimi istediğim yere getirmek için ne kadar çok saatimi kontrol ve esneklik için harcadığımı düşünüyorum. O provalardan sonra kalçamda sert bir sancı hissetmeye başlamıştım, daha sonra bacağımdan aşağıya doğru yayılmaya başlayan bir ağrı. Sakatlığımın başlangıcı. Leylak Perisi'nin varyasyonu boyunca gülümsedim ve seyircilerden coşkulu bir alkış aldım.

Canım çekti. Yuttum.

Ama kulise girer girmez karanlık bir köşe buldum, hıçkırıklar bedenimi sararken ağrım içime doldu. Lark soyunma odamıza dönmediğimi fark ettikten sonra beni kucakladı, bacağımyı uzattı ve performansın geri kalanı için kendimi toparlayana kadar yanımda oturdu. Annem dışında bu konuda konuştuğum tek kişi oydu.

"Kaydı var mı?" diye soruyor Sara. Gerçekten heyecanlı görünüyor.

Bana bakmaları çok garip. Ben de Blake'e ve Enstitü'deki diğer müdürlere öyle bakıyorum.

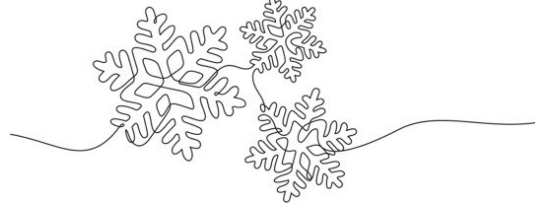
Bu dansçılardan bazıları beni rakip olarak görüp varlığımdan korksa da, arkadaş olmak isteyen dansçılar da var. Kariyerim boyunca yaptıklarına saygı duyan dansçılar. Önümdeki üç kadın bana yıllar önce başladığım zamanki halimi hatırlatıyor. Parlayacakları ana, spot ışıklarının birkaç dakikalığına da olsa onları sarhoş edici ışıltısıyla yıkayacağı ana açlar. Tüm gözlerin onların ve zanaatlarının üzerinde olduğu bir an.

"Eğer gerçekten istiyorsan sana daha sonra linki gönderebilirim." "Evet, lütfen!"

Göğsüm ısınıyor, çenem kalkıyor. "Ve kesinlikle inanılmaz hissettirdi. Kesinlikle özlüyorum."

Gerinmeyi bitirirken birbirimizin geçmişi hakkında sohbet etmeye devam ediyoruz. Kariyerimle ilgili soruları açık bir yara gibi sızlayan geçmişime baskı yaparken, üstte katmanlanmış bir memnuniyet var. Ruhum için bir merhem.

Bale kariyerime ara verdiğimden beri ilk kez, belki de benim için bir yer var. Biraz daha az yalnız olduğum ve kaybettiklerimden utandığım bir yer.

Bir saat toparlandıktan ve diğer kızlarla çay içtikten sonra beş blok ötedeki metroya binip eve gidiyorum. Askıda asılı bir palto ve odanın köşesine sıkıştırılmış bir dans çantası var. Lark evde.

Kulağımı kapıya dayıyorum ve onun duş sesi diğer taraftan duyuluyor. Soğuk bedenime yünlü bir ikinci deri gibi yapışan kat kat kışlık giysilerimi çıkardıktan sonra, koridorda ağrıyan bacaklarımın üzerinde sallana sallana odama gidiyorum.

Soğuk metro yolculuğundan ve eve dönüş yolundan sonra, duшта ısınmak için fazlasıyla istekliyim. , sonra yatak odama dönüyorum. Banyodan buhar fışkırıyor, yatağın yanına sis yayılıyor. Günlüğüme notlar almak ve *Uyuyan Güzel*'deki Leylak Perisi performansımın kaydını Sara'ya göndermek için telefonumu çıkarıyorum.

Videoyu üç kez izledim. Nostalji acı tatlı ve vücudumun sadece birkaç yıl önce neler yapabildiğini anımsamadan edemiyorum. Vücudumun en iyi olduğu, zorlanmaya ve meydan okunmaya susadığı zamanları. Saatlerce dans edebilir, sonra eve gelip yatak odamda ya da kafamın içinde bayılana kadar prova yapabilir, ardından rutine baştan başlayabilirdim. Artık böyle hareket edemiyorum. Ama eğer Mistress Maral'ın istediği gibi PT'yi ciddiye alırsam ve sıkı çalışmaya devam edersem, belki tekrar o noktaya geri dönebilirim.

Dans kıyafetlerimi çıkarıp sepete atıyorum. Günlüğümün hâlâ masanın üzerinde olduğunu fark ettim. *Tuhaf*. Normalde onu dışarıda bırakmama konusunda oldukça dikkatliyimdir, ama daha önce acelem vardı.

Sayfadan bana bakan iki göz, onlara eşlik eden kelimelerle birlikte ruhumun derinliklerine işliyor.

Nereye gittin?

Sayırsız kez merak ettiđim bir Őey. İćimi ćekiyorum, kapatıp ćekmeceye geri koyduktan sonra banyoya giriyorum. Aynadaki kalın ćizgiler dikkatimi ćekiyor ve havluyu kancasından sćkmeden ۆnce kollarımı ćıplak vćcudumun ۆzerinde ćaprazlıyorum. Havluyu kendi etrafıma sarıp yatak odasına bakıyorum. Omurgamdan aŐađı bir ۆrperti yayılıyor. Kalbim hızla ćarpıyor. Derin bir nefes almayı baŐarıyorum ve bakıŐlarını tekrar sisle kaplı bۆyűk harflere ćeviriyorum.

Ben buradayım.

JOLIE

Ben buradayım.

"Alo?" Sesim titriyor, bu iki kelimeye bakarken ellerim iki yanımda titriyor. Bu bir tür şaka mı? Lark ya da Delilah'ın bana yaptığı bir eşek şakası mı? Pek öyle tipler değiller ama banyonuzdaki aynaya yazı yazmayı başka nasıl açıklayabilirsiniz ki? Yine de Lark'a mesaj attım.

■

Haha çok komik

LARK:

■

Genelde öyleyimdir ama bu sefer ne yaptım?

■

Daha önce odamda mıydın?

LARK:

■

Hayır. Neden? Orada dalga geçebileceğim bir şey mi var?

Eminim o olsaydı, neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranmazdı.

■

Boş . Bu gece için hazırlanman için seni yalnız bırakayım.

Omurgama bir ürperti yayılıyor. Termostat yine düşük, eskisi kadar düşük değil ama yine de ayarladığımdan birkaç derece daha düşük. Daha önce Lark'a onunkini sorduğumda, herhangi bir sorun yaşamadığını söylemişti...

Soğuk hava. Tuhaf mesajlar. Tüylerim diken diken oldu. Çok garip ama bir o kadar da aşikâr cevap önümde duruyor: Odam perili olmalı. Bana çok fazla doğaüstü reality şov izlettiği için Lark'ı suçluyorum.

"Merhaba. Bay -ya da Bayan-Spirit." Boğazımın savaşımaya çalışarak yutkunuyorum. "Hâlâ... burada mısınız?"

Nabızımın aldırmadan bekliyorum, sessizlikte gümbür gümbür atıyor. Yanıt yok ama resmen ürkmüş durumdayım.

Blake'e mesaj atarım. Lark bunun için beni azarlardı ama bilmesi için bir neden yok. O ve Delilah'ın zaten planları var, bu yüzden ziyaret edeceği kısa süre boyunca ona ters ters bakmak için burada olmayacaklar. Belki bu sefer onu gece kalmaya ikna edebilirim. Şu anda yalnız kalmamın imkanı yok.

Aynadaki yazıları siliyorum, pencereleri iki kez kilitliyorum ve hızlıca duş alıyorum. Birkaç dakikada bir kafamı perdeden çıkarıp yeni bir mesaj ya da yerinde olmayan başka bir şey var mı diye kontrol ediyorum.

Kabinden dışarı adımımı attığımda soğuk hava tenimi kirpikliyor. Havlumu etrafıma sıkıca sarıyorum, gözlerim odanın içinde geziniyor, yarı yarıya pencereyi açık bulmayı bekliyorum. Parmak uçlarımda şifonyerime gidip birkaç tayı ve büyük boy gri bir sweatshirt alıyorum. Yakası boydan boya kesilmiş, göğsünde *The Tempest* yazıyor, arkasında Enstitü'nün logosu var. Eskiden provalarda giydiğim bir şeydi. Şimdi ise pijamalarımın bir parçası. Bu duvarların dışında giyemeyeceğim bir şey.

Artık değil.

Üzerlerine beyaz kar taneleri serpiştirilmiş bir çift mavi tüylü çorap giyerek odamdan çıkıyorum. Lark ve Delilah çoktan gitmişlerdi, ben de kanepeye Blake'in cevap vermesini ya da kapıma gelmesini bekliyorum. Bu noktada her iki seçeneği de kabul ediyorum.

Yirmi dakika boyunca parmaklarımın arasında oynattıktan sonra telefonum çalıyor. Blake'in ne kadar uzakta olduğunu merak ederek kilit ekranını kaydırıyorum.

PRENS:

Hey, yollar bu gece arabayla gelemeyeceğim kadar kaygan.

Midem bulanıyor.

Metro mu?

PRENS:

Toplu taşıma hakkında ne düşündüğümü biliyorsun.

Söz bunu telafi edeceğim.

Tamam. Bu hafta sonu dışarıda bir geceye ne dersin?

Bu biraz umutsuzca mı? Olabilir. Ama Lark ve Delilah bir düğün için uzakta olacaklar. Bu Casper özentisiyle yalnız kalmak istemiyorum.

PRENS:

...

Küçük noktalara bakıyorum. Bekliyorum.

PRENS:

Gelemem. Aileyi görmek için NJ'ye gidiyorum.

Haftaya döndüğümde sana mesaj atarım.

Tamam. Kulağa hoş geliyor.

Hayal kırıklığı içime çöküyor, bir huzursuzluk taşı mide bulantısı dalgasına dönüşüyor. Rüzgâr sanki içeri girmenin bir yolunu arıyormuş gibi balkon kapısında ıslık çalıyor ve ürperiyorum, aynamda bırakılan tuhaf mesajı ya da onu bırakanı düşünmemeye çalışıyorum.

Telefonumu açıp "hayalet nasıl fark edilir" yazıyorum.

Thwap!

Telefonumu kanepenin üzerine düşürerek kıcımdan sıçradım. Az önce pencereye çarpan neydi? Teklif ettiklerinde Lark ve Delilah ile çıkmalıydım.

Telefonu minderlerin arasından alıp titreyen avucumun içinde sıkıca kavıyorum, eğer davetsiz bir misafir sihirli bir şekilde balkonda üşüyorsa acil durum ayarını kullanmaya hazırım. El fenerini açıp kapıya doğrultuyorum ve dörde dörtlük küçük alanda kimsenin olmadığından emin oluyorum. Sokak lambalarının ve ayın aydınlattığı yerler dışında her yer karanlık. Kapıyı kaydırarak açıyorum, rüzgâr beklediğim dirençle karşılaşmak yerine bana yardım ediyor.

Kollarım ısınmak için kendimi sarıyor. Akşam serinliği beni ısıtıyor, nazik bir sevgili gibi saçlarımı karıştırıyor, hava çam ve hindistan cevizi kokusuyla gevrek - tatil sezonunun kalıntıları esintide taşıyor. Soğuğun ısırığını görmezden gelerek derin derin içime çekiyorum. Eskiden bunu, kışın güzelliğini severdim. Ama şimdi görmezden gelmeye çalıştığım bir şey... kazanın yıldönümünü de getirdiğini bilerek.

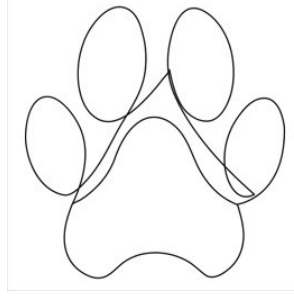
Derin bir nefes alıyorum. Garip bir şekilde, rüzgârın tenimde iz bırakması ve tüylerimin diken diken olması beni rahatlatıyor. Sırtımı ve kalçamı oynatıyorum, eklemlerimdeki baskının azalmasının tadını çıkarıyorum, nefes verişlerim karanlık gökyüzünü sessiz grilere boyuyor.

İçime muhteşem bir uyusukluk yerleşiyor. İçeri girmeliyim, ama ne kadar mantıksız olursa olsun, bir çekim beni oyalıyor.

Birkaç sessizlikten sonra rüzgâr ıslık çalarak yanımdan geçiyor. Ağaçlar binaya çarptıkça ürperiyorum. Cam kapıyı açmak için döndüğümde, baharatlı çam rüzgârı içime giriyor ve beni içeriye doğru sürüklüyor.

Dairenin içine yayılan sıcaklık bedenimi çarpıyor. Parmaklarımı kıpırdatıp buz tutmuş burnumu ovuştururken parmaklarım kaskatı kesilmiş ve morarmış. Pencereden dışarı bir kez daha bakıyorum, kilidi kilitliyorum ve rüzgârın cama vuruşunu dinliyorum.

Zihnim aynamdaki gizemli mesaja geri dönüyor... Ve çılgınca bir fikir oluşmaya başlıyor.

Jolie'nin daha fazla nefesimi kesebileceğini düşünmüyordum ama bu gece dışarıda bana sürtünmesi ciğerlerimdeki rüzgârı dindirdi. Uzun, koyu renk saçlarıyla oynarken, açık teninde kayarken, büyüm de benim kadar ona açlık duydu. Hazırda bekletme sonrası o rahatsız edici uğultuyu hissettiğimden beri ilk kez rahatım. Tatmin oldum.

Onunla saatlerce sallanabilirdim. Çağlar boyunca. Benim ürpertici büyüm altında dönmesinden daha güzel bir şey yok.

Fırtınam.

Göğsüne çizilen kelime beni parçalıyor, kaburgalarımın arasına derinlemesine batıyor ve ona yeni bir anlam kazandırıyor. Jolie, hassas ekosistemimi tehdit eden bir hareket fırtınası.

Bu yüzden onu daha çok istiyorum.

Benim istekli ama bilmeyen ortağım. Bizi ayıran perdenin ardından aramızdaki bağı hissedebilecek mi?

Parmakları maviye döndüğünde, elimden geldiğince onu içeri soktum. Burada olduğumu kabul etmese bile eşimi güvende tutmalıyım.

Koridorda hızla oda arkadaşının odasına doğru ilerlerken mesafemi koruyarak onu takip ediyorum. Mesajımı gördü mü? Massachusetts'e varmadan önce aceleyle bırakmışım, Doğu Kıyısı'na doğru yol aldım, Philadelphia'yı geçtikten hemen sonra durdum ve sonunda geri döndüm. Görünüşe göre, fazladan ziyaretlerim fark edilmemiş. Uzun süreli soğuk hava raporları sonunda beni yakaladı. Şimdi kuzeyde ekstra görev yapmamız ve bu bölgeden uzak durmamız emredildi. *Oops.*

Jolie geçip gidiyor, elinde ahşap ve dikdörtgen bir şey tutuyor. Doğruca masasına doğru ilerliyor, kutuyu masanın üzerine koyuyor ve karıştırıyor.

Banyoya giriyorum ve sözlerimin aynadan silindiğini görüyorum. O dönene kadar orada mıydılar acaba? *Kahretsin*. Müdahale etmemem gerektiğini düşünürsek, muhtemelen en iyisi bu. Yine de hayal kırıklığı içimi kemiriyor.

Jolie omzunun üzerinden odaya göz gezdiriyor. Olduğum yerde donup kalıyorum -beni göremediğini bildiğim için nedenini bilmiyorum- ama onun baktığı yere dönüp baktığımda boş aynayı görüyorum.

Gördü!

Umut havada uçuşuyor, kırılgan ve çok erken kaybolmuş. Yatak odasına girip masanın yanındaki köşeye geçiyorum, günlüğündeki kâğıtlardan herhangi birini uçurmamaya dikkat ediyorum. Gözleri tekrar süslü harflerle yazılmış zengin maun tahtanın üzerinde.

"Eww-I-jah," diye sesleniyorum yavaşça, en üste kazınmış tek kelimeyi okuyarak. *Ouija*.

Tekrar omzunun üzerinden bakarak parmaklarını tahtanın üstündeki kavisli üçgenin üzerine koyuyor. Elleri birazcık titriyor. "Burada mısın?"

Tahtaya daha yakından bakıyorum. Daha önce gördüğüm bir şey değil, ama bu içimdeki heyecanı durdurmuyor.

Bu üzerinde çalışabileceğim bir şey.

Sihrimi kullanarak dudaklarımdan rüzgâr üflüyorum ve birkaç parça kar garip şekilli aparata takılıyor. Tepedeki *EVET*e doğru hareket ediyor ve bir başka rüzgârla onu biraz daha ilerletiyorum. Parmakları plastiğin üzerinde titriyor ve vücudu ürperiyor. "Neden buradasın?"

Üçgeni tahta üzerinde kaydırmak için esintimi süpürüyorum, heceleyerek-

SEN

Elleri kalkıyor, vücudu hareketsizleşiyor. *Lanet olsun*. Korkusunu hissederek plastik cihazı tahtanın etrafında hareket ettirmeye devam ederken kaşlarım çatılıyor.

GÜVENDESİNİZ

Yüksek sesle nefes veriyor, leylak rengi dudaklarının arasından beyaz bir nefes süzülüyor. Onları benimkilere karşı hayal etmekten kendimi alamıyorum. "Kimsin sen?"

Dışarıdan bir uğultu geliyor ve ikimizin de kafası pencereye gidiyor. Jolie sandalyesinden fırlayıp pencereye doğru koşuyor. Yoldan çekilip dikkatle onu izliyorum. Ben olduğumu mu düşünüyor?

Daha çok korkuyor mu yoksa merak mı ediyor anlayamıyorum. Merakla çalışabilirim. Korku işe yaramaz. Çok fazla insanın istediklerini elde etmek için korkuya güvendiğini bilecek kadar çok mevsim gözlemledim. Ben asla güvenmeyeceğim. eşim olduğunda değil. Ama *prensi* buraya geri gelirse, onu korkutup kaçırmakta tereddüt etmeyeceğime inansan iyi edersin. Düşüncesi bile başımı döndürüyor. Bir habercinin dayanabileceği işkence bir yere kadar.

Jolie kendini rahatlatmak istercesine, "Belki de rüzgârdandır," diye mırıldanıyor. Bakışları, dairenin *J* harfini çevrelediği tahtaya geri dönüyor. "Bu çılgınlık."

Üçgeni hızlıca *HAYIR*'a doğru kaydırıyorum. Tekrar ve dikkatini çektiğimi anladığımda, sorusunu yanıtlamak için her harfin üzerinde gezdiriyorum. Kaşlarını birbirine çatarak her birini yüksek sesle söylüyor.

"J - A - X."

Hareketlerimi durdurdum ve bekledim.

Sadece söyle. Lütfen söyle. Yalvarıyorum.

"Jax?"

Dudaklarımdan buzlar fışkırıyor ve ruh çağırma tahtası odanın öbür ucuna uçarak duvara çarpıp ikiye bölünüyor.

"Aman Tanrım!" dedi, sinerek.

Zihnini rahatlatacağını umarak havada birkaç kar tanesi döndürüyorum. Bakışları etrafta dolaşp onları takip ediyor ve alt dudağını ısırıyor.

Kahretsin. Yine de kendime engel olamadım. Tam adım Jaxon olsa da, bana Jax demesi, sanki ona yakın bir şeymişim, ona yakın gibi, bana bir şeyler yapıyor. Göğüs kafesimin içinde nabızı atıyor ve bana inanma ihtimali beni daha da heyecanlandırıyor.

Beni gör.

Beni *iste*.

Omuzları gevşediğinde rahatlayarak iç çektim. Nabızı yavaşlıyor. Eline bir kalem alıp günlüğünün bir sonraki sayfasına büyük harflerle adımı yazıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Bu his acı verici ve bir o kadar da muhteşem. Her şey. Her şey. Keşke beni görebilseydi.

Onunla esintide süzöldüğümü, dans ettiğimi hayal ediyorum. Onu sahiplenmek. O zaman aramızdaki tek görünmez güç bağımız ve

Aşk. Beni gözlerden saklayan bu perde değil. Onu kollarıma alır ve bu dünyanın ötesinde, zamanın ötesinde, onu benden uzak tutan vefasız bir kaderin ötesinde severdim.

Bir yolu olmalı. Olmak zorunda. Belki eşim ölümlü olduğu için bizim için bir istisna yaparlar? Kış başladığından beri geri dönmedim. Gerçekten gitmememiz gerekiyor... ama çaresizim. Her şey bu ıstıraptan daha iyi olmalı.

Parmaklarım elinin arkasındaki deriye değiyor ve kalemi bırakıyor, gözleri pencere camına doğru sürüklenen beyaz lekeleri takip ediyor. Bir nefes daha alarak camı kaplıyorum ve adımı karla yazıyorum.

Sandalyeden kalkıyor ve yavaşça mesajıma yaklaşıyor. Narin parmakları buzu takip ediyor ve sihrime her dokunuşunda sanki doğrudan bana dokunuyormuş gibi hissediyorum. Bedenim bu ilginin altında uğulduyor ve heyecanımın kendisini ele geçirmesini istiyorum. Adımı biliyor. Onun için burada olduğumu ve güvende olduğunu. Ona ulaşmaya çok yakıным.

Gözleri çatlamış tahtaya bir bakış atıyor ve yüzü düşüyor.

Hayır.

Pencereden hızla uzaklaşarak arkasını karıştırıyor, telefonunu alıp kulağına götürüyor. Önüne geçip beni görmesini bekliyorum. Beni kabul etmesini. Beni bulmasını.

Biz.

Ama gözlerini benden ayırmadan arkamdaki pencereden *Jax Frost'a* bakmaya devam ediyor. "Dr. Tanner, bu numarayı sadece acil durumlarda kullanmam gerektiğini biliyorum. Ama bu acil bir durum. Sanırım ben... bir şeyler görüyorum."

Sessizleşiyor ve ben de çenesindeki gerginliğe odaklanıp diğer hattaki kadını sesin söylediklerine kulak misafiri oluyorum.

"Hayır. Kendime ya da başkasına zarar verdiğimi düşünmüyorum."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve yumruklarımı sıkıyorum. Zaten o yapamadan ben dünyayı dondururdum. Eşime zarar gelmeyecek. Asla. Böyle bir şey olmadan önce ölümsüzlüğümü takas ederdim.

"Tamam. 12:30'da orada olacağım. Teşekkür ederim."

Telefonu kapatıyor, geri çekilip yatağa tırmanırken elleri titriyor ve yorganı üzerine çekiyor. Sığ nefesler alıyor. Onu takip ediyorum, komodinin yanında duruyorum, korkusunu görmekten nefret ediyorum. *Benden* korkuyor.

Beyaz puflar aramızdaki boşlukta kayıyor. Onları gördüğünde paniği daha da artıyor ve yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. İçimde bir şeyler eziliyor ve kendimi parka götürüp yer değiştiriyorum, patilerim çimenlere çarpıyor.

Ve sonra
koşuyorum. Ve
koşuyorum.

Ama ayaklarım beni ne kadar uzağa ya da ne kadar hızlı götürürse götürsün, göğsümde titreyen korkudan ve onunla birlikte gelen acı verici farkındalıktan kaçamıyorum.

Jolie'yi gerçek olduğuma ikna etmek ona verebileceğim en kötü kader olabilir.

JOLIE

Provalar sırasında başımı öne eğiyor, zihnimin Dr. Tanner'la öğlenki randevuma ya da dün geceki ürkütücü olaylara kaymasına izin vermemeye odaklanıyorum.

Onu gördüğümde ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

Dün gece uykuya dalamamalıydım. Daha tedirgin olmalıydım. Mantıken, bu kâbusların malzemesi. Eğer bu bir film olsaydı, biri beni arar ve diğer hattan ağır ağır nefes alırdı. Ben perili eve tek başına gitmeye karar veren kızım. Avlanmaya hazır bir ördeğim.

Akıllı bir insan hemen daireyi terk eder ve Lark'ı arardı. Akıllı bir insan Blake'i arar ve bir kereliğine onun evinde kalmayı talep ederdi. Akıllı bir insan kesinlikle *Jax Frost*'u düşünüp durmaz.

Merakım beni öldürecek ve bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamam. Yani... Jax Frost? Bu kış boyunca etrafta uçuşan küçük peri değil mi? Tatil filmlerini satmak için kullanılan uydurma bir hikaye mi? Gerçek değil... her neyse. Olmak.

"Dün gece beni neden aradığın hakkında konuşmaya hazır mısın?" diye soruyor terapistim, mor kalemmini birkaç kez panosuna vurarak. Kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin altındaki yeşil gözleri parlıyor ve kül sarısı bir tutam saçını topuzunun içine sokuyor. Sonra bekliyor. Ve bekler. Ve bekler.

"Hiç bir şeyler gören hastalarınız oldu mu?" Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra panik *çalışıyorum*, ancak "*Sanırım bir şeyler görüyorum* "a *geçmenin* iyi bir yolu yok.

Çocukluk efsanesi olan ya da olmayan bir hayaletten gelen mesajlar. "Hayalet gibi bir şey mi?"

Dr. Tanner cevap vermeden önce birkaç kez düşünüyor. "Bazen kederimiz farklı şekillerde ortaya çıkabilir."

"Yani bunun sadece benim kederim olduğunu mu düşünüyorsun?" Keder bir şeyi odanın öbür ucuna fırlatıp kırabilir mi? Sanmıyorum ama zaten olduğumdan daha deli görünmek de istemiyorum. Elbette, Dr. Tanner yüzüme karşı deli olduğumu söylemeyecek kadar profesyonel, yine de eminim ki *sanrılı* olmak artık o çizelgede bir yerlerde.

"Gerçekten bilmiyorum Jolie. Ama bunu araştırıp öğrenmemizin önemli olduğunu düşünüyorum." Sonrasında söylediği her şey bulanıklaşıyor, çünkü zihnim pencereindeki ismi, garip kurdu ya da kırık antika ruh çağırma tahtasını benim uydurup uydurmadığımı düşünüyor. Kendimi zaten olduğundan daha deli hissetmeme neden olmadığı için minnettar olsam da, haftalık seanslarımı da yeniden başlattı.

Bu bile başlı başına bir şey.

Yine de bunun üzerinde uzun süre duramıyorum çünkü seansımızın bittiğini anlamadan önce, ayaklarım su toplayıp kanayana ve ağrı uyluğumdan aşağı akana kadar dans etmek için provaların geri kalanına geri dönüyorum. Bir sonraki fizik tedavi seansım yarın ve garip bir şekilde bunu dört gözle bekliyorum. Terapistim Heather, bana her gittiğimde kariyerimde ilerlemek için bir adım attığımı hatırlatıyor. Bunu kendime bir mantra gibi defalarca tekrarlıyorum ve işe yarıyor. Ayrıca, Bayan Maral'ın provalar sırasında bana daha az baktığını fark ettim. Bu büyük bir gelişme.

Bitirdiğimde saat 3:30 olmuştu. Bugün Lark'la Enstitü'de buluşmak yerine iyileşme kaynaşma zamanını atlıyorum. Bu sabah derse gitmeden önce onu görmedim. Dürüst olmak gerekirse, en iyisi buydu. Hâlâ yedek tahtasını aramam gerekiyor.

Metroya doğru attığım her adımda etrafıma bakıyorum; buz ve kar, kalabalık caddelerin çatlaklarında parıldarken bile beni kişisel bir alay gibi çevreliyor. Soğuk bölgeyi terk etmiş olabilir ama kemiklerimi sızlatıyor, göğsümde tatminsiz bir sızı yaratıyor. Metrodaki koltuğa kayıyorum ve pencerelerdeki camların başka bir mesajla buz tuttuğunu görmeyi beklerken, olan biten tüm garip şeyleri gözden geçiriyorum.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aklıma başka bir şey gelmiyor.

Metro yolculuğundan sonra aceleyle JJ's'e gittim. Sahipleri bana bilerek gülümsüyorlar ve buraya gelmeyeli aylar olmasına rağmen hemen her zamanki içkilerimizi doldurmaya başlıyorlar.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Seni özledik," diyor Emily tezgâhın arkasından, to-go bardakların kapaklarını takarken. Bakışları yukarı kaydığında, bana sıkı bir gülümseme veriyor.

"Dayanıyorum. Çok daha iyiyim." "Ve Enstitü'ye geri dönmüyorsun?"

"Hayır." Bir ayağımı diğerine sürüyorum. "Yas iznimi uzattığım ve yerimi doldurduğum için mutlu olmadılar." Gerçi şimdi kalça sakatlığım kötüleşmeye devam edince bunu beni işten çıkarmak için bir bahane olarak kullanmışlar gibi görünüyor. Elbette kaza ve izin işleri daha da kötüleştirdi ama her gün bacağımdan aşağıya yayılan ağrı kazadan çok önce başlamıştı. Vücudum artık acıyı daha çok gösteriyor. Omzumdan sırtıma doğru inen yaralar ve dizimdeki yara...

"Yazıklar olsun onlara," diyor Emily.

"Neyse o." Omuz silkiyorum, gözlerimi yere dikiyorum. Ona katılmıyorum ama söyleyecek başka bir şeyim de yok. "Artık Ballet Potomac ile dans ediyorum."

"Ah! Bir sonraki performansınız ne zaman?" Bryon yüzünde bir sırıtışla soruyor. Onları provalardan önce görmeyi özlüyorum. Araya bir kahve sıkıştırabilirsem, güne JJ'in kahvesiyle başlamayı çok severdim. Onlar çok tatlı bir çiftti ve en kasvetli günlerde bile sabahlarımı aydınlatırlardı. "Sizi görmeyi çok isteriz."

"Mart ayında olacak. *Giselle*'i yapıyoruz."

"*Giselle* mi? Onu tanıdığımı sanmıyorum," diyor Bryon, kaşları birbirine çarparak.

"Diğerleri kadar iyi tanınmıyor."

Emily lattemin üzerine biraz köpük dökerken başını kaldırıp bakıyor. "Ne hakkında?"

"Başka biriyle nişanlı olan bir düke aşık olan bir köylü kızı. Delirir ve kırık bir kalpten ölür, wilis'e katılır." Bir baleyi birkaç cümleyle anlatmaya çalışmak neredeyse imkansızdır.

"Kimi oynuyorsun?"

"Ben wilislerden biri olacağım." Bana şaşkınlıkla baktıklarında, "Onlar ihanete uğramış kadınların ormanda dolaşan kayıp ruhlarıdır, erkekleri ölümlerine dans etmeleri için cezbederler" diye açıklıyorum.

"Oh," diye mırıldanıyor Bryon, kaşlarını birkaç kez kaldırarak. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Olacak." Ve gerçekten ciddiym. Yıllar önce Enstitü'de bu dansı yapmışım. Neyse ki bu bana küçük bir avantaj sağlıyor. Bunu biliyorum.

Bale ve varyasyonlarını avucumun içi gibi bilirim. Sadece bu ustalığı yönetmeni etkileyecek bir şeye dönüştürmem gerekecek.

"Bizi gelişmelerden haberdar edin ve açılış gecesi için iki bilet yazın." Tezgâhın etrafından dolanıp bana sarılıyorlar, sonra da kahveleri verip kapıya doğru yürüyorlar. Bu yıl annem için bir bilete ihtiyacım olmayacağını anladığımda bir an ağrıyor. Her zaman Enstitü'nün kişisel pazarlamacısı gibi dolaşır, tanıdığı herkese gösterilerim için bilet aldırırdı. Benimle çok gurur duyardı, özellikle de solistliğe terfi ettikten sonra. Müdür olduğumda Dünya Bale Zirvesi'ne gitmek için planlar yapmıştık. Ben büyürken saatlerce gösterinin videolarını izlerdik.

Sanırım bir gün yine bu yolculuğa çıkabilirim ama aynı şey olmaz. Her gün sınıfa girdiğimde bunun posterini görmek pek de eğlenceli olmayan bir hatırlatma.

Kapı kapandığında zil arkamda çalıyor, buz gibi nefesler ayrılmış dudaklarımdan çıkıyor. Caddenin karşısında Enstitü'nün büyük tabelası parlıyor. Derin bir nefes alıyorum, onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Şirkete katıldığımdan beri neredeyse her sabah bu manzarayla başlıyordu... ta ki o korkunç geceye kadar.

karşıya geçerken kahveler ellerimi sıcak tutuyor, her adımda içim çalkalanıyor. Bu sabah uyandığımdan beri bunu bekliyor ve korkuyordum.

On yaşındayken Kennedy Center'da izlediğimden beri sahnelemek için can attığım *Kuşu Gölü* balesi için prova yapıyor olmaları da pek yardımcı olmuyor. Babamla ayrıldıktan kısa bir süre sonra annem beni kavalyesi olarak almıştı. Giyindik, güzel bir yemek için Jean-Paul's'a gittik ve sonra baleye gittik. Loca koltukları. Yönetim kurulunda olduğu bir hayır kurumu için sessiz bir açık artırmada kazanmıştı.

Dansçıların sahnede zarifçe ilerleyişini büyülenmiş bir şekilde izlemiştim. Narin ve kırılgan ama her hareketinde güçlü ve dengeli. Bale derslerime gitmekten zaten keyif alıyordum ama o gece hayatımı değiştirdi. Ondan sonra sanatımı geliştirmeye odaklandım. Saatlerce pratik yaptım, eleştirilerimi dikkatle dinledim, duruşumun her yönünü inceledim, tekniğimi mükemmelleştirdim ki büyük günümü yaşayabileyim. Çoğu kızın yaptığı gibi bir düğün değil, *benim* büyük günüm. Her bale dansçısının pointe ayakkabılarını giyerken hayalini kurduğu gün. Onları giydiğim, kurdelelerini bağladığım ve ayak bileklerimden tutturduğum andan itibaren bunun benim kaderim olduğunu biliyordum. Dans benim hayatımın aşkı. Onunla kıyaslanabilecek başka bir şey yok.

Kuğu Gölü gecesi aynı zamanda annemle benim iyi olacağımızı anladığım geceydi. Babam gitmiş ve başka bir yerde *yeni* bir *başlangıç* yapmaya karar vermiş olsa bile, dünyaya karşı bizdik. Sanki hiç var olmamışız gibi. Annem her gösteriye geldi, eğitim için para ödedi - hayallerimi gerçekleştirdiğimi görmek için her şeyini verdi. O gece, bu *bizim rüyamız* olmuştu. İkimiz için de gerçekleştirmem gereken bir rüya, şimdi hiç göremeyecek olsa bile.

Tabii ki, Enstitü'nün onu sergilemeye karar vermesini yıllarca bekledikten sonra, nihayet *Kuğu Gölü*'nü bensiz sergiliyorlar.

Girişe bakarken tanıdık adaçayı rengi tente üzerimde beliriyor. Çift kapının yanındaki tabelada kalın blok harflerle Bölge Dans Enstitüsü yazıyor. Bu tabelanın yanından kaç kez geçtim ve ona zar zor bir bakış attım? Şimdi kapıyı açıp içeri girmekten kaçınırken yazıdaki her küçük çatlağı fark ediyorum.

Stüdyonun yanındaki ara sokak, saklanmak ve Lark'a gelemeyeceğime dair mesaj atmak için mükemmel bir yer olurdu...

Bu düşünceden sıyrılıp içeri girmek için cesaretimi topluyorum. Kahvelerden birini kolumun kıvrımına sıkıştırıyorum ve boştaki elimle ağır kapıyı rüzgârın çarpma tehdidine karşı çekip açıyorum. Kapı dans çantama çarparken hızla içeri süzülüyorum, kafeinimi sıkıca tutarak tökezliyorum. Kahverengi ceketime ve atkıma sıçırıyor, kahvem fincandan dökülüyor.

Harika.

Lobideki herkesin bana doğru bakıyor olması durumu daha da kötüleştiriyor.

Kahve lekeli atkıyı açıyordum ki A stüdyosundan açılan kapıdan mırıltılar yükselmeye başladı. Lark diğer koro kızları ve birkaç yeni yüzle birlikte kapıdan çıktı ama Stasia ve Denise bana gülümseyip el salladıklarında sanki evime dönmüşüm gibi hissettim.

Blake ortalıkta görünmediğinde hayal kırıklığına uğramamak için elimden geleni yapıyorum. Nekahet odasında birkaç saat geçirmeden önce antrenman yapmayı seviyor. Bir zamanlar ben de öyle yapardım. Dürüst olmak gerekirse, ona geleceğimi önceden mesaj atmadım. Beni bekliyor gibi değil. Tam dikkatini çekmek için kapının önünden geçmem gerektiğini düşünürken, Lark aklımdan geçenleri biliyormuş gibi bana bir bakış fırlattı.

"Müdür toplantısı."

Bunu bölmemem gerektiğini biliyorum. Balenin duyurulmasını takip eden haftalarda işler genellikle gergin olur. Heyecanın yanı sıra, oyuncu seçiminin getirdiği gerginlikler de vardır - Blake'in endişelenmesine hiç gerek kalmamıştır. O onların en iyi müdürü. Prens Siegfried'den başka bir rol almasına imkan yoktu.

Tanrım, bu işte harika olacak. Onu prova yaparken izleyemeyecek olmam beni daha da kıskandırıyor. Müziğe göre hareket etmesi içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Provalardan sonra birkaç kez birlikte olduk, şey... diyelim ki her şey gerçekten böyle başladı. Kalçalarımı sıkıca kavrayışı, üzerimde gezinen aç gözleri, loş stüdyoda hareket edişi... O ilk gece eve bile varamamıştık, az önce saklanmayı düşündüğüm ara sokakta bedenlerimiz hızla bir araya gelmişti.

Artık böyle geceler olmayacaktı ama sonunda ilişkimizi açıklayabileceğimizi bilmek hayal kırıklığından daha ağır basıyor. Ön gösterim galasına ve açılış gecesine gitmek benim için zor olsa da, Blake'in kolunda olma fikri beni ateşliyor. Potomac Balesi'nin kadrosunda sıkışıp kalmış olabilirim ama Blake'in spot ışığı ikimizin de üzerinde parlayacak kadar parlak. Kim bilir? Belki Potomac Balesi'ne geri dönüp baş dansçı olduğumda Enstitü'ye geri dönebilirim? Sonunda birlikte dans edebilir ve açık havada birlikte olabiliriz.

"Dünya'dan Jojo'ya," diyor Lark, parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak. "Nereye kayboldun?"

"Beni bilirsin, hep hayalperestimdir." Gülüp geçiyorum ve kahveyi ona uzatıyorum. Lobide birlikte sohbet ediyoruz ve dışarı çıkarken tanıdık arkadaşlarımdan ara sıra sarılmalar alıyorum. Bazı açılardan hiçbir şey değişmemiş gibi hissediyorum. Sonra bale hakkında konuştukları ya da bana Potomac Balesi hakkında sorular sordukları anlar oluyor ve aramızda bir çizgi çekilmiş, rahatsızlık boyunca kayıyormuşuz gibi hissediyorum.

C Stüdyosu açılıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Müdürlerden birkaçı beni görmezden geliyor ya da gitmeden önce hızlıca başlarını sallıyorlar. Blake dışarı çıkıyor, baledeki beyaz ve siyah kuğular Odette ve Odile'i canlandıracak olan Nina ve Beth ile konuşuyor. Roller hayal ettiğim bir zarafete sahip. Kendimi fildişi tüyler ve narin satenler içinde hayal ediyorum, ışıklar beni yukarıdan ısıtırken dolu bir seyirci beni zanaatımı paylaşıırken izliyor.

Koltuktan kalkıyorum ve Blake beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Seni görmek güzel, Jolie."

"Evet, Jolie," diyor Nina, dudakları ince bir çizgi halinde düzleşiyor. Benden yaklaşık beş santim daha uzun, ama onda bir şey onu her zaman

Sanki üzerimde yükseliyor. Şampanya topuzu geriye doğru kaymış ve bana sarıldığında olabildiğince kıcını kaldırıyor. Birlikte dans ederken ya da solistken bile bana hiç ısınmadı. Geçen yıl müdürlüğe terfi etti. O zaman onu kıskanmıştım, şimdi daha da çok kıskanıyorum. "Seni özledik."

Tabii.

"Evet," diye onaylıyor Blake ve bana çekici bir göz kırptıyor.

Nina, "Meyve suyu barına koşuyoruz, sonra daha fazla koreografiden geçmemiz gerekiyor," diyor.

"Kaçmak zorunda
kaldığım için
üzgünüm." "Kaçmak
zorunda kaldığım için
üzgünüm."

"Endişelenme." Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. Herkesin önünde ondan çok etkilenmiş gibi görünmek istemesem de, şimdiden yola çıkmış olması beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Ani utangaçlığımı bastırmak için boğazımı temizliyorum. "İşlerin yoğun olacağını düşünmüştüm."

"Sana sonra mesaj atarım." Beni bir kez daha sıkıyor ve şakağıma hızlı bir öpücük konduruyor. Kapıya ulaştığında bakışlarımla onu takip ediyorum, ama dikkatimi çeken sokağın karşısındaki beyaz bulanıklık oluyor.

İki yanardöner göz bana bakıyor. Canavar orada durmuş, dudaklarını yalıyor. Keskin dişlerinin parıltısı beni bakışlarının altında tutuyor. Beyaz kürküne gümüşî-gri lekeler karışmış. Korkutucu derecede güzel bir *kurt*.

Birkaç kez göz kırptıyorum ve bir anda kayboluyor.

Belki de bunların hepsi aklımdadır.

Otuz dakika sonra, eski şirket arkadaşlarımla görüştükten sonra, Lark ve ben eve gitmek üzere yola çıktık.

"Hey, hadi hemen karşıya geçelim," diye önerdim, kurdun nerede olduğuna daha yakından bakmak istiyordum. Zihnimin bana oyun oynayıp oynamadığını bilmem gerekiyor. Ayrıca, Dr. Tanner gördüğüm şeyleri araştırmamı söylemişti. Dev, açıklanamayan bir canavar araştırılacak bir şey gibi görünüyor.

Özellikle de aylardır beni rahatsız eden o gözlere sahipse. "Tabii." Lark gözlerini kısarak karşıımızdakine bakıyor.

oraya gitmek için. "Herhangi bir sebebi var mı?"

"Sadece maceracı hissediyorum." "Gözleri parlayan bir kurt görüp duruyorum" cümlesinin bana akıl sağlığı puanı kazandırmayacağından eminim.

Lark omuz silkiyor, sonra da kavşaktaki düğmeye basıyor. "Maceranız Blake'e ay gözüyle bakmayı içermiyorsa, ben varım."

"Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

"Ondan nefret etmiyorum. Sadece senin için yeterince iyi değil." Elimi tutuyor ve karşıdan karşıya geçiyoruz, öfkeli DC sürücülerini bize korna çalmadan önce ışığın bizi geri saymasını izliyoruz. Buralarda toplu taşımayı tercih etmemin birçok nedeninden biri de bu. "Lütfen bana en azından doğum günü hediyeni iyi bir şekilde kullandığını söyle, çünkü çocuk bana ne yaptığını bilen biri gibi gelmiyor, ki sen de geçen sabah bunu benim için doğruladın."

Doğum günü hediyem, yani Buzz adını verdiği devasa bir vibratör. İnledim. "Yine mi bu?"

"Stres atmak önemlidir," diyor Lark sırtarak ve dirseğiyle yan tarafımı dürtüyor. "Belli ki rahatlamıyor."

Göz teması kurmuyorum. Yüzümün kızarmasıyla ilgili bir şey söylerse, bunun kışın soğuktan başka bir şeyden kaynaklandığını inkâr edeceğim. "Dans ihtiyacım olan tek stres giderici."

"Başka türlü *rahatlayamayan* biri söylüyor bunu," diye homurdanıyor Lark. Karla kaplı çimlerin üzerine çıktığımda bana tuhaf bir bakış atıyor. "Prensine aldırma ve bu geceyi kendine ayır. Ve Buzz." Göz kırıyor. "Delilah ve ben bir randevuya çıkacağız."

"Tamam." Ama dikkatim ormana doğru giden kardaki çok büyük pati izlerine takılıyor.

"Bunlar da ne böyle?" Ben izleri takip ederken Lark soruyor. "Çok büyükler."

Yüzüm ona bakar gibi oldu. "Onları gördün mü?"

"Onları nasıl kaçırabilirim bilmiyorum." Birkaç adım geriden gelerek peşimden geliyor. "Ne yapıyorsun?"

Cevap veremeyecek kadar kurdun izlerini takip etmekle meşgulüm. Bunun onun izleri olduğundan eminim, tıpkı gökyüzünün mavi olduğundan ve mevsimlerin değiştiğinden emin olduğum gibi. Yürüyoruz, yürüyoruz ve ağaçların arasına doğru biraz daha yürüyoruz.

"Jojo, beni duydun mu?"

Bacaklarım provadan dolayı ağrıyor, uyuşan ağrı uyluğumun arkasından aşağıya doğru yayılıyor ve sallanmaya başlıyor. Ama durmuyorum, kardaki her bir pençe izine odaklanmış durumdayım. Görünmeyen bir güç tarafından oltaya takılmış bir balık gibiyim.

Üç adım sonra yok olurlar.

Azalmıyorlar bile. Sadece *yok oldular*. Rüzgarda kaybolan kurt gibi.

Ben daha fazla araştıramadan Lark bileğimi yakaladı. "Hey."

Sonunda dikkatim tekrar ona yöneliyor ve beresini kulaklarının üzerine çekerek elini bırakıyor. Parkın, üzerinde buz tutmuş çimlerin bulunduğu beyaz bir örtüden ibaret olan açıklığını tarıyor. "Ne arıyorsun?"

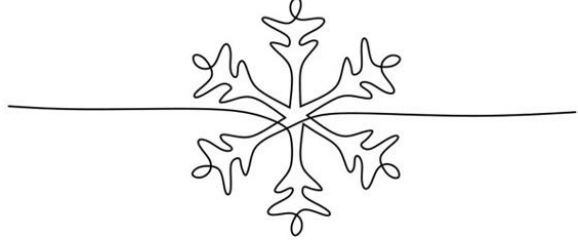
"Bir şey. Hiçbir şey." Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten emin değilim."

"Kıçımız donmadan önce eve dönebilir miyiz? Bu soğuk için yaratılmamışım." Kolunu benimkine doluyor, bana karşı titriyor.

"Elbette." Bir kahkaha atıyorum, gri sis önümüzde dalgalanıyor.

Metroya doğru yürürken omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamıyorum. Birden fazla kurdun böyle gözleri olmasına imkan yok. Şehrin karşı tarafında bunu nasıl görebiliyorum? Ve neden bunun son kez olmayacağı hissine kapılıyorum?

ŞUBAT

10
JOLIE

Çoğu insan boş bir daireyi istedikleri müziği dinlemek, suçluluk duydukları TV programını izlemek, bir mum yakmak, çıplak dans etmek, mastürbasyon yapmak için kullanır.

Ben çoğu insan değilim.

Enstitünün dışında kurdu gördüğümden beri bir hafta geçti. Hangi noktada kaderi kışkırtmaya ve hayaletimle iletişime geçmeye karar verdiğime dair hiçbir fikrim yok - ya da her neyse - ama o zamandan beri Lark ve Delilah'ın gece için ayrılmasına geri sayıyorum. Teknik olarak, terapistimin tavsiyesini dinliyorum. Gördüğüm bu garip şeylerin ne anlama gelebileceğini *araştırıyorum*. Gerçi onun, özellikle de kazanın yıldönümü yaklaşırken, kederimin içinde dönen bilinçaltımın ötesinde bir şey olduğuna inanmadığından eminim.

Gizemli habercimi cezbetmek için bir yol bulmak en zor kısım oldu. Aynalara ve pencerelere mi yazayım? Günlüğüme sorular içeren bir yazı mı bırakayım?

Lark ve Delilah evden ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra, Caboodle'ımı karıştırıp koyu pembe bir ruj çıkarıyorum ve banyoya gidiyorum. Kapağını açıp, yazmaya yetecek kadar çıkana kadar tabanını çeviriyorum. Sivri ucu onca kullanımdan sonra kıvrılmış. Parmak uçlarıma kadar bastırarak aynanın en yüksek noktasına kalın harflerle yazıyorum.

Alo?

Pembe çizgilere bakıyorum ve banyo duvarına yaslanıyorum.

Geçen sefer buharı yazı yazmak için kullanmışlardı, değil mi? Banyo kapısını kapatmadan önce hızlıca musluğu çevirip duşu açıyorum. Buhar, gri bir bulut halinde etrafımda dalgalanıyor ve beklerken akıl sağlığıma dokunuyor.

Ve bekle.

Ve bekle.

Rujun kapağını tekrar açarak bir satır daha karalıyorum. Ruju eşofmanımın arka cebine sokarak duvara yaslanmaya devam ediyorum. Etrafımda buhar birikiyor ve ben de zamanı hamstringlerimi esnetmek için kullanıyorum, vücudum ev yapımı saunam tarafından ısıtılırken bazı egzersizler yaparken kalçalarım çatırdıyor.

Burada mısın?

Jax?

Aynı şeyi pencereye de yapıyorum, parmağımı buzlu camda gezdiriyorum. Yarım saniye boyunca karşı dairede yaşayan birinin bunu görmesinin ne kadar tuhaf olacağını düşündükten sonra umursamadığıma karar veriyorum. Görünüşe göre, cevaplara olan arzum akıl sağlığıma olan arzumdan daha büyük.

Zaman öldürmek için Heather'ın bana verdiği esneme hareketlerini ve egzersizleri yapıyorum, sonra da fazladan çift pointe ayakkabıma kurdeleler dikiyorum. İğne parmağımı deldiğinde tıslıyorum. Bunun nasıl bir acı olduğunu unutmuşum. Yaklaşık on beş dakika geçmesine rağmen yanıt gelmeyince hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum.

Sorular zihnimde pike yapan balerinler gibi dönüyor. Masaya oturuyorum ve parmaklarımın altındaki kâğıdı düzeltiyorum, kalemim diğer elimdeki günlüğümün üzerinde duruyor. Her bir düşünce önünde döndükçe, onları ediyorum.

Adın gerçekten Jax Frost mu? Sen

bir hayalet misin?

Neye benziyorsun?

Kurdu yanına bir soru işareti koyarak yana çekiyorum, sonra da vurgulamak için daire içine alıyorum. Kaleme her basışımda kafatasımdaki baskı azalıyor, bir şekilde daha hafif hissediyorum.

Daha önce tanışmış
mıydık? Neden buradasın?

Bu çok saçma.

Bunu mantıklı bir şekilde açıklamanın bir yolu yok. Belki de ben deliyim. Belki de bunların hepsi kafamın içinde. Her iki durumda da yazmaya devam ediyorum, sayfa dolana kadar kelimeleri ve karalamaları not alıyorum. Her satır ve kıvrım göğsümdeki gerginliği biraz daha açıyor, ta ki sonunda içimi çekip eserime kadar.

O gözler bana bakıyor.

Parmaklarımı birkaç dakika oynattıktan sonra pencereden yukarı bakıyorum. Don her bir darbeyi kucaklıyor, narin beneklerin içinde koruyor. Yarın güneş doğduğunda, cam süslemem gitmiş olacak. Gözden ırak ama kesinlikle akıldan ırak değil.

Sandalyemi çekerek ayağa kalkıyorum ve banyoya bakabilecek kadar uzaklaşıyorum. Kalan sis gitmiş, geriye sadece aynayı süsleyen lekeli ruj kalmıştı. Belki de şu anda başka birine musallat olmuşlardır.

ihтимalle, kaybediyorum. Ya da belki.

Pencerenin kilidini açtım ve biraz araladım. "Jax?" Adını söylerken sesim titriyor, ne kadar çılgın hissettiğimi bastırmaya çalışıyorum. "J-Jax Frost?"

Soğuk rüzgâr buz gibi avuçlarıyla bana vuruyor ve tenimi yakıyor.

Titreyerek odayı tarıyorum, bir şey olmasını bekliyorum.

Bekliyoru

m.

Ve bekle.

Ve bekle.

Bunun için yeterince sabırlı değilim.

Sadece bir hafta önce, *Jax Frost* ya da bu varlık her kimse, dışarı çıktıktan sonra beni ziyaret etti. Her ne kadar zorlama gibi görünse de, adımlarımı takip ederek balkona doğru ilerliyorum. Geçen seferki gibi, cam kapıyı kaydırduğımda esinti neredeyse bana yardım ediyor, normalde çok daha fazla çaba gerektiren bir şey. Göğsümde çapraz duran buz mavisi bale şalının üzerinde bir ürperti dans ediyor. Aşağıya doğru iniyor, mayomun altındaki gümüş yara izi görünüyor.

Korkulukları kaplayan ince parlak tabakaya hayranlıkla bakarken, bakışlarım farklı uzunluklarda sarkan buz sarkıtlarına nasıl genişlediğini takip ediyor. Sabaha kadar damlayacaklarına şüphe yok. Hava raporuna göre nihayet biraz güneş olacaktı. Günler sonra ilk kez evimden çıkmak için bir insan lokumu gibi sarınmam gerekemeyebilir. Her yıl,

Kış gittikçe kısalıyor gibi görünse de bu kış mevsim normallerinin dışında soğuk geçti. Genelde sadece bir avuç soğuk gün yaşanırken, bu yıl haftalarca sürdü.

Buz, cam gibi pürüzsüz ve demir parmaklığı kaplayışıyla beni büyülüyor. İleri uzanıp parmağımı parmaklığın üzerinde gezdiriyorum. Tenimdeki ilk şoktan sonra acı, kendimi içine yaslanmış bulduğum bir uyuşukluğa dönüşüyor. Son zamanlarda güneş ışığının sıcaklığını özlemiştim ama böylesine beyaz bir kışla çevrili olmanın büyülu bir yanı var. Sanki bir işaretmiş gibi, Leslie Odom'un mırıldandığı "Winter Song" bizimkinin birkaç üstündeki dairelerden birinden dökülüyor. Ritim içimde titreşiyor, her esintide vücuduma çarpıyor. Sanki rüzgârın kendisi *benimle dans* etmeyi fısıldıyor.

Bu benim hayalim olabilir mi? "Jax?"

Saçlarım sessiz, eğlenceli bir tepkiyle havalanıyor. Müzik tenimi öpüyor, ruhumda yankılanıyor. Ritme ayak uydurarak, esen rüzgârın beni hareketlere sürüklemesine izin veriyorum. Kollarım yukarı uzanıyor, yıldızlara uzanıyor, siyah bir denizin arasına yayılmış ışıltılı bir izleyici kitlesi.

"Burada mısın?" Dans etmeye devam ederken rüzgarla birlikte fısıldıyorum.

Kar sanki birdenbire beliriyor, kollarımın çizgileriyle oynaşıyor, parmak uçlarıma kadar iz bırakıyor. Tenime değen her fırça tişörtümün altında tüylerimi diken diken ediyor, ama bu her şeyden daha az ürpertici ve daha çok canlandırıcı. Aklımda tutmam gereken bir koreografi yok, zamanlamamı ya da tekniğimi değerlendirecek başka kimse yok. Sadece bedenim ve bu rüzgar ürkütücü bir uyum içinde hareket ediyor.

Ay, yukarıdan tutulmuş bir spot ışığı gibi üzerimde parlıyor ve baharatlı çam ve ardıç notaları sıcacık bir kucaklaşma gibi etrafımda dönüyor. İçime işleyen kış sızılarına rağmen asla ayrılmak istemediğim bir kucak bu. Müzik azaldığında ve hareketlerimi , açıkta kalan parmak uçlarımı yakan yanıkla vuruluyorum.

Titriyorum ve rüzgâr beni sürgülü cam kapıya doğru sürüklüyor, sonra da kapıyı açmama yardım ediyor.

Karnımın derinliklerinde sinirlerim sarsılırken nefeslerimi düzene sokarak sakın kalmaya çalışıyorum. Camı kaydırarak kapatıyorum, yerine kilitliyorum ve herhangi bir hareket olup olmadığını bekliyorum, hala burada olup olmadığını merak ediyorum...

Bekliyoru

m.

Ve bekle.

Ve bekle.

Hiçbir şey olmuyor. Dışarıdaki rüzgar bile çekildi.

Sonunda odama geri döndüğümde pencerenin artık açık olmadığını fark ediyorum. Hayaletim mi kapattı? Daha önce yazdığım kelimeler camın üzerine saçılmış, hala okunabilecek kadar okunaklı.

Her geçen dakika tüm bunların bir rüya olma ihtimali artıyor. Ve zamanım olan tek rüya bale. *Giselle* provaları tüm odağım olmalı. Adımların çoğunu ezbere bilsem bile, bu sadece onları mükemmelleştirme ihtiyacımı yoğunlaştırıyor. Kolordunun içinde parlamalıyım ama solo varyasyonları tekrar izlemekten zarar gelmez. Çoğu dansçı yerini bir dublöre vermektense sakatlık ve hastalıklarla boğuşmayı tercih etse de hazırlıklı olmaktan zarar gelmez.

Dizüstü bilgisayarımı kaptığım gibi yatağa giriyorum ve yorganın altına girip dizlerimin üzerine koymadan önce onu bir kenara bırakıyorum. Belki bu biraz zaman öldürür ve hayaletim geri gelir. Bakışlarım her zamanki ayarında olan termostata yöneliyor ve dudaklarım ince bir çizgiye dönüşüyor. Birinci Perde'deki meşhur deli sahnesine tıklayarak arkamdaki yastığa yaslanıyorum. Bu, balenin en iç burkan anlarından biri ve bir sahnede bu kadar çok duygu arasında geçiş yapmak ustaca bir oyunculuk gerektiriyor. Randolph Balesi'nin 1996 prodüksiyonundaki başrol oyuncusu Stasia Sylvane, kesinlikle büyüleyici olan kırık bir zarafetle performans sergiliyor.

Kadın kahraman Giselle, aşkı Albrecht'in gerçek kimliğini öğrendikten sonra yere yığılır: Albrecht bir köylü değildir, aslında bir düktür ve çoktan soylu bir kadınla nişanlanmıştır. Seyirci onun kalp kırıklığına tanık olur ve kadın, fırtınalı aşkını yeniden yaşarken görünmez bir gücün etrafında dolanarak tek başına dans eder. Yalan olan bir aşkın yankısını aktararak, duraklamalar ve sarsıcı hareketlerle kesintiye uğrayan bir dizi adımla hayal kırıklığını sergiler ve kalbi iflas edene kadar yavaş yavaş akıl sağlığını yitirir.

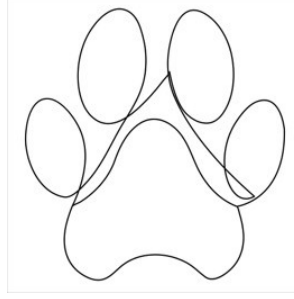
En sevdiğim anları tekrar oynatarak yaklaşık beş ya da altı diğer prodüksiyonu tarıyorum. Performansı durdurup, pencere ile termostat arasına bakıyorum, bir umut... Emin bile değilim.

Bu noktada tüm bunlar beni daha az mı yoksa daha çok mu deli yapar?

Mantıksız düşüncelerim için kendimi azarlayarak bakışlarımı tekrar ekrana çeviriyorum, kendimi müzikle birlikte sallanırken ve parçalanırken hayal ediyorum, Giselle'in ruhani wilislerden biri olmak üzere ormana çağrılmadan önceki insanlığının son anlarını aktarıyorum. Sonsuza kadar dans etmeye mahkum, erkekleri ölüme sürüklüyor.

Oyun yedinci videoda kapanıyor, enstrümantal kafamda tekrar çalıyor, hüzünlü bir ninni gibi tekrar tekrar tıngırdıyor. Gözlerim dalgalanıyor. Pencereye bakıyorum, benim sözlerimden başka bir şey olmadığını görüyorum. İnliyorum. Sabah 4:30 ben farkına bile varmadan gelmiş olacak ve benim en iyi ve en dinlenmiş halimde olmam gerekiyor. Top gibi kıvrılıp yorganı üzerime çekiyorum ve başımı yastığa yerleştiriyorum. Pencereye bir daha bakmamak için kendimi zorluyorum ve çok ihtiyacım olan uykuyu almaya çalışıyorum.

11
JAX

Pencere pervazının diğerk tarafında uyuyan güzel ölümlüyle olan bağlantımın sürekli titreşimiyle göğsümün ağrımına rağmen uzak durmak için elimden geleni yaptım. Çizgiler camı işaretliyor ve üzerine üflüyorum, beyaz ve gümüş kaymalar harflerin etrafında kıvrılıyor.

Bu yüzden
?xaJ

Kaşlarım hayal kırıklığı içinde kırışıyor. Bu, haberci çalışmalarında öğrendiğim dil değil.

Sonra geriye doğru çizgili çizgileri fark ettim. Soru işaretleri.

Duh.

Odasına süzülmeden önce kendi kendime kıkırdıyorum ve kelimeleri okumak için etrafımda dönüyorum:

Burada mısınız?
Jax?

Benimle konuşmaya çalışıyor. Umut göğsümde gümbürdüyor. O da benimle iletişim kurmayı benim onunkini arzuladığım kadar arzuluyor mu?

Şüpheli.

Bu anı daha iyi hale getirebilecek tek şey, bunu yaptığında burada . Benimle iletişime geçmeye çalışmadığında, mesafemi korudum,

onu uzaktan izliyordum. Yine de dün gece balkona çıktığında, ona yakın olma fırsatına karşı koyamadım. Ay ışığında yaptığımız dans ona verebileceğim tek şeydi - beni yanında istediğinden emin olana kadar onu tekrar korkutmaktan çok korkuyordum.

Belki bunu yazarken onu görürdüm ama Burlington'ın ucunda büyük bir kar fırtınası yaratan bazı Frost'lara yardım etmek için çağrıldım. Onu bırakmak zorunda kalmaktan nefret ettim, özellikle de yıldızların altında onu tuttuktan sonra, ama yine de sürgün edilme riskini göze alamam. En önemli kuralı çiğnemişken olmaz.

Kahretsin, çok kötü oldum.

Ben buza yazarken bardak hafifçe gıcırıyor.

EVET, TEMPEST.

Yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum, sonra günlüğünün açık durduğunu, bana bakan boş sayfaya derin oyuklar kazındığını fark ediyorum. Elimi sallayarak bir önceki yazıya geçiyorum. Satırlara yayılmış bir düzine soru, kelimelerini çevreleyen siyah beyaz eskizlerin kıvrımları.

Adın gerçekten Jax Frost mu?

Kendi kendime kıkırđıyorum. Beni tanımak istiyor. Bu cesaret verici. Belki de birbirimize ulaşmanın yolu herkesin bana söylediğı kadar uzak değildir.

Derin bir nefes alarak, pencere camlarının üzerinde ince bir buz tabakası bırakıyorum. Parmak ucum, her bir soruyu yanıtlayarak mükemmel derecede bozulmamış tabakayı çiziyor. Ta ki son soruya gelene kadar:

Daha önce tanışmış mıydık?

Tırnağım buz kaplı camın üzerinde geziniyor. Zihnimin arkasında bir şey yılan gibi kıvrılıyor, göremediğim her neyse onun etrafında sürünüyor ve kıvrılıyor. Ne kadar uzanıp saklı olanı yakalamak istesem de yapamıyorum.

Bu çok garip.

Hayal kırıklığına uğramadan önce, gözlerimin, kurdumun çeşitli tasvirlerine bakarak diğer sayfalara göz gezdiriyorum. *Beni*. Günlüğüne yayılmışım, anlamadığım bir gerçeğı barındıran yansımalar.

Ama istiyorum ve bundan daha fazlasını, *onu* istiyorum.

Jolie titriyor, ben de masasından dönüp ona bakıyorum. Yorgan her nefeste bir yükselip bir alçalıyor. Çok huzurluydu. Onu izleyebilirdim

saatlerce. Günlerce.

Kabul , ben .

Yanına sokuluyorum ve k p rdan yor, dudaklarının arasından beyaz hayaletler çıkarken battaniyeyi daha sıkı çekiyor. O kadar güzel ki acıt yor. Uzanıp yüzüne dökülen saçlarını geriye doğru tarıyorum. Burnu k p rd yor ve vücudu titriyor.

Çok sevimli.

Önümüzdeki haftayı Doğu Kıyısı'nın kuzey ucunda, dört eyalette pullar açarak ve buz sarkıtları damlatarak geçireceğim. Bahar için erimeyi yavaşlatıyorum. Umarım k ş kısa sürmez. Bu yıl değil, eğer bu konuda bir söz hakkım varsa. Ki yok, ama bir haberci hayal kurabilir. Bir gün ben de babalarım gibi bir Lider Albidus olacağım ve bu konularda söz sahibi olacağım. Gelişimden yirmi sezon sonra haberci akademisinden mezun olduğumdan beri tek istediğim buydu ve ölümlü dünyaya hizmet ettiğim her k ş beni bu dönüm noktasına daha da yaklaştır yor. Elbette, şu anda Buzlar'a olan görevimi gölgede bırakabilecek tek şey yüzünden biraz dikkatim dağılmış durumda.

Jolie.

Onun için beni sürekli ele geçiren bu çaresizlik konusunda bir şeyler yapmam gerekiyor. Her gün benim için bir öncekinden daha zor. Hiç kimse bir ölümlüye bağlanmamış olsa da, bundan daha fazlası olmalı. Kader beni bir eşe sonsuza dek hasret kalmam için bağlamazdı. Bağlar mıydı? Bunun cevabını bilmem gerekiyor.

Ve şimdi bunu kaçırdığım için kızgınım. Beni düşünüyormuş.

bu.

Hepsi içeriden yazılmış cevaplarla kaplı pencereye bakarken yanaklarım ıs n yor.

Burada olduğumu kesin olarak bilecek.

Bu düşünce içimi gururla dolduruyor, damarlarımdan *her* yerime buz ak yor. Jolie yine k p rdan yor ve ben vücudumun ona duyduğu arzuyu yutkunarak bastır yorum. Her bir yumuşak kıvrımı, kalın sa  telini, kabarık pembe yara izini okşamak için. Keşke yapabilsem. Bir bakıma, bir hayaletten fazlası değilim. Beni görmesini en çok istediğim kişiye musallat olan bir hayalet olduğuma inanıyor.

Benim kendi yarım kalmış işim.

Kendimi yataktan sıyr yorum, uyanık olsaydı titreyerek uzaklaşacağı bu yakınlığı içime çekmek isteyen her par ama karşı  ık yorum. En azından anlamasını sağlayana kadar.

Umarım, verdiğim yanıtlar ona yardımcı olur ve kuzeydeki küçük kış karışımı, kışın hükümdarlığını feda etmeden birkaç gün izin almam için yeterli olur. İhtiyacım olan son şey, o sinsi bahar çiçeklerinin Doğu Yakası'nın onlar için hazır olduğunu düşünmesi.

Öyle değil.

Ben .

Onunla daha fazla zamana ihtiyacım var, ama önce kendi cevaplarıma ihtiyacım var. Dinlemeye hazır olduğunda, ne söyleyeceğimi bilmek istiyorum. Gerçekten müdahale etmek istemedim, o kırık mesaj panosu fiyaskosundan sonra eşimi korkutmak istemedim, ama şimdi vazgeçemem. Reddediyorum. Beni bulmaya bu kadar yakinken olmaz.

Tekrar dışarı çıktığımda avucumun içini kalbimin üzerine bastırıp gözlerimi kapatıyorum ve daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi gideceğim yeri hayal ediyorum. Normalde sezon ortasında Nivea'ya geri dönmem ama kış bitene kadar bekleyemem. Cezalandırılmadan Jolie'ye nasıl ulaşacağımı bulmam ya da kendimi inkâr etmeyi kabullenmem gerekiyor. Gündönümü her geçen gün daha da yaklaşıyor ve ben şimdiden onu aklımdan çıkaramıyorum. İçimden bir ses, aramızdaki bağ ve onu sahiplenmek için yaptığım bu umutsuz çağrı söz konusu olduğunda bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu söylüyor.

Onu seviyorum.

Tek kelime bile konuşmadığınız birinin size kendinizi canlı hissettirmesi nasıl mümkün olabilir bilmiyorum ama o bunu yapıyor.

O benim kalp atışım oldu. Şu anda sahip olduğum tek şey. Tenime kazınan ve kemiklerimin derinliklerine işleyen bir kesinlik ile atıyor. Eğer o beni kendi kızı olarak kabul etseydi, benim de onu kendi kızım olarak kabul etmeyi arzuladığım gibi, dünyanın kendisi renk ve olasılıklarla dolu olarak canlanırdı.

Şehrimize doğru uzanan uzun ve dolambaçlı merdivenlerden aşağıya doğru attığım her çılgın adımda kararlılığım daha da pekişiyor. İnişe ulaştığımda, zemin her yönden buzla kaplanıyor, patenlerimi çağırıyorum ve Nivea'nın donmuş sokaklarında dönen rayların üzerinde süzülüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Aneira birden ortaya çıkıp bana yukarıdan aşağıya hızlı bir bakış atarak soruyor. "Daha dönmene..." Cezayir menekşesi gözlerini şehrin merkezindeki buzdan kuleden aşağıya doğru uzanan kadrana dikti ve bir elini yüzüme doğru kaldırmadan önce parmaklarıyla zaman dilimini işaretledi, "Kaderin küçük hayvanı bu yıl tembellik etmezse dört hafta."

Gündönümünü ve vardiya değişimini simgeleyen buzlu zamanlayıcıya oyulmuş kalın çukuru görmezden geliyorum. Eşime sahip çıkmam gereken zaman.

Birlikte mutlu bir kış uykusuna yatmadan önce onu zevkle, benimle dolduracağım. "Eee?" Aneira kollarını kavuşturuyor, kaşlarını kaldırıyor. Sorusu çoktan aklımdan çıkmıştı. "Burada ne yapıyorsun, Jax?"

Oh, işte .

"Sanırım neden burada olduğumu biliyorsun, Ani."

Aneira en çalışkan Frost'lardan biri. Gerçi sadece iki kışta bir benimle çalışıyor. Dünyanın birkaç noktasının sezon dışında ilgilenilmesi gerekiyor ve o da bunun için gönüllü oldu. Şimdi güçlerini yenilemek için bu kış izin alıyor. Dinlenmeye ihtiyacı olmasaydı, yapmazdı. Don izleri boynunun etrafında kıvrılıyor ve bir kolundan aşağıya doğru kısmen iniyor. Çıplak olan diğer omzunu kalın platin saç dalgaları örtüyor. Saçlarını hep bu şekilde şekillendiriyor ve izleri orada tüylenmeye başladığında bunun değişip değişmeyeceğini merak etmeden edemiyorum.

Bir sonraki kışımı ölümlü dünyada onunla geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Onun arkadaşlığından her zaman keyif alıyorum ve o kendini kanıtlamaya o kadar hazır ki, diğerleriyle yaptığım gibi onun yükünü çekmek zorunda kalmıyorum.

Lafı açılmışken... Crispin, eşi ve ailenin en tembel Frost'larından biri, güçlü bacaklarıyla buzu iterek, kalçalarını kırmak için sertçe bükerek ilerliyor. Bıçaklarından küçük buz parçacıkları fırlıyor. Kollarını Aneira'ya doluyor ve başının tepesine bir öpücük konduruyor.

İnanılmaz derecede yakışıklı ve bu nedenle çiftleşmemiş Frost'ların çoğu önceki sezonlarda cazibesinden etkilenerek onun boşluğunu memnuniyetle doldurdu. Bir ya da iki kez beni kazandığını söylemezsem yalan söylemiş olurum. Ama şimdi o ve Aneira birbirlerini sahiplendiklerine göre, aynı yardımı alacağından şüpheliyim. Çok da önemli değil, Aneira eşine yardım etmekten mutluluk duyar.

Dostum.

İlahi bir lütuf ve en büyük lanetim dört harfli bir kelimede toplanmış.

Bir sonraki kışımı onlarla geçireceğimi, birlikte olamayacağım bir ölümlü için göğsüm çatlamaya devam ederken onları birlikte izleyeceğimi düşünerek içten içe inliyorum.

Aneira dudağını ısırmadan önce, "Eşin burada olmadan zorlandığını biliyorum ama kuralları biliyorsun," diyor. "O seninle birlikte olmak için yaratılmadı. Henüz değil."

Seninle olmak istemedim.

Bu nasıl mümkün olabilir? Eşlerin doğası *gereği böyle olması gerekir*. Kaderin çok yetenekli eli tarafından emredildi.

"O zaman neden bende bu iz var? Neden ondan uzak kaldığım her dakika içim gibi hissediyorum?" Sesim tentelerin etrafındaki buz sarkıtlarını sallıyor. Derimin altında bir fırtına kaynıyor, ondan uzaklaştıkça daha da çılgınlaşıyor. "Her şey bana yakın kalmam gerektiğini söylüyor. Bu bağa esintiye ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var."

Crispin bana acıyan bir bakış atıyor ve elini omzuma koyuyor. "Zor olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Elini savuşturup birkaç adım geri kayıyorum. "Çünkü eşin her zaman ulaşabileceğin bir yerde," diyorum işaretimi çizerek. "Seni kollarına almasını, seninle konuşmasını engelleyen hiçbir şey yok. Jolie denediğimde beni dinlemiyor bile... Onsuz olmaz-"

Alnındaki endişeli çatıklığı düşünüyorum. Terapistiyle görüşmek için yalvarırken parmaklarının nasıl titrediğini.

"Ne yaptın, Jax?" Aneira bana doğru süzülerek soruyor, ama onu ve eşini mesafelerini korumaları konusunda uyarmak için ellerimi kaldırarak ulaşamayacağım bir yere kayıyorum.

"Hiçbir şey. Önemli değil," diye mırıldandım. *Sadece deli olduğunu düşünüyordun.*

"Belki de bu görevin dışında kalmak daha iyi olur? Yerine geçip kışın geri kalanını senin yerine idare edebilirim ve sen de erken kış uykusuna yatabilirsin. Yeni bir sezona başlamadan önce biraz daha dinlenirsin."

"Hayır." Buz yumruklarıma ve kollarımın alt kısmına tırmanıyor ve Aneira'nın gözleri doğrudan ona kayıyor. Crispin onun elini tutuyor.

Birbirlerine sahip oldukları için mutluyum ama bu çok acıtıyor.

Birkaç sakın nefesin ardından beyaz geri çekiliyor ve parmaklarımı oynatıyorum. "Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

"Bu senin için iyi değil, Jax." Sesi sessizdi.

"Değil," diye itiraf ediyorum. "Ama onsuz *evde* olmak da öyle. Buraya gelmeden önce bile onu hissedebiliyordum." Etrafımızdaki buz gibi geniş alana, her küçük pencereden dışarı bakan beyaz ışıkla parıldayan yüksek gökdelenler topluluğuna el sallıyorum. "Sadece yardım etmeye çalıştığımı biliyorum, Ani, ama... yapma."

"Yani sadece mutsuz olmak mı istiyorsun, kardeşim?" Crispin başını eğerek soruyor. Tembel bir orospu çocuğu olabilir ama bu kadar anlayışlı olmasından nefret ediyorum.

Belki de haklıdırlar. Belki de vazgeçmeliyim. Bekle. Gündönümünde tek başıma nasıl hayatta kalacağımı bulmalıyım.

Belki de yapmam gereken şey budur, ama... "Her şeyden vazgeçmektense mutsuz olup bir şansım olmasını tercih ederim."

Aneira yutkunur ve yumuşak bir sesle, "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," der.

"Bilmiyorum ama ikimiz de bunun beni durdurmayacağını biliyoruz." Onlardan uzaklaşıp Fate'in inine giden spiral inişe doğru bakıyorum. Habercilerin şehirlerinin her birinden bir giriş var ama liderlerimiz dışında buradaki herkes tarafından nadiren kullanılıyor. Ben hiç gitmedim. "Bir yolunu bulmalıyım. Gerekirse dizlerimin üzerinde yalvarırım."

"Acele bir şey yapmadan önce ne istediğini bildiğinden emin ol Jax."

"Onu istiyorum." Başka bir şey söylemeden önce onu kırparak cevap veriyorum. Bunun önemini anlamalı, özellikle de yanında eşi varken. "Bir yolu olmalı ve ben onu bulacağım."

"Umarım yaparsın." Kollarını açıyor ve ben de ona sarılma isteğime karşı koyamıyorum. Endişelerini ona karşı kullanmıyorum. O sadece beni güvende tutmak istiyor. Tüm o kışlar önce, kader onu buraya getirecek kadar hastalandıktan sonra onu karşılayan ve teselli eden ben değil miydim? Şimdi o beni teselli ediyordu. "İyi şanslar, Jax."

"Şansa ihtiyacım yok," diyorum gülerek. "Sadece kadere ihtiyacım var."

Huzurlu uyukum BLACKPINK'in "Ice Cream" şarkısındaki davulların kulağıma çalınan *tık, tık, tık* sesleriyle saldırıya uğruyor.

Yorganımdan sıçrayarak kalktım. Başımı komodinin üzerinde vızıldayan telefona çeviriyorum, kaşlarım geriliyor. Saat sabahın 4:30'u, olması gerektiği gibi, ama bu benim alarmım değil.

Değiştirildi.

Telefonu elime alıyorum ve avucumun içinde titriyor. Kapatıyorum, ayarlarıma geçiyorum ve Dua Lipa'nın "Hotter Than Hell" şarkısına geri dönüyorum.

Bu nasıl oldu?

Bakışlarım yatak odamın penceresine düştüğünde ve dudaklarım keskin bir nefesle ayrıldığında soru kayboluyor. Orada, çiy kaplı camda, kelimeler cama kazınmış. Tonlarca.

Ancak en üstte, büyük ve kalın puntolarla yazılmış soruma bir yanıt var.

EVET, TEMPEST.

Altındaki cevaplar farklı yönlerle sapıyor. Kümeler halinde bir araya toplanmışlar, buzla kaplı gökyüzüne karşı küçük bulutlar oluşturuyorlar. Titriyorum ve fotoğraf çekmek için telefonumu kaldırıyorum. Kendimden başka hiç kimse için ihtiyacım olan kanıt bu.

Bunların hepsi benim kafamda değil.

Yataktan kalkıyorum, ayaklarımı iki kabarık kuğunun içine sokarak yaklaşıyorum. Kollarımı kendime sararken dişlerim takırdıyor, soğuk her adımda daha da artıyor. "Ne oluyor lan?"

Nabzım tekliyor, parmağımı camın *içini* kaplayan ince buz tabakasında gezdirirken boğazım zımpara kağıdına dönüyor. Jax odamdaydı.

Benim haberim yokken kaç kez etrafımda oldu? Çok büyük bir parçam bilmek istemiyor.

Dikkatim *Tempest*'a takıldı. Bu bana söylediği garip bir şey mi? Verandada geçirdiğim son birkaç geceyi düşünüyorum. O zaman üzerimde *Fırtına* oyunumuzdan kalma tişörtüm vardı. Bu onun burada olduğunun bir kanıtı. Görünmez bir varlık. Bu hem akıl sağlığımı onaylıyor hem de beni derinden tedirgin ediyor.

Bakışlarım her bir kelime yığınının üzerinde kalıyor. Onlar sorularımın cevapları ve gözlerimi onlardan alamıyorum. Arkama uzanarak, parmaklarımın ucunda kağıdın tanıdık dokusu belirene kadar masamın etrafında dolanıyorum. Ellerim titreyerek günlüğümü sıkıca kavriyorum, sorularım arasında gidip geliyor ve *Evet, benim adım Jax Frost ve Hayır, ben bir hayalet değilim* kelimelerinin kazınmış olduğu bölmenin üstünden başlıyorum. Bacaklarım titriyor, neredeyse altımdan kayıp gidecek.

Ben deli değilim.

O bir hayalet

değil. *O Jax*

Frost.

Birkaç adım geriye sendeleyerek masamdaki döner koltuğa çöküyorum ve ayaklarımı dizlerimin altına sıkıştırıyorum. Stüdyoya erkenden gidip provadan önce ısınmaya hazırlanıyor olmalıydım ama güneş ışınları onun sözlerinin arasından süzülüyor ve hepsini silmiş olarak geri dönebileceğim fikri beni olduğum yere mıhlıyor. Bir kalem kapıyorum ve elim titreyerek, elimde fotoğraflık kanıtlar olmasına rağmen, ilgili her sorunun yanına cevapları not .

Duraksayarak, görüntünün hâlâ orada olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum ve orada olduğunda rahat bir nefes alıyorum. Bir yanım, bazı vampir efsaneleri gibi, onun eserinin de sihirli bir şekilde ortadan kaybolacağından endişeleniyor. Ne olursa olsun, sayfadaki kelimelerin, her onaylayıcı cevabın olan biten garip şeyleri açıklamasını istiyorum.

Jax bir haberci, kışı getirmekle görevli bir ölümsüz. Her cevabı kaydetmeye devam ediyorum, karaladığım her satırda nabzım çarpıyor,

Özellikle de üzerinde "*earthside*" yazan bir kurt karalamasına geldiğimde. Yanında bir çubuk figürü ve *gerçek form var*. Altında, büyük blok harflerle:

KEŞKE BENİ GÖREBİLSEYDİN.

Ellerim, sanki dokunmak onu bir şekilde buraya çağıracaktım gibi, buz gibi kabullerinin üzerine bastırıyor. Soğuk avuçlarımda alev alev yanıyor ama geri çekilmiyorum. Soğuğuna yaslanıyorum. Keşke ben de onu görebilseydim.

Bu beni korkutmalı. Dünya dışı bir yaratık odama giriyor, beni takip ediyor ve parlayan gözleri olan dev bir kurt olarak kasabada dolaşıyor. Her cevap *kaçmam* için bir işaret olmalı. Bunun yerine, yerimde çakılı kaldım, daha fazlası için açım.

Benim neyim var böyle?

Son karalanmış bulutu okuyarak geri çekiliyorum ve günlüğüme bakıyorum. Bu son Soru, nerede I sordu Eğer biz met, var olmuştur cevapsız kaldı. Hayal kırıklığı içime çöktü. Eğer gördüğüm kurt olduğunu kabul ettiyse, kazadan beri bilinçaltıma kazınmış gözleri olan kurt, o zaman bir bağlantı olmalı. Bunun bir tesadüf olmasına imkan yok.

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Sabah 5:15. Hazırlanmak ve metroya yetişmek için on beş dakikam var, dersten ve *Giselle*'in ikinci perdesi Beyaz Perde'nin provalarından önce çok kısa bir ısınma hareketine yetecek kadar zamanım var. Aceleyle banyoya giriyorum, ellerimi ılık suyun altına sokup bu sabahın etkisinden kurtuluyorum.

Şu anda hiçbir şey beni merkezden saptıramaz. Bu bile.

Her provanın, her adımın kusursuz olması gerekiyor. Açılış gecesine haftalar kaldı ve yönetmenin, eğitmenlerimin, Potomac Balesi'nin hayırseverlerinin, hepsinin gözü üzerimizde olacak. Her balerini değerlendirip kaderimizi belirleyecekler. Kariyerimi avuçlarının içinde tutanlar onlar. Geri dönüş yapmak için dikkatimi dağıtacak şeylere izin veremem. Ne kadar ilgi çekici olurlarsa olsunlar.

Fotoğraf bende. Cevaplar, yani çoğu. Şimdilik bu kadar yeter.

Çekmecelerimi karıştırarak mayomu, taytımı, omuz askımı ve ısınma pantolonumu alıyorum. Çantama fazladan bir takım kıyafet daha atarak hızla dışlarıma fırlıyorum, hafif bir makyaj yapıyorum, topuzumu düzeltiyorum ve kapıya yöneliyorum.

"Hey," diye bağılıyor Lark arkamdan ve beni durma noktasına getiriyor.

"Hey! Provalara erken gidebilmek için bensiz gittiğini düşündüm."

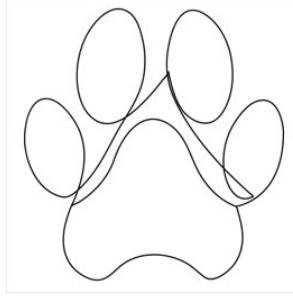
"Oraya *o kadar* erken gitmeme gerek yoktu."

Tabii ki yapmadı. Yeni bir şirkette kendini kanıtlamaya çalışan o değil. Metroya tek başıma yürümek zorunda kalmamak için erken çıktığını fark ediyorum. Ses tonumdaki keskinlik, omuzlarımdaki gerginlikle birlikte yumuşuyor. "Teşekkürler, Lark."

"Ne zaman istersen, Jojo." Kanepeden kalkıp önündeki dans çantasını alıyor ve bana çikolatalı bir hindistan cevizi atıyor. "Hadi gidelim. Rock provaların ve kur yapman gereken eğitmenlerin var," diye mırıldanıyor ve saçındaki tokalardan birini yeniden yapmak için uzanıyor.

Kahvaltımın üzerindeki folyoyu sıyrıp bir ısırık alıyorum ve boşta kalan elimle kapıyı açıp Lark için tutarken çubuğu ağzımda bırakıyorum. Onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum, korkuluklardan damlayan buz sarkıtlarını görmezden geliyorum. İniş boyunca, onları orada bırakanın Jax olup olmadığını, nerede olduğunu ve ne zaman dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum.

Bugünkü provalar için kafamı dik tutmam gerekse de, çok büyük bir parçam onun bir sonraki ziyareti ve daha fazla cevap almak için geri sayıyor.

Tek bir amaçla Fate'in inine doğru süzülürken, ona sormam gereken şeyi nasıl soracağımı gözden geçiriyorum.

"Jax?"

Başım sola kayıyor ve kayarak duruyorum. Belediye Binası'ndan kayarken, babalarımın ikisi de birbirine kenetlenmemiş boş elleriyle bana el sallıyor. Onlar benim arzuladığım her şey. Herkesin sayamayacağı kadar çok kış çiftleşmişler ve aralarındaki bağ yüzyıllar boyunca daha da güçlenmiş.

"Burada ne yapıyorsunuz?" İkisi de önümde dururken babam soruyor, gümüşi kaşları birbirine çarpıyor. "Hala rüzgar var-"

"Fate'i görmeye geldim." Bunu onlardan saklamaya çalışmanın bir anlamı yok. Benden daha çok şey biliyorlar ama onlara sorularımı sormayacağım. Kader kartları elinde tutan kişi - istediğim şeyi bana gerçekten verebilecek olan kişi - onları bu işin ortasına atmayacağım. Bana zaten çok şey verdiler.

Lider Albiduslar olarak, her sezonun kusursuz bir şekilde yürütülmesini sağlamak ve çaylak habercilerin yeni rollerine alışmalarına yardımcı olmak için her zaman Fate ile birlikte çalışırlar. Ölümsüzlüğe geçtikten sonra alışmakta oldukça zorlandım. Bu konuda pek bir şey hatırlamıyorum. Ölümlü hayatımın kendisi gibi, o da gitti. Sadece küçük anı kaldı, hiç beklemediğim bir anda zihnimin arkasından parıldıyor.

"Oğlum, sezonun bitmesine çok az kaldı ve bu kış kusursuz çalıştın," diyor babam, ağzının kenarından bir gülümseme yayılıyor.

". Onlara sırtarak karşılık veriyorum. Bundan emin oldum. Frost'taki görevlerimi fazlasıyla yerine getirmek Jolie'yi görmemi mümkün kılıyor. Orada olduğumu yeni fark etmiş olsa bile, birlikte olabileceğim her küçük anı bana kazandırıyor. Babamın soluk mavi gözleri, eşinin gözlerine kaymadan önce bana parılıyor.

Görünüş olarak birbirlerine zıtlar. O benden birkaç santim kısa ve gümüşü tenli, Pops ise uzun ve sırık gibi, gök mavisi teni, lacivert dalgaları ve sakalları var. Dönen gri gözleri bir fırtına bulutu gibi beni izliyor. Yüzleri dışında açıkta kalan her santimleri, dünyada geçirdikleri onca kışın bir sonucu olarak halkımızın tüylü işaretleriyle kaplı. Şimdi burada kalmayı hak ettiler ve bize de aynısını yapmamızda yardımcı oluyorlar.

"Bu kış hâlâ don izlerimi alıyorum," diye ekliyorum, işimize ne kadar bağlı olduğumu hatırladıklarından emin olmak istiyorum. Bir Albidus olmak, yeni Donlara yardım edebilmek, babalarımın benim için yaptıklarından sonra bunu ödemenin mükemmel bir yolu. Yirmi yıldan uzun bir süredir bu rol için çalışıyorum ve yüzlerce Frost'u denetleme gücüne sahip olarak onların topluluğumuz içinde gelişmesini sağlıyorum.

"Ve sen ölümlülerden uzak duruyorsun?" Pops soruyor, fırtınalı bakışları havayı daha da ürpertici bir seviyeye düşürüyor. Dikkatim hala sıkılı ama gergin olan ellerine kayıyor, bileklerindeki damarlar işaretlerinin altında şişkinleşiyor.

"Evet," diyorum çabucak, "ölümlülerden kaçıyordum."

Şimdi, kakao renginde saçları olan çok özel bir ölümlü... o kadar da değil. Ama bunu bilmelerine gerek yok.

"Güzel." Babamın omuzları düşüyor ve bir nefes veriyor. "Geçen kış boyunca seni uzun bir kış uykusunda tutmanın bizim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

Babam elini omzuma koyup sıkarak, "Bu olağanüstü kışları geçirmeye devam edersen kısa sürede bir Albidus olacaksın," diyor.

Pops gururla ışıldıyor. "Jack'ten bu yana liderlik eden en genç Frost."

Ah evet, ilk Don habercisi ve Lider Albidus rolünü üstlenen ilk kişi. Benden önce duran ikisi de dahil olmak üzere diğer yardım ederek yüzyıllar geçirdi. Şimdi emekli oldu.

"Bizi çok gururlandırırıyorsun oğlum." Babam elini üzerimden çekip alını babamın omzuna yaslıyor. Babamın şakağını öperken lacivert dalgaları yüzüne düşüyor.

"Teşekkürler." Ses tonumdaki düşüşle mücadele ediyorum ve bunu dengelemek için hızlı bir gülümseme ekliyorum. Onları birlikte görünce göğsüm ağrıyor.

Neden burada olduğumu hatırlatan bir şey daha.

Son don işaretlerimi kazandıktan sonra, Nivea'da istediğim görevi seçebileceğim. Kaderimde Albidus'a liderlik etmek var ve bir gün yanımda güzel Tempest'ımla birlikte bu görevi yerine getirmeyi umuyorum.

"Yani patronu görmeye mi gidiyorsun?" Babam kalın kalın yutkunarak soruyor.

Babam bir kolunu ona doluyor -ne için, emin değilim- sonra keskin bakışları bana geri dönüyor. "Seninle gelmemizi ister misin?"

Başımı salladım. "Bunu kendi başıma yapmalıyım."

Sadece beni durdurmaya çalışırlardı, ki bunu onlara karşı kullanmıyorum. Beni seviyorlar. Onların yerinde olsaydım, gözetimim altındaki Frost' korumak için ben de aynısını yapardım.

"Elbette." Babam bana küçük bir baş selamı veriyor. Müdahale etmek için daha fazla çaba göstermemesi benim için şey ifade ediyor. "İhtiyacın olursa bizi nerede bulacağını biliyorsun."

Babam evlerini işaret ediyor, çatılarından sarkan buz sarkıtları ve etrafını saran verandasıyla parıldayan büyük, yontulmuş bir malikane. Nivea'daki diğer evlerin çoğundan çok daha büyük ve genç Frost'ların çiftleşip kendi başlarına kalabilecekleri kadar geniş bir alana sahip. "Dünyaya gitmeden önce donmuş kakao içmek için uğrar mısınız?"

"Elbette, baba."

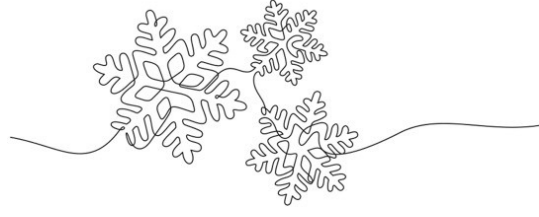
O ve babam birlikte kaymadan önce beni kucaklamak için çekiyorlar. Birbirlerine bakışları, sanki buz izlerinin altındaki her şeyi görüyorlarmış gibi, diğerinin özüne bakıyorlarmış gibi... Bunu istiyorum.

Jolie'nin aradığı cevaplar kaderde var. Keşke ona verebilseydim. Fırtına'mı bir daha gördüğümde, ona vereceğim. Artık cevaplayamadığım sorularla dolu sayfalar yok. Artık kendimden şüphe duymayacağım. Yaptığım her şeyi bilecek. Gerçek olduğumu bilecek. Al bakalım.

Onun.

Eşin söz konusu olduğunda sır yoktur. Ölümlü olması umurumda değil, ona istediği her gerçeği vereceğim. Elimden geldiğince *her şeyi* veririm.

Bir gün beni görecek. Kader nasıl olduğunu bilmek zorunda. Ne de olsa bize eşlerimizi hediye eden o.

FATE_{İN İNİ}, habercilerin yaşadığı yerin derinliklerinde, her yöne uzanan bir düzine kıvrımlı oyuğu olan sarp bir mağaradır. Fate dışında kimse tüm yolların nereye çıktığını bilmiyor ama her mevsimin habercilerinin ayrı bir girişi var. Bazılarının onun özel odasına gittiğini varsayıyorum. Belki bazıları da kendisi gibi diğer ruhani varlıklara ulaşıyordur.

"Ne zaman geleceğini merak ediyordum." Fate'in gümüşü sesi odanın içinde yankılanıyor.

"Sen Fate'sin. Bunu zaten bildiğini ."

Çiçek ve yaprak dizileri, dallar, kalın buz sarkıtları ve ışık huzmeleri tavandan düşüyor, her bir unsur benzersiz - altımızdaki zemin kadar benzersiz, Nivea'nın şehir merkezindeki kulemizde asılı kadrana benzeyecek şekilde oyulmuş. Ortasında bir suluboya havuzu kendi kendine dönüyor ve ben büyülenmiş bir şekilde içine bakıyorum. Fate havuzun kenarında oturmuş, elbisesini yere sermiş, avucunu havuzun dalgalanan gökkuşağının içinde karıştırıyor.

"İnandığınızın aksine, ben her şeyi öngöremem." "Ama ipleri elinde tutuyorsun?"

"Daha çok terazinin ucu gibi." Köşede duran ve iki yanına farklı şekil, ton ve boyutlarda küçük taşlar yığılmış olan büyük boy bir teraziyi işaret ediyor. Kolları pembelere, yeşillere ve sarılara batmışken gül sarısı kaşları geriliyor. "Şaşırdığım zamanlar bile oldu."

Dik oturup parmaklarını açarak loş ışıkta parlayan, kenarları tırtıklı küçük lavanta taşını bana gösterdiğinde yüz ifadesi düzeliyor. Onu avucunun içinde sıkıca kavradıktan sonra boşta kalan eliyle eteğini tutup yerden kaldırıyor, sonra da gökkuşağı rengindeki ışıltılı elbisesini döndürerek vals yapıyor. Elbise tül gibi ve tenine boyanmış ve saçlarının arasından görünen renkli girdaplarla uyumlu. Çıplak, iz bırakmayan, gül sarısı ayakları dışında vücudu çizgilerle neredeyse kamufle edilmiş. , mavi ve zümrüt rengi saç telleri yüzüne düşerken

Taşı yığının içine yerleştirmek için mükemmel noktayı değerlendiriyor. Kolunu kaldırarak, taşı bırakmak için elini hareket ettirmeden önce birkaç kez yeniden konumlandırıyor.

"Şaşırdığınız zamanlardan biri de kuralımızı çiğnediğim için cezalandırıldığım zaman olabilir mi?"

"Bazı açılardan, evet." Narin parmakları taşı büyük bir mavi ve keskin bir altın kayanın arasına sokarken kaşları konsantrasyonla düğümleniyor. İç çekerek zarif adımlarla bana doğru ilerliyor.

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Adımlarının ortasında duruyor, rengârenk gözleri tanımlayamadığım bir duyguyla dönüyor.

"Bana neden ölümlü bir eş verdiğini bilmek istiyorum."

Dudakları büzülür. Bir süre sessiz kaldıktan sonra oturuyor ve yanındaki çıkıntıya vuruyor. "Bunun akıllıca olup olmadığını bilmiyorum."

Yanına oturuyorum, havuzun içinde dönen renklere dokunmak istiyorum. Daha önce hiç Fate'e gelmemiştim. Hiçbir şey için gelmedim. Ölümsüz hayatım için minnettarım ve özel bir muamele istemiyorum.

Şu ana kadar değil.

"Lütfen. Eksik olan bir şey var, zihnimi kurcalayan bir şey var ve sanırım bunun orada geçirdiğim son sezonda hafızamın silinmesiyle bir ilgisi var. Cezalandırıldığım zaman."

"Evet." Bakışlarını kaçırıyor ama ben omzuna nazik bir el koyarak bana dönmesini bekliyorum.

"Zihnimin arkasında bir şey var, hatırlayamadığım bir anı," diye başlıyorum, vurgulamak için şakağımı işaret ederek. "Eminim her neyse, sen ve babalarım bunu benden iyi bir sebeple sakladınız. Geçen kış beni yedek bıraktıran her neyse." Hemen savunmaya geçmesini istemediğim için bu cümleyi niteliyorum. "Ama eşim... O dışarıda bir yerde. Birlikte olmamız için bir yol olmalı, yoksa kaderlerimizi birleştirmedin, değil mi?"

"Bu biraz daha karmaşık, Jax." Fate ayağa kalkıp bana doğru dönüyor, sonra pembe-mor lekeli parmaklarını kullanarak çenemi gökkuşağı bakışlarıyla buluşturuyor. "Anılarını silmek bizim fikrimiz değildi." Sanki devam edip etmemeyi tartıyormuş gibi duraklıyor. "Sizin fikrinizdi."

"Ne?" Fate'in elinden kurtulup geri . "Neden?"

"Cevaplar için buradasınız. Sana bu cevapları vermekte isteksiz değilim, ancak geçmişteki gerçeklerin senin kim olduğunu ya da onun ne olduğunu değiştirmeyeceğini bil."

"O benim, ölümlü ya da değil," diye homurdanıyorum, yankısının gücü tavandaki çiçekleri ve yaprakları sallıyor. Yerdeki bir buz sarkıtı paramparça oluyor.

Fate yüzünü buruşturur, sanki hiç olmamış gibi elini sallar ve yeni bir tane fırlatır. Yüzü yumuşuyor. "Anılarınızı saklama isteğinizi gerçekten geri almak istiyor musunuz?"

"Ona bağlılar mı?" "Evet."

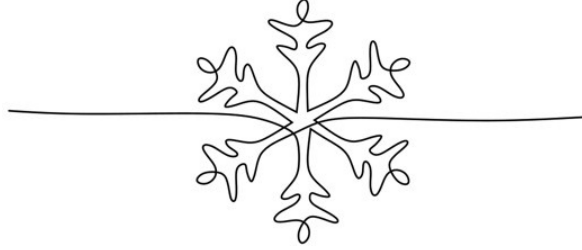
"O zaman isteğimi geri çekiyorum. Bilmem gerek."

"Onları sana geri verdiğimde, bu geri alınamaz." Parlayan gözleri, bunun son kez soracağı soru olduğunu ifade ediyor.

"Evet." Sesimde hiç tereddüt yok ve Jolie'nin nabzının içimde attığı ve beni ona çağıran gümbürtüye rağmen yavaşça nefes almaya devam ediyorum. Uyanıp uyanmadığını merak ediyorum. Mesajlarımı aldı mı? Ona her şeyi anlatmak için orada olmak istiyorum ama önce bunu yapmadan bunu yapamam.

"Göster bana."

GEÇEN ŞUBAT

Haberci, ağaçların arasından hızla geçerek çorak akçaağaç dalları boyunca buz sarkıtları örter. Alçaktan uçuyor, yoluna çıkan her kayanın üzerine parlak verglaslar serpiyor, kat kat giyinmiş ve karda öpüşen iki sevgilinin soğuk nefesleri dikkatini çekiyor. Ellerini sallamadan önce avuçlarından beyaz ve mavinin tonlarında küçük uyumsuz benekler fışkırıyor. Çifte doğru sürükleniyorlar, kadının kırmızı dalgalarına ve adamın koyu renk sakalına takılıyorlar. Öpüşmelerinin arasında gülüyorlar, etraflarında uçuşan pullara şaşkınlıkla bakarken verdikleri nefesler havayı beyaza boyuyor.

Yaptığı işi hayranlıkla seyreden haberci, ayaklarının altında su kalınlaşıp buza dönüşürken dönüp gölde kayarak uzaklaşıyor. Elli kışı tamamladı, daha fazla don izi kazanmasına haftalar kaldı-

Rüzgâr onu savurur ve kaburgalarının arasına keskin, yakıcı bir acı saplanır. Gömleğini parçalıyor, göğsünün derinliklerinde çizgi çizgi oyulan kabartıların oluştuğunu görüyor. Bu, tenini süsleyen dona benzemiyor. Dehşetin sonsuz bir yankısı.

Istırap.

İçinden şok edici bir nabız geçiyor, öyle şiddetli titreşiyor ki sendelemesine neden oluyor. Göğüs kafesinden gümüş çizgiler parlıyor ve rahatsız edici zonklamayı hafifletmek umuduyla bir elini oraya bastırıyor. Birazcık bile olsa.

Bunun böyle olacağını bir kez bile hayal etmemişti. Duyguları arkadaşlarının anlattığı gibi değildi. Bildiği tek şey, çekimi takip etmesi gerektiğidir.

Göğsünü tutuyor, gözlerini kapatıyor, eşini bulmak için yalvarıyor ama tekrar baktığında Nivea'daki evine dönmemiş. Hâlâ yeryüzünde, sadece daha güneyde bir yerde.

Bir var.

Göğüs kafesini ele geçiren çılgın ritmi kanalizasyonla ederek tekrar dener. Zihni berraklaşıyor, tamamen onları bulmaya odaklanıyor. Bu yeni bağlantıyı tam olarak anlamasa da, eşinin ona ihtiyacı olduğunu biliyor. Parkı tarıyor. Her zamanki görevlerini yapan birkaç Frost dışında park boş. Hiçbiri ona aldırış etmiyor.

Bu onlardan biri değil.

Üzerinde oturduğu köprü buz tabakalarıyla kaplı, kararmış işaretler göle doğru uzanıyor. Göğsünün içindeki atış daha az telaşlı hale geliyor, yavaşlıyor... ve yavaşlıyor...

Panik onu pençeler, bakışları parkın etrafında dolanırken tüm sinirlerini harekete geçirir. *Burada olmalılar. Burada olmalılar.* Köprüye yaklaşarak aşağıdaki buzla kaplı göle bakar. Kırık buz parçaları hafif bir akıntının içinde sallanmakta, karanlık, aralık bir çatlağın içinde yüzmektedir.

Kalbi göğsünde sıkışır. O çatlak onu bütünüyle yutabilirdi...

Şurada. Arkadaşım aşağıda.

Bu doğru olamaz. Evine dönmüş olmalıydı. Eşi kollarını açmış onu bekliyor olmalıydı. Kader sayesinde sonunda birbirlerini bulmuşlardı. Göğüs kafesinde hâlâ yarım daire şeklinde duran acı izine bakıyor.

Bunların hiçbiri olması gerektiği gibi değil.

Bir an bile kaybetmeden zıplayarak kalın donmuş su tabakasında hava gibi ilerler.

Ona göre öyle.

Soğukta bir yuva bulmuş. Soğuk damarlarında dolaşarak, etini kaplıyor. Eşiyle yüz yüze gelince donup kalıyor.

Bu o.

Kadının geniş gözlerini arıyor, odak noktası kırık camın hemen ötesindeki ayırık dudaklarına düşüyor. Koyu renk saç telleri ondan uzaklaşıyor, boş ve solgun bakışları doğrudan onun ötesine bakıyor.

Bu yanlış.

Adamın onu bulduğu gibi hızla uzaklaşıyor. Vücudu sürücü koltuğundaki kadının yanında süzülüyor. Kadının göğsünden gümüş parıltıya başlıyor ve adam kadının giysilerinin altında onunla eşleşen girdapların var olduğundan emin

Kendisininkini. Elini işaretinin üzerine götürüyor, zaten vuruşu özlüyor
gümbürtü, onu buraya çeken çılgınca vuruş.

Ölümlülerin işlerine asla karışmayın.

Haberci inancı aklının bir köşesinde çınıyor ama buz gibi gücünü pencereyi kırmak için kullanmaya başlamış bile. Kaburgalarının arasındaki çarpıntı ve göğsündeki yanma azalıyor ve şimdi ona ulaşmak için onu çılgına çeviren ritim istediği tek şey.

Lütfen yen.

Kadın bu dünyadan ayrılırken, adam oradadır, onu kendine doğru çeker. Öfke göğsünü sarsıyor. Kader buna neden izin versin ki? Eşini bulmuştur; tüm ölümsüz varlığı boyunca dört gözle beklediği bir an. Yine de heyecan yerine, içinden geçen tek şey iç burkan bir dehşettir.

Onun gevşek bedeni karşısında içi boş bir güvence. Aslında onu hissedemiyor. *Hiçbir şey* hissedemiyor. Ona bastırıldığı teni maviye dönüyor, buzlu çizgiler saçlarını boyuyor.

Hayalleri zihnine girip çıkıyor, onun hayatından kesitler.

Soluk pembeler giymiş, aynanın önünde dönen küçük bir kız. Bu parkta yürüyor, anne babasının arasında sallanıyor.

Saten kurdeleler uçuşarak görünür. Parmak uçları kostümünün tülünü kabartmadan önce onları ayak bileklerinden bağlıyor. Dudakları bu anıda koyu pembe, şimdi dönüştükleri gümüşü mavi değil. Gülümsüyor ve ayak parmaklarının üzerinde özgür bir neşeyle yükseliyor.

Artık daha yaşlı, vücudu ve uzuvları uzun ve kıvrak, narin parmaklarını seyirciye doğru uzatıyor. Haberci, üzerindeki spot ışığının sıcaklığını hissedebiliyor. Seyirciyi siyah bir denizin içinde boğuyor, bir kişi eksiliyor. En önemli kişi.

Şu anda arkadaşının yanındaki koltuğa bağlı olan.

Korku tüm anılarını yok eder ve arkadaşının son anlarını görür: arabanın savrulması, çığlıklar, çeliğin buzu kırması, batma, batma, batma ve suyun direncine karşı panikle itme.

Tanıdığı bir panik.

Nabızı ruhuna kazınmıştır. Habercinin döktüğü tüm gözyaşları akıntıyla birlikte sürüklenir. Eş işareti göğsüne kazınmaya başladığında varlığının her hücresine dolan neşe kadar çabuk kayboldu.

Bir el omzunu kavırıyor ve geri çekiliyor.
Yalnız değildi.

Fate başından beri oradaydı ve kasvetli bir ifadeyle olay yerine bakıyordu.
"Burada olmamalısın, Jax. Seninle Nivea'da buluşacaktı." Sesi zihnini okşuyor, rahatlatıcı tınısı fazlasıyla tanıdık. Onunla ilgili ilk silik anılarına çok benziyor.
Üzerinde fazla düşünmek istemediği çiğ anılar. Bir başka buz kırılması. Bir başka ürpertici kucaklaşmaya dalma.

Başkasına ulaşmak.

Çok geç.

Elleri titreyen yumruklar halinde sıkılır. "Bu doğru olamaz."

"O senin eşin." Fate'in ifadesi yumuşuyor, ona sanki etinde buz izleri yerine acı çizgileri varmış gibi bakıyor.

"Ama o ölümlü," diye kekeliyor, bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyor.

"Onun hayatını gördüm. Onu izledim-"

"Onun kaderi çoktan Frost'a kazındı."

Fate boyayla kıvrılmış bir kolunu uzatır, her zamanki gökkuşağı donmuş gölgelik yüzünden donuklaşmıştır ve arabanın onu parçalara ayırdığı şeritteki tüm ışığı engellemektedir. Parıldayan büyü girdapları arkadaşının göğsüne uzanıyor. Dakikalar önce kalp atışlarının mutluluk veren ritmiyle dolu olan boşluk şimdi boş bir sessizlikle dolu. Bunu tekrar hissetmek için neler vermezdi.

Rüyalarında canlandırdığı her senaryoda, hiçbirini onu eşini bu şekilde bulması için donatmamıştı. Ölüyor. Anılarında onu hatırlıyor. Zengin kahverengi saçları; parıldayan mavi gözleri; sıcak, bej teni. Çok canlı. Çok azimli.

Çok canlı.

Ve yapılacak çok şey var.

"Dur," diyerek parmaklarını Fate'in bileğine nazikçe doladı ve geri çekti. Eşinin göğsünü yakan büyü kesildi ve geride sadece eşinin işaretinin girdabı kaldı. Olabileceklerin bir işareti.

"Ne olacak," diye sesleniyor Kader ona, düşüncesini gerçeğe yanıtlıyor.

Eşinin onunla birlikte eve gelme zamanı. Ona ve ölümsüzlüğüne sahip çıkma zamanı. Onu yakınında tutacak, bu geçişi onun için, kendisi için olduğundan daha iyi hale getirecek. Onun için her şey olacak. Yıllardır tek istediği buydu: bu bağa ve ona bağlı olan haberciye tüm ölümsüzlük boyunca sahip olmak.

"Hayır." Onun hayatını gördü, hayallerini kendi hayalleriymiş gibi hissetti. Artık kemiklerine işlemişler. Varlıkları artık birbirinden ayrı değil. Bir gün onun kendisini taşıyacağı gibi o da onu içinde taşıyor.

Bir gün. Ama bugün değil.

Onun hikayesi kısa kesilmiş olabilir, ama o kendi hikayesinin sonunu görmeyi hak ediyor.

Fate'in prizmatik gözlerinin içine bakar. *"Bırakın yaşasın."*

"Ne?" Fate şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırır, bu da bir başarıdır. *"Ne sorduğunu biliyor musun? Taş ayarlandı. Herhangi bir değişiklik henüz göremediğim bir dalgalanma yaratacaktır."* Elleri elbisesinin eteklerinde geziniyor, suluboyanın canlanması gibi ondan dışarı süzülüyor. *"Onun ölümü kaçınılmaz."*

"Ona ne verirsiniz kabul ederim. Beni sorumlu tutun ama yaşamasına izin verin." Haberci ağzından çıkan sözcükleri güçlkle kavrayabiliyor ama tek birinden bile pişmanlık duymuyor. *"Sana yalvarıyorum."*

"Bir ölümlü olarak ona daha fazla zaman kazandırmak için eşinden vazgeçer miydin?"

"Evet." Gözleri yanıyor, göğsü ağrıyor. Hiç tereddüt yok. Haberciler, hayatlarını dolu dolu yaşayamayanlardır. Onunla henüz tanışmamış olabilir ama onu tanıyor. Yaşadığı her harika anı ve gerçekleşmesini umduğu her dileği görüyor. Onu şimdi almak, henüz gerçekleştirmediği hayallerini çalmak olur. Umutsuzca beklediği hayallerini.

"Emin misin?" Fate tereddüt ediyor, sanki yüksek sesle dile getirmediği bir şeyi düşünüyormuş gibi gözleri dalıyor. Dikkati tekrar ona döndüğünde ses tonu sertleşiyor. *"Ona hayatını geri vermek ve amaçlarının gerçekleştiğini görmek... Eşinle bir daha asla bir araya gelemeyebilirsiniz."*

"Eminim." Karnına saplanan acıya rağmen, vurgulamak için başını sallıyor. Her kış onu izleyecek. O hayallerin tutuştuğunu gördüğünden emin olacak. Hiçbir zaman onların bir parçası olamayacak olsa bile.

"Onu yüzeye çıkarın," diye talimat verdi Fate. "Gerisini ben hallederim."

O sözlerini bitirmeden çoktan yer değiştirmeye başlamıştır. Beyaz ve gri kürkü etinden genişliyor. Burnu uzayarak burnuna dönüşüyor. El ve ayak parmaklarından pençeler uzanıyor, vücudu yeryüzündeki formuna gelene kadar şekil değiştiriyor.

Kurt, çenesini ölümlünün gömleğinin boynuna dolayarak onu kısmen kırılmış pencereden içeri çekiyor. Kızılık suda yayılarak arkalarından geliyor. Canavar kızın bedenini gölün yüzeyine çıkardığında, onu buzun üzerinde sürükleyerek gölün kenarına bırakıyor.

Ona söz verildiği gibi güvende olacağı yere.

Kader orada, bekliyor.

Canlı elbisesi ayaklarının etrafında gölleniyor, canlı renk girdapları ölü arkadaşının solgun teninin yanında çarpıcı bir kontrast yaratıyor. Bileğini oynatıyor ve parmaklarını açarak bir disk kadar kalın, cerulean renkli bir taş ortaya çıkarıyor. Kurt onu incelemek için yaklaşıyor.

"Son şansın." Elini kaldırıp indiriyor, sanki tuttuğu şeyin ağırlığını test gibi.

Kurdun dikkati avucundaki taşla sabitlenmiş. Çok güzel bir taş. Güçlü. Ona sahip olmayı arzuladığı bağı hatırlatıyor. Sevebileceği kadını.

Çok hoşuma giderdi.

"Yap şunu."

Fate ellerini eşinin omuzlarına koyuyor ve bakışları kurda kaymadan önce eğilip şakağına bir öpücük konduruyor. Elindeki taş parçalanıyor, dağılıyor ve rüzgârda süzülüyor. Sanki hiç var olmamış gibi kayboluyor.

Kurt eşinin yanına uzanır, burnunu onun göğüslerinin arasındaki vadiye sokar, gözlerini kapatır ve bekler.

Kader boyun eğiyor. Onun işi bitti.

Tek bir öpücük ve kaderler yeniden yazılır.

Güm.

Güm.

Güm.

Yeniden alevlenen nabzının belli belirsiz çırpınışı kurdu uyandırıyor. Eşini gözlemliyor. Teni daha az solgun, dudakları artık mavi değil, göğsü artık hareketsiz değil. Vücudu onunkine karşı ısınıyor, Kader'in büyüğü onun içinde dolaşıyor. Her geçen saniye kalp atışları yeniden güç kazanıyor. Güzelce çarpıyor, aralarında yankılanıyor.

Güm güm. Güm güm. Güm

güm. Güm güm.

Kurt başını kaldırdığında, Fate gitmiştir.

Karın üzerindeki koyu kırmızı lekeler dikkatini dağıtıyor. Eşinin hayatı kurtulmuş olsa da, onun güvende olduğundan emin olması gerekiyor. Yapmak istediği son şey onu terk etmek ama yardım bulmalı. Rüzgârda kül gibi savrulup gitmesine izin verdiği hayallerinin fedakârlığına değdiğinden emin olmalı.

Bir anda pençeleri geri çekilir, kürkü kaybolur, vücudu kış zemininde kamufle olur. Parkta koşturarak bulabildiği ilk ölümlüyü avlar. Şiddetli rüzgârı adamı istediği yöne sürükleyemediğinde

Dilerse, yeryüzündeki formuna geri döner, ölümlü göle doğru kaçana kadar dişlerini göstererek hırlar ve sinsice dolaşır. Ölümlü gözden kaybolduğunda, haberci onu takip eder ve bir ambulans gelmeden birkaç dakika önce uzaktan siren sesleri duyulana kadar ağaçlardan onu izler.

Eşini sedyeye bağladıktan ve onun hayatta olduğuna dair sözleri duyduktan sonra - o *güvende* - haberci elini sahipsiz eş işaretinin üzerine koyar. Kalbinin güzel atışını avucunda hisseder. Eve dönerken ona tutunur.

Kader babalarıyla birlikte bekliyor. Yüzlerinde bir acıma ve hayal kırıklığı ifadesi var.

"Bu kışın geri kalanını ve gelecek kışı kaybedeceksin." "Dünya tarafına gitmekten vazgeçeceksin."

"Donma işaretlerini kazanmaktan vazgeçeceksin."

Yine de habercinin umurunda değil. Eşinin yüzündeki neşeyi tekrar görmek için her şeyden vazgeçebilirdi. Tutkusunun canlılığını. Onun hayalleri çok erken bitmiş olabilir ama onunkiler zorunda değil. Kalbinin her atışı ona bunu hatırlatıyor.

O buna değer. Her zaman.

Sefil sürgününün haftaları geçtikçe, kaburgalarının arasındaki rahatlatıcı gümbürtüye tutunarak yatakta kıvrılır. *Ona* tutunarak. Seçiminden asla geri dönmeyecek olsa da, onunla asla elde edemeyeceği ölümsüz bir hayatın renkli anılarının yasını tutuyor.

Ağaçların arasından hızla geçerek. Onun yanında dünyayı buz ve karla boyamak. Gündönümünü onun derinliklerine gömülerek geçirmek, birbirlerini tekrar tekrar sahiplenmek.

Asla ayrılmam.

Bir süre sonra - odasından çıkmayı reddettiği için ne zaman olduğunu bilmiyor - babalarına Fate'i onu görmeye getirmeleri için yalvarıyor. Fate yatağının kenarına oturur ve onun elini tutar.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum-"

"Bunu geri alamam," diyor, bir damla gözyaşı yanağını çizerek. "Özür dilerim. Her şey teraziye dengelemek için harekete geçirildi. Kaderin, olması gerektiği gibi oynamasına izin vermelisin."

"Biliyorum."

Fate'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Gerçekten de güzel eşinin hayatının gözlerinin önünde kesilmesini izlemeyi sorun etmeyeceğini mi düşünüyordu? Onu ne kadar sevse de, kendi kaderini asla bir başkası için dileyemezdi. Olabilirdi

Başka bir haberciye bağlanmış olsaydı bir şey yapamazdı ama *buna* seyirci kalamazdı. Hele ki bunu durdurmak için bir şeyler yapabilecekken.

Yaşayacak o kadar çok hayatı varken
olmazdı. "Ben seçimimi yaptım ve yine
yaparım."

Haberci yatakta kendini yukarı iter. Olması gerekenden daha fazla çaba harcıyor, her parçası çok zayıf. Yarı yarıya o serulean taşı gibi parçalanmayı bekliyor. Onun dışarıda, varlığından habersiz olduğunu bilerek büyüsünü nasıl yenileyebilir? Aralarındaki bağdan.

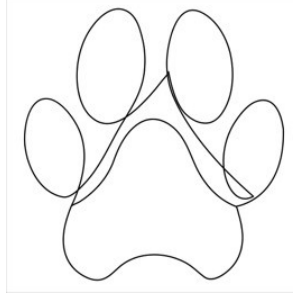
Kalp atışları göğsünde çılgınca atıyor. Belki de hep atacak. Ama bu şekilde kalamaz. Katlanması çok zor. Artık ona ulaşamayacağı için çok yorucu.

"Ne oldu, Jax?"

Bu onun son isteği. Görevine dönmeden ve daha fazla kış getirmeden önce kış uykusuna yatıp dinlenebilmesinin tek yolu. Gözleri Kader'e yalvarıyor, sesi şiddetli bir kararlılıkla titriyor.

"Unuttur beni."

15
JAX

Zihnimde kopan fırtına, beni neredeyse Fate'in sulu boya havuzuna düşürecek bir duygu fırtınası. Kolumu yakaladığında havuzun kenarına tutunuyorum. Gökkuşağı bakışları beni inceliyor ve omuzlarımı bırakmak için hiç çaba sarf etmiyor. Ta ki ben nefesimi tutup kendimi dik konuma getirene kadar.

Daha dün gibi gelse de, eşimin kim öğreneli neredeyse bir yıl oldu. Bu gerçek rahatsız edici. Onun ölümlü bir geleceği olsun diye ölümsüz geleceğimizi takas ettim. Yine de, avucumu eşimin işaretine sürdüğümde, nabzının orada çırpındığını hissediyorum ve şiddetli bir gurur duygusuna kapılıyorum. Hiçbir şey bana bu kadar mutluluk vermemişti.

Kıkırdıyorum, ses Fate'in çalışma odasının duvarlarında yankılanıyor, tavandan sarkan çiçek ve yaprak tellerini sallıyor. Harekete geçirdiğim şeyin keskin gerçeği beni kırmalıydı, ama buna izin vermeyeceğim. Bu gerçeğin farkına varmam kadar hızlı bir şekilde bir başkası da farkına varıyor: aramızdaki *bağ devam ediyor*. Anılarım olmasa bile onu bulabildim çünkü onu her zaman bulacağım. Herhangi bir hayatta. Her şekilde.

Çünkü o benim, ben de onun.

Sadece beni görmesi için bir yol bulmalıyım.

"Bir anomali olduğumuzu biliyorum ama bizim için ileriye dönük bir yol olmalı." Bu bir soru değil. Bu bir talep.

"Onu toprak altında tutmayı seçtin." Sesi acıma dolu ve içimde umutsuzca tuttuğum umuttan yoksun.

Dişlerimi sıkarak, "Bu başka bir seçenek değildi," diyorum.

*Jolie'nin gevşek bedeni hala
kollarımdaydı. Karın üzerinde kan
izleri vardı.*

Ufalanmış kaya parçaları rüzgarda uçuşuyor.

"Hiçbir saygıdeğer eş diğer yarısının ölmesine izin vermez."

Gözlerini terk eden ışığı asla görmeyeceğim, göğüslerimizde susturulmadan önce nabzında isyan eden paniği asla hissetmeyeceğim. Eşinin ölümünü isteyerek izleyen ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayan herhangi bir haberci, kendisine bahşedilen bağa layık değildi.

"Onu ilk senin bulman gerekmiyordu, Jax." "Ama ben buldum."

"Ödünç alınmış zamanı var."

Vücudum sertleşiyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"O ölecek, Jax." Fate'in sesi sert sözlerine rağmen yumuşak ve çizgili elini omzuma koyuyor. "Hiçbir ölümlü ölümden kaçamaz. Eninde sonunda kaderi gerçekleşecek ve ben artık ona ölümsüzlük garantisi veremem." Bu bir cevap değil, ama dudaklarını sert bir çizgiyle bastırıyor, sessizce bana teklif etmek istediği tek şeyin bu olduğunu söylüyor.

"Ona ulaşmanın bir yolunu bulacağım," diye homurdandım. "O benim."

"Belki öyle," diye duraksıyor, sözlerini dikkatle tartıyor, "ama ikinizin de ne olduğunu değiştiremezsiniz."

"Biliyorum," diye bağıyorum, "ama ona ulaşabileceğim bir yol biliyorsan, beni görebileceği, benimle konuşabileceği bir yol... *Lütfen.*" Burada yalvarıyorum. Kahretsin, sırf rica ettiğim için bu kışın geri kalanında sürgüne gönderilebilirim çünkü *müdahale etmenin* temel kuralını çiğnemenen ona ulaşmanın *bir* yolu yok.

Ama sanırım ikimiz de biliyoruz ki, konuşulmasa bile, Jolie söz konusu olduğunda her zaman müdahale edeceğim.

"Kesin bir cevabım yok, Jax. Tarihimizde böyle bir şey hiç olmadı." Ayağa kalkıp teraziye doğru ilerliyor, parmakları renkli taşların üzerinde narince geziniyor. "Ölümlülere müdahale etmeyiz çünkü bu dengeyi bozar. Doğal düzen..." Bakışları daralıyor ve dudağını ısırtıyor. "Belki de..."

"Belki de ne?" Ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum ve terazinin her bir yüzeyinin üzerinde duran irili ufaklı taşları inceliyorum. Her bir mükemmel dengeli biblo yerli yerinde. Yalvarırcasına dizlerimin üzerine çöküp Fate'e bakıyorum, boyası dökülmüş ellerini avuçlarımda tutuyorum. "Lütfen. Sana yalvarıyorum. Dengeyi korumak için elimden geleni yapacağım ama yapabileceğim bir şey olmalı. Beni görebileceği bir yol."

Durgun bir şekilde iç çekerek yanağını okşuyor. "Bilinmeyen sularda her zaman dalgalanmalar olur, Jax Frost. Ama ben sana yardım etmek istiyorum."

"O zaman bana yardım et. Bana ne yapacağımı söyle."

Bileğine bir fiske vuruyor ve parmaklarının arasında bilye büyüklüğünde küçük bir serulean taşı beliriyor. "Ölümlüler gerçek formlarımızı göremezler, buna izin verilmediği için değil, zihinleri dünyalarının fiziksel düzlemine bağlı olduğu için."

"Anlamı?"

"Eğer eşiniz sizin varlığınıza inanıyorsa, sizi görebilecektir. Sana dokunabilir. Bu şekilde." Bu fikir bile tüylerimi diken diken ediyor. Fate çenemi tutuyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "Bir ölümlü tarafından görülen ilk kişi sen değilsin."

"İlk kimdi?" Ben sordum.

"Bu çok açık olmalı," diyor Fate umursamaz bir tavırla, havuza doğru geri dönüyor ve küçük bibloyu içine atıyor. "Ölümlüler tarafından görülen tek diğer kişi, onların efsaneye dönüştürdükleri varlık. İlk Albidus. Bizim kendi Jack Frost'umuz."

"Yani tek yapmam gereken bana inanmasını sağlamak mı?"

"Bunu çok basitmiş gibi söylüyorsun. Kolay olacağını düşünmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun. Ölümlülerin kalpleri çabuk . Seni nelerin beklediğini kıskanmıyorum Jax," diyor Fate ve beni başından savıyor. Bir el hareketiyle patenlerim beni Nivea'nın yanına götürüyor.

Sözleri bir uyarı niteliğindeyse de ben öyle yorumlamıyorum. Jack Frost bunu yaptıysa ben de yapabilirim. Ne de olsa onun hükümdarlığından beri en genç Lider Albidus olmak için çalışıyorum.

Dünyaya dönmeden önce, söz verdiğim gibi babalarımı ziyaret etmek için son bir durağım var. Jolie'nin beni göreceği, beni duyacağı, bana dokunacağı fikri bana ihtiyacım olan tüm cesareti veriyor. Patenlerimi buzun içine iterek, ayaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde, tek bir odaklanma ile yenileniyorum.

Önce inanmasına yardım
edeceğim. Sonra, onu
benim yapacağım.

JOLIE

Sınıfa erken gidip ısındım. Evelyn, Veronique ve Sara henüz gelmemiști, bu yüzden kafamda barre kombinasyonlarını ezberlemekle . Stüdyoda yaklaşık bir düzine dansçı daha var ama haftalardır burada olmama rağmen çoğu hâlâ kendini bana tanıtmadı. Maral Hanım gelip dersi başlattığında, göğsümü kaldırmış ve parmaklarımı tahtaya dolamış bir şekilde pliés için hazır oluyorum. Her kombinasyonda rahatça hareket ediyorum. Artık koreografıyı ezberlediğime göre, biraz kişisel yetenek katabilirim - en sevdiğim kısım. Çenemi hafifçe eğiyorum. Ellerimin havada süzülmesi. Hareket ettiğimiz pozisyonları için her çizgiyi uzatıyorum. Acının zonklaması bacağımdan aşağı vurduğunda, onu görmezden geliyorum ve devam ediyorum, mutsuz kalçamın dışarı çıkmasına izin vermeyi reddediyorum

Muzaffer.

Kontrol bende, PT'ye gideceğim ve tekrar solist olmayı hak ettiğimi kanıtlayacağım.

Her taraf değiştirdiğimizde, bakışlarım pencereye kayıyor. Boş bulduğumda hayal kırıklığı içinde kıvrılıyor. Jax'in kurdunun keskin bakışları yok, sadece pencere sırasından süzülen güneş ışığı huzmeleri var.

Ders biter bitmez aceleyle dışarı çıkıp Dr. Tanner'ın muayenehanesindeki öğle yemeği randevuma gidiyorum. Zihnim Jax'in son soruya neden cevap vermediğine dair aklıma gelen her sonuca atlıyor. Belki bir yerde olması gerekiyordu. Önümüzdeki birkaç gün içinde havanın ısınması bekleniyor. Belki de gitmiştir. Haberlerin hepsi yaşlı Punxsutawney Phil'in

gölgesini göremeyecek. Bu kışın doğal olmayan soğğunun baharla birlikte daha erken bir çözölme getireceğini iddia ediyorlar.

Esintinin her dokunuşunda kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Her seferinde bunun Jax olup olmadığını merak etmek delilik, ama kendime engel olamıyorum. Ay ışığındaki balkon dansıma, tenime değen rüzgârın keskin ısırığına geri dönüyorum. Buzlu camıma bıraktığı cevaplara.

Terapistimin ofisinin soğuk kapısını tutarak, açılana kadar birkaç kez çekiştiriyorum. Dans çantamı içeri sokana kadar dışarıdan esen rüzgârlara direnerek, daracık bir alana sıkışmak zorundayım. Öğle yemeği randevusu uygun, ancak sonrasında genellikle ne kadar huzursuz hissettiğim fikri midemi bulandırıyor. Bundan sonra da provam var.

Sadece nefes al, Jolie.

Oturup resepsiyon görevlisinin beni aramasını beklerken topuklarımı zıplatıyorum.

Kulaklıklarından gelen müziğe eşlik ediyor.

"Jolie Wilder!" Sanki bekleme odasındaki tek kişi ben değilmişim gibi sesleniyor. Hatta kontrol etmek için etrafıma bakındığımda masanın hemen önündeki sandalyede sadece benim oturduğumu görüyorum.

Masanın önünden geçerken, kulaklıklarından Katy Perry'nin "Never Really Over" şarkısının akılda kalıcı ritmi yayılıyor ve ofise doğru dans etme dürtümle savaşmak zorunda kalıyorum. Duygularım hakkında konuşmaktansa kendimi hareket ederek ifade etmeyi tercih ederim. Terapistimin yıllarca aldığı eğitim ve öğretimi küçümsemek gibi olmasın ama bazı duygular kelimelerin ifade edebileceğinin çok ötesinde. Neşe dolu ya da paramparça, dans etmek duygularıma bir çıkış yolu sağlıyor. Endişelerimi serbest bırakmanın ve içimde birikmesini engellemenin bir yolu. Kaçmak için yalvaran gerginliğimi yatıştırıyor.

Ne yazık ki, her istediğimde toplum içinde dans etmek sosyal olarak kabul edilebilir bir şey değil. İşte bu yüzden burada, bu koyu bej kanepede oturmuş, ayak parmağımı ahşap zemine vuruyorum.

Tap, , tap, , .

Dr. Tanner'ın yeşil gözleri ayaklarıma kadar iniyor ve donup kalıyorum. Bacağımı diğer dizimin üzerinden geçirerek ellerimi kucağıma götürüyorum, o panosunu ve kalemini alırken parmaklarım oynuyor.

"Son seansımızdan bu yana işler nasıl gidiyor?" diye soruyor, yeşil gözlerini kâğıttan kaldırıp bana bakıyor.

"Güzel. *Giselle*'in provaları beni meşgul ediyor." Neredeyse kelimeleri ağzımdan kaçıracaktım. vücudumda , gözlerim odanın içinde geziniyor,

duvardaki çerçevelerde asılı olan her resme bakıyordum. Dikkatimi ondan uzak tutmak için her şeyi yapardım. "Bayan Maral hâlâ beni yakından izliyor ama tek bir PT randevusunu bile kaçırmadım."

"Fizik tedavi konusunda nasıl hissediyorsun?"

"Hayal kırıklığına uğradım," diye iç geçiriyorum. Topuklarım ahşap panellere degecek şekilde bacağımı indirerek birkaç derin nefes alıyorum ve neden burada olduğuma yeniden odaklanıyorum. Ne Dr. Tanner'ın ne de benim zamanımı boşa harcamak istemiyorum. "Vücudumun yapamadıklarına odaklanmaktan hoşlanmıyorum. Kendimi eksik hissettiriyor."

Kalın kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin altından kaşlarını kaldırıyor. "Sizin sektörde yaralanmalar olağan değil mi?"

"Yani, evet, ama sadece birkaç kişinin sizi seviyor görüldüğü yeni bir şirkette bir sakatlığı atlatmak, uzun süredir çalıştığınız bir yerde bir sakatlığı atlatmaktan farklıdır."

"Senden hoşlanmadıklarını nereden biliyorsun?"

"Sadece üç tanesi benimle konuşma zahmetine katlandı. Korodaki diğer dansçıların çoğu Enstitü'den geldiğim ve Potomac Balesi o kadar köklü olmadığı için benden emin görünmüyor. Ve solist ya da baş dansçı olan hiç kimse benim varlığımı umursamıyor. Birkaçını aynı stüdyoda ya da aynı çevrelerde büyüdüğüm için tanıyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Bu seni nasıl hissettiriyor?"

"Görünmez." Bu kelime ağzımdan çıkar çıkmaz, onu geri sokmak istiyorum. Bunu düşünmek bir şey, yüksek sesle söylemek başka bir şey. Utancınıza bir tanık olması.

Şu bir deliğe girebilseydim, girerdim.

"Koşullar göz önüne alındığında bunun anlaşılabilir olduğunu düşünüyorum," dedi Dr.

Tanner güven veriyor, sesi içtenlikle dolu.

Göğsüm açılıyor. En azından bunu itiraf ettiğim için kendimi daha az aptal gibi hissediyorum. Bu düşünce aklımdan geçmiş olsa bile, yüksek sesle söylemekten kaçındığım bir şeydi -sanki bir şekilde itiraf etmek bu boktan inancı gerçeğe dönüştürecekmiş gibi.

Dr. Tanner başını yana eğmiş, kalemini tıkırdatıyor ve birkaç not alıyor. Keşke ne yazdığını görebilseydim ama muhtemelen görememem en iyisi. "Sizi nasıl gördükleri konusunda bazı varsayımlarda bulunuyor olma ihtimaliniz var mı?"

"Belki... Bunu hiç böyle düşünmemiştim."

"Bir dahaki sefere stüdyoda olduğunuzda, kendinizi gerçekten objektif bir şekilde açmaya çalışın. Enstitüden gelmemiş gibi davranın. Eski işvereninizden gelen yükler olmadan onların şirketinin başka bir üyesi olduğunuzu düşünün. Sahip olduğunuz algının gerçekten var olup olmadığını ya da yeni bir şeye başlarken kendinizi korumak için kullandığınız bir savunma mekanizması olup olmadığını görün."

"Tamam. Rol yapmaya çalışacağım." Bunun bana ne faydası olacağından emin değilim ama eğer yardımı olacaksa Dr. Tanner'ın önerdiği her şeyi denemeye hazırım.

"Peki ya dans dışında? Sonunda Blake ile ilişkinizi halka açıklamak hakkında konuştunuz mu?"

"Hımm," dudaklarını ısıtıyorum, "hala bunun için çalışıyorum." Tek duyabildiğim kaleminin kâğıda sürtünme sesi. Bu iyiye işaret değil. "Bir dahaki sefere onu gördüğümde yapacağım."

"Tamam." Dr. Tanner'ın dikkati bana dönüyor, artık önündeki deftere bağlı değil. "Neden pratik yapmıyoruz?"

"Antrenman mı?"

"Blake olduğumu farz et. Konuşmaya başlamak için ne söyledin?" Doğruldu ve not defteri ile kalemini kenara koydu. Bakışlarının yoğunluğu bakışlarımı ayak parmaklarıma gönderiyor.

"Blake," diye yutkunuyorum ve sahte Blake'in gözleriyle buluşurken omuzlarımı geriye atıyorum, "artık Enstitü'de olmadığıma göre ve bu kariyerlerimizi etkilemeyeceğine göre... ilişkimizi halka açıklarsak ne olur?" Dr. Tanner konuşmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Özür dilerim. Bu çok garip. Başka bir şey yapamaz mıyız?"

"Elbette." Kalemi ve defteri tekrar eline alıyor, defteri kucağına sıkıştırmadan önce birkaç kelime not alıyor.

Harika.

Egzersizizi beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Sadece sinirlerimi atmama yardım etmeye çalışıyor. Gerçek performanstan önce bir kostümlü prova. Her nedense, geçen geceki gibi dilim tutulmuş gibi hissediyorum. En azından bu sefer soruyu sorabildim.

"Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?" diye soruyor, kalemi elinde.

Evet, ama bu yapacağım anlamına gelmez.

"Peki ya gördüğün mesajlar ve şeyler? Onları hala görüyor musun?" Sorusu aramızdaki boşlukta asılı kalıyor. İyi niyetli olsa da, ses tonu yeterince şüpheli ki, bu olayları *araştırma* talimatının samimi olup olmadığından emin değilim. Büyük olasılıkla

Geçen yıl boyunca cehennemi kederli bir kızın hayallerine acıdı.

Tik-tak.

Tik-tak.

Tik-tak.

Duvardaki saat yüksek sesle tik tak ediyor ve terapistlerin bunları satın aldıkları özel bir dükkan olup olmadığını merak ediyorum. Seansımızın ritmini sayan sabit bir metronom olmaları gerekiyorsa. Hastalara zamanımızın sınırlı olduğunu hatırlatıyor.

Tik-tak.

Boğazım ve "Başka bir şey görmedim" diye mırıldandım. Ona söyleyebileceğim tek gerçek bu değil.

Sanki ben başka bir şey söyleyene kadar zaman öldürüyormuş gibi gözlüklerini yeniden ayarlıyor. Saçlarımda ter damlaları oluşuyor ve bu sabahki provalardan kalan birkaç tutamı düzelterek saçlarımı geriye atıyorum. Bale, fizik tedavi ve bu randevular arasında, sanki sürekli bir mikroskop altında tutuluyor ve inceleniyor gibiyim. Mercek değişebilir ama inceleme devam ediyor.

Yalan söylediğimi anlayabilir mi?

Onun yardımına ihtiyacım var ve hala halletmem gereken şeyler var, ancak onun uygulama alanını aşan şeyler de var

Jax kesinlikle bu kapsamın dışında.

Dr. Tanner dudaklarını büzüyor ve bakışları saate kayıyor. "Sanırım bugün büyük bir ilerleme kaydettik." *Öyle mi?* "Stüdyoya gittiğinizde egzersizi deneyin ve bir sonraki seansta nasıl gittiğini bana bildirin. Başka bir şey fark ederseniz günlüğünüze not edin ya da acilse lütfen acil durum hattını aramaktan çekinmeyin."

"Tamam. Teşekkürler, Dr. Tanner." Koltuktan kalktım, buradan gitmeye hazırdım. "Gelecek hafta aynı saatte mi?"

"Gelecek hafta aynı saatte, Jolie. O zaman görüşürüz."

Dans çantamı omzuma atarak üç adımda kapıya ulaşıyorum ve kendimi onun ofisinden dışarı atıyorum. Masasının önünden geçerken resepsiyon görevlisine kibarca başımı sallıyorum. Farkına bile varmıyor, sadece elini hızlıca havaya kaldırıyor ve bir yandan da ritim tutmaya devam ediyor.

Derin bir nefes alıp ofis kapısını iterek açıyorum. Prova gününü bitirme zamanı. Umarım bazı cevaplar, onları verebilecek kişiyle birlikte daha sonra evde beni bekliyor olur.

JOLIE

Eve gittiğimde hiçbir mesaj yoktu ve hiçbir şey yerinde değildi. Merakım hüsrana ve sonunda hayal kırıklığına dönüşmeden önce on beş dakikamı odamı araştırarak geçiriyorum.

Jax geri dönmedi.

Eve dönüş yolu boyunca kendimi hazırladım, tekrar ziyaret ettiğimde irkilmemek için zihinsel olarak kendimi hazırladım. Cevaplar için hazırdım. Şimdi, ne zaman döneceğini kim bilebilir?

Soyunup duşa giriyorum, arada bir başımı buhardan çıkarıp aynaya bakıyorum, belki bana bir mesajı vardır diye, her an ansızın çıkagelmesinden endişeleniyorum.

Saçlarımı durularken, ben duş alırken onun burada olup olmadığını merak ediyorum. Ben üstümü değiştirirken.

Ne görmüş?

Duşumu alıp giyindikten sonra oturma odasına geçiyorum. Delilah dışarıda hokey izliyor ve ben büyük bir spor hayranı olmasam da Delilah'nın hayranıyım. Lark'ı mutlu ediyor ve tüm bale saçmalıklarımız boyunca bize şaka yapıyor. Richmond Redhots maçını canlı izleyemezse, birlikte izleyebilmemiz için kaydediyor, yalnız izlemeyi tercih etmiyor.

Doğranmış Twizzlers ile karıştırılmış büyük bir kase su ısıtıcısı mısırını aramıza soktu. Redhots'ın iyi şans atıştırılmalığı. Kulağa garip geliyor ama aslında tatlı ve tuzlunun mükemmel bir karışımı.

"Kendine gel, Winston!" Delilah koltuktan kalkıp ellerini havaya kaldırarak bağırıyor. Redhots dört sayı geride.

Delilah kollarını sallamaya devam ediyor, o kadar hareketli ki oyunu yarım yamalak takip etmeyi bıraktım. O çok daha eğlenceli. Zıplarken kırmızı bukleleri omuzlarına dökülüyor ve kıpkırmızı Redhots formasını tutuyor. Proscella büyük, kalın harflerle arkada, on dört numaranın hemen üzerinde, ekrandaki yarıklara doğru kayan ve diskin kaleye girmesini engelleyen kaleciyle eşleşiyor.

"Evet, Frankie! İşte benim oğlum!" Kolunu havada çeviriyor, yuhalamalar ve tezahüratlarla onu destekliyor. Biraz patlamış mısırı ağzıma atıyorum, sonra bir Twizzler ısııyorum, önümde gerçekleşen iki gösterinin de tadını çıkarıyorum. Lark odasından bornozuyla çıkıyor, ıslak saçlarını bir havluya sarmış. Kız arkadaşını görünce kıkırdıyor ve biraz su almak için mutfığa yöneliyor.

Bir saat sonra ve yatak odama doğru yaklaşık elli bakış attıktan sonra, maç Redhots'un bir sayı önde olmasıyla bitti.

"Ben yatmaya gidiyorum. Yarın büyük prova günü," diyorum kollarımı uzatarak.

"İyi geceler, Jojo." Lark kendini Delilah'nın kucağına bırakıyor ve bana iyi geceler diliyor. Muhtemelen maç sonrası gösterinin son birkaç dakikasını izleyecekler ama aklımı başka bir şey meşgul ediyor.

Jax.

İçeride beni bekliyor olabilir mi?

Koridorda ilerlemeye başladım, kendimi her şeye hazırladım-

Tak, tak, tak, tak.

Dikkatim arkamdaki kapıya yöneldi.

"Ben bakarım," diyor Delilah, üzerinde sadece bir bornoz olduğu için Lark'ı yatak odasına doğru kışkırtarak.

Menteşeler vınlıyor ve ön kapı açılıyor ama içeride kimin olduğunu göremiyorum.

Delilah arkasını dönüp gözlerini devirene kadar değil.

Blake girişe doğru adım atıyor.

"Hey, bebeğim." Bana inci gibi beyaz dişleriyle göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlatıyor, sarı dalgaları her adımda zıplıyor. Hâlâ dans kıyafetlerini giyiyor, çantası sırtına bağlı.

"Burada ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum. Geçen hafta bana eşlik etmesini istediğimde beni başından savdı ve şimdi birdenbire evime mi geldi?

"Bir erkek en sevdiği kızı ziyaret etmek isteyemez mi?" Tereddüt etmeden ilerlemeye devam ediyor, elini omurgamın dibine getiriyor ve bana rehberlik ediyor

beni odama doğru götürüyor. Parmakları belimdeki vadi boyunca ileri geri hareket ediyor. Bu genelde sevdiğim bir şeydir ama şu anda sadece sinirliyim. Geldiği için heyecanlı olmalıydım ama gerçekten bazı cevaplar almayı umuyordum.

"Yani... evet, ama-" Nefesimi tutuyorum, elim kapı kolunun üzerinde geziniyor.

Ya kapıyı açtığında Jax bana bir mesaj bırakmışsa?

Neyse ki duştan sonra aynayı sildim. Başka bir adamın adının yazılı olduğu ruj izlerini görünce ne düşüneceği hakkında hiçbir fikrim yok. Blake'i kıskanç bir tip olarak görmüyorum ama bu tuhaf olayları açıklamak da istemiyorum.

Kapıyı hemen açmadığımda, Blake bunu kendi üzerine alıyor. "Seni bir daha göremeyecek nefret bebeğim," diyor, kapıyı çevirerek. metal. "Artık stüdyoda çalıntı anlar yok."

"Şey, ikimiz de provalarla meşgulüz ve önümüzde sabahın erken saatleri var," diye saçmalıyorum. Ne diyorum ben ya? Sabahın erken saatlerinden bahsetmemeliydim, ona Dr. Tanner'la pratik yaptığım ya da yapmaya çalıştığım gibi ilişkimizi halka açmayı sormalıyım.

Kapı gıcırdayarak açılırken sinirlerim derimin altına dağılıyor. Blake'i yatak odasına kadar takip ederek omzunun üzerinden bakıyorum ve her santim santim tarıyorum. Bir saat önce bıraktığımdan farklı bir şey olmadığını görünce rahat bir nefes alıyorum ama kaburgalarımın arasındaki sızıyı da inkâr edemiyorum.

Blake çantasını köşeye fırlatıyor, sonra kollarını belime doluyor. "Çok uzun bir gündü. Evde olmana sevindim."

"Öyle misin?" Kulağa ne kadar garip geldiğini fark edemeden kelimeler ağzımdan dökülüyordu. İlk kez sorgusuz sualsiz beni ziyaret etmesi ve olan biten tuhaf şeyler beni şaşırtmıştı. "Yani, ben de memnunum!"

Odaya tekrar bakarak Jax'in burada olmadığından emin oluyorum. Dikkatimi Blake'e veriyorum, yatağa düşene kadar geriye doğru sallanıyor. Yorganın üzerine uzanmış, avuçlarını yorgana sürtüyor. Ellerimi ceplerime sokup bir o yana bir bu yana sallanıyorum. "*Kuşu Gölü* nasıl?"

"Bilirsin işte, her zamanki gibi." Başını yana eğiyor ve tereddüt ettiğimi hissettiğinden eminim.

Neden tereddüt ediyorum? Bu dansı daha önce birçok kez yaptık. Beni tutan hiçbir şey yok -bir adamın ölümsüz hayaletinin her an bir kar fırtınası gibi buraya esebileceği ihtimali dışında.

Şu anda tüm işaretler onun gittiğini gösteriyor. Bir daha ortaya çıkıp çıkmayacağını kim bilebilir?

Bu düşünce acıtıyor.

Ve bu beni duraksatıyor. Umurumda olmamalı. Ben *umursamıyorum*. Şu anda Jax'i görme, Blake'i eve gönderme arzusu, istediğim cevaplarla, sağlayabilecekleri kapanışla ilgili. Bu kadar basit.

Blake yatağı itiyor, bana elini uzatmadan önce yatağın kenarına doğru kayıyor. Elini tutuyorum ve beni bacaklarının arasına çekiyor, avuç içleri kalçalarımın dış kısımlarında geziniyor. Bu adam buradayken neden görünmez bir varlığı düşünüyorum?

Sor ona, Jolie. Ertelemeyi bırak.

İyi bir geçişin peşine düşmek biraz zamanımı alıyor.

"Göstериyi dört gözle bekliyorum," diyorum, elimi kalın dalgalarında gezdirip şakacı bir şekilde karıştırıyorum.

Parlıyor ve elimi nazikçe omzuna götürerek sarı buklelerini tekrar yerine oturtuyor. "Senin için çok zor olmayacağından emin misin? Eğer daha kolaysa, kaydı alıp sonra sana gönderebilirim."

Anlık neşemin üzerine atılan bir buz kovanı gibi. Enstitü'de her şeyi berbat ettiğimi hatırlatan çok acı bir hatırlatma. "Beni orada istemiyor musun?"

Çok güvensiz görünüyorsun, Jolie.

"Hiç de değil, bebeğim," diye alay ediyor Blake, neredeyse çok hızlı bir şekilde. Gitmeme izin vermelerinin gerçek nedenini biliyor mu? Geri davet edilmediğim için benimle görünmekten utanıyor mu?

Onunla sakatlığım hakkında hiç konuşmadım. Resmi olarak değil. Kalça eklemimin etrafındaki ağrılardan ve bacağımdan aşağı vuran ağrılardan bahsettiğimde, bunu olağan şeylere bağladı ve bana balerinlerin vücutlarını zorladıklarını hatırlattı.

Bu işin doğasında var.

Ancak vücudumuza işkence etmemiz çoğu kişinin sandığı kadar normal değil. Geçtiğimiz haftalarda fizik tedaviyi rutinime entegre etmek bana bunu gösterdi. Sakatlığım hala devam ediyor olsa da, onu nasıl daha iyi yöneteceğimi ve uyum sağlayacağımı öğreniyorum. Vücudum her günün sonunda çok daha az harap oluyor.

"Buraya gel." Beni kucağına çekti ve saçlarımla vahşi tellerini kulağımla arkasına sıkıştırdı. "Enstitü için dans etmeyi ne kadar özlediğini biliyorum."

"İyi olacağım," diye ona güvence veriyorum. Belki zor olacak ama yine de onu ve Lark'ı desteklemek istiyorum. "Geleceğim için heyecanlıyım. Eminim Prens Siegfried rolündeki performansınla onları ."

Ayrıca, orada olmak Enstitü'ye gitmeme izin verdikleri için onlara karşı olmadığımı gösterebilir. Geri dönmeye hala açık olduğumu. Uzak bir ihtimal ama oraya geri dönmek, arkadaşlarımla birlikte olmak ve onların spot ışıkları altındaki yerimi geri almak istiyorum. Potomac Balesi'nde işler daha iyi gidiyor olsa da seçeneklerimi açık tutmaktan zarar gelmez. Bırakın başrolü, beni solistlik için uygun bir seçenek olarak görmeleri ne kadar sürer kim bilir?

"Onları uçurur muyum bilmem ama Nina'ya ortak olmasaydım daha iyi olurdu."

"Eminim o kadar da kötü değildir."

"O kadar kötü değil mi?" Blake alay ediyor, bu prodüksiyonun Odette'i yüzünden açıkça sinirlenmiş. "Bugün provadan hemen sonra hışımınla çıkıp gitti. Yönetmen senkronize olamadığımızdan şikâyet ettikten sonra son pas de deux'nün üzerinden geçmek için bile kalmadı. Eğer provaya gelmezse gösteriye nasıl hazır olacağız?"

"Bu çok zor. Üzgünüm, Blake." Ona sempatik bir gülümseme veriyorum. Bir an için neredeyse eski günlerdeki gibi oldu. Kazadan önce, provalarda geçirdiğimiz uzun günler hakkında dertleştiğimiz zamanlardaki gibi. "Belki de sakinleşmek ve dinlenmek için geceye ihtiyacı vardır."

"Prima donna tavrından ve pratiğinden kurtulması gerekiyor, yoksa müdür şirketteki yerimizi sorgulayacak. Şimdi geri dönmek için çalıştım." Sözleri içime işliyor, hızlıca bir "Özür dilerim" demeden önce acı dolu bir anlayışla dolu.

"Sorun yok." Acımıyormuş gibi davranıyorum. Sadece bir sıyrıkmiş, derine işleyen bir şey değilmiş gibi. "Anlıyorum."

"Yapacağını biliyordum," diyor, eli gömleğimin eteğini buluyor. Kıçımın altındaki sertleşme, bunun nereye gitmesini istediğine dair çok da ince olmayan bir ipucu.

"Blake..." Gömleğimi başımın üzerine kaldırırken başlıyorum.

Sütyenimin içinde titreyerek kendi gömleğini çıkarışını izliyorum, karın kasları dikkatimi çekiyor.

Lanet olsun.

"İkimizin de önünde uzun günler olduğunu biliyorum bebeğim, ama çabuk olacağım." Bunu her zaman hızlı yapmıyormuş gibi söylüyor. Beni üstünden itti.

eşofmanını çıkarabilir. Ereksiyonu serbest kalıyor ve hemen onu kavıyor, vurgulamak için birkaç kez çekiştiriyor. Sonra elimi ipeksi uzunluğu boyunca yönlendiriyor.

Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı.

İnliyor, kalçaları elime doğru kalkıyor. "Buna çok ihtiyacım var."

Blake güzeldir. Ünlü. Onu ilk kez dans ederken gördüğümde beni büyülemişti. O zamanlar hâlâ birlikteydim ve gözleri benimkilerle buluştuğunda sanki sadece benim için dans etmiş gibiydi. Oradaki tüm kızlar arasında, bu yükselen yıldız benim numaramı istedi. *Beni* istiyordu.

Başparmağımı sikinin başına sürüyorum, mesai sonrası bana yaltaklanmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamaktan hala kilometrelerce uzaktayım.

Bedenimin bu anıyla ısınması gerekirken damarlarım ürperiyor. Bunun içinde olmalıydım. Onun yerine ritmini takip ediyorum ve o da elini bırakıyor. Beni öpmüyor, bana bakmıyor. Gerçekten bakmıyor. Sanki ben burada yokmuşum gibi. Sanki bu bizimle ilgili olmaktan çok, onun zedelenmiş egosunu okşamakla ilgiliymiş gibi.

Yıllar sonra, birlikte yaptığımız tek şey hâlâ bu. Hızlı bir çıkış ve daha da hızlı bir veda.

Elimi durduruyorum ve Blake tıslıyor. "Bebeğim, çok yaklaştım. Sakın durma." "Neden *bunun* dışında hiçbir şey yapmıyoruz?" Bakışlarım düşüyor. Ağlayan ereksiyonuna doğru iniyor, nefesini tutarken göğsü kabarıyor. "Benden utanıyor musun yoksa?"

"Neden böyle düşündün ki?" Kaşlarını çatıyor, sonra başını iki yana eğiyor. "İnanılmazsın, ama neden bazı şeyleri sır olarak saklamayı seçtiğimizi biliyorsun."

"*Yaptığımızı* biliyorum, ama neden şimdi?" Sesim titriyor. "Aylardır şirkette birlikte değiliz. Bazı şeyleri gizli tutmak için bir neden yok."

Muhtemelen Dr. Tanner böyle yapmamı önermezdi ama şu anda bunu umursamayacak kadar sarsılmış durumdayım.

"Haklısın. Hiçbir neden yok," diye kabul ediyor ve başını hızla sallıyor. "Gösteriden sonra seni dışarı çıkarmama ne dersin? İşim bittiğinde benimle tiyatrodaki buluşacağın yeri mesaj atarım ve gerçek bir randevuya çıkarız."

"Gerçekten mi?"

"Nasıl giyinip kuşanacağız. Kız arkadaşımı da dışarı çıkarabilirim." Bana parlak bir gülümseme attı.

Kızım benim.

Göğsüm açılıyor. "Aşırı tepki verdiğim için özür dilerim."

Çok aptalım. Dr. Tanner'la bir sonraki seansımda mantıksız güvensizliklerim hakkında konuşmayı aklıma not ediyorum.

"Özür dilemene gerek yok," diyerek utancımı bir kenara bırakıyor.

Blake'in gösteriden sonra beni kollarının arasına alıp şirketin önünde öptüğü görüntü zihnimden geçiyor. Artık saklanmak yok. Artık gizli buluşmalar yok. Beni gezdirecek, Enstitü'nün hayırseverleri onu karşılarken beni kız arkadaşı olarak tanıtacaktı. Sonra geceyi yiyerek, içerek ve dans ederek geçirirdik. Bir sonraki gelecek vaat eden güçlü bale çifti.

Blake'in aleti karnıma bastırıyor. Sanırım onu askıda bırakmamalıyım. Sonunda bana istediğimi veriyor, her ne kadar konuşma beklediğimden biraz daha garip olsa da.

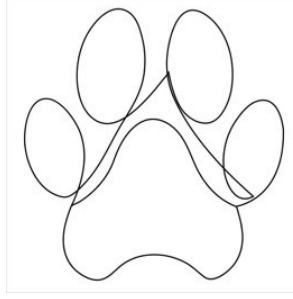
Şaftının etrafını kavıyorum ve o şaşkınlıkla sarsılıyor. "Kahretsin bebeğim, elin donuyor."

"Özür dilerim," diyorum hızlıca, elimi incelerken. Birkaç küçük beyaz benek omzuma doğru kayıyor...

"Kışın termostatu bu kadar düşük tutmamalısn," diyor Blake, ellerini birbirine sürtüp aralarına üfledikten sonra benimkileri birkaç kez çevreliyor. "Baharın erken geleceğini söylediklerini biliyorum ama sıcaklık geceleri düşüyor."

Kesinlikle öyle.

Sadece Blake'in düşündüğü sebepten değil.

Jolie'nin yalnız olmadığını fark ettiğimde göğsümden bir hırıltı yükseliyor. Birbirimiz için ne olduğumuzu henüz anlamadığını kendime hatırlatmak zorundayım ama varlığımı öğrendiğinde ve beni merak ettiğinde aptal *prensini* unutacağını düşünmüştüm. O pislik sadece burada değil, aynı zamanda çıplak ve etkileyici olmayan aleti dışarıda ve onu arzuluyor.

Lanet olası dostum.

Bir hırıltı daha göğsümden yankılanıyor, kaburgalarımın yerleşmiş kalp atışlarımı sarsıyor. Kurduma dönüşme isteğimi bastırıyorum, gerçi onu korkutmak eğlenceli olurdu.

Beyaz parmak eklemlerinin arasından fırlayan birkaç pul ona doğru sürükleniyor. Jolie'nin bakışları omzuna çarpan karı takip ediyor ve soluk mavi gözleri genişleyerek durgunlaşıyor. Aramızda paylaştığımız ritmik nabız hızlanmadan önce tekliyor.

Burada olduğumu , değil mi, Tempest?

Varlığımı hissedebildiği için çok heyecanlıyım ama Blake elini tekrar şaftına götürdüğünde bu umut yerini öfkeye bırakıyor.

Bu gerçekten oluyor mu? Bu zavallı ölümlüyü gerçekten de eşinin önüne mi getirecek?

Tabii ki bunu bilmiyor. Bilse bile, aradaki bağlantıyı anlayacak gibi değil. Uzun ve zamanın ötesine geçiyor. Ölümlülüğün ötesinde. O benim içimde var, o kadar derine kazınmış ki, anılarımın silinmesi bile ona yakın olma açlığını bastıramaz. Onunla *birlikte*.

Sonuçlar lanet olsun.

İğrenç ölümlü iç geçiriyor, eşimin elini kullanarak kendini birkaç kez okşuyor, hareketleri boş, eşimin hak ettiği coşkudan yoksun. "Hadi bebeğim. Neredeyse geldim."

İlgilenmediğini anlamak için bağ kurmaya gerek yok. Zaten kırılğan olan soğukkanlılığımı yontuyor.

Damarlarım donuyor ve yumruklarım iki yanımda sıkılaşıyor, avuçlarımın içinde bir kar fırtınası oluşuyor. Odanın köşesinde parlayan termostat birkaç derece daha düşüyor.

Tarihte kaydedilen ilk kapalı alan kar fırtınasını yaratacağım... Jolie avucunu adamın sikinden kurtarıyor ve boğazını temizliyor.

Kadere şükürler olsun.

Kirpikleri düşer, yanakları pembenin mükemmel tonuna boyanır. "Üzgünüm, elime kramp girdi." Elini birkaç kez esnetiyor, sonra esnemeye zorluyor ve vurgulamak için parmaklarını oynatıyor. "Çok özür dilerim, Blake. Bunu başka bir zaman bitirebilir miyiz?"

Dudaklarıma yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Kramp girmiyor. Pek sayılmaz. Her duygusu, şu anda masasının üzerinde duran günlüğün sayfaları kadar açık bana. Bu da garip. O buraya gelirken genelde bunu saklardı. Dün geceki sorularının yanında onun el yazısıyla kaleme alınmış cevaplarıma bakıyorum. Bunu onun görmesini istemesine imkân yok. Ya birdenbire çok dikkatsizleşti ya da... Aslında onun gelmesini planlamamıştı.

Bu beni biraz olsun rahatlatıyor.

"Ciddi misin?" Blake tamamen şaşkına dönmüş görünüyor. Jolie cevap olarak omuz silktiğinde, adam oflayıp pufluyor ve Jolie'yi aletine doğru yönlendirmeye çalışıyor. Ama Jolie ona izin vermez. Bunun yerine kollarını kavuşturup gözlerini odanın içinde gezdiriyor.

Beni mi arıyor?

Tekrar onun eline uzanıyor. "Sadece bir dakika daha. Hepsi bu kadar."

Mızmızlanmasını bitiremeden yumruklarımı açıyorum ve taşaklarına buz gibi bir yumruk indiriyorum. Salak yüzünü buruşturuyor, kendini tutmayı bırakırken bir küfür savuruyor.

"Seni istemiyor. Şimdi defol git." İkisinin de beni duyamayacağını bilsem de bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettiriyor. Onun gitmesini istediği çok açık ve söz konusu dostum olduğunda, ona yardım etme fırsatına karşı koyamıyorum.

Blake ne ondan ne de benden bir şey anladı. "Hadi bebeğim," diye devam ediyor, onu yakalamaya çalışarak.

Benim gözetimimde olmaz.

Bedenim kıpırdıyor ve Jolie'nin nefesi kesiliyor. Kalın pençelerim yere vuruyor, sivri dişlerim ağzım keskin dişlerle dolana kadar uzarken acıtıyor. Onları yatağın üzerinde pantolonunu indirmiş oturan şaşkın aptala mutlulukla gösteriyorum. Kalçalarımın üzerinde geriye doğru çekiliyorum ve alçak bir hırıltıyla yeryüzündeki görkemli canavarımı göstererek uyarıyorum.

Blake yataktan fırlamadan, pantolonunu kapmadan ve yatak odasının kapısından çırılçıplak koşmadan önce ağzından çıkan tiz çığlık ihtiyacım olan tek ödül. Bu gece yer değiştirmek istemedim. Kontrol etmeye çalıştım. Ama yüzündeki ifade istemeden yaptığım müdahaleye değdi.

Oops.

Bundan çok keyif alıyorum, odanın içinde neşeyle koşturuyorum. Hak ettiğini buldu.

Ta ki Jolie'nin kapının yanında donup kaldığını fark edene kadar. Olduğum yerde durup arka ayaklarımın üzerine oturuyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. Ellerini duvara dayamış, sanki benden olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi tırnaklarıyla boyayı kazıyor.

"Bu olamaz." Jolie'nin sesi fısıltının biraz üzerinde çatlıyor.

Tak, tak.

"İyi misin? Az önce Blake'in pantolonunun yarısı üzerindeyken kapıyı arkasından çarptığını mı gördüm?"

"Her şey yolunda, Lark," diye ciyakladı Jolie. "Biraz dinlenmem gerekiyordu." Dramatik bir şekilde esniyor. "Burada olmadığı için mutlu olman gerekmez mi?"

"Yani, evet, tabii ki mutluyum." Larks'ın kafa karışıklığı aralarındaki kapıdan bile belli oluyor. "Kıçını görmeden de yapabilirdim ama, bilirsin, sanırım kazanabildiğim her şeyi kazanacağım... İyi olduğuna emin misin?"

"Ben harikayım! Sadece yorgunum." "Tamam. İyi geceler, Jojo."

"İyi geceler!"

Ayak sesleri kapıdan uzaklaşıyor ve sadece sessizlik ve ben Jolie'nin kendini bir şekilde duvara kamufle edebilecekmış gibi duvara yapışmış haline bakıyorum.

Ona yaklaşma arzusuyla savaşmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Ona sokulup ne kadar gerçek olduğumu göstermek için. Onu daha fazla korkutmak istemiyorum,

Yine de. Bu yüzden yere uzandım ve bakışlarımı patilerime çevirerek boyun eğdim. Yaptığım ya da yapmak istediğim tek şey onu sevmek ve korumakken benden korkabileceği fikri göğsümde bir yarık açıyor.

Döşeme gıcırıyor. Burnumu aşağıda tutuyorum ama önüme bakıp bekliyorum.

Yavaşça bir adım daha yaklaşıyor.

Sonra bir adım daha.

Sonra bir tane daha.

Ta ki iki tüylü, al renkli çorap patilerimin hemen önünde durana kadar.

Küçük kakao fincanları ayak bileklerine sarılır.

"Jax?" Sesi kırılğan, sanki sormaya korkuyormuş gibi. "Bu sen misin?"

Ayağa kalkarken heyecanımı kontrol edemiyorum. *"Evet, Tempest! Benim."*

Ona doğru eğiliyorum, bir yandan diğer yana zıplıyorum, bir dizi havlama ve yırlamanın ötesinde duyamayacağını bilsem de içimden kelimeler fıskırıyor. *"Ben olduğumu biliyordun!"*

Tüm hayallerimde beni kollarına çekerti ve kalbinin göğüslerimizde ürkütücü bir şekilde mükemmel bir uyum içinde attığını hissedirdim. Güzel bir kabulleniş.

Onun yerine, gözleri yine kocaman, ağzı gevşek. Beklediğim tepki bu değildi.

Kahretsin. Arkadaşını korkutmayı bırak, Jax.

Yere düşüp ona bakıyorum.

Gözlerini kapatıyor, koyu kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalanıyor. Kalp atışları kaburgalarımın çarpıyor. Beklenti ve hafif bir korku parlaması var.

Bunun işe yaraması için Kader'e bir dua gönderiyorum, sonra pencereye yaklaşıyorum ve tek bir kelime oluşturunca kadar üzerine biraz buz üflüyorum:

Dinle

Gözlerini açıyor ve dikkati hemen üstümdeki pencerede asılı olan mesaja yöneliyor. Eğer bana inanmak ona gerçek ölümsüz formumu gösterebiliyorsa, o zaman belki de zihnini sözlerimi duymaya açarsa, bunu yapacaktır.

"Tempest?"

"Vay anasını." Solgun bakışları bana dönüyor ve damarlarımdan rahatlama akıyor.

İşe yaradı! Yanına gitmek, bedenimi onunkine sürtmek, yumuşak sıcaklığıyla onu rahatlatmak istiyorum. Her zamanki soğukluğumdan çok farklı ama içimden bir ses bunun onu daha da korkutacağını söylüyor. Bu yüzden hareketsiz kalıp bekliyorum, nefes alıp verişini düzene sokarken göğsünün inip kalkmasını izliyorum.

Bakışları daralıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Onu kovalamana gerek yoktu."

"Buna ihtiyacım olmadığını biliyorum. Ama keyifliydi."

"Keyifli değil." Jolie'nin sesi sert ama ağzının köşesi kıvrılıyor. "Berbat."

"Belli ki ipucunu anlamıyordu. Ben sadece yardımcı oldum. Yoksa onu daha fazla memnun etmen için suçluluk duyman için onu bırakmamı mı tercih ederdin?"

Düşünüyormuş gibi alt dudağını , ama bu hareket beni büyülüyor. Dudaklarımda, dişlerimin arasında nasıl bir tadı olduğunu merak ediyorum. Sonunda birlikte olduğumuzda, onu günlerce keşfedeceğim, her santimini öğreneceğim.

"Ben halledebilirdim."

"Yapabileceğinden hiç şüphem yok. Bu benim de yapmaktan hoşlanmadığım anlamına gelmez. Ayrıca, o bunu hak etti."

"Neyi hak edip etmediğini nereden biliyorsun?"

"Neyi hak ettiğinizi bilecek kadar biliyorum." Bu, onları daha önce gözlemlediğimi itiraf etmekten daha iyi bir cevap.

Kolları çapraz duruyor ve omuzları neredeyse fark edilmeyecek şekilde sertleşiyor. "Peki ben neyi hak ediyorum?"

"Seni sevmeye kararlı birini hak ediyorsun." Hava tatlanıyor, içimdeki nabız yükseliyor. Duyguların bana yaptıklarını yutuyorum. *"Seni dinleyen, seni ve bedeninin içini dışını öğrenmek isteyen, hayatındaki varlığını bir hediye olarak gören birini hak ediyorsun. Sana yaşadığını hissettirecek birini hak ediyorsun."*

Muhtemelen çok yoğun bir itiraftı, ancak bu bir şekilde beni görmek istediği son zaman olsa bile, bilmesine ihtiyacım var.

"Hadi başka bir şeyden konuşalım. Mesela dev bir kurdun yatak odamda benimle nasıl konuştuğunu." Gözbebekleri gözlerinin soluk mavisini gölgede bırakıyor, ama dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmış.

Kahretsin. Çok fazla konuştum.

Yine de benden gitmemi istemedi ve omuzları kalkık ya da gergin değil. Alçaldılar. Daha önce ondan akan korku arka plana düştü ve her geçen an azalıyor.

"Bütün gün dönmeni bekledim..." Yine dudağını ısıırıyor ve bunu yapmasından ne kadar hoşlandığımı belli etmek istemediğim için çenemi sıkıyorum. "Geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum."

"Her zaman geri geleceğim." Kabulünün tüm varlığımı titreştirmesini görmezden gelemiyorum. Belki de aramızdaki bağı hâlâ hissediyordur. Bir ölümlüye eşin olduğunu söylemek için ne zaman çok erkendir? Aşırı heyecanlanıp onu tekrar korkutmak istemediğim için sevincimi bastırmaya çalışırken kelimelerim kırılıyor. *"Bekliyor muydun? Beni mi beклиyordun?"*

"Evet. Hala sorularım var."

Oh. Yani bu sabah cevapsız bırakılan şeyle ilgili. Tekrar konuştuğumda hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışarak ofluyorum. *"Ne bilmek istiyorsun?"*

Bir an tereddüt ettikten sonra odayı geçip masasına gidiyor. Yatak odasında beliren bir kurt karşısında sıradan bir ölümlünün panikleyeceği kadar paniklememiş olsa da, Jolie'nin bana karşı hâlâ temkinli olduğu açık. Onu suçlayabileceğimden değil. Günlüğünü alıp yanındaki sandalyeye oturuyor, sonra bacaklarını altına sıkıştırarak bir o yana bir bu yana sallanıyor. Titrek elindeki kalemle sayfaya dokunuyor.

"Daha önce tanıştık mı?" Sesi çatlıyor, sonra nefesini içine çekiyor ve sayfadaki cevapsız iki noktayı işaret ediyor. "Sanırım seni -ya da en azından gözlerini- kaza günü gördüm. Annemin arabası ikimiz de içindeyken kaza yaptı. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum... Yatak odamda dev bir kurtla konuştuğumu düşünürsek muhtemelen değil ama orada mıydın?"

Derin nefes alıyorum, kelimelerimi dikkatle seçmek için o anı kullanıyorum.

Onun eşi olduğunu söyleme, Jax.

Gerçekten cevap vermeden önce birkaç kez kendi kendime tekrarlıyorum.

"Evet. O gün seni arabada, buzun altında bulan bendim."

Kaşları kalkıyor. Sonra kaşları çatılıyor, alnında kırışıklıklar oluşuyor, o kadar sevimli ki her santimini öpmek istiyorum. "Beni enkazdan sen mi çıkardın?"

"Ben yaptım."

Bakışları omzuna kayıyor ve orada, öldükten sonra onu dışarı sürüklediğimde camın onu penelediği yaralara baktığını biliyorum.

"Herhangi bir yolu var mıydı..." Bir an duraksıyor, sonra boğazını temizliyor. "Annemi kurtarabilir miydin?"

Sesindeki acı hissediliyor, beni ona bağlayan damgaya saplanıyor.

"Seni bulduğumda gitmişti. Zaman yoktu."

"Oh." Hayal kırıklığı sızlatıyor. Ona tüm gerçeği -onu sonsuza kadar koruyacağımı- söylemeyi ne kadar istesem de yapamıyorum. Kelimeleri söyleyemiyorum. Henüz söyleyemem. Yine de, olduğumuz şeyin güzelliğini paylaşmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Onun benim için kim olduğunu.

Aşkım. Eşim.

Fırtınam.

O beni içine çeken ve derinden tüketen bir fırtına, öyle ki onun tarafından hem geri dönülmez bir şekilde kırıldım hem de güzel bir şekilde değiştim. Sonsuza kadar.

"Seni görebilir miyim? *Gerçek* halini," diye açıklıyor.

Ben dilimi tutup kelimelerimi dikkatle seçerken bir an sessizlik içinde oturuyoruz. Belki de, sadece belki de, bana inanmaya ona verdiğim değerden daha hazırdır. Ama onu bunaltmayı reddediyorum. Hassas gerçeğimizi rüzgâra bırakıp geri gelmesini ve yüzüme çarpmasını istemiyorum.

"Henüz değil. Ama yakında."

JOLIE

Gözlerim sulanıyor, tüm bedenim olduğu yerde donup kalıyor, dikkatim kurda kilitleniyor. Gözümü kırıp gittiğini görmekten çok korkuyorum. Bu kadar uzun süre bakmak kabalıksa da umurunda değil gibi görünüyor. Sanki o da benim onu izlediğim kadar dikkatle beni izliyor, bakışlarımız birbirini delip geçiyor.

Henüz değil. Ama yakında?

Neden bu *insan-varlık* sadece bilmecelerle konuşuyormuş gibi geliyor? Bütün günümü cevapları bekleyerek geçirdim. Şimdi birkaç tanesine sahibim ama bir saat öncesine göre daha az şey anlıyorum.

Hatta kafam daha da karıştı.

"Aklından neler geçiyor, Tempest?" Jax'in derin sesi beni irkilterek şimdiki zamana geri döndürüyor.

Fırtına.

Ay ışığı altında dans etme anısı zihnimin ön saflarına sıçradı, bedenimi müziğe taşırken rüzgarın okşamasına nasıl yaslandığımı hatırladım...

Kollarımı ovuşturuyorum, tüylerim diken diken olmuş, hala sadece sütyenimle olduğumu fark ediyorum. Gömleğimi fark ediyorum ve hızla yerden alıp başımın üzerine geçiriyorum.

"Daha önce görmediğim bir şey değil," diye mırıldanıyor Jax.

Sözlerinin titreşiminin beni içten sarstığına yemin edebilirim.

Ne oluyor, Jolie?

Boğazımı temizliyorum. "Biliyor , bu cümle sandığın kadar sevimli değil."

Gerçi onun sözleri de beni pek rahatsız etmiyor. *Ama etmeliler*, o mantıklı küçük ses zihnimde yankılanıyor. Ne kadar çok cevap alırsam alayım, buna hâlâ bir anlam veremeyen ses. Gömleğimin eteklerini çekştirerek . Büyük boy, dizlerimin hemen üzerine düşüyor, göğsünde zarif bir yazıyla Ballet Potomac yazıyor. Yatağa oturup bacaklarımı altına alıyorum, odadaki soğuk daha kontrol edilebilir hale geliyor. "Senin nereli olduğunu bilmiyorum ama buralarda bu her şeyden daha ürkütücü."

"Özür dilerim. Ürkütücü olmaya çalışmıyorum." Sanki eğleniyormuş gibi kıkırdıyor. "Ne zamandır beni izliyorsun?"

"Kış için uyandığımdan beri."

Bir aydan fazla.

Gümüş-beyaz kurt yatağa doğru ilerliyor. Arka ayakları üzerine oturup başını eğmeden önce burnu kaburgalarımınla aynı hizaya geliyor, o iki buzlu prizma dikkatimi çekiyor. Maviler, beyazlar ve gümüşler, gölgeler arasında parıltıyan gökkuşağının küçük işaret fişekleri. Kazadan bu yana onları en yakından gördüğüm an bu. Onlara sonsuza kadar bakabilirim ve büyülenmişliğim azalmaz.

Hepsi aklımda değil, kendime birkaç kez hatırlatıyorum. *Ben deli değilim.*

O burada ve aylardır etrafımda dans edip durduğum soruların cevapları onda. Onları sormayarak zaman kaybetmeyeceğim. "Neden?"

Bir an tereddüt ediyor, sonra burnunu eğiyor ve göz temasını kesiyor.

"Hazır değilsin."

"Tıpkı benim seni görmeye hazır olmadığım gibi mi? Yani, diğer seni."

"Evet." Sözlerinde kesin bir samimiyetten başka bir şey yok. *"İnan bana, beni görmeni ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin, böylece gerçek olduğumu şüphesiz bileceksin."*

Gözlerini benimkilere dikeyyor ve burnu yatakta kucağımın önünde durana kadar yaklaşıyor. Sözlerinden mi yoksa yavru köpek gözlerinden mi etkilendiğimi bilmiyorum, ellerim uzanıyor ve kaşlarının arasındaki küçük gümüş püsküllü girdabı kaşlıyor. Kafasının başka hiçbir yerinde yok ama benzer işaretler kürkünün üst yarısını takip ediyor.

"Benden ne istiyorsun?" Karlı burnunu okşayarak soruyorum. İç çekiyor, memnun, neredeyse bana büyük bir kurdu sevdiğimi unutturuyor. Yatak odamda büyük bir kurt.

"Senin mutlu olmanı istiyorum. Gelişmeni."

"Biraz uzun bir emir," diye . "Bundan daha fazlası olmalı. Neden benim mutluluğumu bu kadar önemsiyorsun?"

"Tek söyleyeceğim, mutluluğunuzun benim için önemli olduğu. Benim için çok önemli."

Ellerim hareketsiz, kaburgalarım sıkışıyor. "Bunun beni korkutması gerektiğinden emin değilim?"

"Sizi asla korkutmak istemem. Yine de neden korkmuş olabileceğini anlıyorum. Ona tam olarak güvenmiyorsun." Kurdun buzgibi bakışları yere düşüyor ama tekrar bana dönene kadar çenesinin altını kaşıyorum.

"Neye güveneyim?"

"Aklın."

Yanılmıyor. Aslında, onunla ilgili en korkutucu şey beni ne kadar iyi tanıyor gibi görüldüğü.

"Bir yıldır zar zor tutunurken zihninize güvenmek zor. Bazen rüyamda hala boğulduğumu görüyorum. Annemin yanımda olduğunu. Ölmüş." Gözlerim kucağıma kayıyor ve orada kıpırdayan ellerime sokuluyor. Ellerimi tekrar kürkünde gezdiriyorum. Her vuruşta titriyorlar ama göğsümdeki gerginlik yavaşça çözülüyor. "Hayatının en korkunç gününü geride bırakmana asla izin vermeyen bir zihne nasıl güvenebilirsin? Başa çıkmama yardımcı olmak için burada olan hayal gücümden ibaret olmadığını nereden bileceğim?"

"Hayali mi görünüyorum?" Mırıldanıyor, derin sesi içimde yankılanıyor.

"Şey, hayır... Ama bu pek bir şey ifade etmiyor." Omuz silkiyorum ve devam ediyorum

kürkünü fırçalıyor, kulaklarının arkasını kaşıyor. "Eminim şu anda içeri giren herkesin endişeleri vardır. Blake'e ne olacağını kim bilebilir ki..."

Ona mesaj atıp iyi olduğundan emin olmalıyım. Parlayan kaleydoskop gözleri olan dev bir kurt tarafından kovalanmak her gün olan bir şey değil. Ama telefonumu elime alıp onunla uğraşmak yapmak isteyeceğim son şey.

Provalar yüzünden buraya üzgün gelmişti. Bana ne zaman ihtiyacı olsa yanında olmalıydım. Kariyerlerimizi mahvetme korkusu olmadan ilişkimizi kamuoyuna açıklamanın güvencesini ne kadar beklemiştim? Sevinçten havalara uçuyor olmalıydım. Bunun yerine, Jax'in onu evden kovmasının göğsümden kaldırdığı ağırlıkla kafam karıştı.

Bu benim hakkımda ne söylüyor?

Kürklu bedeni kıkırdamasının yankısıyla hareket ediyor, yatağı sallıyor ve içimde bir şeyleri sarsıyor. Kayıyorum, çaprazlıyorum ve açıyorum

Rahatlamaya çalışırken bacaklarımı açıyorum. *"Endişelenme Tempest, küçük prensin iyi olacak."* Sesi alçalıyor ve ciddileşiyor. *"Bunun ne kadar gerçek olduğuna inanmandan daha çok istediğim şey yok."*

"Bundan şüpheliyim."

"Yapma." Başka bir şey söylemiyor ama ses tonundaki kabalık bana bu konu hakkında sormaya çalıştığım her sorunun sadece sessizlik ve daha fazla bilmeceyle karşılanacağını söylüyor. Ve şu anda oyun oynamak için çok yorgunum. Bunların hiçbirini çözemeyecek kadar yorgunum.

Sabah 4:30'da kalkmam gerektiğini düşünürsek saat çoktan geç oldu ama bu gecenin bitmesini istemiyorum. Eğer uyursam, uyandığımda Jax'in cevaplarını da alıp gitmeyeceğini kim söyleyebilir?

Jax sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, *"Biraz dinlen," diye ısrar ediyor.*

"Kalabilir misin?" Boğazım düğümlenerek soruyorum. Bana her şeyi anlatabileceğinden değil. Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Cevap vermeden önce sadece gür kaşlarının şaşkınlıkla kalktığı bir sessizlik oluyor. *"Tabii ki. Seni çok fazla ürkütmediği sürece."*

"Sadece davet edilmediğinde ürkütücü oluyor. Ayrıca, bunun için seni çalıştıracam." Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerliyorum, dişlerimi fırçalarken kapıyı açık bırakıyorum.

"Öyle mi?"

Ses tonundaki hafif hırıltı neredeyse diş macunumda boğulmama neden oluyor. Kalanını tükürüp ağzımı çalkalıyorum ve su çalkalamaları arasında konuşuyorum. "Benim hakkımda çok şey biliyor gibisin." Ağzımı ve çenemi havluyla kuruluyorum. "Senin hakkında o kadar çok şey bilmiyorum."

Odaya geri döndüğümde ışığı kapatıyorum ve yatağa geçiyorum. Jax yatağın ayak ucunda yatıyor ve ben de kendimi yorganın altına sokuyorum. O burada olduğu için oda biraz daha soğuk, ama içime yerleşen farklı bir soğukluk var çünkü o çok uzakta hissediyor.

"Neden buraya gelmiyorsun?" Yatağın altını birkaç kez okşayarak öneriyorum. Hiçbir şey olmayınca tekrar vuruyorum. "Hadi ama. Eğer burada kalıp odayı soğutacaksan, en azından ayaklarımı sıcak tutabilirsin."

Yatağın üzerine atlıyor, yatağı itip kakıyor. Esniyorum, yorganın içinde kendi etrafımda kıvrılmadan önce son bir kez kalçamı uzatıyorum.

Karanlıkta seçebildiğim tek şey Jax'in parlayan gözleri. Müthiş canavarına göre fazla yumuşak bir merakla beni izliyorlar.

Eğer kurdu bu kadar büyükse, *gerçek haliyle* ne kadar uzun olduğunu merak ediyorum. Neye benziyor? Ölümsüz bir habercinin günlük hayatı nasıldır? O nereden geldi?

"Bana bir şey sormak için beni buraya çektin. Çıkar ağzındaki baklayı."

Onu ayartmak mı? Sanki bu senaryoda av olan ben değil de avcı olan benmişim gibi.

Nereden başlayacağımı düşünürken alt dudağımı ısıırıyorum. Jax o kadar alçak sesle homurdanıyor ki, sesi neredeyse duymuyorum ama yatağın titremesini fark etmemek imkânsız. Kalçalarımı sıkıca birbirine kenetliyorum. Boğazımı temizleyerek bunun üzerinde çok fazla düşünmemeye çalışıyorum ve sonunda hangi soruyla başlayacağıma karar veriyorum.

Jax yatakta kayıyor, iri ve tüylü bedeninin sıcaklığı ayak parmaklarıma kadar geliyor. Battaniyeyi omuzlarımdan çeğiştirerek başımı yastığa koyuyorum. "Bana kendinden bahset. Ve en başından başla."

"Senin dinleniyor olman gerekmiyor mu?"

"Öyleyim ama biraz arka plan gürültüsünü de severim."

"Benim hayat hikayem senin arka plan gürültün mü?"

"Şimdi sadece oyalıyorsun," diye takılıyorum ve kahkahası yatağı sallıyor.

"İyi. Beni yakaladın... Kimsenin beni sormasına alışık değilim." Yatıştırıcı baritonu kulağımın kabuğuna fısıldıyor, ama sözleri kaburgalarımın arasında içi boş bir sızı yaratıyor. Sesi... yalnız geliyor. Yatağın dibine ve orada yatan iri kurda son bir kez bakmaya cesaret ediyorum. Bu prizmatik irisler, doğal olmayan aydınlatmalarıyla karanlığı parçalıyor. *"Bir zamanlar Boston'da yaşayan, sıcak kakaolu kış günlerini ve hokey oynamayı seven genç bir ölümlü çocuk varmış..."*

Yarı uykuluyum ama bir şekilde her kelimeye tutunmayı başarıyorum, sanki bilinçaltıma kazınmışlar, herhangi bir rüyadan daha derinlerdeler.

"Dondurma" beni uyandırdığında, yarı yarıya Jax'in gitmiş olmasını bekleyerek ayağa fırlıyorum. Kıkırdaması hoş bir güvence oldu.

"Neden alarmımı değiştirip duruyorsun?" Battaniyeyi başının üzerine atıp sonra geri yırtarak soruyorum, onunla alay ediyorum.

"Bu şarkı sana daha çok yakışıyor." Bunu bir gerçek olarak ifade ediyor, sonra da ekliyor: *"Neşeli bir şeyler tercih ettiğini biliyorum. Fazla uyumamı istemem."*

Hayır. Bunu istemezdim. Yine de bunu yapmak için bir gün seçebilseydim, bugün olurdu.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?" Bunu şansa bırakmak istemediğim için ona soruyorum.

"Emin değilim." Sesi biraz somurtkan, yatakta dik oturmaya çalışırken üzerimde yükseliyor. *"Ama kışın bana her zaman ulaşabilirsin."*

"Yapabilir miyim?"

"Evet." Burnu aşağı eğiliyor, siyah burnu gs kafesime doğru ilerliyor ama dokunmuyor. *"Sadece işaretine bas ve beni ağır. Elimden geldiğince hızlı geleceğim."*

Avuç içim gmleğimin üzerinde kayıyor. Benim *izim*. Yara izi değil. Ve bir şekilde beni ona bağlıyor. "Burası mı?"

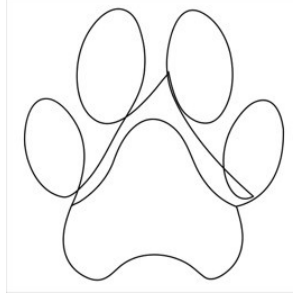
Jax başını sallıyor ve ben de yanağınırten tüyleri okşayarak gözlerine son bir kez bakıyorum. Artık bir rüya değil, kesin bir gerçeklik. Bugünün yıldönümü olduğunu biliyor mu? Bundan şüpheliyim.

İ çekerek kendimi yataktan kaldırıyorum ve şifonyerime doğru yürüyüp o gün için kıyafetlerimi

"zgnm, gitmem gerek. Kış ağırıyor."

"Gle gle, Jax."

"Yakında görüşürüz, Tempest," diyor ve yataktan sıçrayıp pençeleri yere değmeden gözden kayboluyor. Kendimi meşgul ediyorum ve hazırlanmayı bitiriyorum. Onun yokluğunda oda birkaç dakika içinde ısınıyor ve odamın normale dönmüş olması beni rahatlatması gerekirken, şimdiden soğuğuzlyorum.

Jolie'den gerekenden bir an önce ayrılmak istemediğim için çekimi **görmezden geliyorum**. Toplantı salonuna vardığımda, bir avuç buz gibi göz bana doğru parlıyor. Babam ve babam bile görünüşümden ya da görünüşsüzlüğümden pek memnun görünmüyorlar. Görünüşe bakılırsa toplantı çoktan bitmiş.

Kahretsin.

"Neredeydin?" Aneira, Blizzard oyuncularından oluşan bir kümeyi iterek soruyor. Hâlâ hokey kıyafetlerini giyiyorlar, metalik gümüş formaları Nivea'nın üzerindeki sarkıtların arasından süzülen loş ışıktaki parlıyor.

"Dünya tarafı." Bundan fazlasını söylemiyorum ama yüz ifadesinden beni orada neyin tuttuğunu biliyor... daha doğrusu *kimin* tuttuğunu. "Ne kaçırdım?"

Hokey oyuncularından birkaçı onun arkasından homurdanıyor ve nefeslerinin altında mırıldanıyor. Muhtemelen gelecek sezon izinli olduğum için kendi takımları yerine Kutup Ayıları'nda oynamayı tercih etmemden hoşlanmadıkları içindir.

Bu spora karşı her zaman doğal bir eğilimim olmuştur. Ölümlü hayatımın geride bıraktığı zayıf yankılardan biri. Öldüğümde gençtim, kader beni aldığı anda sadece on dört yaşındaydım. O zamandan beri pek çok sezon gelip geçti ve her geçen sezonu daha az hatırlıyorum. Arada sırada annemin ocakta kakao karıştırırkenki silüetini, babamın çocukken beni omzunda taşıdığını, küçük kardeşimle kar melekleri yaptığımızı hatırlıyorum.

Sönük anılar üzerinde durmamaya ve sahip olduklarım için minnettar olmaya çalışıyorum. Jolie'nin benden çok daha fazla zamana sahip olması, yarattığı kargaşaya rağmen bana garip bir huzur veriyor. Daha da fazla olacak.

Aneira beni çıkaran bir kızgınlık hırıltısı çıkarıyor. "Bütün toplantıyı kaçırdın," diye bağıyor.

"Başım belada mı?" Umurunda değil. Jolie'nin beni görmesine çok yakınım.

"Seni korudum." Bana dirsek atıp başını sallıyor ve kolunu benimkine dolayarak bizi kalabalıktan uzaklaştırıyor. "Onlara New Hampshire'daki birkaç ormanı yeniden dondurmanı istediğimi söyledim."

Sessiz bir yerde kayarken başımı omzuna yaslıyorum. "Teşekkürler, Ani."

"Rica ederim. İyi ki herkes senin saygılı küçük bir Frost olduğuna inanıyor. Onlar daha iyisini bilmiyor ama ben biliyorum. Onu görmeye gittin, değil mi?" Cevap vermiyorum, ona ihtiyacı olan tüm cevabı veriyorum. Şehir merkezinin kenarındaki buzdan oyulmuş bir bankta durup yan yana oturuyoruz. Aneira'nın gözleri etrafta geziniyor, sesi neşeyle alçalıyor. "Sana neyi kaçırdığını söyleyeceğim ama karşılığında sen de benim için bir şey yapacaksın."

"O da ne?" Bakışlarım onun delici deniz mavisi gözleriyle buluşuyor.

"Bana onunla ilgili her şeyi anlatacaksın." Sırıtmaya başladı, sesi baş döndürücüydü. "Her gün birinin ölümlü bir eşi olmuyor ve ben tüm ilginç detayları istiyorum."

Jolie'yi ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Teknik olarak doğrudan müdahale edecek bir şey yapmamış olsam da, müdahale etmiyorum da. Yine de Aneira'ya güveniyorum. Babalarım dışında aileme en yakın kişi o.

"Birileri meraklı."

Alay ediyor. "Emin ol öyleyim."

Bu kış Jolie'yi bulduktan sonra ona eş işaretinden bahsettiğimden beri benim için çok heyecanlıydı. Ona daha yakından bakmak için beni takip etmemesine şaşırdım. Belki de etmiştir? Ben fark etmemişimdir. Jolie'nin dünya durur. İster şehrin kalabalık bir caddesinde, ister yatak odasında tek başına olsun, tek gördüğüm o oluyor.

Kıkırdıyorum, sonra ayağa kalkıp aromalı buz tezgahına birkaç bozuk para atmaya gidiyorum ve panodaki resimleri işaret ediyorum. İki bardağı kaptığım gibi Aneira'ya geri dönüyorum ve oturduktan sonra onunkini uzatıyorum. Kaşıkla bir yığın siyah kış meyvesi ve fıstık ezmesi veriyor, onaylarcasına mırıldanıyor.

"Tamam." Derin bir nefes alıyorum, kırmızı kadife şekerlememin üstündeki buzlu parçalara dokunuyorum. "Sana anlatacağım. Ne kaçırdım?"

Aneira kaşıkların arasında, "Şaşırmadım, Phil gölgesini fark edemeyecek kadar tembeldi," diyor. "Bahar erken geliyor. Çiçekler can sıkıcı bir şekilde

Her zamanki gibi heyecanlı." Gözlerini deviriyor.

"Tabii ki öyle." Daha fazla bahar, daha fazla çiçeklenme, don izlerinin kendi versiyonları anlamına gelir. Phil çok uzun zamandır işini yapıyor, gölgesiyle ilgili verdiği basit kararın haberci kariyerlerini değiştirebileceğini ya da bozabileceğini fark etmiyor. Gerçi bu durum sadece Kuzey Amerika'daki kış habercilerini etkiliyor. Aneira ve benim her yıl tek sezon olarak bu sezon çalışmayı reddetmemizin nedeni de bu. Çoğu yeryüzünde bir sezon geçirir, bir sonraki sezon kış uykusuna yatar ve diğer iki sezon Nivea'da dinlenir, bu süreci tekrar tekrar yaşarlar. Diğer bazı Donların aksine, Ani ve benim ikimizin de hedefleri var. "Peki iş yükümüzü azaltmaya ne zaman başlamamız gerekiyor?"

Ağzıma biraz buz atıp tatlılığının tadını çıkarıyorum.

"Soyulmaya başlamak için bir hafta ve belki de yeryüzüne erişimimiz iptal edilene kadar fazladan birkaç gün daha."

Aromalı buzum boğazıma kaçıyor, neredeyse bardağı elimden düşürüyordum. "Ciddi olamazlar. Bu hiç de zaman değil."

"Hızlı bir dönüş olacak ama daha önce üstesinden gelemediğimiz bir şey değil," diye devam ediyor Aneira ama son hazırlıkları anlatırken onu zar zor dinliyorum.

İşimi bitirmek için lanet olası bir hafta, Jolie'yi olabildiğince çok görmek için belki birkaç gün daha uzatabilirim. Sonunda beni görmesine çok *ama* çok yaklaştım. Parmaklarını ceketimin içinde gezdirdiğini hissetmek bile beni rahatlatmıştı. Ne zaman yeryüzündeki formlarımızla görülsek, bu genellikle ölümlüleri ve vahşi yaşamı kaçışmaya sevk eder. Sessizlikte işimizi halletmek daha kolaydır. Ama korkusuz eşim ayaklarını ısıtmam ve kulaklarımı kaşımam için beni yatağına davet etti. Kurdumu kabul etmeye başlaması, geri kalan yanıma da kabul edeceği anlamına gelmiyor.

Bizden.

Ona bağdan bahsetmek istiyorum ama açıklanamaz olanı nasıl açıklarsın? Henüz doğru zaman değil ama gözlerimin önünde eriyip gidiyor. Bahar geldiğinde, ona aylarca ulaşamayacağım. Bir kış daha teslim etmekte ısrar etsem bile, mevsimi yaşayan o bölgeyle sınırlı kalacağım. Beni arayabileceği için çok rahatlamış görünüyor. Şimdi bu sadece birkaç gün olacak, haftalar değil.

"Hey." Kaburgalarımın bir dirsek yiyorum ve pantolonuma damlayan aromalı buzla şimdiki zamana geri dönüyorum. Aneira'nın gözleri benim dikkatimle yumuşuyor, sesi alçalıyor, beni rahatlatmaya çalışıyor. "Her şey yoluna girecek. Kader senin yanında."

Kesinlikle öyle hissettirmiyor.

Dünyadaki son günlerimi nasıl geçirmem gerektiğini düşünerek cevap vermediğimde, "Şimdi seni yakaladım ve seni korudum. Bana eşinden bahsetmenin zamanı geldi."

Dudaklarını süsleyen gülümsemeyi inkar edemem. Benimkinden de bir tane çekiyor.

Sonraki bir saat boyunca, Fate ile ziyaretim sırasında keşfettiklerim de dahil olmak üzere ona her şeyi en başından anlattım. Tüm gelişmeleri öğrendikten sonra bana sabırlı olmamı, bir gün her şeyin yoluna gireceğini söylemesini bekliyorum. Jolie'nin beni görmesini sağlamaya çalışmanın delilik olduğunu ve Frost'lar olarak savunduğumuz şeylere ters düştüğünü. Saygı duymak için yetiştirildiğimiz temel kuralı çiğneyemeyeceğimi.

Bunun yerine sırtarak "Onunla ne zaman tanışacağım?" diye soruyor.

JOLIE

Taytım, mayom ve saçlarım vücuduma göre çok darmış gibi rahatsızdı ve sınıfta veya provada ne kadar iyi olursam olayım, hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Hatta Maral Hanım adagio kombinasyonunu sınıfın önünde göstermem için beni vurguladı. Normalde, bu beni kulaktan kulağa sıırırdı.

Bugün olmaz.

Kazanın yıldönümü. Annemi görmemin üzerinden bir yıl geçti.

Bugün bale, kaybettiklerimin ürpertici bir hatırlatıcısıydı. O yanımda olmadan dans etmek, sıçramak ve dönmek haksızlık gibi görünüyor. Ama biliyorum ki o benim için bunu istemezdi. Her zaman en büyük hayranımdı. Bu yüzden bugün annem için dans ettim. Bir bakıma, Potomac Balesi'nin kapısından girdiğimden beri her gün onun için dans ediyorum.

"Çok gurur duyardı," diye hatırlatıyor Lark, ikimiz de duş alıp dansla geçen uzun bir günün yorgunluğunu attıktan sonra. Beni rahatlatmaya çalıştığını biliyorum ama bu göğsüme çöken ağrıyı azaltmıyor. Pizza tezgahın üzerinde duruyor, biberli ve mantarlı tavuk. Annemle her cuma akşamı paylaştığımız favori pizzamız.

Kenara ayırdığım, birlikte izlemeyi sevdiğimiz filmleri alıyorum ve Delilah *Center Stage*'i seçip DVD oynatıcıya yerleştiriyor. Yarısına kadar Lark'ın horultuları arka planda yankılanıyor. Bu beni şaşırtmadı. Günlerce süren yorucu provalar yüzünden bitkin düşmüş olmalı. Bu hafta, Enstitü'nün müşterilerine yönelik performans öncesi gösteriye hazırlık için çok sayıda gece geç saatlere kadar çalışmayı içeriyor.

Hayırseverler ve gazete ve dergi eleştirilenleri için Enstitü'nün gösterisini ön izleme ve açılış gecesinden önce duyurma fırsatı. Filmin tamamını izleyemeyecek olmasına rağmen, ikisinin benimle vakit geçirmek için zaman ayırması çok anlamlı.

Filmin jeneriği bittiğinde, yarı uykulu Lark'ı odasına götüren Delilah'ya el sallayarak iyi geceler diliyorum. Kenarda bir film daha var ve günün yorgunluğu hâlâ üzerimde olduğu için onu da alıp odama doğru ilerliyorum.

Her adımda dudağım titriyor. Gözlerim yaşıyor. Odama girer girmez yatağa uzanıyorum ve telefonumu açıp annemin bana bıraktığı son sesli mesajı dinliyorum. Silmeye kıyamadığım bir mesaj. Provalarım bittiğinde onu aramamı istemiş ve Pazar günü brunch'a gitmek isteyip istemediğimi sormuştu. Sözlerinde derin bir şey yok, ama sesinin rahatlığı onu en değerli eşyalarımın biri yapıyor. Neyse ki sesli mesajlarım buluta kaydedildi, yoksa telefonumla birlikte o gölün dibinde kaybolacaktı.

Mesajı üçüncü kez tekrarladığımda gözyaşlarım yanaklarımdan . Diski odamdaki dahili DVD oynatıcısı olan küçük televizyona yerleştirirken ellerim titriyor, sonra yatağa giriyorum. Komodinden kumandayı almak için uzandığımda, çoğunlukla boş olan yatağa bakıyorum ve dudağımı ısıyorum.

Blake'e mesaj atabilirim. Nina'yla pas de deux provası yapmak için daha da geç saate kalmazsa provalar bugünlük bitmişti. Müdür olarak ilk rolüne adım atarken, kolayca bunaldığını görebiliyordum. Solistlik hayatı yeterince zordu ve her terfi kendi fedakârlıklarını da beraberinde getiriyordu. Büyüklüğün bedeli buydu. Her balerinin yüzünde bir gülümseme ve taytının altında kanlı kabarcıklarla yapacağı bir takas.

Odamdan kaçtığından beri ondan haber almadım. Bugünün ne olduğunu biliyor ve bana mesaj atma ya da arama zahmetine girmedi ama bunu ona karşı kullanabileceğimden emin değilim. Kostümlü prova haftasında zaman ve rutinler değişir. Ne olursa olsun, yine de *bir şeyler* duyacağımı düşünmüştüm. Hayal kırıklığına uğradım ama aynı zamanda onun garip ve korkutucu uğurlanışı hakkında konuşmak zorunda kalmadığım için de minnettarım. Yatak odamda dev bir kurt olduğu gerçeğini nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sanırım gösteriden sonra onu gördüğümde öğreneceğim.

Aşağı bakıyorum, elimi göğüslerimin arasındaki yara *izinin* üzerinde gezinirken buluyorum.

Jax onu çağırırsam geleceğini söylemişti.

Ne halt ediyorum ben? Yatak odana dünya dışı varlıkları çağırmanın korku filmlerine konu olacağına eminim.

Elimi kucağıma atıyorum, sonra kumandayı kapıp Play tuşuna basıyorum.

Artık ev sessiz ve ben karanlıkta kaldığım için -televizyondan gelen ışık dışında- yalnızlık rahatsız edici bir sessizlik getiriyor. Lark'tan odada benimle kalmasını isteyebilirdim ama Delilah burada... Ayrıca provalarla o kadar meşgul ki, sırf bana eşlik etsin diye onu uyandırmak istemem. Bunu pek çok kez yapmadığımdan değil. Kazadan sonra haftalarca benimle kalmak için ısrar etmişti.

Kendimi toparlamam çok uzun sürdü ve onun bana acımasını, hâlâ ne kadar kırılmış olduğumu bir kez daha kabul etmesini istemiyorum. O biliyor. Çok uzakta olsam bile iyiymişim gibi davranmam gerekiyor. Diğer insanların kayıplarımın çirkin parçalarını görmesi beni onarılamayacak şekilde paramparça olacaktım gibi hissettiriyor.

Lark'ı tanıyorum, parçaları toplamama yardım ederdi.

Kumandayı elime alıp filmi durduruyorum. Tanıdık olmayan bir kararlılık içimi sarıyor ve elim gömleğimin altına kayıyor. Parmak uçlarım narin ama pürüzlü iz üzerinde geziniyor.

Bunu gerçekten yapıyor muyum? Buraya gelmesini istiyor muyum?

Derin nefes alıyorum, midem sıkışıyor. Bunun işe yarayıp yaramayacağını kim bilebilir? "Jax." Adını bir nefeste içime çekiyorum.

Kendimi dev bir kurdun ortaya çıkmasına hazırlıyorum, yarı yarıya gerçekten aklımı kaçırıp kaçırmadığımı merak ediyorum. Tüm bunları başka nasıl açıklayabilirim? Işıltılı gözleri olan kurdu, rüyaları, mesajları? Ama açıklamanın ötesinde olması gerçek olmadığı anlamına gelmiyor. *Onun* gerçek olmadığı anlamına gelmez.

Neredeyse fark edilmiyor ama sanki işaretten geliyormuş gibi avucumun altında bir ürperti esiyor. Çağrıma ne kadar sürede cevap verebileceğini söylemedi. Dakikalar ya da saatler, hatta belki günler bile sürebilir. Kumandayı tekrar elime alıyorum-

"Fırtına."

Jax'in gümüşü kurdu nefesleriyle küçük tanecikler halinde uçuşan havayı buğulandırarak görüş alanıma girdiğinde göğsüm sıkışıyor. Oda onun varlığıyla serinliyor. Termostat her zamanki düşüşünü yapıyor. Yerden fırlıyor ve yorganın üzerinden bana katılıyor, yatak onun ağırlığıyla sallanıyor. Uzanıyor, kulağını yana eğip bana bakıyor. *"Ağlıyorsun."*

"Zor bir gün," diyorum burnumu çekerken. "Bugün yıldönümü-"

"Kaza yüzünden." Kafamı ağzına kolayca sığdırabilecek devasa bir kurttan gelmesine rağmen derin sesi beni rahatlatıyor. Hâlâ yatağında benimle takılıyor olması fikrine alışmaya çalışıyorum. *"Biliyorum."*

Tabii ki biliyor. Ne de olsa oradaydı.

"Onu özlüyorum." Elimi *Tempest* kazağımın içine sokarak gözyaşlarımı kazağımın koluna siliyorum. Nefesimi tutarken beyazın kayışı yavaşlamaya başlıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Daha önce ölümlüydün..." Kürklü kaşları şaşırmış gibi bir parça kalkıyor, sonra arka ayaklarını yukarı iterek yüzlerimizin aynı hizaya gelmesini sağlıyor. "Onları, aileni hiç özlüyor musun?"

"Çok uzun zaman önceydi. Kaç mevsim bile tam olarak bilmiyorum." Burnu düşüyor, sesi kederle kazanmış. *"İlk başta mücadele ettim. Zamanla, ayrıntılar azalsa da acı devam etti."*

Kucağımdaki parmaklarıma bakıyorum, onlarla oynuyorum. "Oh."

Gümüş ve beyaz çenemin altından geçiyor, Jax'in yanağı boğazımın dibinde duruyor. Ona sarılıyorum ve parmaklarımı yumuşak kürkünde gezdiriyorum. *"Yine de annemin gülümsemesini asla unutmayacağım. Kardeşimin gülüşünü. Babam uzun masallar anlatırken kakaonun tadını."* Mırıldarken vücudu bana karşı titriyor ve döktüğüm birkaç damla gözyaşı kürküne karışıyor. *"Bazı şeyler ne kadar zaman geçerse geçsin asla kaybolmayacak kadar iz bırakır."*

Annemin gittiği her gün, elimden daha da uzaklaşıyor. Dans etmek kendimi ona daha yakın hissetmeme yardımcı oldu, kontrolümde olan ve tutunabildiğim birkaç şeyden biri.

"Sence o da senin gibi olabilir mi?"

"Bir haberci mi?" Vücudu altımda hareketsiz kalıyor. *"Bilmiyorum. Genellikle tam bir hayat yaşamamış, ölümsüzlüğü kendilerine en uygun yerde yaşamakla görevlendirilmiş kişilerdir. Öğrenmeye çalışabilirim ama diğer yollarla ya da mevsimlerle pek etkileşime girme eğiliminde değiliz."*

"Bunu yapmana gerek yok... sadece merak ettim, sanırım." Ellerim kaburgalarını sıyrıyor ve kalp atışları garip bir şekilde benimkiyle senkronize oluyor, sanki onu güçlendiriyor. Aramızdaki nabız hızlandığında elimi bırakıyorum.

Jax kürkünü silkeliyor ve küçük televizyona doğru dönerek yanıma oturuyor. *"Ne izliyorsun?"*

"Dönüm Noktası." DVD kutusunu ona uzatıyorum, arkasını göstermek için ters çeviriyorum. "Hiç duymuş muydun?"

"Görmedim," diye yanıtlıyor burnunu iki yana sallayarak. "Ne hakkında?"

"Genç bir balerin, eski bir dansçı olan annesi ve en iyi arkadaşı. Yol boyunca yaptıkları seçimler. Aldıkları ya da alabilecekleri yollar. Annem bayıldı. Bu gece en sevdiğimiz danslardan birkaçını izleyeyim dedim."

"Arkadaş ister misin?"

"Elbette," diye ciyaklıyorum, gerçekten ilgisini çekmiş gibi görünmesine biraz şaşıyorum. "Bu harika olur."

Sonraki birkaç saat boyunca birlikte sessizlik içinde oturduk. Zaman bir bulanıklık içinde akıp gidiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan kapanış jeneriğinde Leslie Browne spot ışıklarının puslu parıltısı altında sahne alıyor. Jax'e bakıyorum. Hâlâ izliyor, başını patilerinin üzerine koymuş. Ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Neden buradasın, Jax?"

"Çünkü gelmemi istedin."

Elim göğüs kafesimi örtmek için kalkıyor ve o da kaşlarını çatıyor. "Bu işarete basıp başka birine seslensem duyarlar mı?"

"Hayır." Sesi sertti.

"Neden? Bu ne anlama geliyor?"

Ben dizlerimi altına çekerken o oturuyor, burnu neredeyse burnuma değiyor. "Bu birbirimiz için önemli olduğumuz anlamına geliyor." Sesi saf çakıl taşından ve tırnaklarım uyluklarımı sıkıyor. "Şu anda önemli olan tek şey bu. Sen benim için önemlisin, bu yüzden bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

Odayı bir sessizlik kaplar. Her nasılsa, açıklaması özenle seçtiği kelimelerden daha derine iniyor. Daha fazlası olduğundan eminim ama bana söylemiyor. Yine de bu beni daha fazla soru sormaktan alıkoymuyor. "Ama kış bittikten sonra seni arayamayacak mıyım?"

"Seni duyabilirim," diyor, burnuyla birlikte sesi de alçalıyor, "ama gelemeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Yeni başlayanlar için, bağlantımız... nadir. Ayrıca yeryüzünde geçirdiğim kışlar boyunca seyahat edebileceğim yerler de sınırlı. Aksi takdirde Nivea'da sıkışıp kalıyorum ve ayrılamıyorum."

"Anlıyorum." Bir an düşünüyorum, bağlantı derken neyi kastettiğini anlamaya çalışıyorum. "Hayatımı kurtardığın zamanla bir ilgisi var mı? Kaza gecesiyle mi?"

"Öyle." Söylediği her şey paketlenmeden önce özenle seçiliyor.

Vereceği tüm cevaplara hazır olduğumdan emin değilim. Duygularım bu gece zaten karmakarışık. Ama her zaman karanlıkta kalmak istemiyorum. "Bana her şeyi açıklayacak mısın?"

"Bir gün. Sadece seni bunaltmak istemiyorum." Sözlerinde ferahlatıcı bir samimiyet var ve gümüş ve mavi bakışları bana sessiz bir güvence veriyor.

Onu hissetmeye ve görmeye başladığımda ne kadar deli olduğumu düşündüğüm düşünülürse, bu anlaşılabilir bir durum. "Seni hiç kurt formunun dışında görebilecek miyim?"

"Umarım öyledir." Yatağa yerleşiyor ve başını patilerinin arasına koyuyor. *"Beni duyup duymayacağını bilmiyordum ve sen bunun olmasını sağladın."*

"Öyle mi?" Merakım arttı. "Nasıl?"

"Yapabileceğine inandın."

"Yani tek yapmam gereken inanmak mı?"

"Bunu kolaymış gibi söylüyorsun ama ilk mesajımı nasıl karşıladığına ve hala kendinden şüphe ettiğin zamanlara bir bak."

Bu doğru. Önce onun bir hayalet olduğunu düşündüm, sonra da hayal gücümün bir ürünü olduğunu. Bazı anlarda hâlâ akıl sağlığını sorguluyorum, şu anda burada otururken bile. Uzanıp alnındaki gümüş rengi kürkü okşuyorum, sonra kulaklarının arkasını kaşıyorum.

"Seni görmeyi deneyebilir miyim?" Onu nasıl ortaya çıkaracağıma dair hiçbir fikrim yok ama görmek istiyorum. Kurtsu formu ne kadar rahatlatıcı olsa da, altında ne yattığını merak ediyorum.

"Şu anda mı?"

"Evet. Diğer formuna gir," diye ısrar ediyorum, pencereyle aramızdaki boşluğa doğru başımı sallıyorum.

Yataktan fırlıyor, kaybolmadan önce tırnakları yeri hiç çizmiyor. Karanlığın içinde oturup gözümü kısarak onun olduğu boşluğa bakıyorum. Uzanarak, ondan bir iz görebilmek umuduyla başucu lambamı yakıyorum.

"Bir şey var mı?" diye fısıldıyor sesi, kar taneleri vurgu için önümde uçuşuyor. Tam orada. İki adım bile uzakta değil.

"Hayır." İçim daralıyor.

"Sorun değil. Kabullenmesi çok zor. Buna sahip olduğumuz için bile mutluyum," diye güvence veriyor Jax, hâlâ görünmez. Bunu açıklayamam ama biz dediğinde içimdeki boşluğu dolduruyor. Sesi biraz daha aydınlanıyor. *"Bu gece senin dünyana bir göz atmaktan gerçekten keyif aldım, Tempest."*

Bu yakında gideceğini söyleme şekli mi? Biraz daha zamana ihtiyacım var.
"Yine kalacak mısın?"

Sessizliğe bakıyorum, acaba çoktan gitti mi diye merak ediyorum. Oda hala soğuk, ama beyaz lekeler yok, önümde beliren bir kurt yok.

"İstedğin bu mu?"

"Öyle." Vurgulamak için başımı sallıyorum.

"O zaman tabii ki." Onun kesinliği içimi rahatlatıyor. *"Geri mi dönmeliyim?"*

"Benim için fark etmez."

Elimden geldiğince çabuk yatmaya hazırlanıyorum ve kendimi yorganımın altına sokuyorum. Onu göremesem de vücudumu saran rahatlatıcı ürperti bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

O burada.

JOLIE

Topuklarım kaldırımda takırıyor ve ağırlığımı ayağımın topuk kısmına her verdiğimde su toplamış ayak parmaklarım ayakkabıya sürtünerek bacağımdan aşağıya vuran ağrıyı şiddetlendiriyor. Fizyoterapistim şu an beni görse azarlardı. Yarın yine uzun bir gün için stüdyoya gittiğimde bunu gerçekten hissedeceğim.

En azından askılı nude topuklu ayakkabılar, ön gösterim ve sonrasındaki gala için giydiğim elbisenin file alt katmanını tamamlıyor. Denizkızı kesimi boyunca uzanan lacivert damask, kıvrımlarımı tüm doğru yerlerden sarıyor, kat kat treni şu anda tiyatronun ışıltısına doğru koşarken avuçlarımda.

Birlikte gidebilmek için Delilah'nın eve gelmesini bekliyordum ama bana mesaj atarak son anda bir konferans görüşmesine katıldığını söyledi. Şimdi tiyatroda buluşuyoruz.

Kıçımı kaldırıp buklelerimin sabit kalması için dua ediyorum. Makyaj ayar spreyim vaat ettiği mucizeleri gerçekleştirse iyi olur. Aksi takdirde, fondöten çizgileri ve rakun gözleri sallıyor olacağım.

Bu gecenin böyle geçeceğini hayal etmemiştim. Blake'le ilk resmi randevum olacaktı ama kurtlu kesintimizden beri ondan haber alamadım. Gösteriden sonra beni görmeyi hâlâ planlıyor mu? Sonunda onunla çıkmayı dört gözle bekliyordum, ama kendime karşı dürüst olursam, aklım eve döndüğümde Jax'i görüp görmeyeceğimde dolaşıp duruyor. Randevumuzun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden bağımsız olarak

Blake ile konuşmak için. Ne söyleyeceğimden emin değilim, ama oraya vardığımda o köprüyü geçeceğim.

Blake'e daha önce harika bir gösteri dileyen bir mesaj attım. Cevap ama provalar ve performanslar başladığında meşgul olması normal.

Işıklandırılmış giriş görünüyor ve stresimi üzerimden atarak adımlarımı yavaşlatıyorum. İçimdeki prima balerini yönlendirmek için çenemi kaldırıyorum. Duruş ve zarafetin resmi. Etrafım Enstitü'nün hamileri ve en büyük destekçileri ile kariyer yapıcı ya da yıkıcı olmaktan gurur duyan köşe yazarlarıyla çevrili olacak. Artık Enstitü'de olmasam da, bu gece tanıştığım herkese en zarif halimi sunmak istiyorum. Bu sadece benim kariyerimle ilgili değil, Blake'in kariyeriyle de ilgili. Eğer ilişkimizi kamuoyuna açıklarsak, hem şirketin, hem eski eğitmenlerimin, hem de müşterilerin dikkatini üzerimize çekeriz. Bu sezon tekrar davet edilmedikten sonra buraya gelmek zaten garip - dedikodusunu yapabilecekleri başka bir şey eklememe gerek yok.

Söz verdiğim gibi, Lark'ı ziyaret etmek ve gösteriden önce ona şans dilemek için arka girişe doğru ilerliyorum, gösteri öncesi özel atıştırmağımız çantamda. Sakızlı Şeftali O's - sınırları yatıştırmak için mükemmel bir şeker.

Neyse ki sahne görevlileri beni tanıyor, yanlarından geçerken nazikçe gülümsüyor ve birkaçı ayaküstü sohbet ediyor. Yine de fazla oyalanmıyorum, perde birazdan açılacak ve herkes son hazırlıklara odaklanmış durumda.

Lark'ın arkadaşımız Sarina'yla paylaştığı odaya giderken Blake'in soyunma odasının önünden geçiyorum, neredeyse uğramayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Kapının altından birkaç homurtu geliyor. Muhtemelen taytıyla ya da makyajıyla uğraşmakla meşguldür. Ayrıca, şu an Jax'in doğaüstü müdahalesini açıklamaya çalışmanın zamanı değil. Bu konuşmayı randevumuza saklayacağım.

Lark'ın kapısını çalarken elimdeki küçük plastik şeker poşetini ve dudaklarım sırtmaya başladı. Bu prodüksiyonda ana kuğulardan biri olarak yer alıyor, her zaman birlikte yapmaktan bahsettiğimiz bir şey. Bu gece onun yanında olamayabilirim ama seyircilerin arasından ona tezahürat yapıyor olacağım.

Kapı açılıyor ve Lark ne getirdiğimi görünce hemen parlıyor. "Hatırlamışsın!"

"Tabii ki. Onlarsız bir gösteri olmazdı." Çantayı ona uzattım.

Fermuarın mührünü yırtarak açıyor ve iki halkayı ağzına sokuyor, halkalardan biri dudaklarının üzerinde asılı dururken, "Mmm! Çok güzel. Hayatımı kurtardın, Jojo."

Lark bana birkaç tane uzatıyor, ben de itaatkâr bir şekilde afiyetle yiyorum. Sarina omzunun üzerinden bakıyor, ikram karşısında gözleri büyüyor.

"Bir tane ister misin?" Lark bir tane daha çıkarır ve ona uzatır.

"Hells yes!" Sarina bir Şeftali-O kapıp mideye indiriyor. Önce çiğnediğinden bile emin değilim, o kadar çabuk bitti ki.

"Bir dakikalığına içeri gelmek ister misin? Beş dakika sonra perdede olmamız gerekiyor ama burada dinlenebilirsin," diyor Lark ve geri çekilip kapıyı benim için açık tutuyor.

"Oh, buna gerek yok. Yerime için geri dönmek istiyorum. Binaya girmek için büyük bir kuyruk vardı." İkisine de hızlıca sarıldım. "Merde."

Lark yanağıma pembe rujlu bir öpücük kondurmadan önce hep bir ağızdan "Merde," diye cevap .

Asla iyi şanslar demezsiniz. Ve "bacağını kır", arkadaşların ve ailen sana iyi dileklerini iletmek istediklerinde söylenir, ama Fransızca'da *merde-shit* -diğer sanatçılar için saklanır.

"Harika olacak," diye onları rahatlatıyorum.

"Umarım öyledir." Sarina bir Şeftali-O daha almak için uzanırken parmaklarını çaprazlar.

Blake'in kapısı açıldığında merdivenlere doğru yürümeye başlıyorum. Dudaklarına pembe ruj bulaşmış, Nina'nınkine uyuyor, o da kızarmış, tütüsünün korsajını yeniden ayarlarken bakışları arkasında kalıyor. Beni fark ettiğinde burnunu yukarı kaldırıyor, sesi kızgınlık dolu. "Oh, hey. Bu gece geleceğini fark etmemiştim."

"Sanırım sürprizlerle doluyum." Dikkatim Blake'in suçlu suratında delikler açıyor.

Nina, Blake ve beni birbirimize bakarken bırakıp gitti.

Blake boğazını temizlemeden önce, "Bu geceden önce birkaç şeyin üzerinden geçiyorduk," diyor. "Bilirsiniz, performans öncesi gerginliği." Elini taytının ortasına koydu ve oradaki şişkinliği gizlemeyi başaramadı. Muhtemelen dakikalar önce gerginliğini gidermek için kullanıyordu. Nina'yla.

Göğsüm ve yüzüm ısınıyor, yüzeyin altında kaynıyor. Topuklarımla taşaklarına vurmayı çok istedim. Sakinleştirici bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. Orada

Hayatımın son bir yılını çevreleyen yeterince dedikodu varken, yapmam gereken son şey olay çıkarmak. Başka bir özür dilemek için ağzını açtığında, avucum yüzüne çarpıyor.

Kahretsin.

Blake dehşete kapılmış bir halde çenesini sıkıyor. Geri çekilir ve aynadan yanağındaki parmak izlerine bakar, sonra da "Ne oluyor Jolie?" diye çıkışır.

Diğer dansçılar soyunma odalarından çıkıp sahneye doğru ilerliyor, bazıları oldukları yerde durup ikimizin arasına bakıyor.

Ayaklarımı merdivenlere doğru zorluyorum, Lark bana yetişip omzumdan çevirirken pointe ayakkabılarının betona vuruşunu duyuyorum. "Birlikte olduklarından haberim yoktu ama o tam bir pislik."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım." Göğsüm kabarıyor ve nefeslerimi yavaşlatıyorum, derimin altındaki kaynamayı ve nabzımın sabitlemeye çalışıyorum. Elim bir orospu gibi zonkluyor. Diğer elimle onu kavriyorum.

Birini tokatlamanın bu kadar acı vereceğini kim bilebilirdi? "Eğer kesmek istersen, anlarım."

"Asla olmaz." Kollarımı ona doladım ve kulağına fısıldadım. "Dans etmeni dünyada kaçırmazdım. O benim gecemi mahvedemeyecek."

"Emin misin?"

Göz ucuyla Beth'in göt herifin yüzüne makyaj yaptığını görüyorum. Gösteri devam etmeli, sanırım. Bana doğru bakmıyor, onu yakaladığımı umursamıyor. Bu arada, eski iş arkadaşlarımdan gelen birkaç yüz buruşturma beni utançtan kızartıyor.

"Evet. Şimdi kendini hazırla. Benim için birkaç O daha ye ve perde çağrısına git." Lark'ın yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum ve onu soyunma odasına doğru itiyorum. Ondan uzaklaşarak, topuklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde merdivenlere doğru yürüyorum.

Az önce gördüklerim aklımda dönüp duruyor. Blake'le aramızda gerçek bir şeyler olduğunu düşündüğüm için çok aptalım. İşaretler oradaydı. Asla gece kalmıyordu. Beni toplum içinde hiçbir yere götürmüyordu. Bu gece işleri nasıl halletmeyi planlıyordu ki? Gösteriden önce Nina'yla takılıp sonra benimle mi buluşacaktı?

Onun için ne kadar az şey ifade ettiğim gerçeğini tokat gibi yüzüne çarpmak elimden daha çok acıtmalı. Acıtıyor, ama en acı verici olan, ne kadar acıtmadığı. Acı veren şey, onu bir kaideye yükseltmiş olmam.

Ben. Beni istiyordu. Beni bir çeşit ödöl olarak gördüğünü düşündüm. Bu onun için bir oyundu ve ben de benimle oynamasına izin verecek kadar çaresizdim.

Şu anda iyi olmamalıyım. Bir şey kaybetmiş gibi hissetmeliyim. Ama ona yıllarımı harcadığım için pişmanlık duymak ve bu gece bir kuğuya takılıp düşmesini ummak dışında, garip bir rahatlama hissediyorum. Bir daha onunla uğraşmak zorunda kalmayacağım. Eğer istemezsem. Artık Enstitü'de değilim ve belli ki orada kırılgan egosunu okşamaktan mutluluk duyan başka biri var.

Nabzım hızla atıyor, parmaklarım korkuluklara çarpıyor, Blake'in aptalca yakışıklı yüzüyle karşılaştığım için hâlâ acıyor. Lobiye girmeden önce kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Tanıdığım bir avuç müşteri bana hoş gülümsemelerle karşılık veriyor. Hatta birkaçıyla ayaküstü sohbet etmeyi bile başarıyorum ama sohbetten çıkar çıkmaz ne konuştuğumuzu hatırlayamıyorum. Tek bir amaçla biletçilerin olduğu yöne doğru ilerliyorum, parmaklarım Lark'ın benim için tezgâha bıraktığı bileti almak için çantama kayıyor.

"Jolie," diye sesleniyor tanıdık bir ses arkamdan. Delilah koşarak bana doğru geliyor, üzerinde siyah dar bir pantolon ve ona uygun büyük bir blazer ceket var. Alnı kırışmış, dudakları bir çizgi halinde bastırılmış. Lark ona mesaj atmış olmalı. "İyi misin?"

"Hayır," diyorum ve turnikeden geçmeden önce biletimi uzatıyorum. Delilah'nın geçmesini beklerken titriyorum ve paltoma sarılıyorum. Sakinleştirici birkaç nefes alarak ciğerlerime dolan havanın tadını çıkarıyorum. O yanıma geldiğinde ve tiyatroya girdiğimizde, eğilip fısıldıyorum, "Ama ben olacağım."

"Eğer isterseniz, Lark açılış gecesinden önce suyuna biraz müşhil katar."

Gülmemi engelleyemiyorum ve Delilah kolunu omzuma atarak sıramıza doğru işaret ediyor. Arkamdan geliyor ve oturuyoruz.

"Sence buradaki herkes onu tokatladığımı biliyor mu?"

"Muhtemelen," diye dalga geçiyor. "Ama eminim bazıları bunu ilk kendilerinin yapmadığına üzülüyordur."

Işıklar kararır ve perde yükselirken eğilir ve fısıldar, "Doğru kişi dışarıda bir yerde."

Delilah haklı. Benim için o kişinin kim olabileceği ihtimalini düşünmek için kendime izin verdiğimde, aklıma sadece bir kişi geliyor.

Jax ona ihtiyacım olduğunda geldi. Aramızda hiçbir şey yaşanmamış olsa da, birlikte geçirdiğimiz kısa zaman Blake'in yatağıma düştüğü yıllardan çok daha samimiydi.

Ama bu Blake'in yaptıklarını mazur göstermez. Hem de hiç.

Dans ettiği süre boyunca ona hançer gibi bakıyorum. Nina ile sinir bozucu bir uyum içinde. Hiçbir kuğuya takılıp düşmese de, spot ışığı belli açılardan ona vurduğunda narin el izimin hala görüldüğünü fark ettiğimde biraz tatmin oluyorum. Sanırım daha iyi bir performans makyajına yatırım yapması gerekecek.

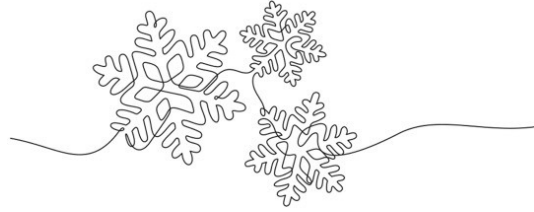
Bu geceki ifşaattan dolayı kırılmasa da kızgınım. Ancak bu kızgınlık ondan çok kendime. Kariyerlerimiz konusunda çok tutkulu olduğumuz için herkesin önünde birlikte olmadığımıza kendimi ikna ettim. Blake'in beni gördüğüne inandım, oysa o sadece benim ona düşkünlüğümü seviyordu. Parsel parsel verdiği sevgisi için minnettardım ama aslında beni umursamıyordu.

Yaptığı şeyden nefret ediyorum ama onun için asla benim için olamayacağı bir şey olmama izin verdiğim için de nefret ediyorum. O beni hak etmiyor. Hiç hak etmedi.

Lark kanatlardan çıkar çıkmaz, bu gece ilk kez gülümsüyorum. Göz kamaştırıcı, gölün üzerinde dengeli bir hassasiyetle hareket eden ruhani bir kuğu. Dikkatim Delilah'ya kayıyor. En iyi arkadaşıma sanki odadaki en muhteşem kişiymiş gibi bakıyor. Delilah için de Lark öyle.

Bunu istiyorum.

Gösterinin geri kalanında gözyaşlarımı tutamadım.

BİTTİĞİNDE, Delilah peşimden gelirken neredeyse sinemadan fırlayacaktım. "Jolie, o çıktıktan sonra seni eve bırakmamızı ister misin?"

"değil, Lark kalıp kutlama yapmalı."

Delilah, "Sen onun için kutlama yapmaktan daha önemlisin," diyor.

"Biliyorum. Bu yüzden kalıp onu burada tutmanı istiyorum. Bu gece onun boşa harcayamayacağı kadar büyük bir fırsat. Metroyla geri döneceğim."

"En azından bir Uber çağır," diye ısrar ediyor, telefonuna yazıyor. Bir dakika sonra bana para gönderdiğine dair bir bildirim alıyorum. "Yolculuk detaylarını bizimle paylaş ve eve döndüğünde bize mesaj at."

"Teşekkürler," diyorum, sesim biraz titreyerek. Lark'ın Delilah'ya sahip olmasından hiç bu kadar memnun olmamıştım.

Ona hızlıca sarılıp veda ettikten sonra eteklerimi koluma alıp çıkışa doğru ilerliyorum. Yol boyunca beni tanıyanlara birkaç kez gülümsemeye zorluyorum, havadan sudan konuşmaktan kaçınıyorum. Sanatçılar sahne arkasından çıkarken burada olmak isteyeceğim son şey. Blake'i görürsem onu tekrar tokatlama dürtüsüne karşı koyamayacağımdan eminim ve bu da tüm bu eğitmenlerin, hayırseverlerin ve köşe yazarlarının önünde ikimize de iyilik getirmez.

Taşlı merdivenlerden inip vale standının yanında beklerken nefesim havayı buğulandırıyor. Sonraki on dakika boyunca titrememle mücadele etmek için bir ileri bir geri adım atıyorum. Soğuktan mı yoksa öfkeden mi titriyorum, tam olarak emin değilim.

Döngünün etrafında gümüş bir sedan duruyor ve plakasını uygulamayla eşleştiriyorum. Cam açılıyor ve siyah saçları kırpılmış, tırnakları da ona uygun genç bir kadın beliriyor. "Jolie?"

Arka koltuğa geçmek için kapıyı tutmadan önce "O benim," diye onaylıyorum.

Parmaklarım kucağımda kıpır kıpır, dikkatimi yıldızsız gecede güzelce aydınlatılmış DC anıtlarına veriyorum. Günlük koşuşturmacanın içinde burada yaşadığımı unutmak çok kolay. Bu bölgeye nadiren geliyorum, ne pahasına olursa olsun turistik yerlerden kaçınma eğilimindeyim.

Bir rüzgar arabanın içinde fırıl fırıl dönüyor.

"Brr..." Arabasının önündeki isim levhasına göre adı Mindy olan şoför sıcaklık kadrانlarına uzanıyor. "Şu ısıyı biraz daha yükseltelim."

"Teşekkürler." Kendi kendime sırtıyorum, ne yaparsa yapsın soğuğu değiştiremeyeceğini ya da nefeslerimizin bulanıklaşmasını engelleyemeyeceğini biliyorum.

Jax burada.

Bakışlarım, yara izimin dantel ve file katmanları altında gömülü olduğu göğsüme düşüyor. Onu istemeden mi çağırdım?

"Merhaba, Tempest."

Başka bir şey söylemiyor, yolculuğun geri kalanında sessizlik içinde sokulmasının rahatlatıcı ürpertisi. Arabadan indiğimde tekrar konuştu. *"Senin için endişelendim."* Sesi alçak ve kırılgan. Tereddütlü. Sanki

-

"Blake'i biliyor muydun? Geçen gece onu bu yüzden mi korkuttun?" Soruları niyetlendiğimden çok daha yüksek sesle soruyorum.

"Kimi korkuttun?" diye bağılıyor solumdan bir ses. Döndüğümde parktaki bir bankta oturan evsiz bir adamla karşılaşıyorum, yanında giysi ve eşyalarla dolu bir market arabası var. Bana acıyarak gülümsüyor. "Kusura bakma süslü kız, ama sanırım kafan karışmış."

Sanırım *kafamın karışması* bana deli demekten daha kibarca.

Adama garip bir şekilde el sallayarak, artık beni öldüren topuklarımın üzerinde topallıyorum ve on dolarlık bir banknot çıkararak ona iyi geceler diliyorum. Paltomu uzatmak için hamle yaptığımda beni elinin tersiyle itiyor. "Bende çok var, sende kalsın ve eve sağ salım git. Burada üşüteceksin."

Eve döndüğümde soğğun beni terk etmeyeceğini pek bilmiyor. Soğuk kış havasına karışsa bile, Jax'in kalıcı varlığı görünmez bir gölge gibi beni takip etmeye devam ediyor.

"Ne oldu? Onu korkuttum çünkü öyle hissettim... Çünkü..."

"Çünkü ne?" Şu anda bilmeceler ve yarım cevaplarla karşılaşacak sabrım olmadığı için tersliyorum. Anahtarımı bulup kapıyı açıyorum ve daireye girer girmez topuklu ayakkabılarımı tekmeliyorum. Paltomu askıya asarken, çevresel görüşümün yanından bir hareket geçtiğinde dönüyorum.

Orada, ay ışığının aydınlatması altında Jax'in silueti var. Sanki buzdan yontulmuş gibi zar zor görülebiliyor ve yüz hatları belli olmuyor ama uzun boylu ve kaslı olduğunu söyleyebilirim.

Muhteşem.

"Aman Tanrım. Bu senin gerçek formun mu?" Gördüğüm -ya da göremediğim- şeyin şokuyla sesim titriyor. Birbiri ardına ona doğru belli belirsiz adımlar atıyorum. "Haberciniz mi?"

Başı aşağı düşüyor, sonra yana eğiliyor. Gerçek yüzünü göremesem de ses tonunda neşeli bir eğlence var. *"Pek sayılmaz... Ama bu da bir şeydir."*

"Kesinlikle öyle." Onu içime çekerken kaşlarım çatılıyor. Ona doğru hareket etme isteğim, etrafımda nasıl durduğunu keşfetme isteğim... Her şeyi tüketiyor. Açıklayamadığım bir arzu. "Nedir bu?"

"Ne nedir?"

"Nedir bu ?" Nefeslerim onun camısı formunda buğulanıyor. Temas noktasından buz gibi girdaplar yayılıyor ve ben büyülenmiş bir halde onların kayboluşunu izliyorum. "Bu gece geleceğini nereden bildin? Seni ben çağırmadım, değil mi?"

Bir an duraksıyor ve kelimelerini ilk kez dikkatle seçiyor gibi görünmüyor.

"Nabzının fırladığını hissettim. Yaptığım işi bıraktım ve seni bulmam gerekiyordu. Yine de gösteriyi izlediğini gördüm ve bölmek istemedim, bu yüzden bekledim." Sesi bir oktav alçaldı. *"Bu gece ne oldu? Kalp atışların düzensizdi."*

"Blake'i gösteriden önce başka biriyle buldum."

Bir hırıltı, sonra sadece nefesimin beyaz çizgileriyle dolu uzun bir duraklama.

"Özür dilerim. O sana layık değildi, Tempest." Buz gibi eli omzuma gidiyor ve zorlukla dokunuşuna karşı sarsılıyorum. Arkasında hiçbir ağırlık olmasa bile, onu bir şekilde hissedebiliyorum. Bu garip bir şekilde rahatlatıcı ve kendimi yanağımı ona yaslama dürtüsüne direnirken buluyorum.

"Açıkçası ben daha çok kendime kızıyorum." Ona tokat attıktan sonra Blake'in yüzündeki ifadeyi hatırlayınca göğsüm ısınıyor. *"Aramızda gerçek bir şeyler olduğunu sanmıştım. Ne kadar zavallıyım?"*

"Acınacak halde değilsin."

"Ben onun için bir hiçtim."

"İyi zamanlanmış bir kaymayla ona yardım etmemi ister misin?" Jax kıkırdayarak teklif ediyor ama içimden bir ses tamamen şaka yapmadığını söylüyor. *"Yeteneklerim emrinize amade."*

"Buna gerek kalmayacak."

"Ne yapabilirim ki?"

Sesindeki samimiyet beni silahsızlandırıyor. Ben onu tam olarak göremesem de, o beni *görüyor*. Blake'in gördüğünden daha fazla görüyor. *"Neden bu kadar önemsiyorsun?"*

Elini benden çekerek durgunlaşıyor. Neredeyse yarı saydam parmakları benimkilere değene kadar hayal kırıklığı damarlarımda dolaşıyor. Dokunuşu sağlam değil ama etrafımızı saran buz gibi esintiden daha yoğun. *"Daha önce de söylediğim gibi, aramızda bir bağ var."*

"Bana daha fazlasını anlatır mısın?" Kaşlarım birbirine çarparak soruyorum.

"Lütfen mi?"

Parmakları benimkileri birbirine geçiriyor, ellerimizi kaburgalarımın arasındaki noktaya doğru nazikçe yönlendiriyor. *"Biz dostuz."*

"Dostlar mı?" Sesim bu kelimeyle birlikte titriyor. Ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama avuçlarımızın altında, ruhumun en derin girintilerinde doğru hissettiriyor.

"Eşler, ölümsüzlüğün getirebileceği yalnızlıkla mücadele etmek için Kader tarafından yaratılmıştır. Haberciler bunu bir hediye olarak görür. Bağın ne zaman şekilleneceği belli değildir, ancak bir kez şekillendiğinde, diğer yarınızla birlikte olmak için sürekli bir ihtiyaç duyarsınız. Bunu hissedebiliyorum. Seni hissedebiliyorum. Her zaman."

"Nasıl oluyor seni hissedemiyorum?"

"Emin değilim ama ölümlü olduğunuz için içgüdülerinizin bastırılmış olduğundan şüpheleniyorum."

Ses tonunda acı tatlı bir kalite var. Keşke şu anda yüzünü görebilseydim, sadece akıcı hatlarını değil. Büyüleyici, hareketli bir heykel gibi önümde dalgalanıyor. Eğer yapabilseydim, onu olduğu yerde dondurur ve elimi yontulmuş her olukta gezdirirdim. Onun böyle olması benim suçum, gözlerimin önünde bir bütün değil. Onun ne olduğunu kafama yerleştirmeme izin vermedim. Artık onun benim için kim olduğunu, benim için neler yaptığını bilsem bile, yine de kendimi bu gerçekliğe tam olarak inandıramıyorum.

Ona inanmak için.

"Elimizdeki şey alışılmadık." Boğazını temizliyor. "Eş izim oluşmaya başladığında, seni bulduğum için çok heyecanlandım. Bir şeylerin ters gittiğini hissetmeme rağmen sana koştum. Paniğini hissedebiliyordum. Seni o arabada sıkışmış görünce ölümlü olduğunu anladım. Ölmeni izledim, Jolie. Seni kollarımda tuttum... Varlığımın en kötü deneyimiydi... Kendi ölümümünden bile daha kötüydü. Haberci hayata geçişimle mücadele ettiğim günlerden bile daha kötüydü."

Ciğerlerimdeki tüm hava çekiliyor ve dizlerim bükülüyor, neredeyse dengemi kaybediyordum. Jax yaklaşıp beni destekliyor. O gün ölen sadece annem değildi... Ben de ölmüştüm.

Göğsüme düşen buz gibi bir gözyaşı dikkatimi çekiyor. Ellerimi göğsüne önce yanağını seçebildiğim yere doğru uzanıyorum. "Bana ne olduğunu anlat."

Parmaklarım dirençle karşılaştı da, onu tutacak kadar sağlam değil. Henüz değil.

Öyle olmasını ne kadar isterdim.

"Bizden birine dönüşmeye başladın ama Kader'e bunu durdurması için yalvardım. Bu dünyayı terk etmeni engellemesi için. Başta tereddüt etti ama sonunda kabul etti. Seni geri getirdi. Sonrasında, seni hissetmekten, sana yakın olmak istemekten kendimi alamadım. Birlikte olamayacağımızı bilmek ıstırap vericiydi. Bu yüzden Kader'e tekrar yalvardım... Bana unutturması için yalvardım."

Sözlerini duyduğumda vücudum hareketsiz kalıyor. "Neyi unutayım? Kazayımı mı?

Ben mi?"

"Her şeyi unutmak için. Seni ölürken izlemeyi unutmak için. Bir eşim olduğunu." Elleri benimkilerin üzerinde geziniyor. "Ölümlü bir eşe hediye edilen bir haberci hiç olmadı. Ama sen değildin..."

"Beni bulduğunda ölümlü olmamam ," diye bitiriyorum.

"Unutursam başa çıkmam daha kolay olur diye düşündüm. Üç mevsim kış uykusuna yatmadan önce istediğim son şey buydu. Karıştığım için cezam."

Ellerimi nazikçe onun etrafında gezdirerek ensesine koyuyorum ve yüzünün parlayan camını inceliyorum. Çenemi kucaklıyor, o tanıdık gözler karanlığın içinde parlıyor.

"Bu kış uyandığım anda seni hissedebiliyordum. O gümbürtüyü, kalp atışlarının kaburgalarımındaki sabit vuruşunu. İlk başta anlamadım. Sadece benim olduğunu biliyordum. Sorularınıza cevap verebilmek için anılarımı isteyene kadar ne yaptığımı fark etmemiştim. Ve seni kurtardığım için bir an bile pişmanlık duymadım..."

"Ama?"

"Bu kış seni bulduğumda, senin hakkında her şeyi bilmek istedim. Sana yakın olmak için yanıp tutuşuyordum." Boğazını temizliyor. *"Hatta seni Blake'le birkaç kez izledim."*

Bu itiraf beni utandırdı.

"Seni yalnız bırakmayı kendime yediremediğim gerçeğinden nefret ediyordum. Hayatını yaşamayı istesem de, bunun bir parçası olmamak beni öldürüyordu."

"Özür dilerim." Bizi birlikte görmenin ne kadar acı verdiğini tahmin edebiliyorum, özellikle de bu gece Blake ve Nina'yı bulduktan sonra. İstemedenden de olsa Jax'ın acı çekmesine neden olduğumu bilmek, kendi kaburgalarımı kırmak gibiydi. Çok savunmasız bir şeyi açığa çıkarmak gibi.

"Olma. Bunu kendime ben yaptım ve yaptığım seçimi değiştirmezdim." Delici bakışları benimkileri tutuyor. *"Nabzın benim için en değerli sestir, Tempest."*

"Jax?" Parmak uçlarıma kadar bastırıyorum. Ellerimi yavaşça onun etrafında gezdirip ensesine koyuyorum.

"Evet."

"Tüm bunları gerçekten sindirmeye çalışıyorum."

Çenesi düştü ve sözlerindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum. Bana kaçtığı bir gerçeği söyledi. *"Anlıyorum. Bu gece senin için birden fazla açıdan çok zor geçti."*

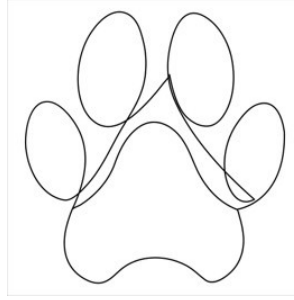
"Öyle." Dudağımı ısırıyorum, isteğimi çiğniyorum. Kirpiklerimin arasından ona bakarken, bana bakan ışıltılı bakışlarının ötesindeki diğer özelliklerini hayal ediyorum. O gözlerde çok şey var. Buz mavisi hüznün, parıldayan gümüş, gözlerinin arasından fişkırان ipeksi umut patlamaları.

Çatlaklar. Ben daha varlığından bile haberdar değilken o benim için fedakârlık yaptı ve ne kadar çılgınca, ne kadar imkânsız görünse de bana ulaşmaya çalışmaya devam ediyor. Şimdi burada, benim tarafımdan görülmekten başka bir şey istemiyor.

"Bir şey yapmanı istiyorum." Dudaklarım onun siluetinden karlı bir nefes uzakta olana kadar biraz daha yukarı bastırıyorum. Aramızda ince bir beyaz kıvrım oluşuyor ve tek istediğim onun bana, bize olan inancını tekrar onun içine çekmek. Her şeyi gerçeğe dönüştürmek.

"Senin için her şeyi yaparım, Tempest."

"Öp beni."

Çok yaklaştı.

Çok yaklaştım.

Burunlarımız neredeyse birbirine değiyor ve elim yanağını okşuyor. Elim hafifçe teninden geçerken zar zor fark ediyor. Jolie hayaletini hayata döndürdü, bana şekil verdi ama tam olarak değil. Henüz değil.

"Fates, istiyorum. Her şeyden çok."

Kaşları soru sorar gibi kalkıyor. "Ama?"

"Seni öpmek istediğim şekilde, Tempest, beni tamamen hissetmen gerekecek."

Kalbi kaburgalarımın arasında hızla atıyor. *"Bana inanmana ihtiyacım var. Bize."*

Bu umutsuz bir yakarış ama bunu yapmaktan utanmıyorum.

"İstiyorum." Gerçek bu. Arzusunun kokusu havada şekerleme ve koyu kiraz gibi dolaşüyor. Tatlı ve çöktürücü. Kesinlikle ağız sulandırıcı. Ayrıca bu kokuyu daha önce hiç almadığımı da biliyorum, yani o sadece benim için böyle hissediyor.

Bunun beni ne kadar mutlu ettiği muhtemelen çocukça, ama henüz yüzümü bile göremediğini düşünürsek, kazanabildiğim her şeyi kazanacağım.

"Sana inanıyorum. Ama dudaklarımın seninkilere kısa bir dokunuşuyla yetinmeyeceğim. Senin için aylarca, yıllarca beklemişken olmaz."

Onu reddetmek için içimdeki her şeyi kullanıyorum. Eğer şu anda böyle kokuyorsa, gündönümü geldiğinde yoluma çıkan her yeri ve mevsimi paramparça edeceğimden eminim.

Avuç içleri kabaran göğsüme geliyor ve ellerimi çenesinden indirip iki yanımda yumruk yapıyorum, aletimin göğsümdeki zonklamasını görmezden geliyorum.

Pantolon. Söyleyebileceğinden değil, bunun için kadere şükürler olsun. Ondan ne kadar etkilendiğimi, onu ne kadar çok istediğimi görmesine izin verirsem, bahar geldiğinde ayrılamam.

Nefeslerimi yavaşlatarak ondan bir adım geri çekiliyorum. *"Bu gece Blake hakkında keşfettiğin şey yüzünden sarsıldın, ama ya olmasaydı? O şimdi burada seni öpüyor olur muydu?"*

"Bilmiyorum." Elleri titriyor ve ben onları kendi ellerime alıp sinirlerini yatıştırmaktan ve onu kendime çekmekten bir şey istemiyorum. "Bu gece... sanki bir göz bağı koparılmış gibiydi. Ona karşı daha öfkeli olmalıydım. Blake'e inandığım gibi gerçekten değer verseydim, değer verirdim. Ama şimdi ne kadar zavallı olduğumu görüyorum-"

"İşte yine o kelimeyi kullanıyorsun, ama sen zavallı olmaktan çok uzaksın." Onun kendini küçümseyen sözlerini dinlemeyi reddediyorum. Eşim ölümlüler arasında bir tanrıça ve elimde olmadan aramızdaki mesafeyi kapatarak çenesini bana bakacak şekilde yukarı kaldırıyorum.

"Tüm kış boyunca vücudunu zorlamayı izledim. İçten ve dıştan iyileşmeye başlamana izin veriyorsun, ihtiyacın olduğunda yardım istiyorsun. Senin için isteyebileceğim tek şey olan bir hayat kurmanı izledim." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. Parmağımla yakalıyorum, avucumun içine sıkıştırıyorum, küçük, karmaşık pulları serbest bırakıyorum ve etrafımızda dönmelerine izin veriyorum. Soluk mavi gözleri şaşkınlıkla parlayarak yukarı doğru çekiliyor. *"Her gün beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Bir gün seni bedenlen ve ruhen sahiplendiğimde, sana ne kadar çok şey yaptığını göstereceğim."*

Hava tatlılaşıyor ve bir iniltiyi bastırıyorum.

Lanet olsun.

"Ama beni öpmeyecek misin?" diye mırıldanıyor. Vücudu ısınıyor, bazı açılardan beni eritirken bazı açılardan da kristalleştiriyor. Bana ne yaptığının farkında bile değil.

"Seni öpmeyeceğimi söylemiyorum, Tempest. Sadece bu şekilde değil." Saçlarını karıştırıyorum, tokalar yere düşüyor ve bukleler yüzünü çevreliyor, vahşi ve güzel. *"Seni bunun için çok fazla istiyorum."*

"Çok üzgünüm, Jax." Gözleri düştü. "Benimle kalmana izin verip sonra da beni *bu* halde bulduğun için korkunç biri olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Asla." İlk öpücüğümüzün bu geceki olaylarla lekelenmesini istemesem de, o salak tarafından hiç tehdit edilmedim. Hem de hiç. Aramızdaki bağ onların yapabileceği her şeyin ötesinde. Ayrıca, Jolie sonunda bunu kendisi de anlamış gibi görünüyor.

Bakışları benimkilere sabitlenmiş. Gümüşlerim, mavilerim ve beyazlarım onun gözbebeklerinde parıldıyor ve bana geri yansıyor. Bu hipnotize edici ve kendimi Jolie'nin gözlerinden görmekten daha iyi bir şey olamayacağından eminim.

"Bu gece kalacak mısın?"

"Keşke yapabilseydim," diye homurdanıyorum, burada kalıp saatlerce dostuma sokulmak isteyen tüm içgüdülerimle savaşıyor, "ama sabah olmadan halletmem gereken bazı şeyler var."

Eğer kalırsam, onu öpmekten kendimi alıkoyamayacağım. Ve eğer onu öpersem, baharın gelmesine asla izin vermeyebilirim. Ondan üç mevsim daha uzak kalma fikri, kör bir buz kıracağının kaburgalarımına saplanması gibi.

"Oh."

Sesindeki hayal kırıklığı neredeyse kararlılığımı paramparça ediyor. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama bir sonraki en iyi şeyi teklif edecek kadar yıkılıyorum. *"Yarın tekrar gelmemi ister misin? Daha sonra?"*

"Provaya erken gitmem gerekiyor ama gitmeden önce olursa, evet, seni görmek, seninle vakit geçirmek isterim. Belki şu eş olayının ne anlama geldiğini biraz daha açıklayabilirsin?"

"Tabii ki." İçten içe irkiliyorum, nereden başlayacağımı bile bilemiyorum.

"İyi geceler, Jax." Sesi küçük, elle üflenmiş cam gibi narin.

Frost görevlerimi atlarsam çok şey tehlikeye girer. Jolie'yi bulmak için onların ortasında ayrıldım ve hâlâ ilgilenmem gereken şeyler var.

"İyi geceler, Tempest." Başının tepesine bir öpücük konduruyorum, hissedip hissetmediğinden bile emin değilim. Keşke hissedebilseydi diye umutsuzca diliyorum. *"Sabah görüşürüz."*

"Görüşürüz o zaman," diyor Jolie el sallayarak.

Balkon penceresinden dışarı süzülüp gecenin içine giriyorum, rüzgara sırtarak. Bir fırtına koparacağım.

Kaderi karıştıracak bir şey.

Ertesi sabah alarmım çaldığında, yorganımın altından fırladım ve gözlerim odanın içinde gezinmeye başladı. Gözlerimi kısarak karanlıkta Jax'in şeklini seçiyorum. Telefonumu elime alıp bangır bangır çalan müziği kapatıyorum, sonra kilit ekranımda bir bildirim fark ediyorum. Bir kısa mesaj.

POTOMAC BALESİ:

Stüdyo bugün sert hava koşulları nedeniyle kapalıdır. Tekrar açıldığında güncelleme yapılacaktır.

Kaşlarımı birbirine vuruyorum. Dışarıda havanın ısınıyor olması gerekiyordu. Nasıl sert bir hava olabilir?

Gözlerim Jax'inkilere kayıyor. Muziplikle parlıyorlar. "Dün gece bunu yapmak için mi gittin?"

"Seninle daha fazla zamana ihtiyacım vardı," diyor, sanki bu bir gerçekmiş ve mevsimlerle oynamaya bizzat kendisi karar vermiyormuş gibi. "Ben çekilip gitmeden ve bahar gösteriyi çalmadan önce seni görme şansından vazgeçemezdim."

Ne yaptığını görmek için pencereye koştum.

Yerde bir karış karda debelenen insanlar var, birkaçı arabalarını kazarak çıkarmaya çalışıyor. Birkaçı kayıp kış üstü düşüyor. Başkent böyle bir hava için donanımlı değil. İnsanların bugün bir yere gitmesine imkan yok.

Bakışlarım yanımdaki balkona kayıyor, orada küçük bir kız ve annesi köşede birlikte bir kardan adam yapıyorlar. Kız kıkırdıyor, yüzünün ortasına bir mozzarella çubuğu sokuyor, sonra birkaç küçük taş alıyor,

orantısız bir sırtışa dönüşüyor. Kız bana el sallıyor ve ben de pencereden uzaklaşmadan önce onun el emeğine bir başparmak işareti yapıyorum.

"Yani... kar fırtınası yaratmaya mı karar verdin?" Buz gibi yaramazıma dönerek soruyorum. "Ne kadar süre kar altında kalacağız?"

"Umarım bize birkaç hafta daha kazandırmışımıdır. Çiçekleri ne kadar kızdırdığıma ve her şeyi çözmelerinin ne kadar bağlı." Omuz silkiyor. Bu ölümlülerin hayatına yüzde yüz müdahale ediyor. Bunun türünün temel ilkesi olduğunu zaten açıkladı, bu yüzden kime rapor verirse versin bunun pek hoşuna gideceğini sanmıyorum.

Bu aynı zamanda *Giselle*'in hemen köşede olduğu bir sürü kaçırılmış prova demek. Dün geceki ifşaatlardan sonra, Potomac Balesi'nde başarılı olmak ve yeniden kazandığım solistlik pozisyonumu Blake'in kendini beğenmiş suratına çarpmak için her zamankinden daha fazla motive oldum.

Ayrıca Jax'in benim adıma başını belaya sokmasını da istemiyorum. Ya tekrar cezalandırılırsa ve ben onu bir daha göremezsem? Ya burada olduğuna dair anılarını alırlarsa ve onları geri vermeyi reddederlerse? Neredeyse öpüşmemizi düşünmeden edemiyorum ve şu anda ona biraz kızgın olsam da, dudaklarının dudaklarımdaki serinliğine duyduğum arzuyu değiştirmedim.

Ne yazık ki, onu ay ışığında gördüğümde daha fazla göremiyorum.

"Tamam, konuşmamız gereken bazı şeyler var gibi hissediyorum." İnliyorum, zaten reddedilmiş hissedenden bir yanıma yutkunarak bastırıyorum. Uyuyamadığım süre boyunca sorularımı düşünmek için çok zamanım oldu. Jax'in *bağlantımızla* ilgili verdiği haberin ilk şokunu atlattıktan sonra daha fazla ayrıntı istedim. "Benim senin eşin olduğumu söylemiştin."

"Ben yaptım." Yanımdaki yatağa uzanıyor, ben de yorganı ayaklarımın üzerine çekip dizlerimi göğsüme bastırıyorum. *"Ne bilmek istiyorsun?"*

"Tüm bunlar ne anlama geliyor ki? Beni her zaman hissedebiliyor musun?"

"Habercilerin yeryüzündeki canavarlarımızla birlikte gelen yüksek duyuları vardır. Kokunuzu alabilirim, sizi takip edebilirim, duygularınızı hissedebilirim."

"Ve kalp atışlarımı hissediyor musun?"

"Evet, ama bu sadece sana ve bana özgü." Elini uzatıyor, dış hatları beni çağırıyor. Birden fazla nedenden ötürü titreyerek avucumu onunkine değdirdiğimde devam ediyor: *"Habercilerin kalbi artık atmıyor. Ama senin kalbini, o güzel lanet kalbini her yerden hissedebiliyorum."*

"Senin dünyanda bile mi?"

"Evet."

Sözlerini düşünürken gözlerim parıldayan gümüş rengiyle buluşuyor. "Kokla beni dedin... Kokumu alabiliyor musun?" Göz temasını korumaya çalışırken ellerim onunkilerle oynaşıyor.

"Duygularını hissedebiliyorum. Öfke, gerçek, arzu."

Vücudum ısınıyor ve dikkati göğsümü kaplayan pembeye kayıyor.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Şey... Pek sayılmaz ama biraz utanç verici." Elini bırakıp kollarımı kavuşturuyorum ve tüylerimi diken diken eden tüylerimi ovuşturuyorum.

"Utanma, Tempest. Bunu seviyorum." Sesli bir şekilde yutkunuyor, sonra sesi içimin derinliklerine inen bir seviyeye düşüyor. İçimde titreşen kemik seviyesinde bir bariton. "Eşler olarak birbirimizi bulmamızda faydalı oluyor, özellikle de gündönümünde."

"Gündönümü mü?"

"Mevsimlerin resmi değişimi. Mevsim boyunca çalıştıktan sonra, gündönümünde kapanır. Ölümlüler aleminin takvimiyle aynı zamana denk gelmesi gerekmez. Bu, habercilerin kış uykusundan önce geçiş yapmaya hazırlandığı zamandır; dinlenmeden önce dostlarımızla yeniden bağlantı kurmanın ve mevsimleri getirmeye devam etmek için gücümüzü yeniden kazanmanın son bir yoludur."

"Gündönümünüz gelecek ay değil... Daha mı erken?" Kelimeleri mırıldanıyorum, boğazım yutkunmak için duraklamadan tam bir cümle kuramayacak kadar kuru.

"Öyle."

"Ne oluyor?" Cevabı gerçekten bilmek isteyip istemediğimi merak ederek soruyorum.

"Ben sadece habercilerin başına gelenlerden bahsediyorum, sizin için de aynı şeyin geçerli olup olmayacağından emin değilim. Ancak kendinizi kaşınması gereken belli bir kaşıntıya sahip bulabilirsiniz."

"Ve eşimin onu kaşınması mı gerekiyor?"

"Kızardığını görmeye bayılıyorum," diyor Jax ve ben bir şekilde daha da ısınmayı başarıyorum, vücudumun her santiminin pancar kırmızısı olduğundan eminim. Kıkırdıyor ve yatağı sarsarak kalçalarımın sıkılmasına neden oluyor. *"Genelde eşler günlerce bir arada kalır, birbirlerinin bedenlerinin tadını çıkarır, kış uykusuna yatmadan önce ruhlarını yeniden birleştirirler."*

Günlerce saklanmak mı? Zihnim anlayamıyor ama bedenim anlamak istiyor. Kötü bir şekilde.

"Erkekler- Gündönümü sırasında siz de aynı dürtülere sahip misiniz?"

"Bu benim ilk çiftleşme gündönümüm olacak ve başka kimsenin ölümlü bir eşi yok, ama evet, öyle olduğunu varsayıyorum." Sesinde biraz hırıltı var ama sanki onu kontrol etmeye çalışıyormuş gibi cümlelerin ortasında kesiyor. *"Yine de işleri kendi başıma halletmek için tamamen hazırlıklıyım."*

Onun işleri hallederkenki görüntüsü zihnimde büyük bir hevesle canlanıyor.

"Seni korkuttum mu?"

Çok korkuyorum. Ondan değil ama. Beni en çok kendi entrikalarını korkutuyor. O burada oturuyor ve ben hala kendimi buna inandıramıyorum.

Pek sayılmaz. Eğer

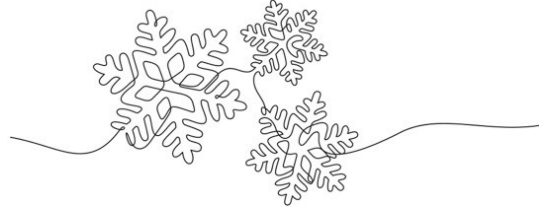
Öyle olsaydı, bana tam olarak dokunamayacak kadar yarı saydam olmazdı. Sorusuna cevap vermemi beklediği için konuşmadığını fark ettiğimde, gecikmiş cevabımı ağzımdan kaçırıyorum. "Sadece her şeyi kafamda toparlamaya çalışıyorum."

"Peki, şimdi kar yağdığına göre ne yapmalıyız?" diye sorarak konuyu değiştiriyor. Tenimin karıncalanması duruyor ve yavaş yavaş normal rengine dönüyor. Ben cevap vermeden önce bir fikir ortaya atıyor. *"Bana en sevdiğin filmlerden birkaçını daha göstermeye ne dersin?"*

"Kulağa harika geliyor." Onu burada tutmak ama eşlerden ya da gündönümünden daha fazla bahsetmemek için mükemmel bir bahane. Ya da yüzümü kızartacak başka bir şeyden.

Günün geri kalanını film maratonu yaparak geçiriyoruz ve özellikle de oturma odasına geçip Lark ve Delilah'nın işten arta kalan zamanlarının *tadını çıkardıklarını* duyduğumda bana eşlik ettikleri için minnettar oluyorum. Filmlerin arasında en sevdiğimiz şeylerden bahsediyoruz. Jax bana ölümlü dünyada olmadığı zamanlarda yaşadığı Nivea'dan bahsediyor ve ben de nasıl bir yer olduğunu hayal etmeye çalışarak milyonlarca soru soruyorum.

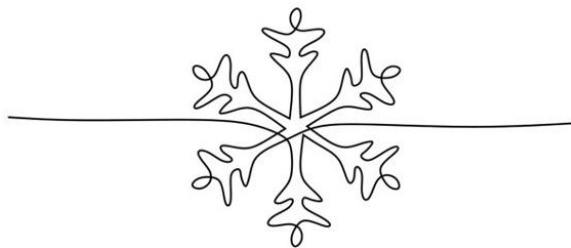
Gece çöktüğünde birkaç saatliğine ayrılıyor ve bahar gelene kadar benimle mümkün olduğunca çok vakit geçirmek için her sabah geri döneceğine söz veriyor. Başının belaya girmesinden korkuyor gibi görünmüyor. Benim yüzümden cezalandırılacak olmasından hâlâ nefret ediyorum ama birlikte geçirdiğimiz fazladan zamanın ve onun varlığının sarsılmaz ağırlığının tadını çıkarmaktan da kendimi alamıyorum.

Sonraki hafta boyunca ziyaretleri giderek seyrekleşti. Stüdyo yeniden açıldı. Ara sıra, kurdunu sokağın karşısından izlerken görüyorum, ısıltılı gözleri ve burnu çalılarının hemen üzerinde geziniyor. Yine de asla uzun süre kalmıyor. Kalabileceğinden de değil. Ne de olsa DC'de bir kurt normal bir manzara değil.

Sonra bir sabah boş bir yatak odasına uyanıyorum, havalandırmadan güçlü ve sabit ve boğucu bir ısı üfleniyor... Ve Jax'in gittiğini biliyorum.

MART

Jax'i görmeyeli on gün oldu.

İlk başta bunun bir tesadüf olduğunu ummuştum ama üçüncü gün, buzlar yerdeki havuzlara damladığında, onun kış evine geri çağrıldığından emindim. Şu anda cezalandırılıyor muydu? Buna değdiğini söylüyordu ama kendimi suçlu hissetmekten alamıyordum, özellikle de onu tam olarak göremediğim için.

Bazı günler tüm bunları uydurup uydurmadığımı merak ediyorum, ama göğsümdeki donuk ağrı fazlasıyla gerçek.

Onu özlüyorum.

Son birkaç gündür kendimi her zamankinden daha fazla provalara veriyorum. Vücudum *hareket etmek* için kaşınıyor. Sanki hareketsiz oturmak dünyadaki en kötü şeymiş gibi.

Evelyn ve diğer kızlarla buz banyosunda kaynaşmak için cesaretimi toplayamadım. Suyun üzerinde yüzen soluk parçalar her seferinde beni kaza gününe geri götürüyor. Yine de onlarla vakit geçirmek için iyileşme odasına gidiyorum ve nihayet Potomac Balesi'ndeki yerimi bulduğumu hissetmeye başlıyorum.

Evelyn, Veronique ve Sara buz banyolarını bitirip havluyla kurulandıktan sonra vedalaşıp fizik tedaviye gidiyorum. Sakatlığımdan kaynaklanan ağrı kaçınılmaz, kalça eklemim hala zayıf bir nokta, ancak seanslara gitmeye başladığımdan beri, uzun günlerde daha kontrol edilebilir oldu.

Bir avuç egzersizin üzerinden geçiyoruz ve Heather bana evde ve dersler arasında yapmamı istediği birkaçını gösteriyor. İlk başta, evime gidiyordum.

sadece Bayan Maral'ı yatıştırmak için. Şimdi vücudumu zorlamak yerine onunla birlikte çalışmanın yollarını bulmayı dört gözle bekliyorum.

Blake bana "yanlış anlaşılma" hakkında mesaj atacak kadar cesurdu. Olaydan tam bir hafta sonra. Lark'a göre, o ve Nina birkaç yıldır birlikte oldukları için ilişkilerini Enstitü'deki üst düzey yetkililere duyurmuşlar. *Yıllar!* Onun için yeterince enerji harcadığımı düşünmesem umursardım. Artık numarası engellenmiş durumda ve Lark onu şirket saatleri dışında görmek zorunda olmadığı için çok mutlu.

Çantalarımı alıp çıkmak üzere yola koyulduğumda, profesyonel öncesi öğrenciler için kullanılan küçük, boş stüdyolardan birinin önünden geçiyorum. Jax'in kayboluşundan bu yana birkaç kez, Enstitü'de öğrendiğim farklı varyasyonları prova ederek bir saat boyunca tek dans ettim. Kolordudaki toplulukla birlikte sahne aldığım da hareketlerimi geliştiremiyorum, bu yüzden haftada birkaç kez buraya gelmek bir zamanlar sahne ışıkları altında sahip olduğum özgürlüğü ifade etmeme olanak sağlıyor.

Bir gün geri kazanmayı umduğum bir his. Fizik tedavi yardımcı oluyor olabilir ama kalça sakatlığımın kalıcı olduğunu biliyorum. Kendime yardım etmeme izin vermeyecek kadar inatçı olduğum zamanlara kıyasla şimdi daha az yük olsa bile, bununla başa çıkmadan dans etmek mümkün değil.

Telefonumu Bluetooth hoparlöre bağlayarak Black Swan varyasyonunu açıyorum ve dans etmeye başlıyorum. Sıçrayıp zıplarken, tekmeleyip hareket ederken esen rüzgârın üzerime hücum etmesini arzuluyorum. Sıcaklık ateşli bir şekilde uzuvlarıma yayılıyor. Arka arkaya üç kez dans ettikten sonra, *tekrar* dans etme isteğimden kurtulamıyorum. Susadım ve sıcak bastı, bu yüzden hemen şişemi alıyorum, sonra havlunun üzerine çıkıp suyu başımdan aşağı döküyorum.

Ne halt ediyorum ben?

Kombinasyondan birkaç kez daha geçtikten sonra, uzun bir prova gününün verdiği yorgunluğu atmayı arzuluyorum ama bedenim buna izin vermiyor. Canlanmış, daha fazlasını istiyor, göğsümde boncuk boncuk ter olsa bile. Uzuvlarım karıncalanıyor ve sıcaklık karnımın alt kısmında kıvrılıyor. Nemli mayomu çekiştiriyorum, kendimi havalandırmak için hızla hareket ettiriyorum. Kazadan bu yana ilk kez buz banyosu fikri bana cazip geliyor. O kadar çekici ki neredeyse dönüp iyileşme odasına doğru koşacağım.

Kutsal cannoli. Gündönümü.

Jax beni uyarmıştı. Ve şimdi biliyorum ki gündönümü ölümlü olmama rağmen beni devam ediyor. Adımlarımı hızlandırıyorum, kollarımı tırmalıyorum, bunun yerine kıyafetlerimi çıkarmak istiyorum. Çılgınca bir ihtiyaç sarıyor ve elimi aşağı itiyorum.

mayomu, avuç içim göğüslerimin arasına kazınmış gümüşü işareti sıyrıyor. Jax'i düşünüp onun da şu anda benim kadar rahatsız olup olmadığını merak ederken gözlerimi sıkıca kapatıp kalçalarımı birbirine sürtüyorum.

Öyle olsa iyi olur.

Tabii ki, bu düşünce domino taşı gibi onun kendini okşaması fikrine dönüşüyor. *Bir şeyleri idare etmesi*. Bunun onun için neye benzediğine dair hiçbir fikrim yok ama bu dürtüleri kontrol etmekle onlara teslim olmak arasında sıkışmış bir halde inliyorum.

"Buradayım, Tempest." Jax'in fısıltısı kulağımı okşuyor, karnımın altında yankılanıyor.

Kafamın içinde olmayan bir ses.

Sözlerinin esintisi omzumun üzerinden kıvrılıyor ve iki derin nefes alıp gözlerimi açıyorum. Buz mavisi bakışlarım aynada bana geri yansıyor. Buzlu nefes yanağımı sarıyor, yontulmuş bir çenenin çerçevelediği soluk mavi bir ağızdan dışarı taşıyor. Sert elmacık kemikleri gözlerine doğru kayıyor, kırılmış camdan ikiz bölmeler bana parıldıyor.

"Jax," diye mırıldanıyorum, bana dokunmuyor olsa da arkamdaki ağırlığının tadını çıkarıyorum. Ama bu onun tarzı değil miydi? Onu hissediyorum. Kendi yerçekimimi. "Gerçekten buradasın."

"Öyleyim." Nefesi kürek kemiklerimde bir ürperti yaratıyor. Yine de ondan uzaklaşmak istemiyorum. Hayır, olsa olsa soğukluğuna doğru eğilmek, tenimi ısırdığını hissetmek istiyorum. Bir an duraksıyor, gözleri aynada benimkilerle buluşmak için parlıyor. "Seni çok özledim, Tempest."

"Ben de seni özledim." Kelimeler yarı boğuk bir hıçkırık.

Onun buz gibi bakışları altında nabzımın nasıl attığının hayali bir yanı yok. Birlikte olduğumuz her an onun varlığının beni nasıl rahatlattığına dair hayali hiçbir şey yok.

"Buraya nasıl döndün?"

Jax sırtarak, "Doğu Yakası'na atanan çok anlayışlı bir bahar habercisiyle pazarlık olabilirim," diyor. "Onlar ne yaptığımı öğrenmeden önce ne kadar zamanım olacak bilmiyorum. Sadece seni görmem gerekiyordu. Gündönümü sensiz cehennem gibi. Senin burada olman ve bunu tek başına atlatman fikri..." Hırladı. "Bu anı boşa harcamak istemiyorum. Sonunda beni görebilecekken olmaz. Bunu yapabilecekken olmaz."

Eli boğazımdan yukarı kayıyor ve vücudumda yanan ateşi anında söndürüyor. Soluk mavi ve küçük, tüylü çizgilerle kaplı parmak uçlarının her bir fırçasını hissediyorum. Sanki kış onun her santimini ele geçirmiş gibi.

Yüzümü ona doğru çevirerek dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve beni o kadar yumuşak öpüyor ki, öpücük ağzımın üzerinde esiyor. Öpücüğü derinleştiriyorum, dilini kendi dilimle keşfediyorum, onun yakınlığıyla gelen zengin, kış çamını içime çekiyorum. Dilinin her bir hareketi çökertici ve ferahlatıcı. Bedenim onunla birlikte eğiliyor, rüzgârda savrulan bir söğüt gibi, olduğum yerde sabitlenip aynı anda savruluyorum.

Öpücüğe ara vererek burnunu yanağımda gezdiriyor, o kadar nazik bir şekilde beni okşuyor ki kendimi bir kadından çok porselen bebek gibi hissediyorum.

"Gündönümü hep böyle mi olur?" Bacaklarımı birbirine kenetlerken daha fazlası için çaresizce karıncalanıyorum. Bunun bitmesini istemiyorum. Bunun bir rüya olmasını istemiyorum. Bana dünyada ait olduğu başka kimse yokmuş gibi davranması... Dişlerimi içine geçirmek, tüketmek ve bu duyguyu sonsuza dek benimle tutmak istiyorum.

Gerçek, şiddetli bir tutku istiyorum. *Onu* istiyorum.

"Evet." Gözleri yere düşüyor, sesi kalın ve çakıllı. "Yine de umarım bir gün zamanla yarışmayız."

Bu kadar mı? O gerçektir ve şimdi gitti mi? "Gitmek zorunda kalacak mısın?"

"Yapacağım. Geçici olarak. Ama her zaman sana geri döneceğim, Tempest." Bana aramızdaki havayı hafifleten muzip bir sırıtiş atıyor. Sonra ceketini ve gömleğini çıkarıyor ve onları yere bıraktığında hiçbir şeyin içinde kayboluyorlar. Elini benimkine dolayıp göğsünden göğüs kaslarının arasına doğru kaydırarak oradaki aynı gümüş girdapların üzerine yerleştirdiğinde nabzım hızla atıyor. Sadece tek bir izi yok. Göğsünde, karın kaslarında, kollarında, her yerinde yüzlerce işaret var. Elim hareket ettiriyorum, o da beni bırakıyor ve vücudunun her tarafını inceleyebilmem için beni çeviriyor.

Kazınmış her bir don tüyü parmak uçlarımda altında güzel, incelikle kabarmış bir doku yaratıyor. Karnı boyunca iz sürdüğümde nefesini içine çekiyor, koyu lacivert pantolonundaki şişkinlik büyüyor.

Ona, buna olan ihtiyacım çok büyük. Belki de ben deliyim. Belki her şeyi anlamıyorum. Ama şu anda, gerçekten umurumda değil.

Dansta, niyet ve tekniği mükemmelleştirmek sizi sadece bir yere kadar götürür. Günün sonunda, bunlar sadece içgüdülerinizin devreye girmesi için bir temel oluşturur. Bu içgüdü vücudunuzu müziğin içine taşır. Bu sizin imzanızdır. Seyirciyi büyüleyen vay canına faktörü. Ve şu anda, içgüdülerimin beni taşımasına izin veriyorum. "Sizi görmek istiyorum... Hepinizi."

Jax'in adem elması yuvarlanıyor ve başını sallıyor ama kıpırdamıyor, benim öne geçmemi bekliyor. Parmaklarımı pantolonunun altından geçirip aşağı çekmeden önce pantolonunun bel bandının üzerinden kayıyorum. Nefesim kesiliyor. Aleti daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Hem beklentiden hem de gözüm korktuğundan sertçe yutkunuyorum.

Vücudunun üst kısmıyla aynı süslemelerle kaplı, desenler kalın boyunun etrafını güzel bir davetle sarıyor. O çıkıntılar avucumda nasıl bir his uyandırır? Dudaklarımda? Dizlerimin üzerine çökmek, onu ağzıma almak ve dilimle her bir kıvrımlı çizgiyi takip etmek istiyorum. Ve orada, tacının ortasında parıldayan, metal üzerine damgalanmış bir kar tanesi olan gümüş bir top var.

"İyi misin, Tempest?" Jax tereddütle sorar.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, gözlerimi . Bakmak muhtemelen kabalık ama elimde değil. O piercing bana bakıyor.

Kaşlarını çatıyor, sonra boğazını temizliyor, sesi biraz daha kalınlaşıyor. "Ben ölümlü bir adam değilim."

"Bu çok açık," diye katılıyorum, onun eşsiz ereksiyonunu işaret ederek. Sanki donmuş bir gölün üzerinde yüzen kalın buzun rengindeki teni, işaretleri ya da kurda dönüşme yeteneği zaten bunun göstergesi değilmiş gibi.

Ona uzanıyorum ama elimi kendi eline dolamadan önce bileğimi nazıkçe sarıyor.

"Bu gece olmaz. Yeterli zamanımız yok ve daha acil konular var."

mı? Çünkü *bunu* içimde hissetmeyi çok isterdim.

Derinden.

İhtiyaçtan inliyorum, kalçalarım kayganlaşıyor.

Ne be? Bu ses az önce benden mi geldi?

Burun delikleri genişliyor, gözbebekleri neredeyse prizmatik irisleri gölgede bırakacak kadar büyüyor ve beni yaptığı büyü'nün etkisi altına alıyor.

Aynaya bakacak şekilde döndürülüyorum ve Jax elimi cama doğru götürüyor. Aynaya dokunmak bize çok küçük yaşlardan itibaren asla yapmamamız öğretilen bir şeydir. Odanın içinde hareket ederken vücudumuzun her santimini görebilmekten rahatsız olacak bir şey yok. Parmak izimin aynanın bozulmamış yüzeyini lekelediğini görmek hem hoşgörülü hem de uygunsuz hissettiriyor. Dokulu avuç içi kollarımda geziniyor, boğazımı sarmadan önce omzumdaki yara izlerinin üzerinden geçiyor. Başparmağı çenemi öne doğru yönlendiriyor.

"Gözler üzerimizde, Tempest," diye fısıldar. "Sakın onları kapatmaya kalkma."

Ne şimdi ne de bir daha gözümü kırmak istemiyorum. Ya her şeyi silip süpürürse ve ben bir kez daha onun kafamın içinde olup olmadığını merak etmek zorunda kalırsam?

Parmaklar yine boğazımın üst kısmında geziniyor ve Jax'in fısıltısı, ayak parmaklarımla pointe ayakkabılarımla çuval bezi kutusuna kıvrılmasına neden olan bir ürperti gönderiyor. "Sana yaptığım her şeyi izleyeceksin. Anladın mı?"

Çılgınca başımı sallıyorum, bakışları parmaklarını boynumdan aşağı takip ediyor. Mayomun askısına dolanıyor, omzuma doğru sürüklüyorlar. Biri, sonra diğeri. Kürek kemiğime serin bir öpücük konduruyor ve nefesim kesiliyor, meme uçlarımla deniz mavisi likraya çarpıyor. Topuzumdaki her bir tokayı nazikçe çekip çıkarırken, mayomun askıları dokunulmadan asılı duruyor. Her çekişte, kafa derimden başımın geri kalanına doğru acı veren bir rahatlama yayılıyor. Hepsini çıkarana kadar konsantrasyonla kaşlarını çatıyor, saç filemi ve ağımlı alıp yere atıyor.

"Çok güzelsin, Jolie." Dudaklarındaki ismim dua gibi tapınılası. Kutsal.

Diz çöküyor, ayakkabılarımla kurdelelerini çözmek için zaman harcıyor, sonra onları üzerimden kaydırıp bir kenara koyuyor. Bunu çok saygılı bir şekilde yapıyor, beni kıracağından endişeleniyormuş gibi görünüyor. Sonra parmakları taytımı sıyrıyor, altında bedenim titriyor.

Bu gerçek.

O gerçek.

Haftalardır iletişim halinde olmamıza rağmen, onu görmek yeni bir anlayış düzeyi getiriyor. Bu Jax. O bir bütün, burada ve beni istiyor.

Sonra yavaşça mayomu, nemli ve üzerime yapışan taytımla birlikte soyuyor. İçimden çıkarıyorum ve o da yüzüne götürüp derin derin içine çekiyor. "Kadere lanet olsun, Tempest, sana dokunduğumda boşalmamak için her şeyimi vermem gerekecek."

"Dokun bana. Lütfen." Bu bir inilti. Bir yalvarış. Bu adam burada bulunarak her şeyi riske atıyor ve ben onun sunduğu şeyin tek bir anını bile kaçırmak istemiyorum.

Bir eli kalçamda kıvrılıyor, diğeri gümüş yara *izime*, *eşimin izine* doğru kayıyor. Üzerinde narin daireler çiziyor ve her vuruşu sanki daha aşağıda ve çok daha hassas bir yerde yapıyormuş gibi hissettiriyor. Bacaklarımı birbirine sürtünüyor, sürtünme için çaresizim.

Göğüs kafesimde ibadet etmeyen el bacağıma dokunuyor. "Geniş saniye, Tempest."

"Bu terimi nereden biliyorsun?" Soruyorum ama iyi eğitilmiş bir prima balerin gibi bana söyleneni yapıyorum ve duruşumu açıyorum.

"Aferin kızıma." Övgü göbeğimin altına çarpıyor ve kalçalarımın arasındaki soğuk havanın öpücüğüyle kıpırdanıyorum. Ta ki parmakları aşağıya inip beni ayırana kadar. "Aylardır seni izliyorum. Belki birkaç şey kapmışımdır."

Bunca zamandır beni izliyor olması beni gerçekten ürkütmeli. Ama kemiklerimin derinliklerine işlemiş olan yalnızlık sadece teselli buluyor. Sanki hep oradaymış, kendini tamamen bana adanmış görünmeyen bir koruyucu melekmiş gibi.

Başımı ona yaslayıp zevke teslim oluyorum.

"Gözler aynada," diyor ve ben bakışlarımı ikimize çevirerek parmaklarının içimde kayboluşunu izliyorum. "Benim için çok ıslaksın, Tempest. Çok mükemmel."

Aleti sırtıma bastırıyor ve ben de elimde olmadan içine doğru eğiliyorum, delicisinin buz gibi topu beni sıyrıyor. İçimde nasıl bir his olurdu?

"Seni istiyorum." Ellerimden biri ona uzanmak için aynadan ayrıldığında, omzumdaki yara izlerine bir öpücük kondurarak nazikçe ama sertçe aynaya geri götürüyor.

"Seni daha çok istiyorum." Gözleri parıldıyor, kararmış göz bebekleri omuzlarımın etrafında dalgalanan vahşi dalgalarımın arkasından bana bakıyor. Parmakları içime girip çıkarken sözcükler bedenimden aşağı kayıyor. "Bunun için ne kadar beklediğimi bilemezsin ama seni tamamen sahiplendiğimde dakikalara değil, *günlere* ihtiyacım olacak."

İddia.

Bu kelime damarlarımda dolaşıyor. Beni sahiplenmesini istiyorum. Beni buz gibi vaatlerle ve zevkle işaretlemesini. Kendini derimin altına öyle bir kazıtsın ki, ikimiz de diğerinin izi olmadan var olamayalım.

Mantiken hiç mantıklı değil.

Gözlerim yansımamızda kilitli kalıyor. Balede, vücudumuzun her parçası mükemmel bir resim sunan çizgiler ve kıvrımlardan oluşan dikkatle hesaplanmış bir denklemdir. Her uzuv zarif ve narin görünebilir ama her biri muazzam bir gerginlik ve özenle tutulur. Bu zahmetsiz duruşun güzel bir yanılsamasıdır. Blake ile birlikteyken bile, her zaman bir parçam özümü tutuyor, nasıl göründüğümü ve onun istediği resme uyup uymadığımı merak ediyordu.

Ama Jax'i umursama dürtüsünü kendimde toplayamıyorum. Kaburgalarımın arasında dolaşan eli göğüs uçlarımın üzerinde gezinirken, teninin her bir çıkıntısı

beni ürpertiyor. Tek odaklandığı şeyin ben olduğum gerçeği onu daha çok istememe neden oluyor.

Keşke o *günlerimiz* olsaydı.

Bedenim inliyor, kıvranıyor. Çözölmeyi bekleyen kontrolsüz bir düğüm. Gözlerim dalgalanmaya başladığında elini göğsümden çekip boğazıma götürüyor. "Yaklaştın, değil mi, Tempest?"

"Evet," diye . Cam gibi keskin gözleri beni tararken bir şekilde yumuşuyor. Bakışları elinin kalçalarımın arasında olduğu yere kaydığında siki sarsılıyor. Birlikte bizi seyredişini izlemek beni inletiyor. "Durma."

Bedenim titriyor. Her parçam sarmalanmış, onun buz gibi dokunuşuna yaslanıyor ve başparmağının klitorisimin etrafındaki her dönüşü, merkezime kıvrılan her dalışı için yalvarıyor.

Parmakları rahat durmuyor, beyaz puflar halinde süzülen seslerimle teşvik ediliyor. Aynanın üzerinde kırağı dönüyor, bizi çevreliyor ama bedenim bir cehennemde, onun serin dokunuşuyla yatışmak için çırpınıyor.

Hassas sinirlere doğru kayıyor ve dizlerim bükölüyor. Bunun zevkinden kesinlikle kırılaçağım.

"Jax!" . Parçalanmanın ve uçup gitmenin eşiğindeyim. Beni olduğum yerde tutuyor, bedenimi merkezinden destekliyor. "İzle."

Gözlerimi gökyüzüne çevirme, başımı yukarı kaldırma isteğime engel oluyorum. Onun yerine karanlık bakışlarını, ikimizi de içine çekerken bakışlarında kayan arzuyu yakalıyorum.

"İşte böyle. Elimi sür." Avuç içi gümüş yaramın etrafında dönüyor ve içine bastırırken diğer elinin parmakları içimde zarifçe dönüyor. Kalçalarım sallanıyor ve sırtım prekum lekeleriyle ıslanıyor. Sesi çakıllı, törpünün hemen üzerinde. "Bak parmaklarımın etrafında ne kadar güzel paramparça oluyorsun, Tempest."

Bu benim felaketim.

Dudaklarım ayrılıyor, bulanık nefesler aynaya doğru üfleniyor ve öyle yüksek sesle çığlık atıyorum ki bir tür stüdyo alarımının çalacağından eminim. Serbest bırakıldım, zevk benden mümkün olan her yöne doğru patlıyor. Jax'in görüntüsünü içime çekerken dizlerim parçalanıyor. Derin, amansız bir öpücükle ağzımı yakalamak için çenemi çevirmeden önce boynu geriliyor. Pelvisim çılgınca sarsılmaya devam ediyor, orgazmımı atlatıyorum.

Aman Tanrım.

Gözlerim açılıyor ve şaşkınlığım içime işliyor. Daha önce hiç gelememiştim. Benim için kartlarda olmadığını düşündüm. Kıkırdıyorum

nefesimi tutmaya çalışıyordum. Ne kadar da yanılmışım.

Bunun, onun coşkusu beni öldürecek.

Ben tırmanıştan inerken, Jax içimden kayarak çıkıyor ve bizi yere oturtuyor. Beni kendine doğru çekiyor ve ben de onun göğsüne sokuluyorum. Parmaklarını dudaklarına götürüp yalayıp temizliyor. Belki o aramızdaki devasa, parıldayan ereksiyonu görmezden gelebilir ama ben yapamam. Parıldayan prekum ile kaplanmış ve dudaklarımı yalıyor, tadının nasıl olduğunu bilmek için can atıyorum.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan kıkırdıyor, çenemi kıvrıyor ve ağzını ağzıma indiriyor. Her öpücük uzun ve kalıcı. "Bedenimin sana ne kadar yalvardığını bilemezsin. Ama kalamam."

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Bilmiyorum." Bu gerçeği yutkunurken sesi kalın çıkıyor. Sanki o da benim kadar nefret ediyor.

"Gelecek kışa kadar beklemek zorunda kalacak mıyım?" Kalbim sıkışıyor, midemi bulandıran ağır bir taş mideme iniyor.

"Bir yolunu bulacağım, Tempest. Bir gün, zamanın geri kalanına sahip olacağız."

"Bir gün." Kırılgan bir söz gibi geliyor, ama sahip olduğum tek şey bu, bu yüzden sarılıyorum

ona.

"Gitmem gerekene kadar beni öpecek misin?" diye sordu. Az önce bana verdiği

Varlığımın en iyi orgazmını yaşarken, ses tonu çılgınca emin değil. "Tabii ki."

Yanağımı okşuyor, sonra öpüyor, ağzıma hükmediyor. Alt dudağını ısıriyorum ve o inliyor. Ondan bu sesi çıkarmayı seviyorum. Aleti karnımızın arasında duruyor, koyu mor ucu serbest kalmak için sabırsızlanıyor. Umutsuzca dokusunu avucumda hissetmek istiyorum, ama bunun yerine beni ne kadar çok istediğinin tadını çıkarıyorum; bizi istiyor.

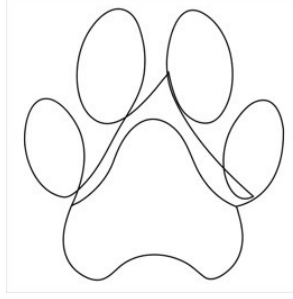
Saniyeler ya da dakikalar sonra, öpüşmelerimizden ve bu çalıntı zamandan şişmiş dudaklarını nihayet çeker. Vücudunun ağırlığı azalıyor, teni her geçen saniye daha da saydamlaşıyor. "Vakit geldi, Tempest."

"Hayır." Dudağım titriyor ama gözyaşlarımla savaşıyorum. Korku beni boğmaya hazır bir şekilde yaklaşmaya başlıyor. "Biraz daha dayanamaz mısınız?"

"Yapamam," der hayıflanarak. "Ama her mevsim sana ulaşmanın bir yolunu bulacağım, Tempest."

Kaybolmadan önce söylediği son şey bu, beni çıplak ve orgazm sonrası bir pus içinde bırakıyor. Önceden buz tutmuş aynaya baktığımda, son beyaz lekeler yavaşça yok oluyor. Sanki hiç var olmamış gibi.

Ve bir kez daha yalnızım.

Nivea'nın çekimine olabildiğince uzun süre dayanmaya çalıştım, Jolie'den ayrılmak istemiyordum, özellikle de bizim için samimi ve ruh değıştirici olması gereken bir zamanda.

Kesintisiz.

Beni almadan önce Jolie'yi biraz rahatlatabilmek bana küçük de olsa bir teselli verdi. Zevkle üzerime nasıl da güzel çökmüştü. İnemeleri, kokusu, teninin pürüzsüzlüğünün eşinin izinin çıkıntılarıyla tezat oluşturması... Son iki gün boyunca bunları tekrar tekrar yaşadım. Bu lokmalar, ilk çiftleşme gündönümüm boyunca benim besin kaynağım oldu. Onun için açlık çekiyorum ve bu zamanı tekrar çalmak istiyorum.

Fate ve babalarım için sorun şu ki, Lider Albiduslar olarak verdikleri hiçbir cezanın beni yaptıklarından pişman etmeyeceğini biliyorlar. Beni azarladıklarında neredeyse kıkırdıyorum.

"Bu kışki iş için don izi yok." "Çok iyi."

Bir zamanlar bu sonuç içime bir hançer gibi saplanırdı. Bir Albidus olarak yerimi kazanma süremi uzatmak, olabilecek en kötü şeydi.

Eşini bulduktan sonra aynı nefeste onun ölümünü izlemek gibisi yoktur.

Hâlâ tüm don işaretlerimi hak etmek istiyorum ama onu da istiyorum. Kalbinin göğsümde attığı nabız, onun orada olduğunu, sonunda bana inandığını ve benim onu arzuladığım gibi onun da beni arzuladığını sürekli hatırlatıyor.

Güm güm. Güm güm.

Avuç içim, eş işaretime dayanana kadar onun ritmi üzerinde ilerliyor.

Gittiğimden beri beni çağırmaya çalışmadı. Hâlâ birlikte geçirdiğimiz zamanı mı düşünüyor yoksa her şey o kadar geçici miydi ki ben tekrar yeryüzüne çıkana kadar bunu düşünmeyecek mi?

Hayır.

Buna inanmayı reddediyorum. Yaşadığımız onca şeyden, haftalarca süren mesajlaşmalardan, paylaştığımız şeylerden sonra bana inanmayı bırakamıyor. Bize.

Babamın ayağının kar tanesi döşeli zemine vuruşu dikkatimi bana bakan sert yüzlere geri çekiyor. Belediye Binası'ndayız, başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu bana hatırlatmak için kullandıkları bir yöntem. Buzlu sütunlar, metalik gümüşler, inci beyazları ve parıltıya boyanmış bir Jack Frost duvar resminin bulunduğu kubbeli tavana doğru kıvrılıyor.

"Ölümlüler diyarındaki bir sonraki kışına kadar bizim gözetimimiz altında olacaksın," diyor Pops, sesi bir şekilde hem azarlıyor hem de acıyor.

Babam hiç vakit kaybetmeden ekliyor: "Gelecek kış güney yarımküre için yeryüzüne çıkmaya izin verilecek. Orada kış gelene kadar Doğu Yakası'na dönmeye izin yok."

Jolie'yi tekrar görebilmem için altı ay daha var. İyi tarafından bakarsak, bu daha fazla don işareti kazanmak için üç sezon daha beklemek zorunda kalmayacağım anlamına geliyor. Yine de acıtıyor.

"Eminim bu senin için inanılmaz derecede zordur." Babam bir kolunu bana doluyor, gözleri arkadaşına kayıyor. "Ama biz yardım etmek istiyoruz."

"O zaman bu işi onunla yürütmenin bir yolunu bulmama yardım et. Bir şeyler olmalı. Bir tür boşluk."

Fate, her bir tırnağı farklı bir renk tonuna boyanmış, mor ve yeşil çizgili ellerini sıkıyor. "Ölümlülere müdahale etmekle ilgili kurallarımızın bir nedeni var. Zararsız bir şey bile dalgalanmalar yaratabilir, sadece onların kaderini değil başkalarının kaderini de etkileyebilir. Jolie'nin hayatını kurtardığımda, bunun dalgalanmaları çok büyük oldu. Hayal edebileceğinizden çok daha uzağa ulaştı. Hâlâ dengede yarattığı yarığı onarmaya çalışıyorum." Adımlarını yaklaştırıyor, elbisesinin içinde garip bir tıkırtı duyuluyor. Gözlerim kalçasına kaydı. Meraklı bakışlarımı görmezden gelerek olduğu yerde durdu. "Bloom'lar kış uykunuzun tekrar zorla uzatılmasını istediler. Briar'a yaptığın numaradan hiç hoşlanmadılar."

"Başı belaya girdi mi?" Boğazım kurudu. Briar'ın on sezon önceki bir aksilikten dolayı bana bir iyilik borcu vardı. Bunu kendi ağzından asla kabul etmese de

Görünüşte sert bir dış görünüşe sahip olan Bloomlar romantik bir gruptur. Ona eşimden bahsettiğimde, Jolie'ye koşabileceğim kadar yakına ısınmam için haberci büyüsünü kullanmama izin vermişti. Kurdum DC'nin karanlık sokaklarında ona doğru koşarken ciğerlerimden çıkan her nefesle onun yaklaşan gündönümünün kokusunu almıştım.

Kimsenin fark etmediğini söyleyemem ama ben pek dikkat etmiyordum. Sadece tek bir şeye odaklanmıştı: Jolie'yi bulmak ve gündönümünde onunla birlikte olmak. "Elbette Briar disipline verildi. Bu tür şeyler Sonuç." Mide bulantısı içimde çalkalanıyor. "Ancak, durumu açıkladık ve bu baharı bitirmesine izin vermeye karar verdiler, ancak gelişme notlarını kazanmak için çifte görev yapacak."

"Özür dilerim."

"Sana göz kulak olmamız gerekecek, değil mi?" Babam kaşlarını kaldırarak soruyor ve sonra bakışlarını bana çeviriyor.

İkisinin de üzerinize gelip tüm dikkatlerini size vermelerinde bir şey var. On kat daha korkutucu. Her ne kadar büyümüş olsam da -ölümsüz olsam da, Tanrı aşkına- hala bunun getirdiği utanç duygusuna karşı bağışıklığım yok.

Ama günün sonunda yine olsa yine aynı kararı verirdim. Pişmanlık yok. Kendimi Jolie'nin gözlerinden gördüğüm o anlar, onu coşkunun eşiğine getirdiğimi izlemesi, kendimi Frost olduğumdan beri hiç olmadığım kadar canlı hissetmemi sağladı.

Dudağımın kenarını gevşetip orantısız bir sırıtışa dönüştürüyorum. "Burada işlerin biraz kızışması gerekiyordu, sence de öyle değil mi?"

Başlarını sallayarak inliyorlar.

Jolie'nin nabızı göğsümde atıyor, perdeyle ayrılmış olsak bile yanımda olduğunu sürekli hatırlatıyor. Haberci büyüm olmadan, onun yakınında bir görev olmadan, ona ulaşmanın hiçbir yolu yok.

En azından henüz değil.

JOLIE

Provalarda olmadığım zamanlarda, elimi bacaklarımın arasına koyarak ya da soğuk bir duşun altına girerek evde saklandım, ancak bu da gündönümünün etkilerine pek yardımcı olmadı.

Yaklaşık iki gün sonra neredeyse normale dönmüştüm. Yine de Jax'in tenimdeki serin nefesini, kalçalarımın ucunda gezinen parmaklarını ve o çok sert, çok özel kısmını unutamıyordum. Her anını izlemişti. Benim de izlememi istedi. Şimdi buzlu aynanın içinde çerçevelenmiş bedenlerimizin görüntüsü hafızama kazınmış durumda.

Neyse ki *Giselle*'in açılış haftası nihayet geldi. Provaların artması rutinime hoş bir katkı oldu. İlk başlarda Jax'in dikkatimi baleden uzaklaştıracağından endişeleniyordum, şimdi ise bale onun için çok ihtiyaç duyduğum bir dikkat dağıtıcı. Stüdyodaki o geceden bu yana iki hafta geçti ve Jax'i ve nasıl arkadaş olduğumuzu düşünmeden .

Dostlar.

Hâlâ kafamı çalışıyorum. Bana söylediğine göre, hayatımdan neredeyse kaybolmuş olsa bile beni hala hissediyor.

Ama senin kalbini, o güzel kalbini her yerden hissedebiliyorum.

Nabzımın hızlandığını duyuyor mu? Karnımda canlanan sinirleri hissediyor mu?

Elimi kalbimin üzerine bastırıyorum.

Güm güm. Güm güm.

Jax söz konusu olduğunda, inanmayacağım pek bir şey yok.

Diğer koro üyeleri ve ben perde boyunca sıralanıyoruz. İleri geri zıplayarak, pointe ayakkabılarımın kutusunun içinde yuvarlanıyorum, ayaklarımı ısıtmak için parmak uçlarıma basıyorum. Bunu kaç kez yapmış olursam olayım, ben kuliste beklerken sinirlerim hep geriliyor. Spot ışıklarının mavileri ve beyazları sahneyi ürkütücü bir ambiyansla çerçeveleyiyor ve kalın kırmızı perde seyirciyle aramızda duran tek şey. Onların mırıltıları perdenin üstünden süzülüyor, arka plandaki uğultu endişemi artırıyor.

Kendime bu hissin normal olduğunu ve sahnenin davetkâr aydınlatması altında ortaya çıktığım anda bu hissin kaybolacağını hatırlatıyorum.

Sahne arkasındaki bara doğru ilerlerken, sakatlığımın daha da kötüleşmesini önlemek için bacağımı en üst basamağın üzerine çıkarıyor ve diz arkası kırışımı son bir kez esnetiyorum. Her ne kadar fizyoterapistler hazırda bekleseler de, benim için yapabilecekleri pek bir şey yok. Sahneye çıktığımda elimden gelenin en iyisini yapacağım.

-Telafi etmek yok. Acıyı bastıracağım ve ara sırasında onları kontrol edeceğim. Yine de en yoğun çalışma daha sonra, Beyaz Perde'de, balenin ikinci yarısında, wililer sahnedeyken olacak. Dinlendirici anlarda bile, sahnenin ortasında yer alan parçaları çerçeveleyerek zarafetin resmini yansıtan pozlarımızı korumalıyız.

Kolorduda, yapmak isteyeceğiniz son şey göze çarpmaktır.

Orada bizden otuz kişi var. Eğer her bir balerin eseri tek tek icra etseydi, Evelyn'in kavislerinin çizgilerini sitemin ötesinde nasıl genişlettiğini, Veronique'in pistte hızla dönerken parmaklarının nasıl gerildiğini, Sara'nın her adımda çenesini nasıl mükemmel bir şekilde eğdiğini fark ederdiniz.

Hiçbir kar tanesinin birbirine benzemediğini iddia ediyorlar. Her birinin kendine özgü bir varlığı vardır. Bu çok güzel bir düşünce, ancak bu incelikleri ne sıklıkla gerçekten takdir ediyoruz? Kar yağdığında tek gördüğümüz etrafımızdaki kış karışımıdır. Bütünü. Onu oluşturan her bir parçayı değil. Eğitimciler, seyirciler, birlikten *bunu* istiyorlar. Bütünlük serabı. Bizler yıllarca ter dökmüş ve acı çekmiş bireyler değiliz. Biz bir hareket fırtınasıyız. Birlikte hareket eden ve nefes alan bir denge fırtınası.

Evelyn bana bilmiş bir gülümseme atıyor ve ağırlığını ayakları üzerinde ileri geri hareket ettiriyor. Bacağımı aşağı indiriyorum, kanatlarda onun arkasında sıralanmadan önce esneme hareketlerimi tamamlıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor, ses tonunda hafif bir ürperti var.

"Evet." Yarı yarıya doğru. Her zaman performans sergilemeye hazırım. Bir seyircinin önünde sahneye çıkmaya, çok çalıştığım yeteneğimi sergilemeye. Ama açılış gecesinin getirdiği ekstra gerginlikler var. Bir şey

Beklenmedik şeylerin olması kaçınılmaz... Ve ilk kez, her zaman güvendiğim tek teselli burada değil.

Annem.

Perdeler kapandığında, onu bana gülümserken, gözlerinde gurur parıldarken bulmayacağım. Gördüğüm tek kişinin o olduğu, seyircilerin geri kalanının sadece onun ışıltısını çevreleyen karanlık bir bulanıklık olduğu bir an olmayacak.

Ancak, Lark ve Delilah burada *olacak*. Onları aramak için birkaç kez kendime koçluk yapıyorum. Ama kırmızı kadife yükseldiğinde, annem orada olmadığına içime dolan hayal kırıklığı acısını durduramıyorum. Mantıken, hiçbir zaman olmayacak ama hiçbir sebep beni onu kaybetmenin getirdiği gerçeklere hazırlayamaz.

Dizlerimi sıkıyor, ulaşamayacağım kadar uzakta olan havayı soluyorum. Tekrar boğuluyorum, ciğerlerimdeki hava parçalanıyor. Çaresizim. O arabada sıkışıp kaldım. Ama bu sefer, delici bakışlar yok. Beni kurtaracak bir eş yok.

Annem gitti.

Jax gitti.

Evelyn diz çöküyor, eli omurgamda nazikçe aşağı yukarı geziniyor. "İyi misin?"

Bu beni yere indirmeye ve tiyatronun dönmesini engellemeye yetiyor. Bakışlarım sonunda ön sıradaki Lark ve Delilah'ya takılıyor. O koltuklar için bir servet ödemiş olmalılar. Bunu umursadıklarından değil. Sahne makyajımı bozmadan önce gözyaşlarımı hızlıca koklayarak uzaklaştırıyorum.

Yalnız değilim.

"Evet," diye mırıldanıyorum, nefesimi tutuyor ve son sinirlerimi de silkeliyorum.

Orkestra giriş bölümüne geçiyor. Wren'in ayakkabıları, Giselle olarak ilk varyasyonuna girerken yere hafifçe vuruyor. Ayaklarının üzerinde hafif ve muhteşem bir şekilde duruyor, Dük'ün onu pistte zarifçe hareket ederken izlediğinden habersiz, çarpıcı bir arabeske doğru uzanıyor. Onun çalışması arzulanan bir şey. Rudolph onu kollarına aldığı anda yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. Bedenleri, tıpkı sahnenin dibindeki çukurdan yankılanan pirinç ve yaylılardan yapılmış olanlar kadar hikaye anlatımının enstrümanları. Birlikte ne kadar güzel hareket ediyorlar. Rudolph ona öyle bir eşzamanlılıkla eşlik ediyor ki, bu ancak saatlerce süren özel bir pratik ve güven temelinden gelen bir destek seviyesi.

Bir an kendimi kaptırıyorum ve orada dans ettiğimi hayal ediyorum. çiçek toplarken yanında partnerim . komuta ederken seyircinin

Dikkat.

Zaman akıp gidiyor ve bir de bakıyorum ki derin bir nefes almışım ve ilk perdenin son bölümünü tamamlamak üzere diğer koro üyeleriyle birlikte sahneye çıkıyorum. Topluluk için bu, anlatılan hikâyeyi güçlendirmek için yapılan bir oyunculuk. Asıl iş ikinci perdede geliyor.

Uzun tütülü beyaz mayolardan oluşan wilis kostümlerimizi giymek için aceleyle soyunma odalarımıza doğru süzülüyoruz. Hızla birbirimizin makyajına eklemeler yaparak, gözlerimizin etrafındaki koyu halkalarla kostümlerimizi tamamlıyoruz. Sonra şifon peçeleri dağıtıyor, üzerimize örtüyor ve ormanın hayalet görüntülerine dönüşüyoruz. Gerçek bir nefes alamadan, bir kez perdenin arkasındayız, gitmeye hazırız. Kalçam tutuldu, bu yüzden *Giselle*'in ikinci perdesinde perde bir kez daha yükselmeden önce benimle birlikte bazı dinamik esneme hareketleri yapan Heather'a el sallıyorum.

Işıklar daha koyu maviye dönüyor. Kanatlardan süzülürken sis de bizimle birlikte süzülüyor. Girişimiz yavaş, bir dizi ruhani zarif çizgiden oluşuyor. Arada bir sahnede benimle birlikte olan arkadaşlarımla ve seyircilerle göz göze geliyorum. Yalnızlığın hayaleti hâlâ sürdürüyor ama gözlerim onlardan biriyle her buluştuğunda rahatlıyorum.

Kollarım ve ayak parmaklarım uyuşacak kadar ağrıyana kadar dans ediyoruz. bitene ve kalın, kadife perde bizi seyircilerden kıpkırmızı bir dalgalanmayla örtene kadar.

Potomac Balesi'nin direktörü tarafından çağrılmadan önce nefes almak için bir anımız var. "Aferin!" diyor ellerini çırparak. "İlk gösteride her zaman aksaklıklar olur ama daha iyi bir açılış isteyemezdik."

Midemin kasılmaları çözülüyor. Derin nefes alıyorum, artık nabzım sabit olduğu için ciğerlerime havanın tadını çıkarıyorum. Beklediğim türden bir geri bildirim değildi - Enstitü'deki ilk performansımız hakkında hiç bu kadar olumlu bir eleştiri duymamıştık. Aslında, sonuncusunda bile, bu toplantılar endişeyle beklediğim bir şeydi.

Potomac Balesi'nde geçirdiğim zaman arttıkça, pozisyonumu kaybetmemin bir lütuf olup olmadığını daha çok merak ediyorum.

Yönetmen işleri Maral Hanım ve koreografımıza devrediyor ve onlar da odaklanmamızı istedikleri birkaç noktadan bahsediyorlar

Yarınki matine gösterisinden önce. Sonra soyunma odalarımıza dağılacğız.

Üzerimi değıştirdikten sonra Lark ve Delilah ile buluşmak için aceleyle lobiye çıkıyorum. İkisi de beni kucaklamak için yanlarına çekiyor ve bana yemyeşil bir buket kış gülü uzatıyorlar.

"Harikaydın," diye övgüler yağıdırıyor Lark. Kolunu benimkine doluyor ve performansın detaylarından bahsediyor. Sevdığı şeyleri. Öne çıktığım anları. Bunu beni yatıştırmak için yaptığını biliyorum ama yine de sözlerinin tadını çıkarıyorum. Potomac Balesi'ndeki ilk açılış gecemin heyecanıyla dolup taşmak ve bunu Lark'la paylaşmak annemin yokluğunun bıraktığı boşluğu doldurmaya yardımcı oluyor. Onu çok özliyorum. Bu geceki dansım onu çok heyecanlandırırđı.

Lark ve Delilah Uber'le eve dönerken yarınki planları hakkında konuşurken, annemin mesajını tekrar dinliyorum ve onun sesiyle rahatlıyorum.

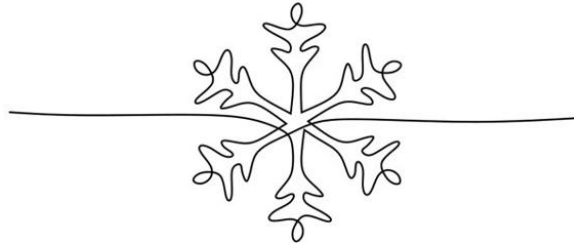
Eve vardığımızda hızlıca duş alıyorum ve aynada hiçbir mesaj olmadığında hayal kırıklığına uğruyorum. Nefes aldığımda buğı yok. Beni bekleyen beyaz bir kurt ya da yakışıklı bir haberci yok. Bu gece boşluk bırakan sadece annemin yokluğu değıl.

Avucumu göğüs kafesimdeki gümüşi işaretin üzerine bastırarak uykuya dalıyorum ve Jax'i hayal ediyorum.

Sözleri zihnimde rahatlatıcı bir dua gibi tekrarlanıyor:

Her mevsimde sana ulaşmanın bir yolunu bulacağım, Tempest.

NĪSAN

Lark kapımdan içeri daldı. "Ne oldu?" Bir pointe ayakkabısını başının üzerinde tutuyor, gözleri bana gelene kadar odanın içinde geziniyor. "İyi misin?"

Oops.

Onunla yüzleşmek için sandalyemi sonuna kadar çeviriyorum. "Özür dilerim, sadece heyecanlandım."

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor, çok fazla köpüklü su içmişim gibi karnımdan neşe fişkırıyor.

Bu haber şu anda ihtiyacım olan her şey. *Giselle* mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı ama şimdi provalar azalıyor, sürekli hareket eksikliği Jax'i özlemenin hassas acısını daha çığ hale getiriyor. Kısmen iyileşmiş bir yara kaldırıma sürtünüyor.

"Heyecanlı olmak iyidir. Ben ." Lark zıplayarak odaya girer. Kolu yanına düşer ama ayakkabıyı tutmaya devam eder. "Cinayet gibi bir şey oluyor sandım."

"Hayır. Öldürücü bir şey yok." Gülüyorum, başımla elini işaret ediyorum. "Yine de çok tehlikeli ayakkabınla savaşmaya hazır olmana sevindim."

Bakışları benimkine

odaklanıyor. "Her zaman."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Ne planlıyordun?"

"İkimiz de bu bebeklerin bloklarının can biliyoruz. Onları biraz sallayabilirim, belki bir kurdeleyle boğabilirim diye düşündüm."

"Bu konuyu çok detaylı düşünmüşsünüz."

Sadece omuz silkiyor, sonra ayakkabıyı yere atıyor ve yaklaşıyor. "Peki seni heyecanlandıran ne?"

"*Bak.*" Dizüstü bilgisayarımın ekranında parlayan e-postayı görebildiğinden emin olmak için sandalyemi yana doğru çeviriyorum.

"Lanet olsun, Jolie!" Lark eğilmiş, ellerini masanın üzerine koymuş, alt yarısı bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Vücudu içimdeki heyecanla titriyor ve bu yüzden onu seviyorum. "Vay anasını. Bu çok büyük bir şey! Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkürler!" Yanaklarım kızardı. "Gerçekten de Dünya Bale Zirvesi'ne *katılacağım*. Buna inanamıyorum." İç çekiyorum, bu anın gerçekliğini dondurmaya çalışıyorum. Annem ve ben her zaman zirveye katılmayı ve sonunda müdür olduğumda bunu kutlamayı planlamıştık. Belki bu hayal gerçekleşmemişti, en azından henüz gerçekleşmemişti ama bu bir bakıma ondan bir işaret gibi geliyor. Sadece orada değil, *sahne*de de olacağım. "Enstitü için listeyi gönderdiler mi?"

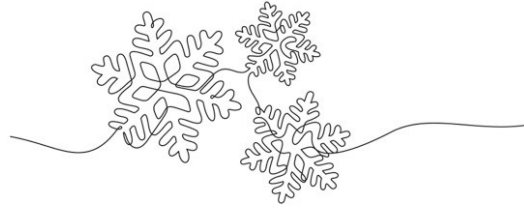
"Hayır. Belki hafta sonundan önce yaparlar? İkimiz de kimin olacağını biliyoruz." Gözlerini deviriyor. "Gösteriden sonra onun mesajlarına hiç cevap verdin mi?"

"Hayır. Numarasını engelledim. Ve dürüst olmak gerekirse, söyleyecek başka bir şey yok." E-postaya bir kez daha bakıyorum, getirdiği serotonin artışının tadını çıkarıyorum, sonra bir iç çekiyorum. "Onun hakkında haklıydın."

"Belki , ama mutlu olduğum anlamına gelmez... Üzgünüm." "Üzülecek şey yok. Bazı şeylere karşı kör olmak kolaydır. Gözümüzün önünde olsalar bile görmek ."

Lark haklı olmaya çalışmıyordu. Benim için doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Ne yazık ki bir lokma sevgiye o kadar açtım ki, bariz işaretleri görmezden geldim. *İlişkimize* dönüp baktıkça, hatıralarımdaki kusurlu örüntüler daha da artıyor. Sahip olduğumuz şey dayanıksızdı ve sonunda çözülmek için son ipliği bekliyordu.

Ve çok çabuk çözüldü.

"TEBRIKLER, MS. WILDER." diyor Bayan Maral ertesi gün, sınıfın geri kalanı çıkarken beni tutmak için dirseğıme nazik bir el koyarak. Evelyn kapıdan en son çıkan kişi. Bana meraklı bir bakış fırlatıyor ama ben ona el sallayarak onunla ve diğerleriyle buluşacağım nekahet odasını işaret ediyorum. "Umarım bu fırsat için heyecanlısındır."

"Öyleyim. Beni tavsiye ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

"Hmm." Benimle aynı fikirde mi yoksa beni değerlendiriyor mu anlayamıyorum. Onu tanıyorum, muhtemelen ikisi de.

"İtiraf etmeliyim ki biraz şaşırdım. Neden ben?" Sesim, dersin sonunda soluk soluğa kalmam ve hemen bir sonuca varmak istemememe rağmen onun ne demek istediğine dair güvensizliğim arasında boğuk çıkıyor.

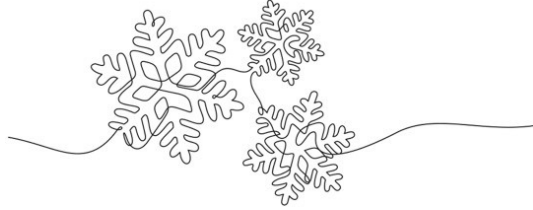
"Şüphelerim vardı," diye kabul ediyor. Midem bulanıyor, sinirlerim profesyonellik adına özenle hazırlanmış soğukkanlılığımı sarsmaya hazır. "Ama Potomac Balesi'ne geldiğinden beri cesaretini fazlasıyla kanıtladın. İyi çalışmaya devam edersen -ve fizik tedavi randevularına gitmeye devam edersen- terfi için güçlü bir aday olacağına inancım tam."

"Gerçekten mi?" Kelimeyi zar zor söyleyebildim.

"Yapabileceğine inanmasaydım öneriyi yapmazdım." Dudakları ince bir çizgi halinde düzeliyor. "Şimdi bana bir iyilik yapman gerekecek."

"Elbette. Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Haklı olduğumu kanıtla."

Soyunma odasına gidip haftalardır çantamda sakladığım mayomu giyiyorum. Eğer Potomac Balesi sonunda beni kucaklıyorsa, benim de onları kucaklamamın zamanı geldi. Şirkette yeni bir sezon, yeni bir başlangıç. Dolaplardan kapıya doğru yürürken Mistress Maral'ın bana olan ince güveni ihtiyacım olan desteği sağlıyor. İçime çekiyorum

birkaç kez yavaşça, pansuman ve dinlenme odaları arasındaki cam bölmeden baktı.

Bunu yapabilirsin, Jolie.

Kapıyı itip açıyorum ve Evelyn, Sara ve Veronique'e gülümsüyorum. Veronique bir havluyla kurulanırken ilk ikisi hâlâ buz dolu büyük küvetlerdeydi. Kaşlarını çatarak bana bakıyor, haklı olarak kafası karışmış. "Düşündüğüm şeyi mi yapmak üzeresin?"

"Sanırım öyle." Bacaklarım biraz titriyor. Sinirlerimden mi yoksa bugün provalarda çok çalıştığımından mı emin değilim.

"Ahh! İçeri gir kızım," diye sesleniyor Evelyn, bir kolunu uzatıp yanındaki leğene vuruyor. "Yaklaşık yedi dakikam daha var. Gel de onlardan alabildiğin kadarını al."

Nefesimi bırakıyorum ve havluyu omuzlarımdan silkeleyerek lacivert tek parça askılı mayomu gösteriyorum. Soluk pembe çiçek yaprakları yakamdan inerek gövdemden aşağıya doğru dağılıyor. Leğenin Evelyn ve Sara'nın arasında kalan tarafına geçip havluyu askıya asıyorum. Suyun kenarına bu kadar yakın olduğum için bile sıcaklığın değiştiğini hissedebiliyorum.

Ellerimi hızlıca birbirine sürttüm. "Tamam."

"İçeri girmek için yardım ister misin?" Veronique elini uzatarak teklif ediyor.

Neredeyse ona kendi başıma halledebileceğimi söyleyeceğim ama onun yerine avucunu kavriyorum. Kendimi buzun acısına ve onunla birlikte su yüzüne çıkan anılara hazırlıyorum. Bu havzalara ne zaman baksam, kazanın anısı peşimi bırakmıyor.

Bedenim buz gibi suya battı. Annemin boş bakışları.

Kime ait olduklarını tam olarak anlayana kadar beni rahatsız eden gözler için.

Ayak parmağımın ucu suya girdiğinde dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor.

ama geri çekilmiyorum. Bunun yerine, ayağımı dibe değene kadar küvetin derinliklerine batırıyorum ve ayağımı düzleştiriyorum. Veronique beni sabitliyor ve ben de diğer bacağımı sallıyorum. *Bir yara bandını söküyorum*, diye kendime hatırlatıyorum, oturup küvetin kenarına doğru kayıyorum. Leğenin kenarını tuttuğumda parmak eklemlerim bembeyaz oluyor ve suya batmayan her yerimi minik şişlikler kaplıyor.

Midem bulanıyor, nabzım hızla atıyor ve hayaller zihnimi dolduruyor. Her biri ne kadar hareketsiz da beni suyun altında daha da sürüklüyor.

soğuk havza.

Bu berbat bir fikirdi.

Neden hazır olduğumu düşündüm ki?

Vücudum titriyor.

"Soğuk, değil mi?" Evelyn omuzlarını suyun üzerinde sallayarak soruyor.

Başımı sallıyorum ama sözleri bana soğğun artık düşmanım olmadığını hatırlatıyor. Aylardır öyle değildi. Bir zamanlar beni uzaktan ürküten gümüş-beyaz kurt gibi, artık ondan korkmuyorum. Acısını kucaklıyorum ve getirdiği uyuşukluğa gömülüyorum. Soğuk o. Ve Jax'i düşündüğümde, kendimi güvende ve sevilmiş hissediyorum.

Home.

"Bunu daha önce hiç yapmadığına emin misin?" Veronique dudaklarını büzerek soruyor. "İlk kez yarısına kadar girdiğimde resmen çığlık attım." Kıkırdıyor ve diğer kızlar da ona katılıyor. "İnanılmaz yapıyorsun. Birkaç dakikaya kadar çalışmam tam bir haftamı aldı."

"Ve bir sarsıntı ya da titreme bile yok." Sara ellerini küvetinin üzerine kaldırıyor ve birkaç kez alkışlıyor. Odanın etrafında gerinen diğer dansçılardan bazıları bize bakıyor ve yanaklarım ısınıyor. Evelyn başını dramatik bir şekilde bana doğru eğiyor. "Hayranlık içindeyim."

"Birileri soğukkanlı olmalı," diye takılıyor Veronique.

Dudağımı ısırıp omuz silkiyorum, içime dolan sorulara rağmen sözlerini geçiştiriyorum. "Öyle olmalı."

Elim göğüs kafesime doğru uçuyor, yakayı yeterince hareket ettiriyor, böylece parmaklarımı oradaki yara izinin üzerinde gezdirebiliyorum. Titriyor, içime doğru yayılıyor. Büyüsünün her yankısında nabzım yavaşlıyor, buzlu suyun tehdidi eriyip gidene kadar sükûnet uzuvlarıma yayılıyor. *Onu* düşündükçe anılar zihnimden dökülüyor, bilincimin ön saflarından süzülüyor.

Bir dakika sonra tutuşumu bırakıyorum. Ellerim suyun içine düşüyor ve dalgalanan yüzeyinin üzerindeki tek şey omuzlarım oluyor. Her nefes alıp verişte bedenim önce rahatsızlığa, sonra yakıcı bir uyuşukluğa ve en sonunda da sıcak bir kucaklamaya alışıyor. Suyun her kucağı, buzun her sıyrığı, zihnimin keskin ve hassas kenarlarını aşındırıyor.

Parmaklarım yumuşak, gümüşü tutamların arasından geçiyor.

Jax'in kurdunun rahatlatıcı ağırlığı gecenin içinde ayak parmaklarımı sıcak tutuyor. Yansımada ürpertici bakışları üzerimde geziniyor.

İçinde biriken sıcaklığa karşı koyacak kadar soğuk su yok.

Ben.

Yutkunuyorum, sonunda nefesimi tutuyorum.

Sara küvetten çıkar ve dakikalar sonra Evelyn'in zamanlayıcısı .
çıkardıktan sonra, ayağa kalkmama yardım etmek için yanıma geldiler.

"Vay canına," diyorum, ılık hava tenime çarptıkça vücudum sızlıyor. Evelyn ve Veronique birer el tutarak ben dışarı çıkarken bana destek oluyorlar. Ayaklarım yere değdiğinde bacaklarım titriyor ve tutuşları sıkılaşıyor. Yeni doğmuş bir zürafa gibiyim, onların yardımıyla birkaç adım tökezliyorum.

Sara duvara doğru yürüyüp havlumu alıyor ve kurulanmam için bana . Üçü sessiz bakışlar atıyor. Bakışlarımı indiriyorum, görebildiğim her santimetrekaremi tarıyorum, hatta üçüne bakmadan önce boynumu büküp sırtıma bakmaya çalışıyorum. "Ne?"

Evelyn'in gözleri benimle telefon ekranı arasında gidip geliyor. "Az önce ne kadar süre içeri girdiğini biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Ne kadar sürdü?" "Neredeyse 15 dakika."

"Vay be." Daha önce hiç buz banyosu yapmadıysanız genellikle beş dakikaya kadar çalışmanız önerilir. On dakika imkansız değildir. Duyulmamış bir şey değil ama kesinlikle norm değil.

Sakinim. Yenilenmiş. Ve bu işte bir sihir olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Jax hâlâ kış uykusunda, muhtemelen birlikte geçirdiğimiz son zaman için cezalandırıldıktan sonra. Bu bilgiyle bile kalbim hızla çarpıyor ve yanıldığımı umarak gözlerim odanın içinde geziniyor. Buralarda bir yerde olduğunu.

Herkes kendi arasında konuşuyor. Sıcak tutacak giysiler giymek için kızları soyunma odasına kadar takip ediyorum ama omzumun üzerinden umut dolu son bir bakış atmaktan kendimi alamıyorum.

Kurt yok. Buzlu pencere yok. Rahatlatıcı bir bariton yok
Kulak.

Bulabildiğim tek şey, beni yaran boşluğun beni delip geçtiği.
Jax'i özlüyorum. Uzakta olsa da, korkularımla yüzleşmek için ihtiyaç duyduğum güçle beni desteklemeyi başarıyor ve o boşluğu gururla dolduruyor.

JOLIE

Dans çantamın askısını omzumda sallayarak kendime bir muz alıyorum, sonra diğerini Lark'a atıyorum, o da bir eliyle yukarıdan yakalıyor. Ben kendiminkini soyup büyük bir ısırik alırken, o dönerek muzı sırt çantasına sokuyor.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor, kapı koluna uzanarak. Ağzım püre haline getirilmiş muzla dolu, sadece başımı sallayarak cevap verebiliyorum.

Kapıdan çıkarken onu takip ediyorum ama o kadar ani duruyor ki sırt çantasına çarpıyorum ve neredeyse üzerine muz tükürecektim.

"Ne oluyor lan?"

Kafamı arkasından uzatıyorum ve gözlerim açılıyor. Karşılama paspasımızın üzerine tünemiş, bal rengi kürklü ve büyük, beyaz uçlu kulakları olan bir tavşan var. Lark'a bakıyor, görünüşe göre ürkmüş.

"Hey, tatlı şey!" diye cıvıldıyor.

Yaratık beni arkasında fark edince yana doğru sıçırıyor ve fildişi şakayıklardan oluşan bir spreyci ortaya çıkıyor. Çok güzeller, güneş ışığının ulaştığı yerlerde narin bir şekilde soluk mavi parlıyorlar. Bana Jax'i hatırlatıyorlar.

Bana bir Bloom'un için buraya dönmesine yardım ettiğini söylemişti. Bunun bir haberci olması mümkün olabilir mi? Aynısı? Tabii ki tavşana soramam. Bu delilik olur, çünkü Lark tam burada duruyor.

Son birkaç ayda neyin *normal* olduğuna dair eşik nasıl da değişti.

Lark'ın kaşları çatıldı. Çiçekleri toplamak için eğiliyor ve bakışlarını tavşandan ayırmadan bana uzatıyor.

"Teşekkürler," diyor ve yaratığın merdivenlere doğru koşuşturmasını izliyoruz. "Bak bir kız sana ne getirmiş."

Ses tonu alaycı ve kelime oyununa kıkırdamaktan kendimi alamıyorum ama bir tedirginlik yerleşiyor. Lark'ın bir hayvanla konuşması beni hiç şaşırtmadı. Yemin ederim, başka bir hayatta kuşlarla konuşan ve farelere elbiseler diktiren bir peri masalı prensesi olabilirdi. Ama ona hâlâ Jax'ten bahsetmedim. En iyi arkadaşım. Eski bir ruh çağırma tahtasına sahip olan, küçük yaratıklarla konuşan ve en karanlık günlerimde beni gören kişi, ona gerçeği söylersem beni en çok yargılayacağından korktuğum kişi. Parmaklarımın arasındaki şakayıklara bakarken bile inanmakta güçlük çektiğim bir gerçek.

"Görünüşe göre bir de not var," diyor Lark, bir kez daha eğilip bana kalın bir kağıt parçası uzatarak.

"Şunları içeri koyayım," diyorum, mutfığa koşup ince bir vazoya su dolduruyorum. Şakayıkları içine bırakıyorum, sonra üzerinde parlak mavi bir *J* harfi olan notu ters çeviriyorum. Jax'in sözleri, gümüş metalik mürekkeple parıldayan parşömene küçük harflerle karalanmış.

"Gitsen iyi olur Jojo," diye hatırlatıyor Lark.

Karalamalarını çözmeden notu hızla dans çantama tıktırıyorum ve kapıya yöneliyorum. Ne yazdığını görmek için içimde bir heyecan var ama şimdi okursam Lark zaten olduğundan daha meraklı olacak ve ben Jax ve onunla birlikte gelen her şeyi anlatmaya hazır olup olmadığımdan emin değilim.

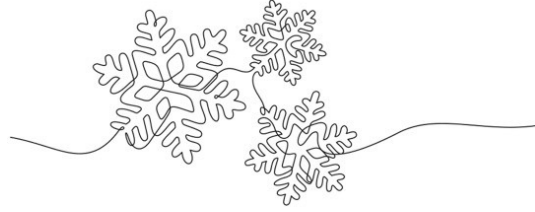
Beni dışarı çıkardı ve kapıyı arkamdan kilitleti. Garip davranmamasına mı yoksa az önce haberci postasıyla bir teslimat almış olmama mı daha çok şaşırmalıyım?

Merdivenlerden inmeyi bitirip metro merkezine doğru aceleyle ilerliyoruz. Şimdiden aşırı terlemeye başladım. Elimi alnıma götürüp birkaç damla teri siliyorum. Güneş bu saatte neredeyse kör ediyor. Daha bir ay önce dışarısı hâlâ zifiri karanlık olurdu, sokaklar bu yürüyüşte sadece lamba ışığıyla aydınlanırdı.

"Şunu bir saniye tutar mısın?" Lark'a çantamı uzatıyorum ve eşofmanımı çıkarıp belime bağlıyorum. Omzuma geri dolamama yardım ediyor. Arabalar ince bir sarı polen tabakasıyla kaplanmış ve hâlâ sessiz olan sokakları çevreleyen ağaçlardan minik beyaz tomurcuklar görünüyor. Sabah etrafımızda çiçek açıyor, attığımız her adımda güneş yükseliyor.

Kademeli bir değişim olsa da, baharın şehirde resmen hak iddia ettiğini bugüne kadar etmemiştim. Kış sona erdi.

Kesinliği kaburgalarımın arasına sıkışıyor ama dans çantamda sakladığım not bana Jax'in hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu ve beni düşündüğünü hatırlatıyor, bizim için umudumu biraz daha artırıyor.

Ne olduğunu anlamadan Dr. Tanner'la başka bir randevuya gidiyorum. Ziyaretlerimi azaltmaya başladım ve hatta son randevumda ona Jax'ten bahsettim. Hayatımın o kadar büyük bir parçası haline geldi ki, onun varlığını sürekli geçiştirmek çok zor. Ona tüm gerçeği anlattığımdan değil. Bu muhtemelen onun gözünde ilerlemeyi engelleyici bir ifşaat olurdu.

Hâlâ notunu okuyabilmek için geri sayıyorum. Teknik olarak daha önce de yapabilirdim ama karalanmış her kelimenin tadını çıkarmak istiyorum. Gittiğinden beri ondan ilk kez haber alıyorum ve içimden bir ses, mevsimlerin çoğunlukla ayrı kaldığı ve kış uykusuna yatacağı düşünöldüğünde, haberci tavşanın sık kullanabileceği bir şey olmadığını söylüyor.

"Son görüşmemizden bu yana her şey nasıl gidiyor?" Dr. Tanner mor kalemini tıklayıp tekrar tıklayarak soruyor. "Randevular arasındaki fazladan bir hafta iyi bir süre mi yoksa çok mu fazla geldi? Eğer rahat hissetmiyorsanız henüz azaltmamıza gerek yok."

"Ekstra hafta harikaydı. Daha önce gelmek için can atmıyordum ama seansımızı dört gözle bekliyordum." Topuklarım halının üzerinde zıplıyor. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Dans çantama uzanıyorum, aradığım şeyi bulana kadar ayakkabılarımı ve bu sabahki şirket dersinden kalma terli kıyafetlerimi bir kenara itiyorum. Beyaz-siyah ebrulu defteri Dr. Turner'a uzatıyorum, sonra da başımla onu selamlıyorum. "Aç bakalım."

Öyle.

Gönlüğün onun değerlendirmesi için değil, kendi zihnimin işleme ve yükünü hafifletmesi için olduğunu açıkça belirtmişti, ancak bunu paylaşmak istedim

O an. Sayfaları birkaç akıcı hareketle çevirirken bakışlarını takip ediyorum. Şaşırmış gibi gözlüklerinin arkasından kaşlarını kaldırıyor.

", " diyor, bana geri verirken ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Birkaç kez yelpazeliyorum. Bu kadar ağırlık taşıyan bir şeyin bu kadar hafif olması komik. Aylarca süren keder, belirsizlik ve iyileşme tek bir noktada. Tuhaf bir onur nişanı ama son yarısı Jax'le tanıştığımndan beri hızla doldu.

"Bu galibiyetler giderek artıyor." Kalemimi kucağında dengede duran panoya yerleştiriyor, gözlerini bana diyor. "Sıkı çalışmanızın karşılığını aldığınıza dair bana bir örnek verebilir misiniz?"

"Şey, geçenlerde Dünya Bale Zirvesi'nde sahne almak için ismimin öğrendim." İçimden fişkıran baş döndürücü gülümsemeyi tutamıyorum. "Maral Hanım, çalışmaya devam eder ve topluluğu iyi temsil edersem yükselme şansım olduğunu düşünüyor. Solom için koreografi provalarına yeni başladım."

"Ne dansı yapıyorsun?"

"*Romeo ve Juliet'ten Juliet'in varyasyonu*. Romeo onu ilk gördüğünde baloda dans ettiği sahne."

"Bu harika, Jolie."

"Biliyorum. Buna inanamıyorum."

Bayan Maral, Juliet'in varyasyonunu bir seçenek olarak gündeme getirdiğinde, doğru olduğunu hissettim. Kontrolleri dışında gelişen ayırdığı aşıklar hakkında bir bale. Yaşamın ve ölümün ötesine geçen bir aşk. Sahneye koymam gereken eserin bu olduğunu hemen anladım.

"Tebrikler. Bu büyük bir başarı. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Gerçekten iyi." Topuklarım ve parmaklarım birbirine vuruyor, heyecanlı enerjimin akacak bir yere ihtiyacı var. "Sonunda işler yoluna girmeye başladı. Ve yeni şirketimden gerçekten hoşlanıyorum."

Ballet Potomac'ta ne kadar çok zaman geçirir, süreçlerini öğrenir ve dansçı arkadaşlarımı tanırsam, benim için o kadar iyi bir ortam olduğunu düşünüyorum. Artık Enstitü'de baş dansçı olma ve Blake ile sahnede ve sahne dışında partnerlik yapma hayalimi bir kenara bıraktığıma göre, gözlerim bulduğum yerde bir gelecek olasılığına daha açık. Evelyn, Veronique ve Sara'ya bayılıyorum. Sınıf ve prova yapısından keyif alıyorum. Ve şimdi, Sydney'e seyahat etme ve festivalde dans etme fırsatıyla, bu benim için orada da bir gelecek gördüklerinin işareti.

"Peki ya Jax? Son seansımızda ondan bahsettiğinden beri işler nasıl gidiyor?"

Ondan bahsedilince vücudum kıpırdamıyor ama Dr. Tanner'ın fark etmediğini umarak hemen silkiniyorum. Kâğıtla buluşan kalemi bana durumun böyle olmadığını söylüyor.

Saçmalık.

"İyi ama sessiz. İşi gereği uzun süre uzakta kalıyor." Stratejik olarak ne söyleyebileceğimi düşünmeye çalışarak dudağımı ısırıyorum. "Bu sabah ondan çiçeklerle birlikte bir not aldım." Şakayıkların Bloom haberci tavşanı aracılığıyla teslim edildiği kısmı atlıyorum.

Dr. Tanner kağıdına gülümseyerek bakıyor ve daha fazla not alıyor. "Bu size nasıl hissettirdi?"

"Değerli... Sevilen." Jax bu sözleri bana yüksek sesle söylememiş olsa da, daha az hissedilmediler.

"Ayrı olmanın zor olabileceğini ve bazen güvensizlik ya da kırgınlık duygularına yol açabileceğini biliyorum." Bana sempatik bir şekilde başını eğiyor ve bekliyor. Ben bir şey söylemeyince devam ediyor: "Ama kendini iyi hissediyorsun?"

"Yaşıyorum." Yine de itiraf etmeliyim ki, sürekli olarak var olmak ve ulaşamayacağım bir hayaletle dans etmek arasında gidip gelirken tam anlamıyla yaşadığımı hissetmek zor. Bu Jax'ın suçu değil ama bazen onun yokluğu inancımı sarsıyor. "Onu tekrar görebilmek için geri sayıyorum."

En azından söylediğim her şey doğru.

"Bu ne zaman olacak?"

Sırıtişım genişliyor. "Kış."

Dairenin kapısından içeri girer girmez Delilah çoktan "Son derse yetişmek için tam zamanında geldin!" diye bağırmaya başladı.

Beni oturma odasına götürüyor, çantamı alıp duvarın dibine bıraktıktan sonra kanepeye oturtuyor. Neredeyse tereddüt ediyorum, Jax'in mektubu hâlâ aklımda ama Delilah'nın coşkusu beni ona çekiyor. *Not bir yere gidecek gibi değil.* Aceleyle yanlarına gidip Twizzler patlamış mısır alıyorum ve ağzıma atıyorum. Neredeyse play-off'larda olduğumuzu unutuyordum.

Delilah takımı başardığından beri kendinden geçmiş durumda. "Redhots iki sayı önde. Maç bitmeden birkaç gol daha atmalarını umuyorum."

"Günün nasıl geçti?" Lark'a soruyorum, ikimiz de büyük bir kaşık patlamış mısır alırken elim onunkiyile kaseyin içinde mücadele ediyor.

"Harika!" Lark lokmalar arasında şöyle diyor. "Enstitü nihayet Zirve için listeyi gönderdi."

"Ve?"

"Görünüşe göre başka bir ülkede benden bıkmak için zamanın olacak!"

İkimiz de ciyaklıyoruz ve Delilah bizi görmezden geliyor, gözleri televizyona yapışmış, tüm vücudu gergin.

Bir kolumu Lark'ın omzuna doluyorum. "Bunu bizim için sev."

Onu tekrar dans ederken görmek ve kolordudan en yakın arkadaşlarım davet edilmediği için yolculuk için bir arkadaşına sahip olmak çok harika olacak. Ayrıca, başka bir Blake tamponuna her zaman varım. "Ne dans edeceğini biliyor musun?"

"Hayır. Belki de Zümrüt'ün ilk varyasyonunu düşünüyorum.
Mücevherler. Balanchine koreografisini sevdiğimi biliyorsun."

"Oh, bununla harika olursun!" Şimdiden onun güzel uzun bacaklarını tülüyle süpürdüğünü, akıcı kol hareketleriyle zarifçe hareket ettiğini, sahnede döndüğünü hayal ediyorum. Lark'ın vücudu doğal olarak uzun, oysa ben daha minyon yapıyım. Bu kusursuz çizgiler için çalışmak yıllarımı aldı.

"Ayrıca, kostüm bölümünde gözüme kestirdiğim yeşil bir korse ve tütü takımı var."

"Tabii ki var." Kostümüne göre parçasını seçmeyi Lark'a bırakın.

"Eğer bunu yapacaksan, şık bir şekilde yapmalısın. Değil mi?" Dirseğiyle beni dürttü.

"Doğru-"

"Çalın şunu!" Delilah bağılıyor ve kafalarımız tekrar ona dönüyor. Ayakta duruyor ve yerinde zıplıyor. "Hadi, hadi, hadi!"

Myles mavi çizgiyi geçiyor. Defans oyuncuları ona doğru hızlanarak yetişmeye çalışıyor ama yeterince hızlı değiller. Kaleye yaklaşan Myles sağa doğru kaçıyor ve kalecinin eldiveninin yanından topu ağlara gönderiyor.

"Myles topu üst rafa koyuyor ve farkı üçe çıkarıyor!" diye bağılıyor spiker.

Delilah ve kalabalık kükrerken ekranda Winston'ın yüzünün yakın çekimiyle birlikte kıpkırmızı bir afiş açılır.

Kanım dondu.

Şu yüz. Zeytin rengi tenini ve yeşil gözlerini değiştirip sarı saçlarını uzatırsanız, Jax'in tıpatıp aynısı olur. Winston'ın çarpık burnu ve Jax'in kemik yapısının sertliği dışında neredeyse ikiz olabilirler. O kadar ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyor ki, içgüdüsel olarak telefonuma uzanıp arama motorunu açıyorum ve onun hakkında daha fazla bilgi edinmek için adını yazıyorum.

Winston Myles Boston'un dışından, altı sezondur Richmond Redhots'ta oynuyor ve takımın en iyi kanat oyuncularından biri. Çocukluğunda yaşadığı bir hokey trajedisiyle ilgili bölüme geldiğimde nabzım fırlıyor. Buz her ikisinin de patenlerinin altından kırılmış, ama ağabeyi onu iterek yoldan çekilmiş, o da kendini kurtaramadan düşmüş. Winston o sırada sekiz yaşındaydı, ağabeyi ise on dört yaşına yeni basmıştı. İsmi okuduğumda, doğrulama ciğerlerimdeki rüzgârı savuruyor.

Jaxon Myles.

Çılgınca, arama çubuğuna ismi yazıyorum ve bana daha fazlasını anlatacak bulabildiğim her şeye tıklıyorum. Birkaç gençlik hokey ligi kupürünün yanı sıra kazayla ilgili dört makale ve yerel bir ölüm ilanı çıkıyor. Her birini okuyorum, sarı saçları ve soluk yeşil gözleri olan genç bir çocuğun grenli fotoğraflarına tekrar tekrar bakarken gözyaşlarımın eşiğindeyim.

Jax.

Hikayesinin ortaya çıkmasıyla kalbim çarparak odama koşuyorum. Bana nasıl öldüğünü hiç anlatmamıştı ve şimdi nedenini biliyorum. Buzlu bir gölde boğulmuştu, benim ölümümden farklı değildi.

Zihnimi, stüdyodaki buz banyolarına girmekten duyduğum korkuya geri dönüyor. Kendimi buzlu yüzeyin altına sokma fikri beni dehşete düşürüyordu. Evet, Jax öldü. Evet, anıları soldu. Ama bana ulaşmak için hissettiği cesaret... sonra da ölümümü izlemek. Annemin gözlerindeki ışığın söndüğü, dudaklarının bir daha asla içime çekmemek ve alnımdan öpmemek üzere ayrıldığı an... Hâlâ uzaktan hatırlamak zorunda olduğum bir anıydı, yoksa paramparça olurum. Eşinin bu kadar tanıdık bir şekilde ölmesini izlemek, onun derin bir parçasını vurmuş olmalı.

Keşke ona sarılabilseydim. Ona kardeşinden bahsederdim. Geçmişi hakkında öğrendiklerimi onunla konuşmak isterdim.

Kalbim onun yakınlığı için acıyor.

Masamı süsleyen şakayıklara bakıyorum ve gülümsüyorum. Kartı hatırlayarak çantamı alıp çıkarıyor, ters çeviriyor ve gözlerini kısarak kareli sözcükleri okumaya çalışıyorum.

Fırtına,

Seni çok özledim. Seni en son ne zaman gördüğümü düşünmeden edemiyorum.

Zihnimi stüdyodaki geceye geri dönüyor ve göğsüm ateşle kızarıyor. Sonunda Jax'i ve onun uhrevi ihtişamını görmek sonsuza dek içimde yer edecekti. Tenimi okşayan parmak uçlarının serinliği. Sırtıma bastırıldığı büyüleyici izlerin dokusu. Kaderin sürekli tıklayan saatine karşı savaşıırken öpüşündeki çaresizlik.

Eğer bunu okuyorsanız, Briar mesajımı size ulaştırmayı başardı - umarım bu konuda çok huysuz değildir. Bir süredir

küçük gündönümü gösterimizden sonra fazla mesai yapıyor. Kış uykusuna yattıktan sonra gelecek sezona kadar Nivea'dan ayrılmama izin yok.

Dışarı çıkmama izin kadar, ulaşamaz olacağım.

Bu arada, inanmaktan vazgeçme, Tempest. Beni tekrar görmek için günleri sayıyorum. Unutma: Mevsimler bizi ayırsa da, ben hala buradayım.

Her zaman burada ve her zaman
senin. En sevdiğin Frost'u
seviyorum,
Jax

Son kısımda kıkırdıyorum. Kış uykusuna yattığında bile bu sözlerle ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi. Bu hatırlatmaya.

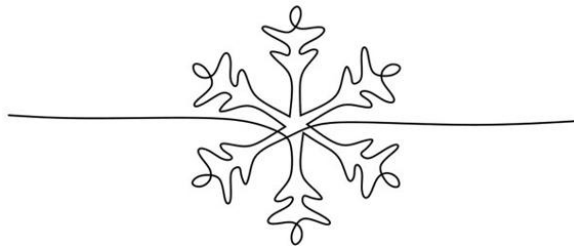
Onu.

Belki şu anda birlikte olamayız ama o da benimle daha az birlikte değil. Daha az sadık değil. En azından ona inanmaya devam edebilirim. *Bizde*. Eğer gelecek sezon, bizim yazımız boyunca dışarıda olursa, onu daha sonra değil de daha erken görme şansım var...

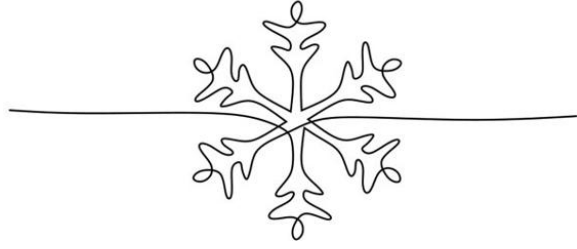
Notu katlayıp boş günlüğümün içine koyuyorum. Sayfaları henüz doldurulmamış, her biri tertemiz. Bu geceye kadar boştu.

Hayatıyla ilgili makalelerin çıktısını aldım ve parça parça hikâyemizi hayata geçirmeye başladım. Onunla başlayarak.

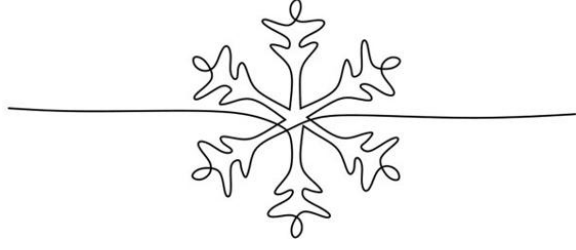
MAYIS

HAZİRAN

TEMMUZ

Prova haftaları su toplamaları, buz banyoları, fizik tedavi ve tabii ki en sevdiğim Frost'u özlemekten ibaret bir bulanıklığa dönüşüyor. Ne olduğunu anlamadan bahar yaza dönüştü. Kış uykusuna yattığından beri Jax'ten haber alamasam da, onun istediğini yapıyorum: inanmaya devam ediyorum.

Neyse ki rötar yapmayan iki uzun uçuştan ve bir Uber yolculuğundan sonra Sydney'deki otelimize ulaşıyoruz. Lark onlarla önceden irtibata için odalarımız karşı karşıya. Odalara ulaşana kadar valizlerimizi koridorda sürüklüyoruz ve birkaç saat içinde bir şeyler yemek için telefonlarımızda alarmlarımızı kuruyoruz. Hepimizin çok ihtiyaç duyduğu uykuyu yakalamamız gerekiyor. Tüm çabalarım rağmen, seyahatin heyecanı ile uçuşlarda pek dinlenemedim.

Yarın hemen provalara ve solist gösterisine başlayacağız. Lark, Delilah ve ben DC'ye dönmeden önce gezmek ve Avustralya'nın Hotham Alpine Resort'unu ziyaret etmek için gezinin sonuna fazladan günler ekledik. Delilah kayak yapmayı çok seviyor ve işinden aldığı büyük bir ikramiye sayesinde bu geziyi yapmak istiyor. Hatta Lark ona annem ve benim her zaman Dünya Bale Zirvesi'ne katılmayı planladığımızı söyledikten sonra, sahne almadığımız gece için bize tiyatrodan loca bileti bile ayarladı. Gitmeden önceki gece bana içinde biletlerin olduğu bir zarf verdi ve ben hıçkırarak hıçkırarak ağladım.

Lark ve ben kayak yapmayı umursamıyoruz. O sadece Delilah için güzel bir şey yapmak istiyor çünkü onca yolu tepip işten izin aldı. Lark'a eşlik etmek için orada olacağım ve... aklımın bir köşesinde Jax'i görebileceğime dair asılsız bir umut dolaşıyor olabilir.

Yerde kar olmasa bile Avustralya'da teknik olarak kış mevsimi yaşıyor. Jax yıl boyunca farklı bölgelerde çalıştıklarını söyledi. Kış uykusundan sonra benim dünyama dönmesine izin verilmesini umuyordu. Avustralya'nın kışı Frost'ların dikkatini çekmeye yeter miydi?

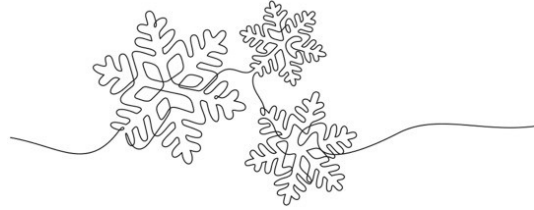
Uzak bir ihtimal olabilir ama onu görme ihtimali karşısında heyecanıma engel olamıyorum. İkimizin de burada olması kismet olmaz mıydı? Eğer kış uykusundan çıktı, beni hissetmesi için ne kadar yakın olmam gerekir?

Bahar bitmeden tavşan arkadaşını tekrar göreceğimi umuyordum ama ona rastlamayı hiç başaramadım. Her ihtimale karşı yanımda taşıdığım ve Jax'e Avustralya seyahatimi anlatan bir notum bile vardı. O zaman belki o da burada olmayı planlayabilirdi.

Her ne kadar notta ona ailesinden bahsetmek istesem de bunu yapmadım. Notu hiç okumadığı için bunun bir önemi yoktu ama bunu ona yüz yüze anlatmanın daha iyi olacağını düşündüm. Ölümlü hayatıyla ilgili her şeyi hatırlamıyor olsa da, onun yerinde olsaydım ailemin hala dışarıda olduğunu bilmek isterdim.

Yatağında uzanmış, tavana bakıyorum, üzerimde hâlâ eski püskü seyahat kıyafetlerim var. Vücudum bitkin düşmüştü. Bavulumu karıştırıp pijama aramak için harcayacağım çaba, harcamak istediğimden çok daha fazla, bu yüzden yorganın altına kıvrılıp ulaşamayacak kadar uzak görünen bir geleceğin hayalini kuruyorum ve imkansıza olan inancımı koruyorum.

Ama Jax hayatıma girdiğinden beri her şey böyle olmadı mı - imkansızlık gerçeğe dönüşmedi mi?

BİRKAÇ SAAT SONRA, jet lag'in etkisiyle zar zor konuşarak halsiz bir şekilde akşam yemeğimizi yiyoruz. Bunun yerine, masaya gelen sularımıza ve yemeklerimize bakıyoruz. Ben aç bile değilim. Sinirlerim midemde kabarıyor, bulantı dalgasına kapılıyorum. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde sahneye çıkacağım. Bilmediğim bir şehirde, bilmediğim bir sahnede. Potomac Balesi'ndeki pozisyonumun yarın geceki performansa bağlı olması pek de yardımcı olmuyor.

O zamana kadarki en büyük öğünüm bu, bu yüzden aç olmamama rağmen bir çorba, sandviç ve salata sipariş ettim, fazladan her şeyi otelin buzdolabında saklayabileceğimi düşündüm. Gösteriden önce açlıktan ölmek isteyeceğim son şey. Çorbamı içtikten sonra, ısırlıklar arasında çatalımla salatamı dürtüklüyorum ve sonunda kalanını kutulayıp yanımda götürmeye karar veriyorum.

Otele doğru yürürken güneş alçalıyor. Biz yürürken Sydney'in şehir manzarasıyla birkaç fotoğraf çekiyorum, tiyatro ve çevresindeki binalar sokak lambalarının puslu parıltısı altında aydınlanıyor.

"Şuraya geç de bir fotoğrafını çekeyim."

Onun isteği üzerine hareket etmeyince, Lark beni öne doğru itiyor ve omuzlarımdan tutarak Delilah'la yüzleşmem için döndürüyor. Farklı açılardan fotoğraflar çekerken en iyi gülümsememi zorluyorum.

"Şimdi bir ayağınız tabelaya doğru baksın. Uzan ve diğer ayağını arkana doğru uzat," diye yönlendiriyor Lark, hayalinde canlandırdığı her neyse onu yakalamak için diz çöküyor.

Parlak beyaz ışıklar, büyük, blok harflerle Dünya Zirvesi Balesi yazan kayan yazıdan aşağıya doğru süzülüyor.

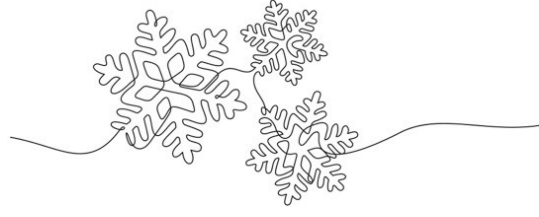
Göğsüm sıkışıyor. Işığa bakıyorum ve çenem sallanırken duruşumu koruyorum. Sokaktaki insan kalabalığına ve Lark ile Delilah'nın burada olmasına rağmen kendimi tamamen yalnız hissediyorum. Yanımda asla dolduramayacak birini bekleyen boş bir alan var.

Bunu benimle birlikte görmesini en çok istediğim kişi burada değil.

Annem olmadan Sydney'deyim, paylaşmamız gereken bu temel anıyı yapıyorum, ama onun yerine o gitti. Tam kendimi toparlamaya başladığımı düşündüğüm anda, onun kaybının acı gerçekliğiyle tekrar karşılaşıyorum.

Lark tek kelime etmiyor, sadece mini fotoğraf çekimini bitiriyor ve beni kucaklıyor. Bana sarılıyor, omzuna yaslanıp hıçkırarak ağlamama izin veriyor. Delilah arkasından uzanıp sırtıma sert bir el koyuyor ve birkaç kez sıvazlıyor.

"Sizi seviyorum çocuklar," diye burnumu çekiyorum. Bu yolculukta onlar yanımda olmasa ne yapardım bilmiyorum. Delilah Redhots bel çantasından bir mendil çıkarıp bana uzatıyor. Gözyaşlarımı ve sümüğümü sildikten sonra odalarımıza çıkıyoruz. Duş alıyorum, sonra geriniyorum, birkaç kez müzik eşliğinde koşuyorum, sonra yine sessizlik içinde uykunun beni içine çekmesini bekliyorum. Yarın ben farkına bile varmadan burada olacak ve her şeyin mükemmel olması gerekiyor. Sadece benim için değil, burada olup buna ilk elden tanık olmasını dilediğim kadın için de.

SABAH ÇOK ERKEN GELDI ve ürpererek uyandım.

"Jax?" Yataktan fırlayıp bacaklarımı yana sallıyorum, bakışlarım odanın içinde onu ya da kurdunu arıyor.

Hızla ayağa kalkıyorum, pozisyonumdaki ani değişiklikle bacaklarım altında sallanıyor. Pencereye doğru attığım her adımda ince halı ayaklarımın altında gıcırıyor. Perdeleri yana çekerek ondan bir iz arıyorum.

Esinti yok. Parlayan gözler yok. Camda buzlanmış kelimeler yok. Hiçbir şey yok. Oda boş.

Her şey yatağa girdiğimde bıraktığım gibi duruyor. Perdelerin arasındaki çitadan sızan güneş ışığında masaya doğru yürüyorum, otelin kırtasiye malzemelerini kontrol ediyorum, sonra bakışlarımı aynaya çeviriyorum, sadece yansımamı buluyorum. Hayal kırıklığı beni ele geçirmeye başlıyor, bu yüzden banyoya bakıyorum ve yenilgiyi kabul etmeden önce son bir kez üstümü başımı gözden geçiriyorum.

Hepsi kafamın içinde.

Birkaç damla gözyaşı dökülüyor ve onları silmek için komodinden bir mendil alıyorum.

Umut edersen böyle olur, Jolie. Kendine gel.

Hedefime ulaşabilir, onu çağırmaya çalışabilirim, ama sonra ne olacak? Performansıma hazırlanmalıyım. Bale kariyerimin geleceği pamuk ipliğine . Sonrasında Jax'in hayaletini kovalamak için zamanım olacak.

Burnumu çekiyorum, daha fazla gözyaşını bastırmaya çalışıyorum. Solo müziğimi açıp parçayı birkaç kez işaretledikten sonra hazırlanmaya başlıyorum, ısınma kıyafetlerimi giyip hafif bir makyaj yapıyorum. Kumpanyamızın prova saatinden bir saat önce buluşup barre ve esneme hareketleri yapacak, bu gecenin son detaylarını gözden geçireceğiz. Telefonumu, oda kartımı, su şişemi ve dün gecedan kalan sandviçimi çantama atıp kapıya yöneliyorum ve her şey performans moduna geçmeden önce son bir derin nefes alıyorum.

Yakında o ışıkların altında olacağım ve olduğumda, kaybedecek hiçbir şeyim yokmuş gibi dans etmeliyim, bu gerçekten en uzak şey olsa bile.

O gece Zirve'de kolumu elbisemin üstünden geçirip aynanın karşısına geçiyorum. Vücudum provadan dolayı hâlâ ağrıyor ama gösteriye yenilenmiş olarak çıkabilmek için arada esneme hareketleri yapıyorum.

Sinirlerim vücudumda dolaşmaya devam ediyor. Bütün gün hiç durmadılar. Nefes alıyorum, parmaklarımı elbisemin kremi şifonunda gezdiriyorum. Soluk mavi ve altın rengi süslemeler göğsümün üzerinden geçiyor, omuzlarımın üzerinde dolanıyor ve dizlerimin hemen altına kadar inen, eşleşen bir mayonun üzerinden sarkan etekle aynı malzemeden bir dizi narin, çift katmanlı fırfır destekliyor.

İleri geri dönüyorum ve omzum ile sırtımın üst kısmındaki yara izleri soyunma odasının ışıkları altında parlıyor.

"Makyajın için yardım ister misin?" Lark soruyor.

Arkamda, tüm bedeni kaplayan ışıltılı yapay elmaslarla süslü zümrüt rengi bir korsenin içindeki yansımasını görüyorum. Dikkati yaralarımda geziniyor, acır gibi değil, bana gerçekten yardım etmek istediğini belli eder gibi. Ulaşılması çok zor olan bazı bölgeler var, bu yüzden başka birinin benim için yapması daha kolay.

Yaz ayları Dünya Bale Zirvesi'ne gidecek olanları kondisyonlamaya ve hazırlamaya odaklandığından, onları günlük olarak örtme ihtiyacı hissetmedim. Dansa ilk döndüğüm zamanlardaki gibi değil. *Giselle*'in performans sezonunda Lark'ın yardımını alırdım, kolordudan farklı görünmek istemezdim. Ama şu anda solo dans ediyorum. Eşleşmem gereken başka kimse yok. Kendimden başka kimse yok.

"Sanırım bugün onları bırakacağım," diyorum aynadan bana yansıyan bir gülümsemeyle.

Bir an birbirimize bakıyoruz, sonra dönüp kostümünün tamamını inceliyorum. Mücevher detayları göz kamaştırıcı; kostümünden aşağıya doğru iniyor ve etrafını saran sert, nane rengi tütünün üzerine saçılıyor.

"İnanılmaz görünüyorsun." Lark'a bir kez daha bakıyorum, yüksek topuzunun önünde duran zümrüt kakmalı tacına kadar uzanan ışıltılı unsurlara hayranlıkla bakıyorum. "Bu parçayı neden seçtiğini çok iyi anlıyorum."

Başıyla onaylıyor. "Doğru mu? Buna değer." Lark ellerini benimkilerin arasına sokuyor ve sesi yumuşuyor. "Bu gece harika olacaksın. Wilder Anne seninle gurur duyardı."

"Teşekkürler," diye törpüledim. Gösteriden hemen önce sahne makyajımı bozmak istemedim. "Bunun anlamı çok büyük." Anlamı çoktan da fazla ama kelimeleri . Bu o kadar derin bir anlam ifade ediyor ki, duygularımı ancak performansımın içine akıtabiliyorum.

Pointe ayakkabılarımızı bağlıyoruz, Lark kendi ayakkabılarını dövmek için fazladan zaman harcıyor. Yeşil boya onları sertleştiriyor, esnekleştirmek için daha fazla dikkat gerektiriyor. Birbirimize uzun uzun sarıldıkten sonra yollarımızı ayırıyor ve kendi şirketlerimizle buluşmaya gidiyoruz. Maral Hanım ve yönetmen gösterinin düzenini gözden geçirip son bilgelik sözlerini söyledikten sonra herkes sessizleşiyor.

Kalbim o kadar çarpıyor ki, hiçbirini tutamıyorum.

Onlar bitirdikten sonra, kendi performans öncesi ritüellerimize ayrılıyor. Heather'ın bana verdiği esneme hareketleri ve egzersizlerle vücudumu biraz daha ısıtıyorum. Kulaklıklarım takılıyken *Juliet'in Varyasyonu* tekrar tekrar çalıyor, böylece sahneye çıkmadan önce kendimi kaptırabiliyorum.

Bildiğim bir sonraki şey, gösteriyi başlattıkları ve kanatlarda sıraya girdiğimiz. Lark sahnenin karşısından bana el sallıyor, ben de el sallıyorum ama Blake onun arkasından bana doğru gülümsemeye cüret edince elim duraksıyor.

Pislik.

Sarı saçları geriye taranmış ve üzerinde sadece bale ayakkabılarının üzerine paça yapan rahat bir pantolon var, kasları gururla sergileniyor. Onun ilgisine karşılık vermiyorum, bunun yerine bakışlarımı kulaklıklarımdaki kreşendoya odaklamak için bırakıyorum. Aylardır onu engellediğim ve görmezden geldiğim halde bana gülümseyebilmesi, onun bir

kibirli pislik. Bir zamanlar idolüm olan prens, artık meşhur pointe ayakkabımın altında ezmek için sabırsızlandığım bir karıncadan başka bir şey değil.

Perdenin diğer tarafından gelen konuşmaların gürültüsü, ses sisteminden enstrümantal giriş çalınana kadar artar ve seyircileri susturur. Zirve'yi başlatacak ilk parça anons edilir ve Kraliyet Balesi'nden bir balet sahnedeki yerini alır.

Kulaklıkları kulisin köşesindeki küçük bir çantaya koymadan önce birkaç kez daha müziğimi dinlemeye devam ediyorum. Rutinime kadar sadece iki parça daha var. Uzun süre beklemek zorunda olmadığım için minnettarım. Her geçen dakika sinirlerim bozuluyor, sanki haftalarca hazırlanmamışım gibi rutin hafızamdan siliniyor. Ani işeme isteğiyle karışık mide bulantısı

-Her zamanki performans öncesi gerginliği on katına çıkıyor. Daha azını beklediğimden değil. Her zaman böyle olur.

Hadi, Jolie.

Parmaklarımı ve ayak parmaklarımı oynatıyorum, pointe ayakkabılarımın üzerinde ileri geri zıplıyorum, sonra onları reçine yığınının bastırıyorum, uçları mükemmel bir şekilde kaplanana kadar parçalara ve toza ayırıyorum.

Juliet'i canlandırırken sevdiğim bir şey de onun umut dolu zarafeti. Bu varyasyon baloda dans ettiği zamandan. İlk başta, kendi başına hareket ediyor, hafifliğini sergiliyor. Neşesini. Bu, hikayenin sonunda sevgilisine ölümle kavuştuğu halinden çok farklı.

Bu dans tüm trajedilerden önce gelir ve bir an için bile olsa, bu dansı yaptığımda *öncekindymişim* gibi davranabilirim.

Sakatlanmadan önce.

Kazadan önce.

Parçalanmış her bir parçam var olmadan önce.

Bu birkaç dakika için tekrar o genç balerin oluyorum ve dünya parlak ve olasılıklarla dolu.

Sahne amiri kulaklıkla konuşurken başını sallayarak beni yönlendiriyor. Zarif bir şekilde sahneye çıkıyorum, kendimi başlangıç pozisyonuma ayarlarken kollarımı önümde yumuşak bir şekilde taşıyorum. Işıklar alçak, o kadar loş ki seyircilerin sadece silüetimi seçebildiklerini biliyorum.

Vakit geldi. Herkes izliyor.

Ben daha derin bir nefes alamadan giriş başlıyor.

Sabah güneşinin ilk patlaması gibi ışıklar yanıyor ve ben hareket ediyorum.

Ayak parmaklarımın üstündeki her dönüş hafif ve narin. Bacağımın her hareketi tavan pencerelerine ulaşıyor. Kollarımın her fırçası kendi kavisi boyunca hareket eder,

zarif ve pürüzsüz.

Balede olduğu gibi seyircilerden oluşan bir balo salonu yok, bu yüzden sahnenin tamamını kullanarak kendimi sahnenin etrafında dolaştırıyorum. Kolumun üzerinden çapkınca bakıyorum, mükemmel bir şekilde uyguladığım her çizgiyi hayranlıkla izliyorum. Kendime güvenim müzikle birlikte artıyor. Beni büyük bir jeté'ye itiyor ve o kadar yükseğe sıçırıyorum ki gecenin kendisiyle çarpışabilirim.

Dönüyorum ve görünmez Romeo'mun durduğu yere doğru dans ediyorum. Juliet'in gözüne girebilmek umuduyla dans ettiği kişiye. Bu çok tanıdık bir duygu. Hem gösteriden önceki haftalarda hem de şimdi. Gözlerimi dikip kolumu odanın köşesine doğru uzatıyorum, seyirciler arasında bana doğru uzanan ikiz parıltılı cam bölmeleri hayal ediyorum.

Öyle olmasını ne kadar isterdim.

Onun için dans etmeye devam ediyorum. Rol yapmaya devam ediyorum. Son pozumu veriyorum, Romeo'nun Juliet'i bulduğu an ve yardım edemiyorum ama bunun gerçek olduğunu hayal ediyorum. Jax burada, kucakladığım görünmez adamın şeklini alıyor.

Müziğin durduğunu zar zor fark ediyorum. Dikkatim odanın arka tarafına ve bana bakan o gözlere sabitlenmiş durumda.

Bir anda yok olurlar.

gel, Jolie. O burada değil.

Yine de bunun beni hayal kırıklığına uğratması için bir dakikam yok, çünkü sihir gibi, kalabalık alkışlarla patlıyor, süslü takım elbise ve elbiseler dalgası içinde önümde duruyor. İçimde yankılanan ve ruhumun derinliklerinde titreşen gülümsemem genişliyor.

Ben yaptım.

ertesi günü telefonum çaldığında hâlâ bulutların üzerindeydim.

LARK:

Hala dün geceki kutlamaların etkisindeyim.

Daha iyi hissediyorum.

LARK:

Sizinle orada buluşmaya çalışacağız.

İyi bir önlem için birkaç hasta emoji atıyor. Bunun artık gitmeyeceğinin şifresi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum onu.

Blake'in performansını izlemek zorunda kalsam bile bunu kaçırmayacağım. Bu, annemle hep yapmak istediğimiz bir şeydi.

Şampanya rengi elbisemin payetlerinden dikkatle kaçınarak fermuarını yavaşça yukarı çekiyorum. Yakası göğüslerimin hafif kabarıklığını sarıyor. Küçük göğüslü olmanın güzel bir yanı da sütyene ihtiyaç duymamak. Elbisenin yırtmacı kalçamı tehlikeli bir şekilde kestiği için iç çamaşırı da giymiyorum. İç çamaşırı çizgilerinden ya da külotun parlamasından kaçınmak daha iyi. Nasıl olsa Delilah'nın özel locasında kimse bana bakmayacaktı.

Çantamı kaptığım gibi anahtarımı ve telefonumu içine yerleştiriyorum. Sonra koridora çıkıyorum ve asansöre doğru yürümeden önce kapının arkamdan kapanmasını bekliyorum.

Tiyatro sadece birkaç blok ötede ve vardığımda lobi kalabalıktı. İçeri girmek için sırada beklerken dün kuliste takıldığım birkaç balerine el sallıyorum. Telefonumu çıkarıp görevlinin biletimi okutması için uzatıyorum, ardından bir bardak chardonnay almak için bara doğru ilerliyorum. En azından kazara içkimi dökersem elbisemle karışır. Yürümeden önce yırtmacımın doğru yerde olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum, payetlerin kıvrımlarımı nasıl okşadığının tadını çıkarıyorum, yukarıdaki tereyağlı avizelerin altında elmas gibi parlıyor.

Çanlar çalıyor, tiyatronun kapılarının açıldığını işaret ediyor. Sağ tarafımda biletime karşılık gelen tabelayı görüyorum ve kalabalıktan uzaklaşıyorum. Debriyajımı tutan elimle eteğimi kavriyor, diğer elimle de özel locaların bulunduğu üst kata çıkan merdivenleri çıkarken dengede kalmaya çalışıyorum. Perdeli F locasına gelene kadar okları takip ediyorum.

Bir teşrifatçı koşarak geliyor ve içeri girebilmem için siyah kadifeyi kenara çekiyor. "Bu gece size katılacak başka biri var mı?"

Onlara nazik bir gülümseme veriyorum. "Hayır. Sadece ben varım."

"Bir şeye ihtiyacın olursa koridorun sonunda olacağım canım," diyor başını eğerek.

"Teşekkür ederim," diye sesleniyorum omzumun üzerinden ve locanın önüne doğru ilerleyip ortada bir koltuk seçiyorum. Benim yanımda iki, karşımızda da üç loca daha var. Ben en sağda, sahneye en yakın yerdeyim. Perdeler sıranın iki yanında sallanıyor, bir dizi uzun perçem gibi sarkıyor ve iyi aydınlatılmış tiyatroya kıyasla samimi alanı karanlığa gömüyor. Şarabımı yudumluyorum, insanların sıralar arasında hareket etmelerini, yerlerini bulmalarını ve birbirlerine yer açmalarını izliyorum. En sevdiğim elbiselere hayranlıkla bakıyor ve birkaç ünlü yüzü süzüyorum. Bale dünyasının ünlüleri yani.

Sunucunun sesi tiyatrodan yankılanıyor ve son seyirciler de yerlerini alıyor. Bizi karşılıyorlar ve herkese flaşlı fotoğraf kullanmamalarını, cep telefonlarıyla kayıt yapmamalarını ya da bir performans gerçekleştirken dışarı çıkmamalarını hatırlatıyorlar. Ben de dahil olmak üzere herkes başıyla onaylıyor. Her seyirci ya eski, ya mevcut ya da bir dansçının sevdiği biri. Ne yapacağımızı biliyoruz.

Sahneye ilk çıkan Avustralya Balesi, Carmen ve eşini canlandıran iki baş dansçısıyla açılış numarasını gerçekleştiriyor.

Don José, tutku dolu pas de deux'leri, asansörler ve ilahi uzantılarla bizi büyülüyor. İzliyorum, büyüleniyorum, her adımı onlarla birlikte yaşıyorum. Bu güzel bir parça, arzu ve kıskançlığın nasıl trajediye dönüşebileceği hakkında bir balede yakalanan bir an. *Carmen*'in hikâyesi yıllardır milyonlarca farklı şekilde anlatılıyor. Sonunda kendi yıkımının kökünü kazıyacağını biliyorsunuz, ancak hareket etme şekilleri, canlı ve aşık, neredeyse unutabiliyorsunuz, neredeyse başaracaklarına inanabiliyorsunuz - hikaye hiç değişmese bile. Mutlu son asla gelmez.

Bittiğinde herkesle birlikte alkışlıyorum, sonra yanımdaki koltuğa bırakılan programı alıyorum ve sırada ne olduğunu görmek için çevirip açıyorum. Her parçada ilham alıyorum. Yeniden canlanıyorum. Onların büyüsüne kapılıyorum, performanslarının bir anını bile kaçırmak istememekle orada kendim dans ediyor olmayı dilemek arasında gidip geliyorum. Provalarda ne zaman zor bir gün geçirsem, en sevdiğim parçaları internetten izlemek, izin vererseniz günlük hayatın söndürebileceği neşeyi her zaman yeniden canlandırıyor. Yüz yüze izlemek... Bambaşka bir seviye.

Annem buna bayılırdı. Onun için her performansın, her anın tadını çıkarıyorum. Bizim için.

San Francisco balesi sırada *Uyuyan Güzel*'den Bluebird pas de deux ile. Aslında bu varyasyonu daha önce dans etmiştim ve topuklarım adımları kendi kendine atıyor. Kendimi utandırdığımı görecektir başka kimse olmadığı için çok mutluyum, gerçi Lark'ın da aynısını yapacağını biliyorum.

İki yanımdaki perdeler sallanıyor, buz gibi bir rüzgâr nereden geldiği belli olmayan bir şekilde esiyor. Göğsüm ve kollarım titriyor ve bedenim hareketsiz kalıyor.

Sonra dinlerim.

Enstrümanı ve Marley'in zeminine vuran pointe ayakkabılarının hafif pıtırılarını görmezden gelerek, burada olup olmadığına bakmaya çalışıyorum. Umutlanmaya korkuyorum.

Küçük beyaz kar taneleri yukarıdan süzülüyor, esintide birbirlerinin etrafında dönüyorlar. Sadece benim için dans ediyorlar.

"Jax?" Nefesimin altında fısıldıyorum, gözlerim boş kutunun etrafında geziniyor. "Sen misin? Nasıl..."

Cevabı zaten bilmediğimden değil.

"*Bunu daha önce konuşmuştuk.*" Jax'in rahatlatıcı baritonu içime işliyor, sesi zihnime sürükleniyor. "*Rüzgârın fısıltısı, kemiklerine yerleşen soğuk, dışarıya düşen taneler kadar gerçeğim... ya da özellikle ilham verici hissediyorsam içeriye.*"

Kar taneleri esintiyle birlikte beni çevreliyor. Bu o. Tanrım, insandan çok yontulmuş buza benzese bile çok güzel. Bu anı uçup gitmeden önce yakalamak istiyorum. Jax'i en son gördüğümde, varlığı o buz gibi stüdyoda önümde katılaştığı kadar hızlı bir şekilde eriyip gitmişti.

"Seni özledim." Kelimeler nefes verir gibi doğal bir şekilde ağzımdan kaçıyor.

"Madem beni bu kadar özledin, o zaman neden burada olduğuma gerçekten inanmana izin vermiyorsun?"

Birlikte haftalar geçirdikten, geceler boyu kıvrılıp konuştuktan sonra hayatımdan kayboldu ve sadece kısa bir süre göründü. Kış uykusunda olduğunu ve bana ulaşamadığını biliyorum, ama elimde değil ama başka bir geçici ziyaretten korkuyorum. İnanmaktan korkuyorum, bunu bu kadar çok isteyip tekrar elimden alınmasından korkuyorum.

Ya bir gün geri dönmezse?

"Sana ulaşmaya çalışmaktan hiç vazgeçmedim."

"Biliyorum," diyorum, biraz nefes nefese. "Gerçek olduğuna inanmadığımdan ya da seni görmek istemediğimden değil. Bu benim istediğimden çok uzak bir şey olamaz."

Elbisemin pulları hışırdıyor, göğüslerimin arasındaki kumaş Jax'in avucunu gümüşü çizgilerin üzerine bastırmasının hafif ağırlığını hissedecek kadar alçalıyor. Eşimin işareti.

"Ne kadar zamanımız var?" Sesim bir törpü gibi. Sormaktan neredeyse korkuyorum ama kendimi zihinsel olarak hazırlamam gerekiyor.

Ben daha farkına bile varmadan, buz gibi nefes yanağımı çizen gözyaşını üflüyor ve olduğu yerde donduruyor. Zar zor görünen parmaklarımla gözyaşlarımı silerken, küçük lekeler kayboluyor. *"Sabahın ilk ışıklarına kadar dağlara dönmüş olmalıyım."*

"Birkaç gün içinde Hotham'a gideceğiz," diyorum elimden geldiğince rahat bir şekilde, aşırı hevesli görünmek istemeyerek. "Seni görebilecek miyim?"

"Evet, öyle olacak. Dilediğimiz her şeyi yapmak için bolca vaktimiz olmasını sağlamak için çok çalışacağım." Ayak parmaklarım topuklarımda kıvrılıyor. *"Sadece beni ara. Oraya vardığında her şey daha kolay olacak. Bu gece seni görebilmek için teknik olarak yapmam gerekenden biraz daha uzağa gizlice gitmek zorunda kaldım."*

"Dün burada mıydınız acaba?"

"Tabii ki öyleydin." Seyircilerin arkasındaki köşeyi işaret etti. Tam da onu gördüğümü sandığım yeri. *"Seni kendi ortamındayken görmeyi özleyeceğimi mi sanıyorsun, Tempest?"*

Çenemi kucaklıyor, soluk mavi yüzü nihayet şekilleniyor. Gözleri loş ışığın altında parlıyor. "Senin neşeni hissettiğimde geldim. O ışıkların altında hareket etmeye başladığın an. Bu gece daha uzun bir ziyaret için geri dönebilmek için görevlerimin önüne geçmeye çalışıyordum."

"Burada olmana çok sevindim. Burada olduğunu düşünmüştüm ama hayal mi görüyorum emin değildim."

"Senin hayal gücün değil, Tempest." Burnu benimkine sokuldu, gözlerimiz kilitlendi. "O bendim."

Aradaki mesafeyi kapatıyor ve ferahlatıcı öpücüğüyle dudaklarımı serinletiyor. Şefkatli, yavaş ve ben sadece onunla birlikte kayıp gitmek istiyorum.

Gürleyen alkışlar kalp atışlarımı hızlandırıyor ve dikkatimi tekrar etrafıma çekiyor. Oturduğum yerden kalkarak, tiyatro locasının altın korkuluklarının üzerinden, sahnede selam veren bir çift bale dansçısını ayakta alkışlayan yüzlerce seyirciye bakıyorum. Kucağımda duran programa göz gezdiriyorum, sayfayı parmağımla çiziyorum ve Kraliyet Balesi'nin *Don Kişot* grand pas'ını görüyorum. Sırada...

Sunucunun anonsu bitmek üzere olan alkışlar yüzünden boğuklaşıyor ama bunu bilmek için duymama gerek yok. Blake ve sinir bozucu derecede çekici gülümsemesi, Enstitü'nün diğer müdürlerinden Beth ile birlikte sahneye çıkıyor. Lark, Nina'nın Amerikan Bale Tiyatrosu'na transfer olduğundan bahsetti ve Blake henüz onlardan ya da diğer New York City bale şirketlerinden bir teklif almamış olsa da oraya birlikte gitmeyi umuyorlar. İkimiz de Nina'nın onsuz daha iyi olacağını fark etmesini ve onu toz içinde bırakmasını umuyoruz.

Yanımdaki hava geriliyor, Jax enstrümanlar alanı doldururken kimin sahneye çıktığını kendisi fark ediyor.

"Sen sormadan söyleyeyim, buraya onu görmeye gelmedim." Gösteriye sırtımı dönüyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Yine de tökezlemesine şahit olmayı umursamazdım."

"Sadece söyle."

"O buna değmez." Kıkırdıyorum, başımı sallıyorum ve sonra ona bir öpücük daha veriyorum. "Ayrıca, seni görme fırsatını boşa harcamak istemiyorum. Zamanımız her zaman kısıtlıyken olmaz."

"O zaman ne istiyorsun, Tempest?"

Işıklar ve Jax'in gözleri karanlığa sıkışmış parlak yıldızlar gibi parlıyor. İlkbahar çiçek açabilir, yaz alev alev yanabilir, sonbahar yapraklar gibi dökülebilir ama Jax'e olan hislerim mevsimlerle değişmiyor.

O burada olsa da olmasa da her şeyde sabitler, sonsuzlar. Kış hiç dönmeseydi, ben yine burada olurum, kalbim deli gibi çarparak beklerdim. Her zaman.

Tıpkı her zaman bana döneceği gibi.

Birlikte binlerce küçük an çalmam gerekirse, çalarım. Onları biriktireceğim, günlüğümü hatırladığım her şeyle dolduracağım, hikayemizi sayfalarına kazıyacağım.

Onu yeni anılarla dolduracağım. Yeni sorular ve olasılıklarla. Yeni kazançlar.

"Her şeyi istiyorum... Seni."

Gülümsüyor ve ben de öne doğru eğilip onu hevesle öpüyorum. Onun eşi olmak her ne , ağrıyan her parçam bunu istiyor. İçine düşmek için çaresizce çırpındığım bir yerçekimi bu.

Buzdokunuşu bacağımın yarığımın sıyrıldığı yeri sıyrıyor ve . "Özür dilerim," diye geveliyor ve elini çekiyor.

Bileğini yakalayıp onu geri götürüyorum. "Durma. Lütfen." Her ne teklif ediyorsa, onu istiyorum ve şimdi istiyorum.

Eteğimin yırtmacını sıyrarak karnımın altına ürperti gönderiyor. Bileğindeki tüylü kabartmanın üzerinde geziniyor, her bir çizginin tenime sürtünürken nasıl hissettireceğini merak ediyorum. Keşke yalnız olsaydık.

Buz gibi elini kalçamın üst kısmına koyarak, bedenim gevşeyip soğukluğuna alışırken bir an bekliyor ve kendi eliyle burnumun üzerinde geziniyor. Nefesim kesiliyor, karanlığı beyaz bir sis kaplıyor ve bacaklarımı açarak parmaklarının aralarına dalmasına izin veriyorum.

Bana kaşlarını çattı. "Bunun altında senden başka bir şey yok mu, Tempest?" "Elbiseye uymuyor," diye törpülüyorum.

Müziğin narin kreşendosu yükseliyor ve seyirciler sahneye doğru dönerken, Jax'in eli elbisemin üzerindeyken kendimi çılgınca asi hissetmekten alamıyorum. Daldırıyor, döndürüyor, parmak uçlarını kaplıyor. Klitorisimin etrafında döndürüyor. Neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla. İniltimi bastırmak için yumruğumu ağzıma sokuyorum.

Jax'in uzun köpek dişleri, keskin uçları boğazımdan aşağı inip dışırmadan önce gülümsemesiyle parlıyor. Sandalyenin kol minderlerine hilaller kazarken nefes nefese pantolonum havayı ince bir dumanla boyuyor.

"Bana durmamı söyle ya da o eteği aç ve *benim* olanı yememe izin ver," diye homurdanıyor.

Gözlerim çılgınca dalıyor, içimdeki küçük, mantıklı kısım bunun ne kadar çılgınca olduğunu haykırıyor. Dolu bir tiyatrodayız. Ben bir balerinim. Dengenin resmiyim.

Edep.

Ama bu hatırlatmalar zihnimde bir koro gibi yankılanırken bile ellerim eteğimi kavıyor ve yavaşça yukarı kaldırıyor.

Önümde diz çökene kadar tek bir yumuşak hareketle aşağı kayıyor, prizmatik bakışları dikkatimi yerden çekiyor. Acımasızca cinsel ve nazik bir saygıyla dolu. Arkasında, müzik yoğunlaşmaya başlarken bir kuğu sahnede zarifçe süzülüyor.

Jax'in elleri dizimin dış tarafındaki, neredeyse tamamen solmuş olan soluk pembe yara izinin üzerinde geziniyor. Oraya uzun bir öpücük kondurduktan sonra ellerini kalçamdan yukarı, sonra da merkezime doğru gezdirmeye devam ediyor. Her öpücük tüm bedenimi titreten bir zevk vaadi.

"Daha geniş, Tempest." Sözleri rüzgâr olup kalçalarımın içini okşuyor. Onları soğuğa karşı kapatmak yerine, açılmalarına izin veriyorum, önünde yayılıyorum. Bared. İtaatkar.

"Eşin için çok mükemmel."

Arkama yaslanıyorum, omuzlarım yemyeşil loca koltuğunun minderlerine gömülüyor. Gözlerim diğer birkaç locaya kayıyor, ama herkes önlerindeki baleyle büyülenmiş gibi görünüyor. Benim de *olmam gerektiği* gibi.

Ama sonra Jax'in dili iç kalçalarımın tepesinde geziniyor. Sadece o ve Çaykovski'nin sesi içimde yankılanıyor, beni sahnede ipek gibi hareket eden siyah kuğudan daha cesur yapıyor.

Dudağımı ısıriyorum, bakır dilimde patlıyor. Parmağıyla sıvazlıyor, soğukluğu ağzımı yatıştırıyor, sonra kıpkırmızı damlayı dudaklarına götürüyor ve bir iniltiyle emiyor. Bakışlarındaki gümüşü kırıklar neredeyse tamamen kayboluyor, göz bebekleri tarafından yutuluyor.

Parmakları tekrar kayboluyor, ikisi içime giriyor. Leğen kemiğim kayıyor ve pullarım koltuğun kumaşına takılıyor. Umursadığımdan değil.

"Bu kötü bir fikirdi."

"Neden?" Nefes alıyorum, bacaklarım titriyor.

"Çünkü Tempest, artık tadına baktığıma göre, tek yapmak istediğim kendimi senin içine gömmek. Seni her şekilde sahiplenmek."

Bu her neyi gerektiriyorsa, ben varım.

Buz gibi dilinin beni daha da ayıran bir sonraki hareketiyle sarsılıyorum. Soğuk alışılmadık ama istenmeyen bir şey değil ve merkezime doğru her vuruş beni kucaklamasını kolaylaştırıyor. Kalçalarımın arasından gökkuşağı renkleri yayan holografik gözlere bakmak için başım aşağıya kayıyor. Dilini içime sokuyor, parmaklarıyla değiştirmeden önce büküyor ve yutuyor. Birden

Titreyen bedenimle birlikte müzik de yükseliyor, ta ki ben koltuğ n kollarını yumruklayana, üst bedenimi yerinde tutarken alt yarım, görünmeyen kısmım Jax'e karşı kıvrınana kadar.

Her uzvum, inecek bir yer bulamadan benden dışarı fırlamakla tehdit eden bir gerilimle geriliyor. Parmaklarının son bir kıvrımıyla parçalanıyorum, o parmaklarını benden çekene kadar etrafında titreşiyorum. Bir an için boşluğ n yasını tutuyorum, ta ki burnu klitorisimi sıyrana, dili içimde o kadar ileri itilene kadar... Acaba o kısmı da bir şekilde b y l  m , derinlerde ve bedenimin içinde dönüyor mu diye merak ediyorum. Sanki zevkimin her zerresini tatmak zorundaymış gibi. Daha azı israf olurdu.

Vücudum burnunun her d rt ş ne duyarlı hale geliyor. Onu rahatlatmak için saçlarını kavrıyorum, dudakları benim serbest bırakmamla parlıyor.

"İyi misin?" Kaşları  atılıyor, sanki yanlış bir şey yaptığından endişelenmiş gibi.

" fazla," diye iç geçirdim. "Sadece biraz... hassas." "Nasıl hassas?"

"Ben sadece hiç..." Fısıltımı olabildiğince al altıyorum, alkışların utancımı kamufle etmesine minnettarım. "Bitti. Başka biriyle yani. Seninle Gündönümü ilk kez oldu."

"Ben ilk ve tek olacağım." Sırıttıyor.

Neredeyse kakhaha atacaktım. Başka biri olsa gülerdim. Ama Jax'le değil. İfadesi ciddiye. Yüz hatlarında hiç ukalalık yok. "Ve perde kapanana kadar gelmenizi planlıyorum. Eğ  istemiyorsan-"

"İstiyorum," diyorum aceleyle, dudağımı ısırarak ve daha fazlasını söyleyip söylememeyi tartışarak. Kaşları kalkıyor, gözlerinde bir muziplik pırıltısı dans ediyor. Elleri kalçalarımın üzerine geliyor, eteğimin yırtmacı beni müstehcen bir şekilde odaya teşhir ediyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum parmak uçları içimde dönüp dururken, yeniden doruğ  çıkan zevke teslim olmam için beni ikna ediyor.

Beni derinden öpüyor; buz, sihir ve salgımın karışımı dilimi yalıyor. Topuklarının  zerine inerek i  uyluğumu ısırtıyor. "Bırak da tadını çıkarayım."

Başımı sallıyorum ve parmaklarımla onun keskin yanağ nı okşadıktan sonra gümüş ve mavi saçlarına dolayarak onu çaresiz bedenime doğru yönlendiriyorum. Bir sonraki dansçılar gelip performanslarına başladığında duyduğ m tek ses elbisemin kırışıklığ  ve bir arpın tıngırtısı oluyor.

"Ben evdeki en iyi şovu yaparken onlar da seni eğlendirecek." Gözlerimi iki kez kırpttırıyorum, yüzü hala bacaklarımın arasına sıkışmış, yalayıp emerken bunun zihnimde yankılandığını fark ediyorum. Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. Sırılsıklamım, ayağa kalktığımda elbisemde kocaman bir ıslak nokta olacağından eminim.

Umursadığımdan değil.

Aslında, onunla tekrar birlikte olana kadar bana bırakabileceği herhangi bir işaretten heyecan duyarak lekenin tadını çıkaracağımdan eminim.

İkinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci orgazmlar içimi titrettiğinde ağlamamak için kendi kolumu ısırarak kafa derisine tutunuyorum ve yüzünü sürüyorum.

Perdenin kapanışında dilinin üzerine çıkacağıma söz vermişti. Jax sadece çok gerçek değil, aynı zamanda bir söz verdiğiğinde yerine getiriyor.

Onun hakkında sevdiğim birçok şeyden biri.

Orgazmları saymayı bıraktıktan bir süre sonra tiyatronun ışıkları yanıyor. Ayağa kalkıyorum ve elbisemi hızla düzeltiyorum. Jax bana kurt gibi sırtıyor ve bir elini sırtıma koyarak beni salondan dışarı çıkarıyor. Başka kimse onu göremiyor ama parmaklarının omurgamın vadisine sürtünmesi ihtiyacım olan tek destek.

"Yer var mı?" Tanıdığım birkaç dansçıya el sallayarak nefesimin altında mırıldanıyorum. Son kırk beş dakikadır içime çarpan orgazm dalgaları yüzünden bacaklarım biraz sallanıyor.

"Gerçek cevabı mı istiyorsun yoksa seni rahatlatmamı mı?" Ses tonu şakacı ve ben de ona dirsek atıyorum.

Kalabalığın arasında ilerlerken, Jax'in orada olduğunu fark etmeyen insanlar yaklaştığında tereddüt ediyorum. Doğruca onun yanından geçiyorlar, birkaç küçük benek resmi kıyafetlerine bulaşılıyor ama fark etmiyor gibiler.

"Buna alışkınım." Omuz silkiyor. "Beni görüyorsun ve önemli olan tek şey bu."

Hâlâ orada olduğundan emin olmak için onu her zaman çevremde tutuyorum.

"Jolie."

Nefesimi içime çekip başımı çevirdiğimde Blake'in orada durmuş, elleri cebinde bana baktığını görüyorum. Ürkütücü derecede rahat görünüyor, ama ses tonu her zamanki kibir tadını taşıyor.

"Hey."

Ağzını açacak gibi oldu ama ben elimi kaldırdım. "Bir şey söylemene gerek yok, Blake."

"Ama-"

"Hayır." Lobiye yığılmış dansçı, eğitmen, aile ve arkadaş kalabalığının dikkatini çekmek istemediğim için ses tonumu sakın tutuyorum. "Eğer üzgün olduğunu söyleyeceksen, bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Üzgün değilsin. Eğer herhangi bir şey için üzgünsen, bu sadece yakalandığın ve değerli egonun zedelendiği içindir. O yüzden bana yarım yamalak bir özür ya da mazeret sunma. Sadece ikimizin de zamanını boşa harcamış olursun."

Blake'in dudakları kapanıyor ve ben omuzlarımı silkeleyerek yoluma devam ediyorum.

Trek

"Vay be." Jax kıkırdıyor. "Muhteşemdin."

"Ona hak ettiğinden daha fazla söz verdim," diye fısıldıyorum. Biz çıkıyoruz tiyatroya, otelime doğru yürürken elimi onunkinin içine soktum. "Şimdi benimle gel. Gitmen gerekene kadar hâlâ birkaç saatimiz var."

Kaşlarını kaldırıyor. "Aklında bir şey var gibi görünüyor."

"İstiyorum." Elbisemin arkası hâlâ nemli ve her adım yaklaştıkça kalçalarımın arasındaki ıslaklık kayıyor. Esinti kadınsı yerlerime çarpıyor ve eteğimi yukarı kaldırıp herkese göstermediğinden emin olmak için kontrol ediyorum. "Önce bundan kurtulacağım."

"Üzerinde çok güzel durmasına rağmen benden bir itiraz duymayacaksın." Gözleri beni tararken parıldıyor ve bir parmağını elbisemin kolunda gezdiriyor. Lobiyi geçip asansörlere doğru ilerliyoruz, etrafımız hâlâ kat kat kalın sahne makyajı yapan dansçılarla ve gösteriyi izlemek için tepeden tırnağa giyinmiş insanlarla çevrili.

"Bu geceki en iyi gösteriyi kaçırdılar, Tempest," diye fısıldıyor Jax. "Yakından ve çok kişisel olarak tadını çıkarmam gereken bir gösteri."

Bu anı tüylerimi diken diken ediyor ve vücudum sabrımın yetmediği bir beklentiyle ürperiyor.

"Daha finali bile görmedin."

JOLIE

Merdiven boşluğuna doğru dönüyorum, Jax de arkamdan geliyor. Neyse ki sadece üçüncü kattayım. Kapıma geldiğimizde, el çantamın mıknatıslı kopçasını açıp telefonumu ve cüzdanımı karıştırarak oda anahtarımı buluyorum. Kapıya doğru tutuyorum.

Tıklayın.

Kilit açıldığında nabzım fırlıyor.

Jax'le yüzleşmek için dönüyorum. Kapı, mekanizmanın bir başka *tıkırtısı* ve iniltisiyle arkasından kapanıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ne elimdeki çantayı masanın üzerine fırlattığımda, ne topuklarımın üzerinde geriye doğru dengede yürüdüğümde, ne de koltuk altındaki küçük fermuarı tutup kalçamdan aşağıya çektiğimde. "Stüdyoda ölümlü bir adam olmadığını söylemiştin."

"Ben yaptım." Sesi saf çakıl taşı gibi, soğukkanlılığımı tırmalıyor.

Elbisenin üst kısmının belime düşmesine izin verdim. "Göster bana, Jax."

Ağır payetli kumaşın geri kalanını yerde ısıltılı bir havuza dönüşene kadar sallıyorum ve sadece çıplak topuklu ayakkabılarımla dışarı çıkıyorum.

Etindeki güzel, uhrevi oymaların altında, içindeki kurt beni bir yırtıcı gibi izliyor. Ama ben korkmuyorum. Ben bir avım, bu gece çoktan defalarca yutuldum ve şimdi göğsüm ve başım dik bir şekilde ona doğru ilerliyorum.

Onun avcısı.

Her adımda kalp atışlarım yavaşlıyor. İçimdeki Carmen'i yönlendiriyorum, parmaklarımı göğüslerimin arasında gezdiriyorum, avuç içim sivri bir meme ucunu sıyrıyor, diğeri eşimin izinin üzerinde geziniyor. Jax'in çenesi kıpırdıyor, sonra o kadar da

Pantolonunun içinde ince bir titreşim. Onun beni keşfettiği kadar benim de onun her santimini keşfetmeye hevesli bir şekilde dikkatim o noktaya sabitlendi.

Parmaklarım pantolonunu sıyırdığında, "Bu gece seni beceremem, Tempest," diye uyarıda bulunuyor. "İkimizin de istediği ve hak ettiği şekilde değil."

"Sorun değil," diye onaylıyorum kirpiklerimin altından, yüzlerce hızlı kostüm değişiminden edindiğim çeviklikle düğmeleri körlemesine açıyorum. "Sen de tadına bakmalısın. Ben de aynısını hak etmiyor muyum?"

Ağırlığımı değiştirirken topuğum sallanıyor ve her seferinde bir bacağımla diz çökerek göbeğimi destekliyorum. Jax hiçbir şey söylemiyor, holografik bakışları beni aydınlatırken olduğu yerde donup kalıyor. Sanki benim büyüm altındaymış gibi içime bir heyecan yayılıyor. Sanki bu odadaki sihirli kişi *benmişim* gibi.

"*Siktir*, Tempest," diyor avucum şaftının etrafını sardığı anda. O kadar büyük, o kadar kalın ki parmaklarımın yetişmesi mümkün değil ve henüz onu içime sığdırmaya çalışmadığım için biraz minnettarım. Pantolonunu sonuna kadar indiriyorum ama ayaklarının dibinde toplanmak yerine kayboluyorlar. Elimde ağır ağır duran delikli sikiyle yüz yüze geldiğimde boğazım kuruyor.

Aletlerin Everest Dağı'na sahip. Tümünü tırmanmak istiyorum ama oraya ulaşmak için biraz çalışmak gerekecek. Sadece yürüyüş fikri bile beni ıslatıyor. Sanki arzumu hissetmesini engelleyebilecekmiş gibi kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

Ona birkaç keşif vuruşu yaparak, don izlerinin pürüzlü dokusu ile satenimsi teni arasındaki karışımın tadını çıkarıyorum. Kar tanesi damgalı topu yarığının üstünden bana parlıyor. Başparmağımı piercingin üzerine sürterek ucundan aşağıya doğru kayan sedefli bir döl damlası gönderiyorum. Öne doğru eğilerek hevesle kucağıma alıyorum, tadı çökmekte olan naneli çikolata parçacıkları gibi olunca biraz şaşıyorum. Bakışlarım gümüş mavisi saçlarının izinde, göbeğinin ve eşinin izinin ötesinde geziniyor ve mor tacından kayan her bir tatlı lokmayı yalamadan önce topu dilimle döndürüyorum. Jax başını geriye atıyor, sadece bir saat önce tuttuğum saçlarını kavırıyor ve inliyor, kalçaları tepki olarak bükülüyor.

Nefes nefese bir kıkırdamayla, "Bana karşı nazik ol yoksa bunun tadını çıkaramadan buzla kaplanacaksın," dedi.

Bu beni sadece cesaretlendiriyor.

Her hareket daha da sertleşiyor, yumruğum şaftının dibinde sıkabildiğim kadar sıkılıyor. Dudaklarımı başının etrafına sarıyorum, dilimi piercing'iyile oynamak ve her onsunu yalamak arasında değiştiriyorum.

onun arzusu. Elimi dudaklarımla leğen kemiği arasındaki boşluğu kapatmak için kullanarak aşağı yukarı sallanıyorum. Jax'in gözleri dalgalanıyor ve elleri başıma geliyor, parmaklarını saç tellerime geçirerek benimle birlikte hareket ediyor.

Arayı kapatmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir şekilde bir santim daha büyüyor gibi görünüyor, ama hepsi bu kadar değil. Şaftının tabanını büyük bir şişkinlik kaplıyor. Daha önce orada olmadığına yemin edebilirim, ama şimdi balon gibi şişmiş, avucumun topuğu elimin her vuruşunda ona çarpıyor. Onu ağzımdan çıkarmadan önce deli olmadığımıdan emin olmak için birkaç kez göz kırpyorum, çenemden aşağı bir tükürük ve naneli prekum izi akıyor. "*Bu da ne?*"

"Bu benim düğümüm." Bunu bir gerçekmiş gibi söylüyor, sonra da kaşları birbirine çarparak ağzını kapatıyor. "Tamamen genişlemiş değil ama benim türüm için tamamen normal."

Gözlerim açıldı.

Değil. Tamamen. Genişletilmiş.

Boğazını temizledikten sonra bir adım geri atıyor, kirpikleri düşüyor. "Bunu bilmeyeceğini unutmak çok kolay. Muhtemelen senin için korkutucu olduğunu şimdi anlıyorum. Özür dilerim."

"Korkutucu olup olmadığını bilmiyorum..." *Yalanlar.* Dehşete düştüm. Bakışlarım tekrar yüzüne yöneliyor, beni değerlendirirken boğazının düğümleri çalışıyor. Gümüş ve mavi gözlerini kaplayan hüznün göğsümü ağrıtıyor. Onun utanmasını istemiyorum ama aynı zamanda bu yeni keşfi aklıma yerleştirmeye çalışıyorum. Everest çok daha dikleşti. Ama bunu yapmak istiyorum, her şeyi *onunla* yapmak istiyorum.

Birlikte olmamızın önünde duran o kadar çok şey var ki. Küçük ya da o kadar da küçük olmayan bir *düğüm* beni durdurmayacak. Omuzlarımı dikleştirip geriye çekiyorum ve Jax'le göz göze geliyorum. "Nasıl çalışıyor?"

"Meraklıyız, değil mi?" Kendinden emin tonu yeniden ortaya çıkıyor ve neredeyse yüksek sesle iç çekiyorum, bunun için minnettarım. Birlikte geçirdiğimiz zamanı hiçbir şeyin mahvetmesini istemiyorum. "Gösterirsem muhtemelen daha kolay olur."

Ellerini uzatıyor ve avuçlarından buz dalgaları yükseliyor, kaslı vücudundan fırlayan ereksiyonun neredeyse birebir kopyasını yontana kadar kendi içinde oyuluyor.

Yutkunuyorum.

"Az önce bana buzdan bir dildo mu yaptın?" diye soruyorum, gözlerim göbek deliğimden aşağıya doğru süzülen yolunu takip ederek.

"Elbette, Tempest. Arkadaşının sikini kaldırabileceğini kanıtlamak ister misin?"

Ne diyeceğimi bilemez halde başımı sallıyorum, gözlerim Jax'in içimde hissetmek için yanıp tutuştuğum çıkıntılar hariç, kalın vücudunun mükemmel modelinden ayrılmıyor.

"Ağzını aç ve bacaklarını ayır," diye homurdanıyor Jax ve duruşumu genişlettiğimde dizlerim halıya sürtünüyor. Bir adım daha yaklaşıyor ve dudaklarım ucuna dolanıyor, dilim piercinginin üzerinde hevesle dönerek tıslamasına neden oluyor. Donmuş sikiğin buz gibi tacı merkezime çentik atıyor. "Beni ne kadar iyi alacağını göster bana."

Şaftını aşağı yukarı sallayarak, tükürüğümü ürpertici derecede şehvetli uzunluğuna yaymak için ellerimi kullanıyorum. Buz gibi kopyası içime girdiğinde sarsılıyorum ve çenesi geriliyor, sanki sihrinin santim santim attığını, her vuruşta daha derine gittiğini hissedebiliyor.

Ağzımı ondan ayırıyorum, şu anda içime girip çıkan güce uyum sağlıyorum, sonra dilimle buz izlerinin her bir çizgisini takip ediyorum. Kökten morumsu uca kadar onu ağzımın içine çekiyorum, elimi onun etrafında dolaştırıyorum, bedenimi büyüsunün ritmiyle hareket ettiriyorum.

"Siktir, Tempest." Avucu boğazıma doğru kayıyor, başparmağı nabzımın üzerinde geziniyor. "Beni daha derine götürebileceğini düşünüyor musun?"

Ağzımı mı yoksa vücudumu mu kastettiğinden emin değilim. Dikkatimi dağıtarak boştaki elimle kışını kavıyorum. Mermer kadar soğuk ve boğazımın arkasına çarpana kadar onu daha yakına çekiyorum ve kekeliyorum.

"İşte bu kadar." Buz gibi muadili içime giriyor ve ben bunun dolgunluğu karşısında nefesimi tutuyorum. Yanağımı okşuyor, o kadar büyük bir saygıyla fırçalıyor ki, önümde diz çökmüş olanın kendisi olduğunu sanırsınız. Sözleri sıkılmış dişlerinin arasından çıkıyor, sert ama sadık bir fısıltı. "Ne kadar mükemmel bir eş. Seni düğümümle doldurmak için sabırsızlanıyorum. Seni içten işaretlemek ve sahiplenmek için."

Jax'in düğümü beni daha da germeden önce giriş yerimle dalga geçiyor. Bu sefer orada kalıyor. Çenesi gergin, damarları boynu boyunca şişkin, sanki yaptığım her şeyi izlemek için her bağa tutunuyor. Uzun sürmesi için.

Benim onun tadını çıkardığım kadar benim de tadımı çıkarmak için.

"Bu işte çok iyisin. Belki de bunlardan bir tane daha yapmalıyım ki o küçük sıkı kışın da benim için iyi ve hazır olsun."

Buzun etrafında kenetleniyorum ve bu gerçekten iyi hissettiriyor. Buz, içimdeki zonklamayı yatıştırıyor ve kıpırdanıyorum, tekrar hareket ettirmesini, içime sokmaya devam etmesini istiyorum. "Bu hoşuna giderdi, değil mi Tempest?"

Onu şiddetle emiyorum, elim uzun sert vuruşlar yaparken nane çikolatası aromalı prekumu daha fazla çekiyorum. Nefes alış verişleri pantolonuna dönüşüyor ve yakın olduğunu biliyorum. Bu beni sadece onu daha derine çekmeye, altımdaki buzlu şaftı sürmeye, boğazımın arkasını kaplayan salıverilmesini homurdanana kadar ağzıma daha fazla çekmeye teşvik ediyor.

"Vay *be*. Ne kadar mükemmel bir muhtaç eş," diyor ve ben onun çökmekte olan naneli çikolatalı milkshake tadını yutarken saçlarımı okşuyor. "Bir damlasını bile ziyan etmedim."

Bu genelde hoşlandığım bir şey değildir. Kafa vermek her zaman daha çok seksin bir başlangıcı olmuştur ya da doğum günü gibi özel bir duruma saklanmıştı. Jax ile dizlerimin üzerine çöküp onun zevkiyle ilgili her şeyi öğrenmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Biri bana bir bardak ve kalın bir pipet getirsin. Jax Frost benim favori ikramım.

"Tempest, bu inanılmazdı," diyerek dikkatimi çekiyor. Memnun bir iniltiyle dudaklarımda kalan coşkuyu yalıyorum. Geri çekiliyor, ifadesi tuhaf, neredeyse utangaç. Eğer yapabilseydi, bahse girerim kızarırdı.

"Sorun ne?" Başımı yana eğiyorum, şaftının tabanından bana bakan hala büyük çıkıntıyı görüyorum. *Tamamen genişlemişti*. Alt bedenim onun buzunun etrafında titreşiyor. Jax'ın sikine o kadar odaklanmışım ki, içimde hâlâ duran siki ancak hissedebiliyorum.

Dümdüz olmuş, ucundan döl sızıyor. Dudağımı ısıyorum, başka tarafa bakamıyorum.

"Tempest..." Sesi kısık bir hırıltıyla uyarıyor. "Beni böyle izlemeye devam edersen tekrar boşalacağım."

"Yine mi?" Sesim açlık ve sinirle eşit oranda titriyor.

Pantolon yerde beliriyor ve elini sallayarak boğazını temizliyor. Buz gibi ikizi benden dışarı kayıyor, ama onu tamamen çıkaramadan önce, elimi şaftının etrafına sarıyorum, diğer yumruğum tamamen oluşmuş düğümünü sıkıyor.

"Lanet olsun," diye tıslıyor Jax, kalçaları öne doğru sarsılıyor. Buzları tekrar içime dalıyor. "Ne yapıyorsun-" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyor. Elimi düğümünün etrafında dolaştırarak vücudumun buz gibi olanın etrafındaki titreşimini taklit ediyorum.

Onu tekrar ağzıma aldığımda, bunu doğru yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Bir ölümlü umut edebilir. Jax'ın yüzündeki mutluluk ifadesine ve başını geriye atmaya çalışırken gözlerindeki parıltıya bakılırsa, doğru yaptığımı söyleyebilirim.

Bana bak, küçük iyi bir dost oluyorum.

Nefes nefese kıkırdıyor ve yüzümü ona bakacak şekilde eğiyor. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, Tempest?"

Ağzımı elimle değiştirerek şaftından aşağı kayıyorum.

"Ölümsüz olduğumu sanıyordum," diye takılıyorum, sonra dilimle ucuna hafifçe vuruyorum.

Kaşları birbirine çarpıyor, kalçaları ipeksi vuruşlarımla sarsılıyor. "Aletim içine gömüldüğünde, seni günlerce benimle doldurduğumda bakalım bu iğnelemeyi yapacak mısın?"

Evet, yapalım.

İnliyorum ve buzun etrafında kenetleniyorum, kendi kendine tekrar hareket ederken şaftın üzerinde yukarı ve aşağı kayıyorum, vücudumun istediği sürtünmeyi bana veriyor. İçimde ateşli bir ihtiyaç titreşiyor. Aramızda hiçbir şey kalmayana kadar onun her santimini sahiplenme arzusu. İçimde, üzerimde, beni dolduran ve tatmin eden ondan başka hiçbir şey.

Sadece bu fikir bile beni uçuruma sürüklüyor. Bu gece milyonuncu kez düşüyormuşum gibi geliyor, vücudum tekrarlanan zevk patlamalarından zayıf düşüyor.

Boğazıma, köprücük kemiklerime, göğsüme ve göbeğime fişkıran kalın, parlak döl çizgileri tenimi serinletiyor. Ucundan son damlayı da alırken düğüm kaybolmaya başlıyor. Loş ışıkta gümüşü izimin yanında parıldıyor. Bir zamanlar bunun yaşadığım trajedinin bir izi olduğunu düşünmüştüm, o günden kalan pek çok şey öyleydi, ama bu parçam beni ona bağlıyor.

Dostum.

Jax önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Çok. Lanet. Çok güzel."

Gözleri parıldıyor ve sesi çığ - o kadar değerli ve yeri doldurulamaz bir şeyin parçası ki ciğerlerimden nefesimi alıyor. Bir el bezi çağırıyor ve her yerimi temizliyor, acele etmiyor ve tenime öpücükler saçıyor. İçimdeki buz, kar tanelerinin sürüklenmesiyle eriyip gidiyor, soğukluğu şimdi boş olduğum için daha da fazla hissediliyor.

"Seni burada kalmaya ikna edemeyeceğime emin misin?" Bu sözleri söylediğim için bile kendimi suçlu hissederek soruyorum çünkü kalabilseydi kalacağını biliyorum. Beni tekrar terk etmek zorunda kalmak istemiyor. Kaderin bizi birbirimizden uzak tuttuğu, ara sıra yollarımızın en güzel ahenkle kesişmesine izin verdiği bu hiç bitmeyen mevsim döngüsünde bir başka berbat rotasyon.

"Eminim yapabilirsin, Tempest."

Bu işte onunla birlikte olduğumu bilmek garip bir şekilde güven verici. Mesafenin acısına rağmen, birbirimizin içine don kadar kazınmış durumdayız.

onun eti.

Havadan bir gömlek çıkarıyor, ellerimi başımın üzerine götürüyor ve üzerime geçiriyor. Dizlerimin üzerinde asılı duruyor ve tıpkı onun gibi kokuyor. Dışarıda olmadığım her an bunun içinde koza gibi olacağıma çoktan karar verdim. Onun mükemmel kış kokusuyla sarılıp sarmalanacağım. Etek ucunu kaldırıyorum ve zengin, hoşgörölü çam kokusunu içime çekiyorum.

"Gitmek istemiyorum ama fark edilmeden gidebilmem ve eşime hak ettiğı ilgiyi gösterebilmem için işleri yoluna koymam gerekiyor."

". "

"Ben de öyle." Beni kucaklayıp yatağı taşıyor, yorganın altına sokuyor ve sonra yanıma yerleşiyor. Vücudu benimkine karşı soğuk, başımı yastığı koyup mutlu bir uykuya dalarken onun burada olduğuna dair ürpertici bir güvence.

Gezmek çok keyifliydi, ancak uzun hafta sonumuz geldiğinde kayak merkezine gidip dinlenmeye fazlasıyla hazırım. Neyse ki araba kullanmak ve lastik zincirleri için endişelenmek yerine savurganlık yapmaya ve bir saat uçmaya karar verdik. Çok zahmetli bir işti.

Lark ve ben oldukça hafif eşyalar topladık. Delilah ise tüm soğuk hava ve kayak ekipmanlarını hazırlamıştı. Devrilebilecek gibi görüldüğünde, pansiyon çalışanlarından biri aceleyle kayaklarını ve snowboardunu elinden aldı.

"Şu tepelere bakın! Sabırsızlanıyorum," diyor Delilah, yeni serbest kalan ellerini birbirine sürterek, yanakları soğuktan pembeleşmiş bir halde.

"Senin adına sevindim, tatlım. O yamaçların tadını çıkar." Lark parmak uçlarında ayağa kalkıyor ve dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyor. "Bizim için daha mutlu gerçi."

Bana sırtıyor, sonra beresini çekip çıkarıyor ve kıvrıkcık buklelerini ortaya çıkarıyor. Saçlarını tarayarak biraz evcilleştiriyor ve ben de son birkaç asi parçayı toplamasına yardım ediyorum.

"Aynen," diye kabul ediyorum, Lark ve ben rahatlatıcı bir deneyimi tercih etmeye karar verdiğimiz için mutluyum. Bize masaj, yüz bakımı ve pedikür rezervasyonu yaptırdım, kız arkadaşı kayak yaparken kendimizi şımartabileceğimizi düşündüm. Seyahat etmek, festivalde sahne almak ve mümkün olduğunca çok sayıda turistik noktaya sığmak için koşturmak arasında vücudum ağrıyor ve bitkin düşüyor. Ayrıca, kariyerimi tehlikeye atacak bir şey yapmak istemeyecek kadar çok kayak korku hikayesi duydum. Potomac Balesi'ne solist olarak dönme ihtimalim varken olmaz. İhtiyacım olan son şey yeni bir sakatlık.

Hayır. Masaj, yoga ve sıcak kakao beni çağırıyor. Ayrıca, yarın gece için beni fazlasıyla heyecanlandıran bir gezi rezervasyonu yaptık, tesisin yakınındaki buz kubbelerinde kalacağız. Lark ve benim kendimiz için ayırttığımız bir jakuzi var ve bu gece gezisi, kış mevsiminde vahşi doğada olmaktan çok daha cazip. Bir şenlik ateşi etrafında fondü ve şarap deneyimi ve ardından üzerinde uyumak için yemyeşil yatak takımları bulunan özel buzla kaplı kubbeler var. Bunu ilk önerdiğimde, Lark ve Delilah kendi yerimi ayırtmak istememin garip olduğunu düşündüler... Belki de öyleydi, ama aynı zamanda benim açımdan biraz da hüsniyet idi.

Jax burada işini yaptığını doğruladı ve tiyatrodaki ve otel odamdaki geceden beri onu ya da yaramaz vaatlerini düşünmeden edemiyorum. Ona ve paylaştığımız bu bağlantıya bağımlıyım, şimdiden bir sonraki düzeltmemi bekliyorum. Vücudunun eşsizliği karnımda kelekler uçuşmasına neden oluyor. Aynı anda hem gerginim hem de geri sayıyorum. Onun düğümünü atmanın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.

Gerginliğime rağmen, her şeyi istiyorum. Onu istiyorum.

"Şu manzaraya bak," diyor Lark, bakışlarını arkama dikmiş. Delilah ılık çalarak onaylıyor.

Dönüyorum, kar beyazı tepeliklerle kaplı tepeler anında dikkatimi çekiyor. Dağlar dalgalanıyor, irili ufaklı zirveler uzakta yükseliyor. Koyu renkli ağaçlar manzarayı süslüyor, Hotham'ın soğuk hava kıyafetlerini giymiş ziyaretçilerinden gelen renk patlamaları, sohbet ederken ve tesisin açık hava olanaklarının tadını çıkarırken etraflarındaki alanı dolduran küçük beyaz puflar. "Vay canına. Çok güzel."

"Gerçekten öyle." Lark dirseğiyle beni dürtüyor. "Eşyalarımızı odalarımıza taşıdıktan sonra spa'ya gitmeye ne dersin? Eminim Delilah içindeki kayak tavşanını ortaya çıkarmaya hazırdır."

"Kulağa harika geliyor!"

Lobiye doğru yürüyoruz, kalın taş işçiliği, odanın uzunluğuna yayılan zarif ve modern bir beyaz taş şömineyi çevreleyen duvarları süslüyor. Ana odanın ortasında, ellerinde tuttıkları kupaları yudumlayan birkaç kişinin toplandığı büyük boy pelüş bir kanepe yer alıyor.

Anahtar kartıma bakıyorum ve odama ulaşana kadar işaretleri takip ediyorum. Çantalarımı yatağın yanına bırakıp doğrudan balkona çıkıyorum, kapının kilidini açıp yöneliyorum. Manzaraya bakıyorum, ellerim

buzla kaplı korkuluklara tutunuyor. Frost'lar burayı bir kış cennetine çevirmişler ve bunun ne kadarının Jax'in eseri olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Kazamdan sonra müdahale etmeseydi... şu anda onunla birlikte dışarıda, kolumu sallayarak dünyayı beyaza boyuyor olur muydum?

"Neredesin, Jax?" Rüzgâra fısıldıyorum. Ardıç ve çam kokusu burnumu öpüyor ve derin bir nefes alıyorum. Sağa doğru takip ediyorum ve kalbim o kadar şiddetli çarpmaya başlıyor ki buzlu korkuluklara bastırdığım parmak uçlarımdan nabzımı hissedebiliyorum.

Orada, uzakta, hiçbir insanın yakalayamayacağı kadar güçlü bir zarafetle ağaçların tepelerinde hızla ilerliyor. Vücudu rüzgarla birlikte sürükleniyor. O, ağaçların etrafında dönen, dallarını süsleyen esintinin ta kendisi. Daha fazla hareket gözüme çarpıyor ve korkulukları daha sıkı kavriyorum.

Sadece Jax'i değil, onları da görebiliyorum.

Frosts.

Ölümsüz dostları esintide, ağaçların arasında, doğal ve insan yapımı her yapıda uçuşuyor ve gözlerimin önünde bir kış şaheseri yaratıyor. Bir parmağımı kaldırıyorum, sayarken her birini işaret ediyorum. O kadar hızlı çalışıyorlar ki, dört mü beş mi olduklarına karar vermem bir dakikamı alıyor.

Dört.

Bir baleyi izlemekten çok da farklı değil. Durduğum yerden, hepsinin birbirinin içine girip çıkmasına tanıklık ederek, kendi topluluklarını oluşturuyorlar. Küçük, ürpertici bir topluluk. İçlerinden biri baktığımı fark etse bile umursamıyor gibi görünüyor.

Her biri farklı bir noktayla ilgileniyor, kendi narin süslemelerini yapıyor. yetenek.

Bir Frost yaklaşıyor, platin rengi saçları arkasından savruluyor. kulübenin çatısından uzun buz sarkıtları. Deniz mavisi gözleri benimkilerle buluştuğunda olduğu yerde donup kalıyor.

"Merhaba," diyorum, ölümlüyen görünmez olması gereken bir ölümsüze yaklaşmanın bir görgü kuralı olup olmadığını merak ederek.

"Sensin," diyor, odağı diğer habercilere doğru kayarken. "Jax'in eşi."

"Evet." Gözlerindeki pırıltıya bakmaktan kendimi alamıyorum. Jax'inkilerden çok farklılar ama kendi tarzlarında başka bir dünyaya aitler. Acaba her Frost böyle eşsiz mi görünüyor? Açıkçası, dönüşüm çok keskin. Ölümlü hayatında nasıl görünüyordu? Ölümsüz bir hayatım olsaydı ben nasıl görünürdüm?

"Ben Aneira." Bana nazikçe gülümsüyor ve leylak rengi bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Ama sen bana Ani diyebilirsin. Eşin öyle diyor."

Arkadaşlardan bahsetme şekli beni hem heyecanlandırıyor hem de sinirlerimi geriyor. Jax ve ben eşiz. Aneira'ya ve potansiyel olarak diğer Frost'lara göre, biz kesin bir sonucuz. Kalıcı bir ortaklık. Onun ısıltılı gözlerinde benim onun için ne olduğum konusunda hiçbir soru işareti yok.

Keşke bizim için bir gelecek söz konusu olduğunda da böyle bir kesinlik hissetseydim.

"Onu çağırmamı ister misin?" Dikkati katlarımın altında gizlenen eş işaretinin olduğu yere yöneliyor. "İstiyor musun?"

"Sorun değil. Bir yere gitmem gerekiyor. Ama ona benim için bir mesaj iletebilirseniz, bu harika olur."

Tak, tak, tak.

"Gitsem iyi olacak," diye fısıldadım. "Çabuk! Mesaj nedir?" "Ona burada olduğumu söyle." Sırıttıyorum.

"Tabii ki. Tabii eğer çoktan anlamadıysa." Aneira sırıttıyor ve başımın üzerine farklı uzunluklarda birkaç buz sarkıtını daha indiriyor. Bana yaklaştıkça hava daha da serinliyor. "Seninle tanışmak harikaydı, Jolie."

"Aynı şekilde, Ani."

El sallayarak veda ediyor, kestane-kahverengi kurt formuna bürünüp ağaçların arasından uzaktaki daha büyük gümüş-beyaz kurda doğru koşmadan önce uçup gidiyor.

Jax'ın gözleri parlıyor ve rüzgâr onun rahatlatıcı fısıldıyor.

"Görünüşe göre bu sefer beni bulan sen oldun, Tempest."

Akşam yemeğinden sonra, spa'da geçirdiğim üç saat ve yüz bakımı ve pedikürle şımartılmadan önce her düğümlemiş kasımın ovulmasından dolayı vücudum hala karıncalanıyor. Kendimi inanılmaz, rahatlamış ve yenilenmiş hissediyorum.

Odama doğru attığım her adım çok yavaş. Cam pencerelerin önünden geçip yıldızları net bir şekilde görüyorum ve dışarıda hareket eden ayazların soluk hatlarını fark ediyorum. Zarif hareketlerle şaheserlerini inşa ediyor, tentelerin üzerine buzlar seriyor ve gökyüzünden karlar savuruyorlar. Yine de durmuyorum. Hiçbiri Jax değil. Bu kesinliğin mantıklı bir açıklaması olmasa da, beni çoktan odamda beklediğini hissedebiliyorum.

Kapının anahtarını kaldırdığımda, Jax'in birlikte geçirdiğimiz son gecedeki hırıltısı zihnimde tekrar canlanıyor.

"Bu gece seni beceremem, Tempest. İkimizin de istediği ve hak ettiği şekilde değil."

Anahtarı avucumun içinde tutarak geri çekiyorum. Bakışlarım patiklerime düşüyor ve lacivert maksi elbisemin yakasını düzeltiyorum, eşimin işaretinin girdaplı ucunun göğüslerimin arasında nasıl parıldadığına hayranlıkla bakıyorum.

Eskiden daha yüksek yakaları tercih ederken, görünmesini umursamadan daha alçak olanlara yönelmeye başladım. Diğer herkes için gümüşü bir yara izi. Benim içinse Jax'in kalıcı bir hatırlatıcısı. Mevsimler bizi ayırsa bile o gerçek.

Ve şimdi kapının diğer tarafında beni bekliyor. Onun soğukluğu ve baharatlı çamın yumuşak kokusu koridora doğru süzülüyor.

Kapının altından.

Titriyorum. Bu kadar gergin olmamalıydım. Jax beni çıplak gördü. Vücudumun onun dokunuşuyla nasıl parçalandığına şahit oldu. Dilinin. Büyüsüne. Ben onun varlığını bilmeden önce haftalarca beni izledi.

Ama bu gece farklı.

Zamana karşı bir yarış yok. Sadece biz varız.

Dizlerim titriyor, ama sonunda anahtarı kapıya götürmek için yeterli cesareti topluyorum. İlk seferde çalışmıyor, bu yüzden anahtarı kaydırıp tekrar deniyorum.

Tıklayın.

Tokmağı zar zor çeviriyorum ve kapı inleyerek sonuna kadar açılıyor. Oda değişmiş, Jax'in taş şöminenin önünde durduğu yerde tereyağlı bir ışıkla parlıyor. Tamamen katı haberci formuyla orada, sadece bir pantolon var ve elleri ceplerinde. Aslında onun da gergin olduğunu düşünüyorum.

"Beğendin mi?"

"Burası çok güzel," diye , rahat mekâna bakarken.

Beyaz çiçek yaprakları yere ve yatağa serpiştirilmiş. Odanın her tarafına yorganlar ve battaniyeler serpiştirilmiş ve balkonun önünde asılı duran ince perdelerin arkasında, birbirinin üzerinden geçen pırıl pırıl ışık dizileri var. "Nasıl yaptın-"

"Çiçekçi dükkânından ödünç almış olabilirim," diye yanıtlıyor Jax. Keskin, soluk mavi elmacık kemiklerinin üzerindeki kızarıklığı neredeyse seçebiliyorum. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Jax'in üzerinde gezinen altın ışık halesi onun buz gibi tonlarını yumuşatıyor ve bir an için grenli fotoğraflardaki küçük çocuğu rahatlıkla görebiliyorum. Trajik bir şekilde bu dünyadan koparılan çocuğu.

Jax'e kardeşini bulduğumu söylemek istiyorum. Belki Winston'ın hayatta olduğunu zaten biliyordur. Belki onu görmüştür bile. Ama bu konuyu açmak için asla normal bir zaman olmayacağını biliyorum, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve başlıyorum.

"Ölümlü hayatının parçalarını hatırladığını biliyorum, ama *sen öldükten sonra...*" ...sonra aileni hiç aradın mı? Bir şekilde bu söylemek kalbime bir buz saçağı sokmak gibi geliyor. "Bir Frost olduğunda neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Kaşları biraz kalkıyor, sonra dudaklarını yana doğru kırıştırıyor. "Genç yaşta haberci olmak yıllar süren bir eğitim gerektirir."

Sadece Frost becerilerinizi öğrenmek için değil, aynı zamanda büyümek ve dış dünyayı öğrenmek için." Adem elmasının topu sallanıyor ve sesi biraz çatlıyor. "Eğitimimi tamamladıktan sonra, ölümlüler dünyasına ilk kez döndüğümde, onları bulmaya çalıştım. İşte o zaman sadece görevlendirildiğiniz bölgeleri ziyaret edebileceğinizi öğrendim. Nivea'daki liderler bilerek hayatınızın olduğu yere gitmenize izin vermiyorlar."

Jax'in geçmiş konuşmalarımızda Lider Albidus rolü hakkında bana söylediklerini düşünüyorum. O da bu liderlerden biri olmak için çalışıyordu. "Neden?"

"Geçen kış seni bulduğumda ne olduğuna bak." Kürk halının üzerine diz çöküyor ve ben de onun duruşuna uyuyorum, ellerimiz birbirine yaklaşıyor. Başparmağı bileğimin nabız noktasını sıyrıyor ve gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemeyerek ürperiyorum. "Ölümlülere müdahale etmek tehlikelidir. Kaderleri değiştirebilir. Anılarım silinmiş olsa bile seni buldum. Yine de müdahale ettim." Göğsü kabarıırken ateşin ışığı teninde turuncu parıltılar yaratıyor. "Biz öldükten sonra anılarımızı silmiyorlar. Hayatta yaşadığımız güzel şeyleri silmek çok acımasızca olurdu. Sevdiklerimizi. Bu yüzden habercileri ilk birkaç kış boyunca uzak tutuyorlar. Kurallara uyacağınızı anladıklarında, ölümlü anıların etkisinin azaldığını gördüklerinde o kadar katı olmazlar.

"Ailemi buldum. Yıllarca onların yanında olarak dikkatimin dağılmasına izin verdim. Sonra en sonunda gitmeyi bıraktım. Sanırım çoğu habercinin başına bu şekilde geliyor."

Sesindeki kırılğan yankılanma gerçek gerçeği ifade ediyor: Jax'in kendi içinde tuttuğu kırılğan bir sınıra çarptım. Ama bu onu paramparça ederse, ne kadar keskin olursa olsun parçaları toplamak için burada olacağım. Ne kadar derin keserlerse kessinler. Günlüğümü okudu, dünyanın geri kalanından sakladığım her çirkin parçayı biliyor. Ama ondan değil.

Ondan asla.

"Neden?"

"Ne anlamı vardı ki? Beni göremediler." Ellerini yenilgiyle savuruyor, büyüdüğü uhrevi Frost'tan çok genç bir ölümlüye benziyor. "Asla göremezlerdi."

"Peki ya şimdi? İkimiz de bir yolu olduğuna biliyoruz. Kardeşin hâlâ dışarıda bir yerde. Onunla konuşabilirdim. İnanmasına yardım edebilirim..."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Bu ne işe yarar ki? Hayatının çoğunu benim yasını tutarak geçirdikten sonra onu daha fazla incitmek mi? Ben onunla kardan adam yapan ve gölde buz hokeyi oynayan kişi değilim."

Son sözleri yarım kaldı. Yanağını okşuyorum, onu üzdüğüm için nefret ediyorum. "Ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Gölde?"

"Tabii ki biliyorum." Bakışlarıyla birlikte sesi de alçalıyor. "Böyle bir şeyi unutamazsın, Jolie."

"Bana hiç söylemedin..."

"Sana bu yükü yüklemek istemedim." Gözleri nihayet tekrar benimkilere ulaştığında, kenarları gözyaşı tehdidiyle parıldıyor.

"Bana olanlar yüzünden mi? Beni kurtardığın zaman." Küçük kardeşini gölde hokey oynamaya götüren ve onu kurtardıktan sonra bir daha eve dönemeyen çocuğu okumanın ne kadar acı verici olduğunu hatırlıyorum. Bir daha asla ailesinin yanında bir kış geçiremeyecekti. "Beni öyle bulmak senin için zor olmalı. Ölmemi izlemek."

"Hayatımda yaşadığım en büyük acıydı." Yanağından tek bir damla yaş süzülüyor, elimin tersiyle gözyaşını siliyorum. "Bir gün, eğer işler umduğum gibi giderse, bunu kendi yöntemlerinle yaşamak zorunda kalacak olmandan nefret ediyorum."

Elim hala şakağında. "Ne demek istiyorsun?"

"Haberciler eşleriyle kutsandıklarında, hayatları birbirine bağlanır. Sanki iki beden arasında bir hat boyunca dizilmiş tek bir ruh gibidirler. Her şeyi görürsünüz. Tüm hayatları size sunulur."

"Hayatımı gördün mü?" Elimi saçlarında gezdirdim, gümüş ve mavi tellerle oynadım. Ne görmüştü?

"Her güzel ve yürek parçalayıcı anı, Tempest," diyor Jax çenemi eğerek. Eğiliyor ve beni yavaşça bir kez öpüyor. Şefkatle. "Bunu yaptığım anda, seni kendim için ne kadar istesem de, sana sahip olamayacağımı biliyordum. Henüz değil."

Henüz değil. "Ama bir gün?"

Ellerimizi göğsünün sol tarafına götürüyor. "Umarım öyle olur, içimde dinlenen kalbinin her atışında."

Güm güm.

Güm güm.

Güm güm. Güm güm. Güm

güm, güm güm.

Nabzım aramızda dağılıyor ve ateş, kollarının görünür her santimini kaplayan güzel, girdaplı desenleriyle don izlerini aydınlatıyor ve

göğsünün güçlü camları. Karın kaslarının çukurlarına batıyor ve boğazını kucaklamak için yukarı doğru yükseliyorlar. Avucumun ve dilimin üzerindeki o izleri hatırlayarak kalın kalın yutkunuyorum.

Jax'in göz bebekleri prizmatik irislerini tutuyor. Burun delikleri alevleniyor ve alçak bir gümbürtü boğazına doğru ilerleyerek içimde yankılanıyor. Gümbürtünün gücünün odayı sarsmasını bekliyordum ama sadece bedenim bükülüyor, güçsüz düşüyor.

Ondan.

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Kusura bakma. Kokuna karşı koymak çok zor." "O zaman yapma." Ayağa kalktım ve elbisemin eteğini kaldırıp Dantelli iç çamaşırimi dizlerimin üzerinden geçirip yere atıyorum. Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Habercilerin ve eşlerinin tüm inceliklerini tam olarak anlamasam da umurumda değil.

Ölümlü, ölümsüz.

Yaşam, ölüm.

Dostlar, kader.

Onun benim, benim de onun olduğumu geri dönüşü olmayan ve her şeyi tüketen bir şekilde anlayabiliyorum.

Göğsü kabarıyor, yumrukları iki yanında. Bir an için yüz ifadesi sanki sözlerimi tartıyormuş gibi bezginleşiyor. Tam her şeyi durduracağını düşündüğüm anda bana doğru ilerliyor.

"Siktir et."

Ayağa kalkarken beni kollarının arasına alıyor. Bacaklarım beline dolanıyor, elbisem kalçalarımdaya toplanıyor, alnım onunkine dayanıyor. Bakışlarına kapıldım. Onun içinde. Kalçalarım karnındaki izleri sıyrıyor. Kalçalarımı hevesle sallıyorum, sürtünme arıyorum ve leğen kemiğimin her kıvrılışında, altımda daha da sertleşiyor, neredeyse dar pantolonunun içinden patlayacak.

Aramıza uzanıp fermuarını bulmaya çalışıyorum. Küçük metal kavrayıp aşağı çekiyorum, siki serbest kalıyor. Acayip büyüktü. Parmaklarım düğümünün başlangıcını izlediğinde donup kalıyorlar.

Jax hareketsiz duruyor, sanki ne yapacağımı görmeyi bekliyormuş gibi. Sonra alçak sesle konuştu. "Sorun yok, Tempest. Yapmak zorunda değiliz."

Parmaklarım tabanına dolandığında bir tıslama sözlerini kesiyor.

"Bana eşin olmanın ne demek olduğunu göster."

Sözlerimden etkilenerken hırlıyor. Üç adımda sırtımı duvara yaptırdı. Aleti bana doğru bastırıyor, klitorisimin her delinmiş sıyrığında dudaklarımdan yumuşak iniltiler çıkarıyor.

"İşte bu, Tempest. O mükemmel amcığını bana sürt. Zevkini al."

Elimi duvara çarpıyorum ve onu kaldıraç olarak kullanarak sikinin üzerinde geziniyorum. Açı çok lezzetli ve tenimdeki don izlerinin her sıyrılışında ayak parmaklarım kıvrılıyor. Daha fazlası için çaresizim.

Daha fazla sürtünme. Daha fazla zevk. Daha fazla *erkek*.

Karnımın altındaki baskı, ifade edip edemeyeceğimi bile bilmediğim şeyleri arzuluyor. Kalçalarım çılgına dönmüş, o kadar çılgınca sallanıyor ki Jax'in uzun gövdesine umuyorum.

Coşku yoğun, neredeyse çok yoğun. Beni tutuyor, benimle birlikte sallanıyor, vücudu ritmimi takip ediyor ve beni ikna ediyor.

Kontrolümü kaybediyorum. O küçük gümüş kartopunun klitorisimde yarattığı girdaba, saten şaftının dudaklarımın arasındaki ürpertisine, don izlerinin tenimi okşayan incelikli pürüzlü dokusuna kaptırıyorum. Tabanında oluşan düğüm yukarı ve aşağı sürtünerek beni daha da açıyor.

İnliyorum ve vücudum kasılıyor, o kadar gırtlaktan, o kadar ilkel bir ihtiyaçtan geliyor ki neredeyse irkiliyorum.

Neredeyse.

Çünkü sonra Jax uçuşumun kenarından atlıyor ve bundan daha güzel bir şey olmadığına eminim. Saçları karışmış, dudakları ayrılmış, alçak, gürleyen bir hırıltı ondan fişkırıyor. Hipnotik dalgalar halinde boşalıyor, klitorisimi kaplıyor, kalçalarımın uçlarına damlıyor. Kalın, ıslak ve lezzetli bir şekilde dağınık.

Keskin köpek dişleri nabzımı sıyrıyor, boğazıma doğru inerken aramızda ıslak sesler yükseliyor. Tehlikeli bir çizgide sallanıyorum. Umutsuzca geçmek istediğim bir çizgi. Boynumu uzatıyorum, onun soğuk nefeslerinin tadını çıkarıyorum.

"Fırtına," diye tekrarlıyor, rüzgârda söylenen nazik bir dua gibi. Dudakları nabzıma bastırıyor, birkaç şakacı ısırık atıyor. Kalçalarını sallıyor, her kayış yavaş ve kasıtlı, sanki özünü tenimin derinliklerine sürmeye çalışıyormuş gibi. Sonra burnunu boynum boyunca gezdiriyor ve çenemi kucaklıyor, beni ateşin önündeki kürk halıya taşırken öpüyor, neredeyse acı veren ölçülü bir saygıyla beni yatırıyor.

Köpek dişleri boğazımı sıyrıyor ve içimde bir şeyleri ateşliyor. Akıllara durgunluk veren orgazmın etkisi geçmeye başladığına göre, nedenini merak etmeden duramıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Sana... um... boynumu gösterdiğimde, senin için karşı konulmaz bir dürtü duydum..." Ne diyeceğimi bilemediğim için aklıma gelen en yakın karşılaştırmayı yapıyorum. "Bu eşleşme olayı vampirler gibi mi?"

Jax bir kahkaha atıyor. Vücudum utançtan kızarıyor ve o da hemen boğazını temizleyerek kendine geliyor.

Kaşlarımı çattım. "Birinin bunu komik bulmasına sevindim."

Burnuyla çenemi dürtüyor, ben de başımı öne eğip boğazımı ona gösteriyorum.

"Anladığım kadarıyla vampirler birbirlerinin kanını içmeyi seviyor." Konuşurken bir parmağını boynumda aşağı yukarı gezdiriyor ve karnıma bir ürperti gönderiyor. Göğsü sırtıma çarpıyor ve bir elini kalçamın üzerinde gezdiriyor. "Haberciler eşlerini sahiplenme arzusuna sahiptir. Bir iz bırakmak ve aramızdaki bağı sağlamlaştırmak için. Bu bağlantıyı güçlendirir."

Jax bacaklarımın arasına uzanıyor, başparmağını serbest kalışımız boyunca yumuşatıyor, etime tamamen emilene kadar ovuyor. "Bir gün, birbirinize sahip çıkmaya hazır olduğunuzda, sadece söyleyin ve ben de dişlerimi o seksi boğazınıza seve seve geçireyim."

Beni şakacı bir şekilde ısırtıyor.

"Birbirinizi sahiplenmek mi?" Boynumu büküp ona bakıyorum, anladığımı fark ediyorum. "Yani seni ısırarak gibi mi? Boğazın olmak zorunda mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Aklında başka bir yer mi vardı?"

"Bilmiyorum," diye geri adım attım. "Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Bir eşin ısırması, aralarındaki bağın tam olarak kabul edilmesidir." Serin dokunuşuna karşı ürperiyorum. Bunun ve bizden yayılan naneli çikolata parçacıklı kokunun tadını çıkarıyorum. "Yapmak zorunda değiliz, Tempest. Asla olmaz. Eğer istemiyorsan-"

"Sorun o değil." Kelimeleri bulmaya çalışarak ağzımı kapatıyorum. "Ama dişlerim keskin değil. Bu seni incitmez mi?"

Daha önce hiç düşünmemiştim ama tüm Frost'ların haberci formlarında o uzun köpek dişleri vardır. Bu da ısırmayı kolaylaştırıyordu. Dişleri keskin olsa bile bunu yaptığında canımı yakar mıydı?

"Muhtemelen." Omuz silkiyor ve elbisemin kumaşı üzerinden omzumu ısıtırmış gibi yapıyor. Elbise üzerime yapışmış, terden nemlenmiş. "Ama seve seve katlanacağım bir acı."

Parmakları ortama doğru kayıyor, kafesimin üzerinde geziniyor ve ben daha o dokunmadan onun dokunuşunu bir şekilde hissedebiliyorum. Teni sıyrılır sıyrılmaz

Gümüş izim *her yerde* yankılanıyor. "Isırmanın zevkli olması gerekir. Sadece eşler arasında paylaşılan bir şey olduğu için düğüm atmaktan bile daha fazla. Gerçi bizim için durum böyle olmayacak."

"Olmaz mı?" İlk gördüğümünden beri onun düğümünü alabilmeye o kadar odaklanmışım ki, onu başkalarıyla düşünmemiştim. İçime bir kıskançlık çöktü, daha donanımlı, eşi olmak için daha iyi inşa edilmiş habercilerle birlikte olduğu fikri midemi bulandırdı. Onun yerine, bana takılıp kaldı.

"Hey," çenemi kavlıyor ve gözlerim onun çatlak, ışıltılı aynalarına yansıyana kadar nazıkçe kendisine doğru çeviriyor, "düğümümü alan ilk ve tek kişi sen olacaksın."

"Gerçekten mi?" İçimi çektim, o da kıkırdadı.

"Hiçbir şeyin eşimle birlikte olmakla kıyaslanamayacağını hep biliyordum." Eğilip beni öpüyor, naneli nefesi beni canlandırıyor. Sırtıma yaslanıp sertleşene kadar dillerimiz birbirini keşfediyor. "Şimdi seni bulduğuma, sana dokunduğuma, seni tattığıma göre, haklı olduğumu biliyorum."

Tenim kızarıyor. Beni düğümünü atmaya *hazırladığı* geçen gecenin düşüncesi zihnimde tekrarlanıyor. Sanki tecrübesiz bir bakireymişim, yatağında birden fazla erkek olan bir kadın değilmişim gibi. Ama bu, bu farklı. Sadece Jax'in *alışılmadık* ekipmanı yüzünden değil, o olduğu için. Onun aklını başından almak istiyorum. Yıllarca bir eş için dua ederken umduğu her şey olmak istiyorum.

Bacaklarımı birbirine , dölümüzün kalıntılarının uyluklarımda üstünde hâlâ kaygan olduğunu hissediyorum.

Jax nefesini içine çeker.

"Tempest..." diye uyarıyor, bunu ne kadar çok istediğimin kokusunu alabildiğini hatırlatarak.

"Tamamen emin olmadığınız hiçbir şeyi yapmanızı istemiyorum. Düğüm atmak, iddia etmek, bunlar yıllardır anladığım şeyler. Haberci yaşamına yerleşmiş şeyler. Bunların senin için ne kadar tuhaf olduğunu biliyorum." Serin nefesi omzumu okşuyor, saçlarımı karıştırıyor.

"Ölümlü olduğum için mi tereddüt ediyorsun?" diye soruyorum. Eğer bunu ne kadar istediğimi, onu ne kadar istediğimi saklayamıyorsam, o zaman neden hala temkinli? Nasıl oluyor da kıyafetlerimiz hâlâ üzerimizde ve birbirimize sarılmış değiliz?

"Evet." Yüzüm düştüğünde hemen ekliyor: "Ama sadece bana eşler ve içerdiği her şey öğretildiği için. Sen ve ben, bizim gibisi daha önce hiç olmadı. Bu bağı benim yaşadığım gibi yaşayamayabilirsin."

"Bana bir şey olduğunu anlat."

Gözleri bir an kapanıyor ve sanki sözlerini tartıyormuş gibi sakın bir nefes alıyor. Başını omzuma yaslıyor, gözlerinin keskin kırışik köşeleri hafifçe yumuşuyor. "Seninle olan bağlantım sürekli bir titreşim. Hiç kapanmayan bir elektrik. Her yerde olabilirsin ve ben yine de sana doğru çekildiğimi hissedirim."

Eli eş işaretime doğru kayıyor, parmakları göğüslerimin arasında bir düğme *patlayana* kadar çalışıyor. "Seninle birlikte olma ihtiyacı. İstemenin ötesinde bir arzu. Seni acıdan korumak, seni sevmek, sana zevk vermek... Bu her şeyi tüketiyor."

Bir *patlama*
daha. Sonra
bir tane daha.

Düğmeler altımızdaki kürklerin üzerinde yuvarlanıyor ve ateş artık tamamen sergilenen izi ısıtıyor. Jax'in parmakları göğüs kafesimin üzerinde dönüyor ve arzu uyluklarımın tepesinde birikiyor. Onları birbirine kenetliyorum, sürtünme için yer değiştiriyorum. İşaretimle oynamaya devam ediyor ve ereksiyonu bana karşı kalınlaşıırken bunun kendisinininkiyle nasıl bağlantılı olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. "Benim dünyamda, eşini bulduktan sonra soru sormak yoktur. Bir anda onların tüm yaşamlarına, umutlarına ve hayallerine tanık olursun. Tamamen görülür, tamamen el üstünde tutulur."

"Ve benim hakkımda böyle mi hissediyorsun?" Her kelimeye tutunarak törpülüyorum. "Sözcüklerim ancak hakkını veriyor."

Bir kahkaha attı. Yüzümü ona dönerek yanağının keskin köşelerini okşuyorum.

Ona bakarken, işler farklı yürüseydi nasıl görüneceğini neredeyse hayal edebiliyorum. Dolu dolu bir hayat yaşasaydı. Fate'le hiç tanışmamış olsaydı. Belki de birbirimizi farklı koşullar altında bulurduk ama bundan şüpheliyim. Tek bildiğim, onun bir parçası olmadığı bir hayatı hayal edemediğim. Artık değil. "Hayatıma girdiğinden beri, nedenini bile anlamadan önce, seni rüyalarımda ve uyanık saatlerimde gördüm. İlk başta deli olduğumu düşündüm. Olan biten her şeyi anlayamıyordum. Ama aramızdaki bu bağı hissediyorum. Bu benim için en az senin kadar gerçek. Ben sadece ölümlü olabilirim-"

"Sen herhangi bir şey değilsin, Tempest," diyor Jax, platin kaşları birbirine yaklaşıyor, sesi ölümcül derecede ciddi. "Sen *her şeysin*."

JOLIE

Sen her şeysin.

Mesafeyi kapatıyorum ve onu öpüyorum. Dudaklarımızın her fırçalanışında, bilinmeyenden korkan her parçam uzaklaşana kadar kendime olan güvenim artıyor. Elini kendi elime alıp tekrar düğmelerime götürüyorum ve onu yönlendiriyorum, böylece onun acı veren her güzel parçası üzerimde beliriyor. Pantolonunun fermuarı hâlâ açık, ucu külotunun bel bandının üzerinden dışarı fırlamış, piercinginin topundan sedefli bir döl çizgisi uzanıyor. Baş parmağımı üzerinde gezdiriyorum, serbest bıraktığı spermi ucuna sürüyorum. İniltisi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Aldığı zevkin, beni arzulamasının sesleri, onunla sonsuza dek bu şekilde dans etmek istememe neden oluyor.

Pantolonunu aşağı çekiyorum, ereksiyonu serbest kalıp karnıma kadar. Bakışlarımı tekrar yukarı çekip onunkileri yakalıyorum, ezberlediğim gözler beni öyle derinden deliyor ki ruhumun derinliklerini görüyorlar.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturan Jax, ağırlığını kaydırarak pantolonunu sonuna kadar çıkarır. Gözden kayboluyorlar. Kökten uca kendini okşarken, beklentiyle dudağımı ısıriyorum.

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor, yanımızdaki ateşte çatırdayan közlerin dışında odadaki tek ses bu. Dik oturmak için kendimi sallıyorum, yüz yüze gelene kadar dizlerimin üzerine geliyorum, sonra kollarımı boynuna doluyorum ve yaklaşıyorum. Dudaklarım onunkilerden bir nefes kadar uzakta. "Jax?"

"Evet, Tempest?"

"Senin için yaratılmışım gibi düğümle beni."

Jax'in parmakları elbisemin dikişini kavramadan önce yarım vuruş geçiyor, sonra onu bir kağıt mendil parçasıymış gibi yırtıyor. Düğmeler her yöne fırlıyor. Gözleri eş izine gidiyor, sonra da açıkta kalan tenimin her santiminde geziniyor. Alevin hareketiyle izleri teninde dans ediyor. Avucumu üzerlerinde gezdiriyorum, her tepe ve çukurun tadını çıkarıyorum, onları öpmek istiyorum. Onları kendi tenime basmak istiyorum. Parmaklarım sütyenimin ortasına geliyor ve kopçayı açmak için bükülüyor. Jax izliyor, dantel yere düşerken bakışları yoğunlaşıyor. Dirseklerimin üzerine basıyorum, dizlerim sinirlerimle birlikte çarpıyor.

Ya fikrini değiştirirse? Ya bunu yapamazsam? Peki ya

-

Endişem bir rüzgâr ve kar taneleriyle uçup gidiyor. Benim Jax'in elleri dizlerimin altından kavlıyor ve beni ona doğru sürüklüyor. Gözlerinde beni ısırarak sahiplenmesini arzuladığım bir sahiplenme var. Kıçımın altına bir yastık itildiğinde nefesimi tutuyorum. Dizlerim kalçalarının iki yanında çentiklenmiş, buz gibi bakışlarına ve beni değerlendirirken nefesinin ürpertisine maruz kalmış bir halde tamamen açıktayım.

"Vücudun." Ellerini kalçalarımın gezdiriyor ve ben içgüdüsel olarak sıkılıyorum, sadece boşluğu hissediyorum. "Kukun." Ellerini göğsümün iki yanına koyarak üzerimde gezdiriyor ve gümüşü topu bacaklarımın arasından bana doğru parlıyor. Kalçalarım kıpırdıyor, onu klitorisime sürtmek için çaresizim. İçimde nasıl hissettirdiğini keşfetmek için daha da çaresiz, derinlerdeki sinir demetine karşı bastırılmış. Jax ağırlığını kaydırıyor, bir eli göğsümün alt tarafını takip ediyor ve eş işaretime doğru kayıyor. "Ruhun." Beklentiden neredeyse patlamak üzereyken inliyorum. "Onlar *benim*."

"Senin", kabul ediyorum. Çünkü bu doğru. Ben onunum. Her güzel ve kırık parçam.

Göğsümü avuçluyor, dudakları karşı meme ucunu çevreliyor. Tüm varlığım onun dokunuşunun altında canlanıyor ve aramıza uzanıp sikişinin başını parmaklıyorum. Ucundan akan prekumu döndürerek, onu girişime getirene kadar yarığında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Benimkini."

"Evet," diyor Jax kulağımın kabuğunu törpüleyerek. Kendini üstümde sabitliyor ve bir tıslamayla içime giriyor. Gümüşü kaşları birbirine çarpıyor, sanki içime dalmamak için tüm kontrolünü topluyor. Yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve beni öpmeden hemen önce buz gibi bir nefesle fısıldıyor: "Olduğum ve olacağım her şey senin, Tempest."

Bir an onu kalçalarım ile kucaklıyorum, sonra onu daha derine alırken dizlerimi yere doğru indiriyorum. İçimin derinliklerine ulaştığını düşündüğümde, delici ucu içimdeki o lezzetli noktayı sıyrıyor ve düğümün kısmen genişlediği şaftının kalın tabanı bana çarpıyor.

"İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum."

Jax bir elini saçlarımda gezdirerek beni susturuyor. "Rahatla, Tempest. Oraya varacağız."

Öpüşüyoruz, dillerimiz birbirine dolaşıyor. Vücudunun baharatlı çamı beni sarıyor. Biraz geri çekilerek, karla kaplı topunun her sıyrılışında onun için nefes nefese kalmama neden olan küçük itişler yapıyor. Esnekliğim için minnettar bir şekilde bacaklarımı daha geniş açıyorum ve topuklarımı yere gömüyorum. Yastık bana mükemmel bir açı veriyor, delici darbeleri içimi okşuyor ve beni kendimden geçiriyor. O kadar kalın, o kadar derin ki, daha ileri gidebileceğini hayal etmek zor, ama onu içime almak için çaresizim.

Her şeyini.

Karnımın altındaki basınç sarmalları ve kollarımı ona sararak kalçalarını daha yakına çekiyorum. Nefesim kesiliyor, tırnaklarım sırtına batıyor. Vücudu benimkine karşı titriyor. Titreşimler ve yüzündeki mutluluk ifadesi beni kenetliyor ve onu daha da içime çekiyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Jax.

Kısmen şişmiş düğümü nihayet içimde yakalandığında vücudum acıyor. Ona sarıldığımda göğsümde gururla dönüyorum.

Birlikte sallanıyoruz, baskı dayanılmaz hale gelene, ben inleyene kadar coşkunun doruğundayız. İçimdeki baraj parçalanıyor.

"Jax!" Sırtını tırmalayarak, tırnaklarımın altındaki buz izlerinin tadını çıkararak titriyor ve kıvranıyorum. Kalçalarının her küçük kıvrımı beni vahşileştiriyor. Onun ezici dolgunluğunu kucaklıyorum, zevkinin her damlasını içime çekmek istiyorum.

Boynundaki damarlar gerildi. Adımı ve bazılarını daha önce hiç duymadığım bir dizi küfür savuruyor. Dölleri içime doluyor ve bacaklarımı beline doluyorum. Boğazıma öpücükler konduruyor ve kulağıma alçak sesle fısıldıyor. "İnanılmaz hissediyorsun."

Beni kaşıkladığı her teşvik dozunda düğümünün etrafında zonkluyorum.

Burnu boynumu sıyrıyor ve sonra başını aşağı eğip bir meme ucunu ağzına alarak beni tekrar ağlatıyor. Zevk dolu bir karmaşa içindeyim,

Dilinin her vuruşunda nefes nefese kalıyorum. Bu neredeyse bacaklarımın arasındaki ağrıdan uzaklaştırmaya yetiyor.

Neredeyse.

"Aman Tanrım," diye soluyorum, neredeyse içgüdüsel olarak Jax'i ısıracakken onun yerine ağzıma sokuyorum. Düğümü tamamen genişleyip yerine kilitlendiğinde, bir çılgılığı bastırarak tıslıyorum.

"İşte bu kadar." Başparmağı klitorisimi okşuyor ve kalçalarım tepki olarak sarsılıyor. "Beni alabileceğini biliyordum-Tempest."

Dilinin meme uçlarım üzerindeki her hareketi, parmaklarının klitorisim üzerindeki her çemberi, acı veren uyuşukluğu katlanılabilir hale getiriyor.

"İyi geldi mi?" diye soruyor, ses tonunda gerçek bir endişe var.

"Evet." Zar zor törpüledim. "Daha fazla."

"Emin misin?" Dudakları bir çizgi halinde, gözleri vücudumu tarıyor, sanki beni kıracak bir şey yaptığından endişeleniyor. Ama eğer Jax tarafından paramparça edilmek bunu gerektiriyorsa, zamanın geri kalanı için beni kırmasına ve tekrar bir araya getirmesine memnuniyetle izin verirdim. "Çok fazla gelirse sana sarılabilirim."

Kalçalarım bükülürken ve ona karşı sekiz çizerken Jax tıslıyor. Hareket etmek rahatsızlığın azalmasına yardımcı oluyor ve vücudum dolgunluğa uyum sağlamaya başlıyor. Dönüyorum ve yer değiştiriyorum, Jax beni emmeye ve okşamaya devam ederek patlamaya hazır bir gerilim dönüştürüyor. Patladığımda memnuniyetini dile getiriyor.

Bir başka döl fişkırması içimi boyuyor, siki içimde sarsılıyor. Etrafında nabız gibi atarken delici topu içimdeki sınırları dürtüyor. Tekrar zirveye çıkıyorum, zevk beni derin bir dalgayla vuruyor. Artık baraj yıkıldığına göre, her orgazm bir öncekinden daha hızlı bir şekilde serbest kalıyor ve Jax'inkinden besleniyor. Dikkatini tamamen bedenime vermiş, benim hazzımın onunkine domino etkisi yaptığı lezzetli bir döngüye girmiştik.

Beni tekrar tekrar dolduruyor, bedenlerimiz ateşin önünde kilitlenip sallanıyor, ta ki teninin soğukluğuna rağmen ter içinde kalana kadar.

Saatler sonra, gözlerim dalgalanıyor, zevkimizin dalgalanmalarıyla harcanıyor. Hareket etmeye başladığında, bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum. "Henüz değil."

Bu günlerin DC'ye dönmeden önceki son birkaç gün olması beni şaşırtmıyor. Yaza.

Bunu hafızama kazımak istiyorum. Vücudunun ağırlığı bana karşı. Saçlarımı okşayan nefesinin serinliği. İçimin en derin yerlerinde onun doluluğu. Birlikte geçirdiğimiz her saniye çok değerli. Avucumun içinde bir kar tanesi. Hayran olunacak bir şey, eriyip gitmeden önce her bir narin çizgiyi ezberlemek.

Jax'in eli eş işaretimin üzerine geliyor ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Ateşin çatırdayan her koruna ve teninin benimkiyle buluştuğu her noktaya odaklanıyorum. Ayrıntıları zihnimin sayfalarına çiziyor, sonra da bir kenara kaldırıyorum.

Yara izlerimin başladığı omzumu öpüyor, parmaklarını vücudumda gezdiriyor ve ben onun da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum, belki o da bu anıların kaybolmasından korkuyordur.

Geceyi Jax'in kollarında geçiriyorum, o sırtımı serinletirken ateşin sıcaklığı üzerime vuruyor. Vücudum ağrıyor. Buz gibi büyüyle yatıştırdığı kalçalarımın arasında muhteşem bir zonklama. Sık sık uyanıyorum, onu öpüyorum, üzerime çekiyorum ve bana karşı katı olduğunu hissediyorum. Onun burada olduğunu hatırlatan bu şeylere ihtiyacım var. Gerçek.

Benimkini.

Buzz, buzz, buzz.

Kimin aradığını görmek için boynumu Jax'in üzerine eğiyorum. Yapmak istediğim son şey onun kollarından ayrılmak ama ekranda Maral'ın adı yanıp sönüyor.

Buzz, buzz, buzz.

Bacaklarımın arasındaki kayganlığı görmezden geliyorum, bir kısmı benden dışarı sızıyor ve komodinin üzerinde titreyen telefona koşmak için kalkıyorum. "Alo. Bayan Maral?"

"Merhaba, Bayan Wilder." Ses tonu sert ama hafif bir fırça darbesi taşıyor. "Festivaldeki performansınızdan sonra yönetmenle konuştuğumuzu size bildirmek istedim. İkimiz de Potomac Balesi'nde daha önemli bir pozisyon almaya hazır olduğunuz konusunda hemfikiriz."

Boğazım titriyor ve kalbim çılgınca çarpıyor. "Gerçekten mi?"

Jax'in kolları beni sarıyor ve göğsüyle aynı hizaya gelene kadar beni geriye doğru sürüklüyor. Buz izlerinin çıkıntıları kürek kemiklerimi sıyrıyor ve ben bu hissin içine gömülüyorum.

"Evet, gerçekten. Tüm sezon boyunca çok çalıştınız, kariyerinizi ciddiye aldığınızı göstermeye devam ettiniz. fiziksel terapinize gittiniz."

Randevular," diye ekliyor, sesi biraz daha sert. "Döndüğünüzde solist olarak provalara başlayacaksınız. Ve Heather ile randevularına devam edeceksin."

"Evet!" Ciyaklıyorum, sonra boğazımı temizliyorum, kendimi muhteşem bir sükûnete alıştırmaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim, Bayan Maral. Pişman olmayacağınıza söz veriyorum."

"Bizi etkilemeye devam edin Bayan Wilder, geleceğinizde büyük şeyler görüyorum."

Onları ben de görüyorum. Stüdyoda geçen uzun günlerin güzel acısını. Seyircilerin üzerinde süzülürken, ipekler, tüller ve şifonlarla sahnede zarifçe süzülürken. Spot ışığının sıcaklığı altında alkışların gürültüsü. Bunlar ruhumun derinliklerinde gömülü olan ve Enstitü'de gerçeğe dönüşeceğini düşündüğüm hayallerimin parıltıları. Oysa bu hayaller gerçekten ait olduğum yere saklandı.

"Teşekkür ederim, Bayan Maral. Her şey için. Ülkeye döndüğümde görüşürüz."

"Provalarda görüşürüz, Jolie."

Yüreğimle dans ettiğimi biliyordum. O büyümlü ışıkların altında her parçamı bıraktım. Ama kendi performansınızla gurur duymanız, ondan bir şey çıkacağı anlamına gelmez.

Daha fazlasını ummaya cesaret edemedim.

Şimdi gerçekleşiyor. *Gerçekten oluyor*. Eski solistliğimi geri kazanıyorum. Ama bu sefer daha iyi olacak çünkü daha güçlüyüm. PT seanslarımın yardımıyla sadece fiziksel olarak değil, zihinsel ve duygusal olarak da.

Bale kariyerimi görölmek isteyerek geçirdim. Değerimi göstermek için. Değer görmek için. Ama son bir buçuk yılda çok şey öğrendim. Onların onayını ne kadar aramış olursam olayım, bunu bana gerçekten verebilecek tek kişi kendimim. Değerimi biliyorum. Her sezon verdiğim kanı, teri ve gözyaşını biliyorum. Maral Hanım ve yönetmen de bunun farkına vardılar ama günün sonunda kimse bana kendimden daha fazla inanamaz.

Bunu ilk gören ben değildim. İnancıma hayat veren başkaları da olmuştu. Önce annem, onca yıl beni destekledi. Sonra Jax geldi. Onun fedakârlığı bana sadece sevdiğim işi yapma değil, aynı zamanda bu işi yaparken kendimi de sevme şansı verdi.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde, keskin yanaklarını avuçlarımın arasına alıyorum. "Başardım. Solist oldum."

Yüzüne yayılan gülümseme, içinden fişkırان neşe, bunlar şişelenmiş ve patlamak üzere sarsılmış ham umudun ifadeleridir.

"Teşekkür ederim." Gözyaşları yanaklarımı çiziyor. Onları silme zahmetine girmiyorum. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Gözlerinin kenarları parıldıyor, irislerinin ışıltılı parçalarını vurguluyor. O güzel, inatçı ve sonsuza dek benim.

Parmak uçlarıma basarak onu öpüyorum. Yavaşça. Nazikçe. Sonra sahiplenici ve derin. Eli saçlarımın arasından geçiyor ve beni yatağa götürüp arasına sokuluyor. Geleceği kutlayabileceğimiz en iyi şekilde kutluyoruz: birbirine dolanmış, bedenlerimiz bir olarak dalgalanıyor.

Çok geçmeden Lark kapıyı çaldı. Jax'e bugünlük veda öpücüğü verip karda ilerleyişini izliyorum. Kurdu uzak tepelere doğru koşuyor, bugün gezimiz sırasında benim de gideceğim tepelere. Onu şimdiden özlesem de beni orada bulacağını biliyorum.

Ve şimdiden onu bir dahaki sefere alabileceğim zamanı bekliyorum.

Seksin böyle olabileceğini hiç bilmezdim. Diğer dünyadan. Beden dışı bir deneyim. Hatırladıkça vücudum ısınıyor. Sadece akıllara durgunluk verdiği için değil, ki öyle, onu çözmeyi, dokunuşlarım altında kontrolünü kaybetmesini izlemeyi istediğim kadar, o da karşılığında bunu istiyor. Onun zevki benimki olmadan var olamaz ve ben de benim zevkimin onunki olmadan var olmasını asla istemiyorum.

Gezimiz boyunca o gece zihnimde dönüp durdu: Yıldızların altında lezzetli yiyecekler, içecekler ve dinlenmeyle dolu bir gece. Gerçek kampa en çok bu kadar yaklaşabilirim. Kendime tek kişilik bir buz kubbesi ayırtmış olsam da, bütün gece yanımda bir arkadaş bulundurma niyetindeyim.

Bu gece Jax'i görme ve onunla vakit geçirme fırsatından çok daha fazlası var. Bir kez daha vedalaşmadan önce ondan istediğim başka bir şey daha var.

Kamp alanına vardığımızda rehberlerimiz kubbelerimizin nerede olduğunu gösteriyor. Ben Lark ve Delilah'ın karşısındayım, bu yüzden yirmi dakika içinde şenlik ateşinin merkezi alanında buluşmak üzere anlaşarak yollarımızı ayırıyoruz. Buzdan kubbeme gidiyorum, battaniye ve yastıklarla dolu yemyeşil bir yatak ve bir komidin buluyorum. Çantamı yere atıp karıştırıyorum ve şu anda giysilerimin altında taşıdığım uzun donlar yerine daha sonra giymek üzere iyi iç çamaşırları paketlediğimden emin oluyorum. Termal iç çamaşırı baştan çıkarma planımın bir parçası değil. Baştan çıkarmaya çok ihtiyacı olacağını düşündüğümünden değil, ama tereddüt etmesini istemiyorum.

Bu gece konuşacağız. Geçen her dakika bana ayrıldıktan sonra ayrı geçecek ayları hatırlatıyor. Tekrar ayrı kalacağımızdan nefret ediyorum.

Ne olduğunu anlamadan alarmım çalıyor ve Lark ve Delilah ile buluşmak için şenlik ateşinin yanına gidiyorum. Birkaç Frost görüş alanıma giriyor ve Jax'i arıyorum, aralarında olup olmadığını merak ediyorum, olmadığında kendimi hayal kırıklığına uğratiyorum.

"Kim daha fazla eğlenceye hazır?" Tur rehberimiz Gail hoparlörden sesleniyor. Diğer gezginleri büyük çadırli kubbeye kadar takip ediyoruz. Uzun masalar farklı s'more malzemeleri, peynirler, etler ve meyvelerle geniş bir alana yayılıyor.

Hepimiz tabaklarımızı doldurup şenlik ateşinin etrafında toplanmak üzere çadırdan çıkıyoruz ve doğrudan kar setinin içine kazılmış gibi görünen bir bankta oturuyoruz.

"Brrr!" Lark, Delilah'nın nefesinin altında küfrettiği anda söylüyor. Onların yanına oturuyorum, dramatik bir ürperti veriyorum, ancak gerçekten rahatsız olmuyorum. Evet, kığım üşüyor ama soğuk artık benim için bir sorun değil. Aslında, uyuşukluğa gömülüyorum ve ısırığının tadını çıkarıyorum.

"Haberlerim var," diyorum heyecandan köpüren bir sesle. "Potomac Balesi beni solistliğe terfi ettiriyor."

"Vay anasını, Jojo!" Lark tabağını yere bıraktı ve neredeyse beni kucaklayarak devirecekti. "Senin adına çok mutluyum. Enstitü'de benimle birlikte olamayacağın için bencilce üzgünüm ama gelecek sezon sahnenin merkezinde seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ön sırada olacağımızı biliyorsun," diye ekliyor Delilah ve ben yumruğumu vurana kadar yumruğunu uzatıyor.

Sıcak kahvelerimizi alıp onlarla birlikte neşeleniyor, sonraki bir saati yemek yiyerek ve sırayla ateşte marshmallow kızartarak geçiriyoruz. Karnımız doyduktan sonra takılıp sohbet ediyoruz. Delilah kart destesini eline alıp karıştırıyor ve dağıtıyor. Birkaç tur çılgin sekizler oynuyoruz. Güzel, sessiz ve jakuziye girme sırası bize gelmeden önce zaman öldürüyor.

Lark ve ben mayolarımızı giyip küvette buluşarak yollarımızı ayırıyoruz. Güneş tepelerin ardında batıyor, gökyüzünü pembe, mor ve altının ipeksi tonlarına boyuyor.

Büyüleyici bir yer ve tırmanırken gözlerimi alamıyorum.

Ilık su beni içine çekiyor ve Lark ikimize de birer beyaz zinfandel doldururken arkama yaslanıp gün batımını seyretmeye devam ediyorum. Sapsız bardağı ellerime alıp birkaç yudum alıyorum ve suyun sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

güneş yüzüme vuruyor. Lark bana sırtlıyor ve ikimiz birlikte mükemmel bir sessizlik içinde oturup manzaranın tadını çıkarıyoruz.

Ona Jax'i anlatmak için can atıyordum. *Her şeyi*. Bu sırrı ondan saklamak çok zor. Hayatımın en zor günlerinde elimi tuttu, mücadelelerim hakkında konuşmaktan ya da şu anda olduğu gibi benimle sessizce oturmaktan mutluluk duydu. Ve ben ona karşı dürüst olamadım.

Bardağı dudaklarıma götürüp kalanını yudumladıktan sonra kendime bir bardak daha dolduruyorum. Bu Lark'ın dikkatini çekiyor. "Neler oluyor Jojo?"

"Sana gereken bir şey var ama korkmanı istemiyorum."

"Tamam..." Lark'ın kaşları çatılıyor, sonra boş bardağıma bakıp kendi bardağını dolduruyor ve doldurmam için bana uzatıyor.

Şişeyi devirdim ve elim biraz titreyerek konuşmaya başladım. "Kazadan sonra bu gözleri hatırlayıp durdum. Parlak gümüşler ve maviler. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. İlk başta nedenini anlayamadım. Olanların travmasıyla başa çıkmanın garip bir yolu olduğunu düşündüm. Sonra aynı gözleri Potomac Balesi'ndeki ilk gün pencereden beni izleyen bir kurtta gördüm. Ondan sonra apartmanda garip şeyler fark etmeye başladım. Termostatın düşük olması, benim için bırakılan mesajlar... Bir hayalet olduğunu düşündüm."

"Bunun dolabımdaki yepyeni ruh çağırma tahtasıyla bir ilgisi var mı?"

"Kırdı," diye geveledikten sonra "kazayla!" diye ekledim.

"O mu?" Dudakları bir çizgiye dönüşüyor. Kalbim hızla çarpıyor, sahte bir anlayışla başını sallamasını ya da kendimi bir tesiste kontrol etmemi önermesini bekliyorum. "Yani iletişim kurduğun ruh o mu?"

"Sayılır." Bir yudum daha alıyorum, doğru kelimeleri ararken şarap boğazımdan aşağı kayarken yanıyor. "O bir hayalet değil. Yani, ölü ama aynı zamanda... değil. O bir haberci, bir kış habercisi."

Bardağını jakuzinin kenarına koyuyor. "Yani daha az Casper ve daha çok Jack Frost mu?"

"Evet! Kesinlikle." Etrafımızda buhar yükseliyor, yavaş yavaş kararan gökyüzünü aydınlatıyor. Boş bardağımyı onun kısmen sarhoş yanına koyuyorum. "Komik hikaye... Jack Frost aslında gerçek. Artık emekli oldu, ama fikir yeterince benzer. Jax onunla sadece birkaç kez karşılaştı."

"Jax?" Zihnindeki ismi test ediyormuş gibi başını yana eğiyor.

"Evet. Onun adı bu."

Saniyeler sonsuza dek sürecekmış gibi gelirken, sessizliği dolduran tek şey ılık suyun içinde kabarcıklar çıkaran jetin sesidir.

"Ve sen ve Jax hala iletişim kuruyor musunuz?" Her kelimeyi yavaşça telaffuz ediyor, sanki söylediklerim hakkında ne hissettiğine karar veremiyormuş gibi. Onu suçlayabileceğimden değil. Şu anda daha paniklemiş olması gerekirdi. Öyle değil mi?

Elini omzuma koydu. "Hadi Jojo. Bu kadarını çıkardın."

O haklı. Ona zaten çılgınca kısımların çoğunu anlattım, bu noktada arkadaşlar arasında küçük bir arkadaş sohbetinin ne önemi var? Boğazımı temizliyorum. "Hâlâ iletişim halindeyiz ama durum bundan biraz daha karmaşık."

"Ne kadar karmaşık?"

Yüzümü buruşturuyorum. "İkimize de birer bardak daha dolduracak kadar karmaşık."

"O zaman doldurmaya başlasan iyi olur Jojo, çünkü her şeyi bilmem gerekiyor," diyor ve kadehini kaldırıp yarısı boş şarap şişesine doğru başını sallıyor.

Sonraki otuz dakikayı, şarabımız bitene kadar onunla her şeyi konuşarak geçirdim.

"Yani onu arayabilirsin?" Bana göz kırpmıyor.

"Arayabilirsin." "Yani, her zaman hemen olmaz."

"Sadece dene. Onunla tanışmak istiyorum!"

Bu bir çeşit numara mı? Bana inanmıyor mu?

"Um. Tamam." Elimini işaretime götürüp parmak uçlarımı üzerinde gezdiriyorum. "Jax, orada mısın?"

Birkaç dakika boyunca tek duyduğum nefes seslerim oluyor. Elimin altında nabzım hızlanıyor. Sonra bir rüzgârla o beliriyor, soluk mavi teni karartılmış fonda parıldıyor, ay yıldızlarla dağılmış koyu mor gökyüzünde belli belirsiz parlıyor.

"Merhaba,

Tempest."

"Gelmişsin."

"Yapacağımı söyledim." Bakışlarını kendisine bakan Lark'a çeviriyor. Sanki o...

"Onu görüyor musun?"

"Platin ve mavi çizgili saçları olan şu çok çekici adamdan bahsediyorsanız, evet."

"Memnun oldum, Lark," diyor Jax küçük bir selamla.

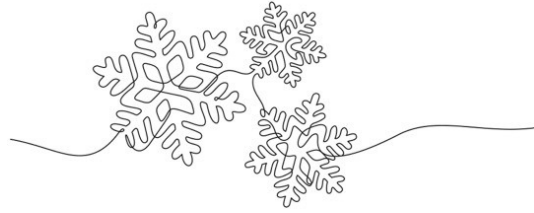
Ona sırtıyor ve açık kalan ağzımı kapatmak için bir elini çenemin altından geçiriyor. "Aynı şekilde."

"Nasıl?" Ona bakakaldım. Onu görmem aylarımı aldı ve işte Lark birkaç dakika içinde Jax ile sohbet ediyor.

"İnanmaya ihtiyacın olduğunu kendin söyledin." Lark, sanki bu sadece arkadaşlar arasında sıradan bir takılmaymış gibi omuz silkiyor. "Ben de senin yolundan gittim."

"Yani onu görüyorsunuz. Gerçek olduğunu kabul ediyorsun. Ve benim deli olduğumu düşünmüyorsun?" "Hepimiz biraz deliyiz," diyor kıkırdayarak, bir kolunu jakuzinin çıkıntısında arkama koyuyor, kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ama evet. I sana inanıyorum."

Dikkatini Jax'e verip onu karşıımızdaki boş koltuklardan birine doğru yönlendiriyor. Suya battığında, yarı yarıya erimesini ya da sıcaktan çıldırmasını bekliyorum. Bunun yerine, sıcaklık sanki soğuyormuş gibi şiddetini azaltıyor ama Lark'ı rahatsız edecek kadar değil. Koltuğunda arkasına yaslanarak eliyle onu işaret ediyor. "Şimdi bana kendinden bahset Jax. Jojo bana kısa bir özet geçti ama ben en iyi arkadaşım için niyetinin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Jakuzideki ^{süremiz} dolduğunda, yeni kıyafetlerimizi giymek için kendi buz kubbelerimize geri dönüyoruz. Jax peşimden geliyor, ben ıslak mayomu çıkarırken yatağın kenarına oturuyor. Çantamdan bir havlu çıkarıyorum ve ben yanından geçerken bileğimi tutuyor. "Bana bırak."

"Tamam." Beni dizlerinin arasına aldı, yüzü göğüslerimle aynı hizadaydı. Vücudumu nazıkçe okşuyor, tamamen kuruyana kadar tenimi öpücüklerle kaplıyor.

Üzerinde kar taneleri olan lacivert termallerimi giydim. "Daha iyisini bilmesem, Tempest, bunları senin seçtiğini düşünürdüm. beni düşünerek."

"Belki de yaptım."

"O zaman belki daha sonra seni yüzüme oturtmadan önce onları üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorumdur."

Bu kadar soğuk birine göre, burası nasıl bu kadar sıcak oldu?

Sertçe yutkunuyorum, zihnimdeki hayali bastırıyorum. Gerçekleşmesini gerçekten istediğim. Ama Lark'a yıldız gözlemini kaçırmayacağımıza dair söz vermiştik. Delilah'ya Jax'ten ya da ona söylediklerimden bahsetmese de, bunu bir sır olarak saklamama ve onu yanımda görme fikri beni gülümsetiyor.

Jax ensemde yumuşak bir öpücük konduruyor, sonra kalan kıyafetlerimi, ceketimi ve beremi bana . Eğer mavi olmasaydı, buz duvarından içeri girmeseydi ya da dev bir kurda dönüşmeseydi, bu neredeyse normal hissettirecekti. "Nasıl oluyor da şimdi bana dokunabiliyor ve etrafımızdaki şeyleri bu kadar kolay hareket ettirebiliyorsun? Daha önce bunu yapamıyor gibiydin."

"İnancın beni güçlendiriyor," diyor elinin tersiyle yanağımı okşayarak.

Elini tutuyorum ve kolunu bana dolayarak kıcımlı ona doğru kıvrıyorum. Hırlıyor. "Bunu bir daha yaparsan arkadaşlarınla buluşmaya gidemeyiz."

"Peki," diye mızızlanıyorum, kalçalarımı ona son bir kez şakacı bir şekilde sallayarak, "ama sonrasında beni iyice hırpalamanı bekliyorum."

Sanki soğuk onu bir şekilde etkiliyormuş gibi parmaklarını şıklatarak soğuk hava kıyafetlerini giyiyor. Koyu renk bir ceket ve ona uygun bir kot pantolon ile açık mavi bir gömlek. Gülümsüyor ve yemin ederim bu beni her zaman eritmeyi . "Oh, dakikaları geri sayıyorum."

Ben de öyle.

Sonraki bir buçuk saati Gail'in yıldızlar hakkındaki konuşmasını dinleyerek ve sadece arkamdaki haberciye düşünerek geçiriyorum. Tüm bu süre boyunca onun varlığını hissediyorum ve ben onu görmeden önce ne kadar yakınımda olduğunu merak ediyorum; tam orada olduğunu, inanmamı beklediğini ne sıklıkla fark etmedim. Benim de onu bulmamı bekliyordu.

Herkese iyi geceler dileyip buz kubbeme geri dönüyoruz. Ayaklarımın altındaki her kar çıtırtısı sinirlerimi yüzeye daha da yaklaştırıyor. Zar zor içeri girdiğimde ellerim Jax'i buluyor, ceketini, gömleğini, pantolonunu ve külotunu çıkarıyor. Hepsi yere düşmeden kayboluyor.

Ağzımı onunkine çarpıyorum ve dişlerimiz, dudaklarımız ve dillerimiz birbirine karışıyor. Gömleğimin eteklerini sıyrıp başımın üzerinden geçirdikten sonra sütyenimi açıyor ve göğüslerimi arasına alıyor. Ona karşı inliyorum

Ağzımı. Kemerimi kavrayarak altımı indiriyorum ve Jax'i yatağa geri itmeden önce altımdan çıkıyorum.

Güçlü vücuduna tırmanıyorum, her bir eğime, kıvrıma, çizgiye ve tüylü don izine hayranlıkla bakıyorum. Kalçamın arkasına sert bir şaplak atıyor. "Buraya gel, Tempest, senin tadına hasret kaldım."

Dönüyorum, geriye doğru hareket ediyorum. Kalçalarımı alçaltarak, onun tam üstünde duruyorum.

yüz.

"Daha aşağı."

"Bunu daha önce hiç yapmadım. Seni boğmak istemiyorum."

"Mümkün değil." Kıkırdıyor. "Yine de sana memnuniyetle izin veririm."

Beni dudaklarına doğru çekiyor ve ben de . Dili sanki her yerimi yalıyor, kucaklıyor ve içime giriyor.

İnanılmaz bir şey.

"Tanrım, Jax." Üstünde titriyorum ve vücudunun canlanmasını, her dağınık vuruşta sikinin sertleşmesini izliyorum ve kendimi sabitlemek için göğsünü tutuyorum. Eşinin işareti bana bakıyor ve ona dokunma içgüdüüne teslim oluyorum, parmaklarımın uçlarını her gümüşü çıkıntının üzerinde gezdiriyorum. Altımda inliyor, bakışlarımın altında siki uzuyor. Başındaki yarıktan inci gibi çizgiler kayıyor.

Dudaklarımı yalıyorum.

Sonra öne eğilir, gümüş topu parmaklar. Daha fazla precum . Boşa harcamak yazık olur.

Öne doğru eğiliyorum ve ondan sızan her lokmayı kucaklıyorum, tatlı tadının ve dilime değen soğukluğunun tadını çıkarıyorum. Klitorisime taparken inliyorum, kalçalarımın kontrolden çıkarak sarsılmasına neden olan darbeleri emiyorum. Dudaklarımı ucuna doladığımda nane ve çikolata boğazımdan aşağı kayıyor ve çenem pelvisiyle buluşana kadar şaftının üzerinde alçalıyor. Top boğazımın arkasına çarpıyor ve ben de ona karşı yutkunuyorum, biraz boğuluyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"Siktir," diye hırlıyor Jax klitorisime karşı, köpek dişinin keskin ucu en hassas olduğum yeri ısıyor. Ve ben bunu istiyorum. Düğümü içime tekrar tekrar pompalanırken o dişlerin tenime batmasını istiyorum. Kendimi tamamen ona bağlamanın nasıl bir his olduğunu bilmek, onun beni hissettiği kadar ben de onu hissetmek istiyorum.

Sadece söyle ve ben de dişlerimi senin o seksi boğazına seve seve geçireyim.

Kalçalarım yüzünde kıvranıyor ve haykırıyorum, orgazm içime o kadar sert giriyor ki odaklanamıyorum bile. Tek yapabildiğim sikinin etrafında inlemek. Benim

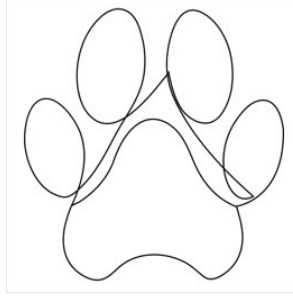
Kalbim çarpıyor, çarpıyor ve çarpıyor, sonunda onu dudaklarımdan bırakana kadar.

Ben saf igüdüyüm. İstek ve ihtiyaç. Jax dünyayı sarsan bir başka orgazmla ruhumu tüketmeye devam ederken, içimde oluşan baskıyı bastırıyorum, derin bir nefes alıyorum ve dişlerimi kalçasının iç kısmına batırıyorum.

Benimkini.

Bakır dilime çarpıyor, ardından damarlarımı dolduran ateşli bir buz geliyor. Beni evcilleştirmek istemediğim bir vahşilikle dolduruyor. Sadece eşimin ısırığıyla, düğümüyle doycak bir şey.

Onun iddiası.

Jolie'nin dişleri tenimi parçalıyor ve ben onun altında donup kalıyorum. Yüzüm onun salgısıyla kaplıyken, birden içimde yükselen dürtülerle savaşıyorum. Onlara çok fena teslim olmak istiyorum. Kalçamdaki acı yakıcı ama Jolie diliyle taze izleri yalayarak yatıştırıyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

"Fırtına," diyorum sesimi alçaltarak. Yorganı yumrukluyorum, korku beni geri çekiyor. "Bu-" Tereddüt ediyorum, ne söyleyeceğimden emin değilim. Bundan pişman olmasını istemiyorum. Öte yandan, tüm ölümsüz hayatım boyunca bu bağ için bekledim. Onun için. "Bunu yapmak mı istedin?"

Omzunun üzerinden bakıyor, dili dudaklarında geziniyor. "Evet, Jax. Bana sahip çıkmanı istiyorum."

Buz mavisi gözleri büyük bir kesinlik içinde bana bakıyor. Bir anda doğrulup yerimizi değiştiriyorum ve boynunun dibine ulaşana kadar sırtını öpüyorum. Bedenim onunkinin etrafında kıvrılıyor.

"Düğümümü ister misin?" Kulağına fısıldıyorum, sikim amına doğru bastırıyor. İki kez hızlıca başını salladı ve önümde dört ayak üzerine kalktı. Kendini bana gösterdi. Dudaklarımı yalıyor, arzusunun kalıntılarını tadıyorum, sonra sikimin ucunu yarığı boyunca gezdiriyorum, kalçaları kıpırdayana kadar piercingimi ona sürüyorum. Kendimi hizalayıp içine doğru itiyorum ve o da beni bir nefesle karşılayarak geri itiyor.

Birileri hevesli.

Daha da aşağı inmek için hamle yapıyor ama ben kalçalarını kavrayıp onu yerinde tutuyorum. "Bunun için bana yalvar."

Göğsü kabarıyor, meme uçları sertleşmiş yumrulara dönüşüyor. Önce birini, sonra diğerini parmaklıyorum. "Lütfen, Jax," diye inliyor. "Lütfen bana düğümünü ver."

"Sanırım eşim bundan daha fazlasını istiyor." Kulağının kabuğunu ısıriyorum ve amı etrafımda kenetleniyor. Kararsız bir nefes veriyor, havayı beyaza boyuyor ve tekrar içeri kaymadan önce bir inç dışarı çekiyorum, kolları onu dört ayak üzerinde tutmak için titreyene kadar onu kızdırıyorum. "Değil mi, Tempest?"

Ben ona karşı nabız atmaya devam ederken o inliyor, nefes nefese kalıyor. "I-" "Utanma. Anlat bana."

Kelimeleri söylemesine ihtiyacım var. Benimle birlikte gitmesine. Eğer bu gece onu serbest bırakacaksam, karşılığında ona sahip çıkacaksam, o zaman kendini içgüdülerimize bırakmasını istiyorum. O bir haberci olmayabilir, ama o benim eşim, bağımızı tamamen sağlamlaştırmaya hazır.

"Becer beni. Isır beni. Bana sahip çık. Lütfen." Dudağını ısıriyor ve ben kendimi dudağını ısirmaktan alıkoyamıyorum, şişene kadar onu hararetle öpüyorum. Her bir arzusunu itiraf ederken çaresiz ses tonunu duymak, ihtiyacım olan son onay.

Kendimi ona gömüyorum ve amcığı beni bir cankurtaran halatı gibi kavrarken haykırıyor. "Seni o kadar sert alacağım ki, bu sikin üzerine boşaldığında sırlsıklam olacağım. Sonra seni ısıracağım. Tatlı amını dolduracağım. Uyluklarından aşağı sızana kadar bunu tekrar tekrar yap." Bunun üzerine inliyor ve bu bana bir şey yapmazsa lanet olsun. "Bunu istiyor musun, Tempest?"

"Evet, Jax. Lütfen." İşte o zaman gerçekten itmeye başlıyorum, kalçalarımı onun içine sokup çıkarıyorum. Yalvarışı düğümümün genişlemesine neden oluyor ve tıshıyor. Çikolata tellerini yumruğumun etrafına sarıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, diğer elim göğsünü kavriyor, başparmağım meme ucunu okşuyor.

"Seni seviyorum, Jax," diye nefes alıyor. "Beni senin yap."

Vücudu bana karşı titriyor. Ona sert ve hızlı bir şekilde dalıyorum, vücutlarımız küçük kubbede yankılanan çılgın bir ritimle çarpışıyor. "Seni çok seviyorum, Tempest."

Ona çığlık attırmak istiyorum. Bedenlerimizin duvarları sarsacak kadar gürültülü olmasını. O kadar yıkıcı olsun ki, dünya ona duyduğum arzusun derinliğiyle sarsılsın. Bir çığa neden olur.

Konu Tempest'im olduğunda duyduğum acı verici ihtiyaç, aylarca süren çaresizlik ve bizi buraya getiren fedakârlığımla gelişti. Tekrar tekrar yapacağım bir fedakarlık.

Onun canlılığı, ayrı kaldığımız her mevsimin her dakikasında tutunduğum şey. Bunun olmasından, baharın gelmesinden nefret ediyorum ama mevsimlerin de bir güzelliği var. Sürekli değişiyorlar. Bazıları bizi kırabilir, ama sonra bir sonrakine yol açacaklar. Sonunda kış geri dönecek, tıpkı benim her zaman Jolie'ye döneceğim gibi.

Onu doldurmak, kokumla kaplamak, ayazıyla örtmek istiyorum. Kendimi her santimetresine o kadar derinden işlemek istiyorum ki, yolunu kesen her haberci bu ölümlünün vahşi, mükemmel ve *benim* olduğunu bilsin.

Jolie eğilerek beni daha derine çekiyor. Sonra uzanarak boynunu önüme uzatıyor. Parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve dişlerimi boğazına geçiriyorum. O kadar güzel kokuyor ki. Bir elimi kalçasına atıp klitorisini buluyorum ve amı etrafımda şiddetle titreşiyor.

Zevk omurgama yayılıyor ve dişlerimi boynuna geçirmeden önce hırlıyorum. Bakır dilimi kaplıyor. *Onunla*. Hiçbir şeyle bir heyecan. Eşimin işareti, kaburgalarının arasındakile birlikte gümüş ışıltısıyla parlıyor. Kalbinin atışıyla birlikte parlıyorlar. İkimiz için atan kalp.

Kalçalarımız birlikte hareket ediyor, daha fazlasını arıyor, birbirine kilitlenmiş. Parmaklarım Jolie'nin klitorisi üzerinde ustalıkla çalışıyor ve amcığ düğümünden her onsu çekiyor. Boşalıyorum, boşalıyorum ve boşalıyorum. Dakikalar saatlere dönüşüyor. Ay ışığı şafağa dönüyor. Sadece eşim, bağımız ve bu kaçınılmaz zevk var. Onunla geçirdiğim her ana tutunuyorum. Gelecek mevsimler boyunca tutunacağım yaşam çizgilerim bunlar.

"Jax?" Jolie, sabah tüm hızıyla devam ederken, diğer kampçılar inlerinden çıkmaya başladığında soruyor. "Bundan sonra ne olacak?"

"Artık bağ kabul edildiğine göre, benim seni hissettiğim gibi sen de beni hissedebileceksin. Ölümlü olman işleri nasıl etkileyecek bilmiyorum ama en azından duygularımı hissedebilmen gerekir." Saçlarına bir öpücük konduruyorum. "*Zihin bağlantımız aracılığıyla benimle iletişime geçebileceksin.*"

Başını geriye doğru eğip bana bakıyor, kaşları şaşkınlıkla kalkık. "Nasıl-"

"*Elinizi işaretinizin üzerine koyun ve ne söylemek istediğinizi düşünün.*"

Elini göğüs kafesine götürüyorum, tenine bastırmadan önce soluk ışıltısı avucuna yansıyor. "Şimdi dene."

Bir an sessizlik oldu. Sonra zihnimin gerisinde belli belirsiz onun sesini duyuyorum. Sonsuza dek saklayacağım bir ses. "Jax?"

"*Fırtına.*"

"Ben yaptım!"

Sözleri baş döndürücü baloncuklarla doluyor ve gözlerimin arkasında basınç oluşuyor. Gözyaşlarımı kırıştırıyorum ve elimi kendi işaretime götürüyorum, kelimeleri yüksek sesle söylemeye çalışırsam sesimin sevincimin ağırlığı altında çatlayacağından eminim. *"Sen doğuştan yeteneklisin."*

"Ben senin olduğumda olmak kolaydır." Senin olmak.

Birine aittim. Kendimi bildim bileli arzuladığım bir aidiyet. Frost ailemi seviyordum. Ölümlü dünyada kaybolduğumda, annemi, babamı ve kardeşimi kaybettiğimde beni kucakladılar. Ama yeterince büyüdüğümde, her sezon herkesin eşleşmesini, eşlerini bulmalarını ve yaşamlarının ötesinde bir hayat kurmalarını izledim.

Ve yalnızdım.

Tamamen değil.

Umut benim daimi yoldaşım oldu, Jolie'nin kalbinin her görkemli gümbürtüsüyle birlikte içimde atıyor. Ve onun ölümlü yıllarının ötesinde geleceğimizin ne getireceğini hala bilmesem de, eş bağımız gerçek ve bütün.

"Dudaklarından çıkan sese bayılıyorum, Tempest." "Tekrar söylememi ister misin?"

"Her zaman."

Geriniyor ve kalçalarını oynatıyor, ben içinden çıkayım diye yer değiştiriyor. Hava hassas tenimi öptüğü anda, onun sıcaklığıyla sarmalanmayı özlüyorum. Uyluklarının iç kısımlarını kaplayan inci gibi damlalar, beni sırt üstü yatırırken aşağı damlıyor. Parmağımla birazını alıp klitorisine götürüyorum ve onu bir zevk çelengi içinde daire içine alıyorum. Akıcı bir hareketle parmaklarını sarıyor, sonra sikimin üzerine batıyor. Vücutlarımızın tamamen birleşmesini izliyorum, düğümüm dudaklarını genişçe açıyor, böylece her santimimi aldığını görebiliyorum.

Sesi dikkatimi buzgözlerine çekiyor. "Ben seninim, Jax. Ve sen de benimsin. Eşimsin. Aşkımsın. *Hayatımsın.*"

JOLIE

Yurtdışı seyahatimizi tamamlıyoruz ve Delilah yamaçlara vururken, Lark ve ben takılıyoruz. Jax de Frost görevleri arasında bize katılıyor. Onunla görüşmesi çok tuhaf ama artık bu sırrı saklamak zorunda olmadığım için minnettarım. Bir ölümsüzle çiftleşmenin nimetini ve yükünü paylaşmak için. Etrafta olduğu her seferinde gözlerini devirmeyen ya da ters ters bakmayan biriyle birlikte olmak da güzel.

Jax de arkadaşlıktan hoşlanıyor gibi görünüyor. O ve Lark sanki günler önce tanışmamışlar gibi birlikte eğleniyorlar. Lark onun sihrini görmek istiyor ve o da gururla ona gösteriler yapıyor, başımızın üzerine kar yağıdırıyor, kulübenin camlarına buzla müstehcen resimler çiziyor, balkonumda zarif pozlar veren balerinlerin heykelini yapıyor. Çok detaylılar, ürkütücü bir şekilde benzerliğimizi yakalıyorlar. Şifon eteğimin kloşluğunu ve Lark'ın zümrüt elbisesinin sert tülünü tanıyorum. O gece gerçekten oradaydı. Ona inanmadığımdan değil, ama buz gibi kanıt kalbimi daha da eritiyor. Tabii bu mümkünse.

Üzerinden uhrevi bir parıltıyla neşe yayılıyor. Frost'larda bir tür ailesi olduğunu biliyorum ama sizi göremeyen ölümlülerle çevrili olmak yalnızlık olmalı. Sizin varlığınızı bilmeyen bir dünya. Ses tonundaki, yürüyüşündeki hafiflik, dondurmak ve bu yolculuktan sonra uzun süre yanımda taşımak istediğim bir şey.

Ayrılma vakti geldi, ama veda etmeyi reddediyorum. Yapamıyorum işte. Bunun yerine, aramızdaki bağı konuşup duruyoruz, birbirimize sadece zihnimizde eşlik ediyoruz. Bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir rahatlık. Ne zaman

Uçağım okyanusun üzerinden geçerken neredeyse paniğe kapılıyorum, Amerika'ya vardığımda onu duyamayacağımdan endişeleniyorum.

"Hâlâ burada mısın?" Sadece sessizlikle karşılaşacağımdan korkarak çekinerek soruyorum.

"Ben her zaman burada olacağım, Tempest." Alçak sesle kıkırdaması eş işaretimi titretiyor. *"Bana attığın o küçük sevimli ısırtığı hatırlıyor musun? Artık bana bağlısın."*

"Sevimli mi? Küçük mü?" Göğüs kafesimden gelen hafif gümüşü ışıltıya hızlıca bir göz atarak alaycı bir tavırla söylüyorum. Silik ama tüm güven verici ihtişamıyla orada. *"Bunu yaptığımda kendimi çok vahşi hissediyordum."*

"Oh, kesinlikle çok vahşisin." Onu görmeden sırtıttığını anlayabiliyorum ve keşke orada olsaydım da alt dudaklarını öpüp mıncıkласaydım diyorum. *"Radarına girdiklerine göre diğer habercileri dikkatli olmaları konusunda uyaracağımdan emin olabilirsiniz. Benim mükemmel vahşi dostum."*

"Senin için sadece vahşi," diye karşılık veriyorum.

İpeksi hırıltısı karnımın altında kaynıyor. Daha yakın olsaydı arzumun kokusunu alabileceğinden eminim ve bu düşünce beraberinde bir sürü anıyı da getiriyor:

El izlerim stüdyonun aynasına bulaştı. Lezzetli naneli çikolata dilimi kaplıyor.

Onun teni benimkine buz izleri bırakıyor.

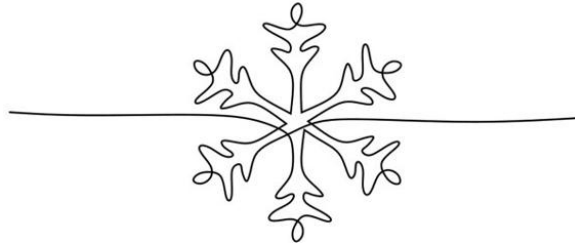
Vücudumun onun düğümünün etrafındaki yakıcı gerginliği, saatlerce birbirine kilitlenmiş.

Bağlantımız boyunca alçak bir gümbürtü titreşiyor. O da hatırlıyor. Çalınan anlarımız, kış Jax'i bana geri getirene kadar çıkarıp hayranlıkla bakacağım küçük hazineler. Hâlâ kış uykusuna yatması gerekecek. Yeni oluşan eş bağımıza rağmen telsiz sessizliği zamanları . Ama binlerce kilometre öteden sesini duymak hiç yoktan iyidir. Bu bir hatırlatma.

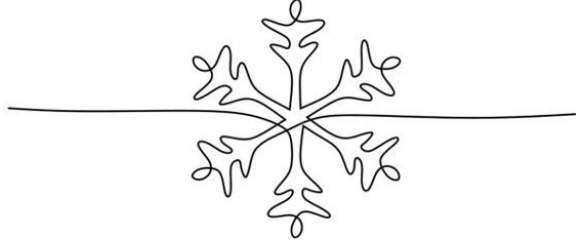
dünyasının perdesinde kaybolurken bile gerçek olduğunu.

O benim ve her zaman benim olacak.

AĞUSTOS

EYLÜL

JOLIE

Jax'i son gördüğümünden beri bir aydan fazla oldu. Mesafe berbat, ama o Avustralya'da kışı bitirirken ve ben Potomac Balesi ile yeni bir sezona başlarken, bu sefer solist olarak her gün konuşmayı başarıyoruz.

Evelyn, Veronique ve Sara benim için çok heyecanlandılar - kıskanç olsalar da bunu çok iyi anlıyorum. Yine de beni daha az desteklemiyorlar. Tek istediğim bu ve en azından birbirimizi şirket derslerinde ve sonbahar gösterimizin I. Perde provalarında görebiliyoruz. *La Bayadere*'den bir alıntı olan Kingdom of the Shades'i dans edeceğiz.

Yaprakların uçları yeşilden zengin kehribar ve bordoya dönüşür, esintiyle hışırdarak sonbaharın gelişini işaret eder. Bu annemin en sevdiği mevsimdir ve yapraklar değişmeye başladığında hep onu düşünürüm.

Lark ve ben metroya doğru ilerlerken, bir hareket dikkatimi caddeleri kaplayan ağaçlara çekiyor ve iki altın tenli haberciyi fark ediyorum. Birbirlerinin yoluna girip çıkıyorlar, dallara vuruyorlar, o kadar hızlı çalışıyorlar ki neredeyse onları kaçırıyorum. Onların varlığından ne kadar habersiz olduğumuzu düşünmek çılgınca. Harbing'lerini hafife almak ne kadar kolay.

Yazın bunaltıcılığı devam ediyor, sıcaklık Eylül ayında olması gerekenden daha boğucu. Göğsümde ve alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve ben de terleri saçlarıma doğru silip topuzumun etrafındaki tutamları kaydırıyorum.

Lark'la oturur oturmaz dans çantamı ayaklarımın arasına sıkıştırdıktan sonra bol tişörtümü çıkarıp hava almak için çırpınıyorum. Metronun dolup taşacağını düşünebilirsiniz ama işe gidiş geliş saatinden daha erken. Bizim bölümdeki boş koltuklara sadece beş kişi daha yayılmış.

"İyi misin?" Lark bana bakmadan soruyor. Bakışlarını terden benek benek olmuş, pastel-pembe tonunu koyu leylak rengi lekelerle dönüştürmüş mayomun ön tarafına doğru takip ediyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, ses tonum biraz nefes nefese olsa da. Telefonumu açıp kameramı kaydırarak solgun tenimi, saç çizgimin etrafından ve boynumun dibinden görünen damlacıkları inceliyorum. Acaba-

"Tempest?"

Jax'in sesiyle kalbim çarpıyor ve bacak bacak üstüne atıyorum, vücudumun her yeri ısınıyor. Lark kaşlarını birbirine çatmış bana bakıyor. Kalın sweatshirt'ü su şişemi elime almama neden oluyor. Kapağını açıp birkaç yudum içtikten sonra Jax'e doğru uzanıyorum. *"Hey."*

"Çok özür dilerim." Ses tonu alçak ve çakıllı, boğazımdan aşağı doğru tekrar sürüklenmesini dilediğim köpek dişleri gibi tenimi kazıyor. Her yerimi sahipleniyor.

. Bu gerçekleşiyor olamaz.

"Babalarımın ve Kader'le konuşacağım. Belki birkaç günlüğüne yanınıza gelmeme izin verirler."

"Kahretsin."

"Ne oldu?"

Çifte bok. Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. Diğer yolculardan birkaçı bize doğru bakıyor ama hemen işlerine dönüyorlar.

"Tempest, orada mısın?"

"Gündönümü," diye cevap veriyorum Lark'a, onu görmezden gelerek.

"Gerçekleşiyor."

Önceden kısılmış kaşları şaşkınlıkla kalktı. Jax'i bilmesine çok sevindim. Yapmak istediğim son şey şu anda neler olduğunu herkesin içinde açıklamak. "Demek haberciler için azgınlık böyle bir şey?"

"Gülmeyi kes!" Gözlerim metro vagonunda geziniyor, tenim utançtan ve muhtemelen daha fazlasından karıncalanıyor.

"Bir sonraki durakta inmemiz gerekiyor mu?" Ben ona ters ters bakarken Lark kıkırdarak metro haritasını işaret ediyor. "Tüh, kötü kelime seçimi."

"Hiç komik değil," diye homurdanıyorum, kollarımı ter lekeli mayomun üzerinde kavuşturarak. Neyse ki yanıma her zaman bir yedek alıyorum. Ona ihtiyacım olacak.

"Kabul etmelisin ki bu biraz komik." Lark'ın yüzü acımaya benzer bir şeyle yumuşar.

"Tempest, orada mısın?" Jax'in sesi bağlantımız üzerinden sesleniyor. *"Bekle biraz. Onlarla konuşacağım."*

"Hayır, Jax. Yapma."

Bir an duraksıyor. *"Yapma mı?"*

"Olduğun yerde kal. Lütfen." Stresli görünmek ve onun korkunç bir kar fırtınası başlatmak ya da bir sonbahar habercisiyle yer değiştirmek gibi aptalca bir şey yapmasına neden olmak istemediğim için birkaç derin nefes alıyorum. *"Başımızı belaya sokmaya değmez. Kışa bu kadar yaklaşmışken olmaz. Bunu tehlikeye atabilecek şey yapmak istemiyorum."*

Avustralya'dan ayrıldığımdan beri kış için, benim kışım için geri sayıyorum.

"Ama-"

"Hayır," diye uyarıyorum. Pervasızca bir şey yapması için benden fazla cesaret alması gerekmeyecek. Bu sadece bizi tekrar ayrı düşürecek - olması gerekenden daha fazla. *"Buraya geri atanmayı isteyeceğin zaman olmaz. Bir sonraki gündönümüne kadar vaktimiz var."*

Bunu düşünmek bile beni kayganlaştırıyor. Ya da belki de gündönümü konuşuyordur.

Ona boş vermesini ve gelip bana sarılmasını, varlığıyla beni yutmasını ve doldurmasını söyleme dürtüsüyle savaşıyor, burnumun köprüsünü sıkıştırarak birkaç sabit nefes daha alıyorum.

"Ne yapabilirim ki?"

"Ben metroda üstümdeki her giysiyi çıkaracakmış gibi hissederken sen neden bu kadar sakın konuşuyorsun?" Ben ateşli ve rahatsız olacaksam, o da olmalı!

"Sakin olmaktan çok uzağım." Ses tonunda keskin bir tını var ama sadece sesinden bile Jax'in ter içinde kalacağı anlaşılmıyor - bunun onun için mümkün olduğunu sanmıyorum. *"Ve eğer o kıyafetleri çıkarırsan, buradan kaçır ve sana ne kadar sakın olmadığımı gösteririm."*

"Keşke." Sözcükler, başka bir olaylar zincirini başlatabileceklerini fark etmeden önce ağzımdan çıktı. Jax'e göre, Fate beni kurtarmasının etkileri ve bunu düzeltmek için yapmak zorunda kaldığı şeylerin dalgalanması konusunda çok endişeli. Aramızdaki bağı sağlamlaştırmamızın sonuçlarından çekiniyorlar ama önümüzdeki kış buraya gelmesini yasaklayacak kadar ileri gitmediler.

"Tempest... Oraya gelmem gerekiyor mu?"

"Hayır." Ses tonumu sert tutuyorum, elimi eş işaretimin üzerine bastırarak nefesimi yeniden odaklıyorum ve kalp atışlarımı olabildiğince yavaşlatıyorum. *"Olduğun yerde kal, Jax. Ciddiyim."*

Bir Frost olsaydım bu deneyim farklı olur muydu? Ona sorsam bile bana söylemeyeceğini hissediyorum. Eğer o olmasaydı

Eğer bir Frost olsaydım, hemen sessizlikle ya da konu değişikliğiyle karşılaştırdım.

"Siz ikiniz şu garip zihin konuşması şeyini mi yapıyorsunuz?" Lark inleyerek beni şimdiki zamana geri çekiyor. Raylar ayaklarımızın altında gürliyor ve pencereden dışarı bakıp Lark'ın durağına yaklaştığımızı fark ediyorum.

"Bana bir saniye ver."

"Özür dilerim, Lark. Dinliyorum." Başkalarının yanındayken Jax'le konuşmamaya çalışıyorum, aksi takdirde birkaç ay içinde bize kışı getirecek bir ölümsüze bağlı olduğumu düşündüğümde zaten hissettiğimden daha deli görünme eğiliminde oluyorum.

"Bugünkü provalarda iyi olacak mısın?"

"Olmak zorundayım. Pas de deux koreografisi üzerinde çalışıyoruz.

Petite Mort."

"Ooh la la." Lark kendini dramatik bir şekilde yelpazeler.

Petite Mort, koreografisi 1990'larda Jiří Kylián tarafından yapılan, Fransızca'da "küçük ölüm" anlamına gelen *la petite mort* kelimesinin orgazm için kullanılan örtmeceli çevirisi üzerine kurulu çağdaş bir bale. Lark'a bu baleyi sahneleyeceğimizi söylediğimden beri benimle dalga geçiyor ama açıkçası Enstitü sadece klasik baleler yapmayı tercih ettiği için biraz kıskandığını düşünüyorum. Daha çağdaş işler yapmak için can atıyor - bu yüzden yavaş yavaş onu Ballet Potomac'ta bana katılması için karanlık tarafa çekmeye çalışıyorum. "Biliyorsun... her zaman seçmelere katılabilirsin ve bir dahaki sefere benimle birlikte dans edersin."

"Evet, evet, evet," diye yanıtlıyor beni başından savarak, ama bu fikri hiç reddetmediğini fark ediyorum. "Her neyse... Neden bugün fazladan havlumu almıyorsun?" Çantasından havluyu çıkarıyor ve metro gıcırdarken bana fırlatıyor. "Partnerin için üzülüyorum. O kadar terle her tarafına kayacaksın. Kimin ortağıydın sen?"

"Vincent Rollins."

"Ah evet, sevimli, kıvrıcık saçlı kızıl." "İşte o."

Araba hareket etmeyi bırakıyor ve kapılar *vınlayarak* perona açılıyor. Lark ayağa kalkıyor ve elini koltuğumun arkasına koyuyor.

"Bugün işin kaçta bitiyor?" "Beş ya da altı gibi evde olurum, neden?"

"Sadece merak ettim." Perona doğru yürüyor, arkasını dönüyor ve peron kapanmadan hemen önce sesleniyor. "Bugün kısa bir günüm var, bir şeye ihtiyacınız olursa bana mesaj atın."

Metro inleyerek ederken ona başımı sallayıp camdan el sallıyorum. Normalde birlikte yolculuk yapmayız ama Lark'ın bugün geç saatlere kadar provası yok, o yüzden Delilah'yla öğle yemeğinde buluşmadan önce alışverişe gidecek.

"Jax? Hâlâ orada mısın?"

"Her zaman, Tempest." Sesi beni rahatlatıyor, ama keşke burada olsaydı, kolları bana sarılsaydı, vücudunun soğukluğu benimkinin sıcaklığını dengeleseydi. Onu özlemek sürekli bir sızı, ama bağlandığımızdan beri -onun kim olduğuna ve ne olduğumuza inanmaya başladığımdan beri- zonklama daha kontrol edilebilir hale geldi.

En azından bugüne kadar.

Şu anda tek istediğim onu buraya çağırmak, öpmek ve bedenimi onunkine bastırmak... ama bu sözleri söylersem Jax'ın başı belaya girer. Konu ben olduğumda ne kadar ısrarcı olduğunu kanıtladı. Bu yüzden onu ne kadar çok arzuladığımı söylemek yerine, durumu tersine çeviriyorum. *"Gündönümü nasıl gidiyor? İyi olacak mısın?"*

"Ben daha çok senin için endişeleniyorum. En azından evde saklanabilirim."

Zihnimde elini sikinin etrafına sarmış, delinmiş ucundan döl fişkirana kadar kendini okşadığı bir görüntü canlanıyor. Kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Altımdaki metro gürlüyor ve bu hissi daha da kötüleştiriyor. Yakında bu konuda bir şey yapmazsam yanabilirim.

"Sanırım bugün de dans etmen gerekiyor?"

"Evet." Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak mırıldanıyorum. Metro varış noktamda gıcırdayarak ve yavaşlayarak durdu. Sonunda. *"Açılış gecesine iki aydan az bir süre , her prova önemli. Her şey yoluna girecek. Sonrasında buz banyosu yapacağım."*

"Eğer arkadaş istersen beni nerede bulacağını biliyorsun."

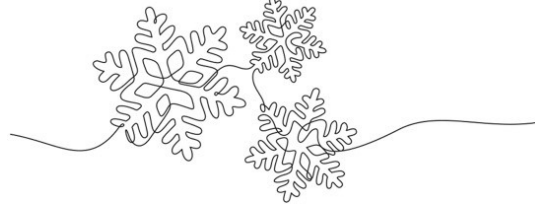
"" Ayağa kalkıp sürgülü kapıdan çıkıyorum, sonra da aceleyle merdivenlerden sokağa çıkıyorum. Neden bugün soluk bir mayo giymeyi seçtim ki? Kıçım terlese bile bütün gün ısınma taytlarımı giymek zorunda kalacağım. *"Ve muhtemelen benden haber alacaksın."*

"Bir şey değişirse ve sana ulaşmamı istersen, söylemen yeterli."

"Tamam." Yine de onu çağırmayacağımı biliyorum. Koşullar ne olursa olsun. *"Seni seviyorum."*

"Ben de seni seviyorum." Dudaklarından dökülen bu sözlerden asla bıkmayacağım. *"Seninle daha sonra sohbet etmek için sabırsızlanıyorum, Tempest."*

"Aynen," diye cevap veriyorum ve stüdyonun kapılarını iterek açıyorum.

Tüm kombinasyonlar boyunca aşırı derecede terliyorum, öyle ki Maral Hanım bile su içmek için ara vermemi söylüyor. Şirket dersini bitirdiğimizde, aradaki otuz dakikayı vücudumun her yerine soğuk kompres yapmak ve mayomu ve taytımı değiştirmek için kullanıyorum. Sonra arka arkaya *Kingdom of the Shades* ve *Petite Mort* provaları var. Şükürler olsun ki ilki çabuk geçiyor ve ne olduğunu anlamadan Evelyn, Veronique ve Sara'ya veda ediyorum.

Tüm solistler *Kingdom of the Shades*'i sergilerken, *Petite Mort*'u sergilemek üzere üç baş kadın balerinle birlikte sadece üçümüz seçildik.

Tüm terlememe rağmen, gündönümünün etkisiyle enerjim artıyor. Gerginliğin gitmesi için bir yere ihtiyacım var.

Pointe ayakkabılar, fırfırlı tütüler ya da göz kamaştırıcı kostümler olmayacak. Bunun yerine, altı kadın ve altı erkekten oluşan bir düzine kişi, ten rengi, korseli mayolarla çizgilerimizi sergileyeceğiz. Zırh gibi giydiğimiz barok elbiselerden sıyrılıp, dansçı arkadaşlarımızla *duello* yaparken sadece çizgiler ve enerjik partnerler kullanıyoruz. Çıplak görünmemiz gerekiyor ve şu anda keşke çıplak olsaydım diyorum çünkü günün ikinci mayosunu da ter içinde giymeyi başardım. Vücudum yapış yapış ve iğrenç. Ben prova yaparken buz banyosu yapan arkadaşlarımı düşünüyorum ve kıskançlık damarlarımda dolaşıyor.

"*Petite Mort* cesur, şehvetli ve zaman zaman agresif olmayı amaçlıyor. Bu, Kylián'ın zevk anında bize hayatın geçici olduğunu nasıl hatırlattığına dair bir övgüdür. Ölüm asla uzak değildir." Sanat yönetmenimiz Luke Fantome, sınıfla paylaşıyor. Ardından Wren ve Rudolph'u çağırarak pratik yapmamız için birkaç kaldırış göstermelerini istiyor.

Oturuyorum ve Vincent kolunu bana doğru uzatıyor. Gözleri vücudumu tarıyor. "İyi hissediyor musun?"

"Evet, sadece ekstra sıkı çalışıyorum." Elini tutup beni yukarı çekmesine izin vermeden önce titriyorum. Destek için omuzlarına tutunarak yerden itiyorum. Bacaklarımın üst kısmını yakalıyor ve ben göbeğimi destekleyip sırtımı kamburlaştırarak ayak parmaklarımın ucuna kadar uzanırken pozisyonumuzu koruyoruz. Tüm bu kaldırışların kusursuz görünmesi gerekiyor. Zahmetsiz. Bunu başarmak için pratik yapmak, çok sayıda hata yapmak ve çok fazla kas kontrolü gerekiyor. Modern ile klasik bale tarzını harmanlayan *Petite Mort*'a ortak olurken, vücutlarımız her çizgiye ulaşmalı ve ardından aynı şekilde akıcı bir kaldırışa veya zıplamaya geçiş yapmalıdır.

Kendi başıma çalışıp geliştirebileceğim şeylerin dışında, güven, bir pas de deux'nün zarif ve bayıltıcı mı yoksa hantal ve beceriksiz mi görüldüğünün büyük bir parçasıdır. Vincent tecrübeli bir solist ve büyük olasılıkla önümüzdeki yıl baş dansçılığa terfi edecek. Onu diğer dansçıları kaldırırken defalarca gördüm ama güven tekrardan gelmiyor. Beni her kontrol edişinden, terfi ettiğimden beri bana kendimi iyi hissettirdiği her andan, bana yapışmışken şu anda ne kadar terli olduğumdan şikayet etmemesinden geliyor.

Bir buçuk saat sonra güne ara veriyoruz ve hızlıca soyunma odasına gitmeden önce vedalaşıyorum. Bu nemli kıyafetlerden sıyrılmaya çok hazırım. Mayomu giydikten sonra buz banyosuna gidiyorum. Vincent ve Wren de iyileşme sürecinin geri kalanına başlamadan önce yaklaşık on bana katılıyorlar. Yine de leğenden ayrılmıyorum. Çok iyi hissettiriyor. Ve Jax'i özlüyorum. Üzerime sinen kokusunu ve serinliğinin verdiği rahatlığı özlüyorum. Vücudumun her yeri yanıyor ve buz bana teselli veriyor.

Otuz dakika sonra dışarı çıkıyorum ve eve gitmek için kıyafetlerimi giyiyorum. Metroya varmadan önce yine terlemeye başlamıştım bile.

Dönüş yolunda Jax ile konuşmayı düşünüyorum ama konuşmamaya karar veriyorum. Nedense onunla konuştuğum anda gündönümünün etkilerinin daha da kötüleşeceğini hissediyorum. Daireye çıkan merdivenleri her adımda kalçalarım birbirine sürtünüyor ve yeniden ıslanmaya başlıyorum.

Odama gider gitmez Jax'i arayacağım. Buraya gelmesini sağlayamam, benim adıma tekrar cezalandırılmasını göze alamam ama onunla konuşmam gerek. Ne şekilde olursa olsun ona ihtiyacım var.

Daireye girdiğimde Lark kanepede ayakta duruyor, sehpanın üzerinde bir sepet duruyor.

"Nedir bu?" Elini sepete doğru sallayıp dramatik bir adım geri çekilirken soruyorum.

"Sadece küçük bir şey." Yanaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu öğleden sonra senin adına bazı ayak işlerini hallettim. Bir gündönümü hayatta kalma kiti hazırladım."

Büyük, mavi, yarı saydam bir dildo gördüğümde çenem düşüyor, kalın damarları şaftı boyunca tırmanıyor. Yanında da ona uygun daha küçük bir vibratör var.

"Birisi bugün en iyi arkadaş konusunda aşırı başarılı olmaya karar vermiş."

Bir şişe şarap, çam kokulu bir mum, bir kutu naneli çikolatalı kurabiye ve nane köftesi var. Nane aromalı kayganlaştırıcıyı çıkardığımda, pembenin yedi tonuna büründüğümünden eminim.

"Biraz eğlenmiş olabilirim. Birazdan da fazla." Lark kıkırdıyor, sonra gelip bana sarılıyor. "Umarım yardımcı olur." Duvara doğru yönelip dans çantasını ve gecelik çantasını alıp ikisini de omzuna attığında ben hâlâ hayatta kalma kitimi inceliyordum. "Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca Delilah'lara gidiyorum, böylece biraz yalnız kalabilirsin. Solstice ile ilgili herhangi bir yaralanma durumunda bana ihtiyacın olursa telefonum yanımda olacak. Termostat, ev sahibiyle başımız derde girmeden ayarlayabileceğimiz en düşük seviyeye ayarlandı. Sepette atıştırmalıklar, buz paketleri ve dondurucuda sadece senin için yaptığım özel buz var."

"Teşekkürler, Lark." Dünyadaki en tuhaf en iyi arkadaşsa sahip olabilirim ve başka türlüünü de istemezdim.

"Lafı bile olmaz." Bana bir öpücük veriyor, sonra kapıya yöneliyor ve omzunun üzerinden "Jax'e benden selam söyle" diye sesleniyor.

"Yapacağım."

Kapı kapanır kapanmaz buzluğu açmaya koşuyorum, bir buz torbası arıyorum ve *Jojo* etiketli bir silikon kalıp buluyorum. Üstünü soyduğumda, yaklaşık bir düzine gerçek boyutta penis şeklinde buz küpü görüyorum. Lark burada olsaydı ters ters bakardım ama itiraf etmeliyim ki bir yanım onları çıkarıp ateşli tenimde gezdirmek istiyor.

Belki yaparım.

"Jax," diye sesleniyorum, elim parlayan işaretimin üzerinde. "Sana ihtiyacım var."

"İyi misin?" Sesi alçak ve telaşlı, her hecenin üzerinde endişe dolaşıyor.

"Olacağım," diyorum, onu endişelendirmek istemeyerek. Yutkunuyorum, ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. "Lark bana bir hayatta kalma kiti aldı."

Bir süre sessizlik oluyor, sonra Jax'in yumuşak sesi zihnimi dolduruyor. "Hayatta kalma kiti mi?"

"Evet... için."

"Tamam. Merak ettim... Sana ne verdi?" Bana gümüş rengi kaşlarını kaldırdığını hayal edebiliyorum ve tanrım, yüzünü özlüyorum.

Birden utangaçlaştım, paylaştığımız onca şeyden sonra bu çok komik. Ama belki de Avustralya'dan döndüğümünden beri aramızdaki bağ boyunca konuşmak ve flört etmekten fazlasını yapmadığımız içindir. Ne yazık ki, konuşmak ve flört etmek şu anda bunu kesmeyecek.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Sana içinde ne olduğunu söyleyeceğim ama bana bir söz vermelisin." "Ne istersen, Tempest." Eğer bu iki kelime libidomu canlandırmazsa hatta daha da fazla... Hiçbir buz banyosu içimdeki bu ateşi söndüremez. Sadece o. "Ne istiyorsun?"

"Burada olmasan bile gibi hissetmek istiyorum... Bana ne yapacağımı söyle." Yumuşak konuşmaya çalışıyorum ama ses tonumdaki yalvarışı da inkâr edemiyorum. Son bir aydır onun kalbimde, aklımda olması inanılmazdı, bağ bana sürekli güvence veriyordu ama yakında kış uykusuna yatması gerekecek ve yaptığımız her konuşmada yorgunluğunu hissediyorum. Şu ana kadar.

Aramızdaki mesafeye rağmen onunla birlikte uçurumun kenarından dönmek istiyorum. "Gündönümünü birlikte yapalım."

Jax'in alçak hırıltısı içimde gümbürdüyor. "Oh, Tempest, umarım az önce neyi serbest bıraktığını biliyorsundur."

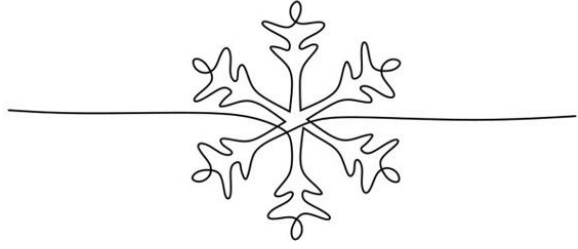
"Ne yapmalıyım?"

"konuya geleceğiz. Ama önce, söyle bana bu kitin içinde ne var?"

Jax'in tembel gülümsemesini, gözlerinin muziplikle parladığını, bir elini kendi etrafına sardığını ve çok lezzetli bir şekilde yavaşça okşadığını hayal ediyorum. Bu görüntü damarlarıma doluyor, bacaklarımın arasında birikiyor. Her yerim arzuyla karıncalanıyor.

Onunla birlikte sepetimi gözden geçirirken ve soyunmaya başlarken ihtiyacım olan tüm cesaret bu.

EKİM

JOLIE

Açılış gecesi ve Potomac Balesi'nde solist olarak ilk performansım.

Şifon drapelerimin son bölümünü işaret parmağımın etrafına doluyorum, ardından kumaşın kollarımın dairesel kıvrımlarını nasıl takip ettiğini hayranlıkla seyrederek birkaç port de sütyen arasından geçiyorum. Diğer iki solist de aynı şeyi yapıyor, her birimiz sırayla saçlarımızı tutturup topuzlarımıza sabitliyoruz. Üçümüz bu gece her iki perdede de dans eden tek kişileriz, önce *Gölgelerin Krallığı*'nda kolordu ile, sonra da *Petite Mort* ile ikinci perdede.

Tak, tak, tak.

Sahne amirimizin boğuk sesi "On dakika," diyor.

İkinci Perde için korseli kostümlerimizi hazırlayarak, pointe ayakkabılarımızı bağlayarak ve dudaklarımızı zengin bir leylak rengine boyayarak odanın içinde telaşla dolaşıyoruz. Sonra kanatlara doğru süzölmeye başlıyoruz. Ayak parmaklarımızın altında reçine çıtırdıyor.

"Bacağını kır, Tempest."

Neredeyse devriliyordum. Gündönümünden sonra, Jax derin uykudaki diğer Frost'lara katıldı, dinlendi ve enerjilerini yeniledi. Kış yaklaşana kadar ondan haber almayı beklemiyordum. Şikayet ettiğimden değil. Jax'in gururu göğsümde alevleniyor ve elimi altında saklı olan eş işaretime götürüyorum. *"Kusursuz bir zamanlaman var. Hâlâ kış uykusunda olman gerekmiyor muydu?"*

Yerimde zıplayarak kollarımı sallıyorum, sanki bu bir şekilde vücudumda ping-pong yapan sinirleri serbest bırakacakmış gibi. Ne zaman aklıma geleceğini kestiremiyorum ama programım yoğun olduğu için konuşmalarımızın çoğunu ben başlatıyorum. Ayrıca, Jax dans ederken dikkatimi dağıtmak istemiyor, ki bunu takdir ediyorum.

"Alarmımı biraz erken kurmuşum." Sahneye çıkıp Veronique'in arkasındaki kanatlara sokulurken kıkırdamasının tadını çıkarıyorum. Evelyn ve Sara arkamda sıraya giriyor. *"Ayrıca, kalp atışlarının gergin çarpıntısı beklentinle karıştığında oldukça büyük bir haberciydi. O sırada uyuyabileceğimi sanmıyorum. Daha ne kadar sürecek?"*

"Perde üzere."

Işıklar kısık, bu geceki performansın tamamı boyunca da öyle kalacak, sadece mavi ışıkların soluk parlaklığı beyaz kostümlerimizin üzerinde ürkütücü bir parıltı yaratıyor.

"İnanılmaz olacağını biliyorum." Bu çok güzel bir güvence. Şu anda ihtiyacım olan bir şey. En azından ön sırada beni alkışlayan Lark ve Delilah'yı görene kadar. *"Orada olamayacağım için sana küçük bir hediye gönderdim. Keşke bu gece seni görebilseydim."*

"Aynı."

"Bu gecenin ilerleyen saatlerinde her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum."

"Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

"Merde," diye sesleniyor Veronique bize.

"Merde," diyoruz hep bir ağızdan, orkestra çalmaya başladığında birbirimize heyecanlı gülümsemeler atıyoruz.

Teker teker öne çıkıyoruz, kollarımız havalandıktan önce bacaklarımızı arkamızda zahmetsiz bir kontrolle arabeske doğru süpürüyoruz, perdeler hayalet kanat benzeri bir etki yaratıyor. Veronique'in pointe ayakkabısı sahneye girerken göğsüme kadar yükseliyor. Bu benim işaretimdi. Önümdeki dansçılara katılıyorum, puslu mavi ışık beni öbür dünyadan inen bir gölgeye dönüştürüyor. Yirmi dört hayalet ruhani zarafetimizle sahnede dolaşana kadar hepimiz eğimli girişten aşağı doğru ilerliyoruz.

Altında dans edilecek parlak bir spot ışığı olmadığından, seyircileri seçmek zor. Neredeyse siyah bir deniz gibiler. Neredeyse. Kollarım havada süzülürken, Lark ve Delilah'nın ön sıradan gülümseyen mavi yüzlerini yakalıyorum. Gülümsememi bastırıyorum, harekete ve çevresel görüş alanımdaki dansçı arkadaşlarıma odaklanıyorum. Bu parça tamamen çizgiler, zarafet ve büyüleyici bir olarak icra ile ilgili. Ara verdiğimizde

üç müdür sahnenin ortasına geliyor ve ben bir hareketlilik fark ediyorum.

Kalbim göğsümdede çılgınca atıyor ve gözyaşlarım gözlerimden akıp makyajımı mahvetmekle tehdit ediyor, ama dans beni hareket ettiriyor, defalarca prova ettiğim için ikinci doğam. Bu parçayı uykumda bile yapabilirim. Ama şu anda, bu sahnede olmam için bana destek olan ve büyük fedakârlıklarda bulunan kadının önünde yapıyorum.

Annem.

Tıpkı hayattayken olduğu gibi görünüyor, ancak şimdi teni altın bir hale yayıyor, tek ışık kaynağı seyircilerin içinden geliyor. Önceden kahverengi olan saçlarının arasında yanık çizgiler var, omuzlarına dökülüyor ve rüzgârda savrulmuş gibi görünüyor.

Dans devam ediyor ve ben hiçbir ritmi kaçırmıyorum. Annemin yüzündeki gülümseme her geçen müzik cümlesiyle daha da genişliyor ve içimi herhangi bir spot ışığının ısıtabileceğinden daha fazla ısıtıyor.

O burada.

Performansımın geri kalanında daha da güçlendim ve ne olduğunu anlamadan ara verildi. Sahneden çıkmak bile istemiyorum, rüzgârdaki bir yaprak gibi kaybolacağından endişeleniyorum, ama kanatlara döndüğümde orada beni bekliyor. Onu koridora kadar takip edip, orada başka kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum.

On beş dakikalık bir aramız var ve ikinci perde için kostümümü değiştirmem gerekiyor ama onu görme fırsatını kaçırmayacağım. Onu uzun bir kucaklamaya çekiyorum. Tatlı elma ve tarçın kokuyor ve boynunda akçaağaç yaprağı şeklinde tek bir iz var.

"Sen bir habercisin."

"Öyleyim."

"Nasıl?" Törpüledim. "Onların sadece tatmin edici hayatlar yaşamayan ölümlüler olduğunu sanıyordum."

Birbirimizden ayrıldık ve annem boğazını temizledi. "Perdenin arkasındaki çekimle savaştım. Senin iyi olacağından emin olamadığım zaman değil."

"Değilim." Hiç olacak mıyım bilmiyorum.

"Olacaksın." Dudağının kenarı sırtarak yukarı kalkıyor. "Bir anne böyle şeyleri bilir."

"Yani benim yüzümden mi haberci oldun?"

Sanki soruyu kendi kendine tartıyormuş gibi dudakları bir çizgi haline geliyor. "Bu da bir parçası... ama eminim bundan daha fazlası vardır." Ellerimi avuçlarının arasına alıp tenimde gezdiriyor. Dokunuşu sonbahar esintisi gibi, narin ve rahatlatıcı.

"Bize nedenini söylemiyorlar. Belki de bunu kendi başımıza öğrenmemiz gerekiyordur. Ama sen ve senin hayallerin benim önceliğimken, ben kendim için hayal kurmayı bıraktım." Sözlerinde kızgınlık yok, sadece dürüstlük var.

Annem hayattan ne istemişti? Babam gittikten sonra hiç yeniden aşık olmak istemiş miydi? Hiç gerçekleştiremediği hedefleri var mıydı? Bunu ilk kez merak ediyor olmam, anneme bakıp onu kendi istekleri ve ihtiyaçları olan bir kişi olarak görmem çok komik.

Kalın kalın yutkunuyor. "Nedeni ne olursa olsun, ölümden sonra rüya görme şansı için minnettarım... Kim bilir, belki de kendime ait bir eşle kutsanırım?"

Yanağımı okşuyor ve beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekiyor.

"Bu gece inanılmazdın, şekerparem. Seninle gurur duyuyorum" diye fısıldıyor kulağıma. Hayatta olduğundan beri ilk kez onun sesini duyarken gözyaşlarıma engel olamıyorum. Aylarca onun sesli mesajının tadını tekrar tekrar çıkarmışken olmaz.

"Seni çok özledim anne." Sesim titriyor ve o da gözyaşlarımı bir sonbahar rüzgârıyla silip süpürüyor.

"Ben de seni özlüyorum. Tahmin edemeyeceğin kadar çok."

Bu gerçekten o. Değişmiş ama hala ilk pointe ayakkabılarımı denememe yardım eden, beni *Kuşu Gölü*'ne götüren, bana defalarca her şeyin yoluna gireceğini söyleyen kadın - ta ki yapamayana kadar.

Ta ki işler artık yolunda gitmeyene kadar.

Onu son gördüğüm anın görüntüsünü bir kenara itiyorum. Eskiden olduğu kişinin korkunç bir kabuğu. Dönüşmüş olsa da, haberci formu hala bir şekilde hayattayken benim için olduğu rahatlatıcı ışığı yakalıyor. Onu bu şekilde düşünmeyi tercih ederim. Bana gurur, neşe ve dileyebileceğim tüm sevgiyle bakıyor.

Sanırım bazı aşklar hayatın ötesine geçerek bizi ölümlülüğün çok ötesine taşıyor.

"Nasıl? Bütün sonbahar boyunca burada mıydın? Nasıl oluyor da seni şimdi görüyorum?" "Hâlâ eğitimime devam ediyorum, henüz dünyaya açılmadım.

Kader

ortaya çıktı ve beni bu gece buraya getirdi."

Kader.

"O burada mı?"

"O her yerde. Her zaman." Annem saçlarımı başıma yaslayarak düzeltiyor. "Seni görmek çok güzel, şekerparem."

Onu bir kez daha kucaklamak için kendime doğru çekiyorum, onun sadece zihnimde olmadığının, gerçekliğe dönüşen hüsnükuruntu olmadığının tadını çıkarıyorum.

"İkinci perde için hazırlansan iyi olur." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Seni tekrar orada görmek için sabırsızlanıyorum. Çok güzel. Çok mutlu." Yanağından altın rengi bir gözyaşı süzülüyor ve ben onu siliyorum.

"Mutluyum çünkü sen buradasın." Bu anın bitmesini istemiyorum. Gitmek ve onu bir daha görmemek istemiyorum. Bu beni yıkabilir.

"Ben buradayım," diyor elini kalbimin üzerine koyarak. "Beni göremediğinde bile, beni hep yanında taşıyorsun."

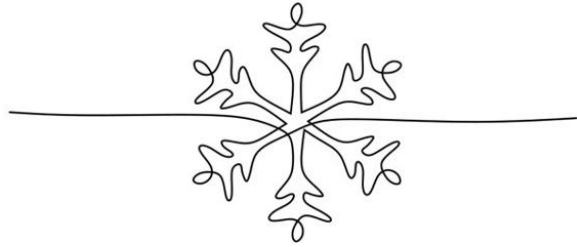
"Bu gecedен sonra seni tekrar göreceğim miyim?"

"Evet, tatlım. Yapacaksın." Beni sıkıca kavlıyor ve ben de gözlerimi kapatıp kollarımı ona doluyorum, bırakmak istemiyorum.

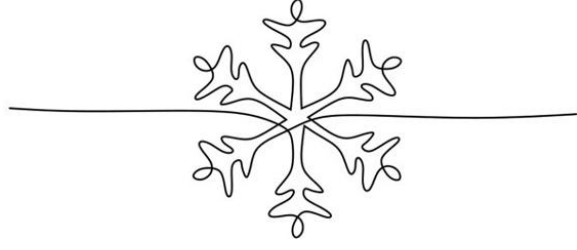
Hava değişiyor, tarçın esintisiyle uzaklaşıyor ve ben daha gözlerimi açmadan onun seyircilerin arasına döndüğünü, ölümsüzlükte bile beni desteklemeye hazır olduğunu anlıyorum. Soyunma odasına doğru ilerlerken gözyaşlarımı içime çekiyorum ve kendime onun sözlerini hatırlatıyorum.

Beni göremediğinde bile, beni hep yanında taşıyorsun.

KASIM

ARALIK

JOLIE

Kış her zaman sevmişimdir ama ilk don belirtisi beni hiç sersemletmemiştir. Ta ki bugüne kadar. Pencere camının etrafında sürünüyor, parmakla çizilmiş harfler boyunca kıvrılıyor.

BURADAYIM,
TEMPEST. YAKINDA
GÖRÜŞÜRÜZ.

Hala yataktayım, telefonumdan "Ice Cream" çalıyor. Gözlerim termostata kayıyor birkaç derece düştüğünü fark ediyorum. Dudaklarımda bir gülümseme ve elim eş işaretime gidiyor. "*Neredesin?*"

"*Günaydın. Görüyorum ki mesajımı almışsın.*" Yumuşak baritonu ihtiyacım olan tüm rahatlığı sağlıyor. Ses tonu sakın olsa da göğsümde zonklayan heyecan sadece bana ait değil.

"*Evet. Hemen geldin mi?*" Kaçırdığıma inanamıyorum. "*Neden beni uyandırmadın?*"

"*Uyurken çok huzurlu oluyorsun.*"

Kıkırdarken keşke burada olsaydı da ona bir yastıkla vurabilseydim diye inliyorum. "*Biliyor musun, benim dostum olduğun için şanslısın. Yoksa kulağa çok daha ürkütücü gelebilirdi.*"

"*Eğer doğru hatırlıyorsam, ilk sürünmemden sonra hala bana aşıktın.*"

"*Bu tür bir kur yapmanın sadece Bella üzerinde işe yaradığına eminim.*" "*Beni ısıltılı bir vampirle mi kıyaslıyorsun?*"

"Sapıkça davranışlar uyuyorsa," diye espri yapıyorum, ama başka bir iğneleyici yorum yapmadan önce aklımdan uçup gidiyor ve yerini bir farkındalık alıyor. "Bekle. Gerçekten referansı biliyor musun?"

"Evet, bunu Buzul eğitimimiz sırasında öğreniyoruz. Dünyaya yeni Frost'lar göndermeden önce ölümlülerin kültürümüzle ilgili herhangi bir şeye nasıl baktıklarını bilmek faydalı... Yine de itiraf etmeliyim ki Jacob'a odaklanma eğilimindeyiz. İkisi arasında daha iyi bir seçim. Açıkçası."

"Dedi kurt."

"Bir dahaki sefere ayaklarının ısınmasını istediğinde ya da düğümümün etrafında gerilmek ve titremek için çaresiz kaldığında ne kadar Edward Takımı hayranı olduğunu göreceğiz."

Vay be.

Sertçe yutkunuyorum, Jax ve onun çok özel anatomisi hakkında çok fazla düşünüyorum. Onun etrafında titremeyi gerçekten ne kadar çok istediğimi.

"Tempest..." Hırıltısı titretiyor. *"Seninle başlamadan önce kışı başlatmam gerekiyor. Yoksa hiçbir şey yapamam."*

Bu, kulak asmaya hiç niyetim olmayan şehvetli bir uyarı. Provalar bittikten sonra yani. *"Daha ne kadar sürecek?"*

İnliyor ve Tanrım, bu sesi özlemişim. Yakından, tenime sürtünerek duymak için sabırsızlanıyorum. *"Provalar ne zaman bitiyor?"*

"Dört."

"Seni eve bırakayım."

"Dakikaları geri sayıyor olacağım."

"Aynen, Tempest. Görüşürüz o zaman."

Yataktan fırlıyorum ve yıldırım hızıyla hazırlanıyorum. Derse geç kalacağım gerçeği, beni Jax'i daha sonra göreceğim için çıldırmaktan alıkoyan tek şey. Onu öpebileceğim, gece boyunca ona sarılabileceğim. Doğu Yakası'na dönmesi dileğimiz gerçekleşti. Bana hemen gelmesi için ona ne kadar eziyet etmek istesem de, başka bir yere gönderilmesine neden olacak bir şey yapmak istemiyorum. Bu birlikte ilk tam sezonumuz olacak.

Ayrıca, hala devam etmem gereken derslerim var.

Stüdyoya geldiğimde, şirket sınıfı plié için bara girmeden önce ısınmak için yaklaşık beş dakikam var. Maral Hanım her yıl yaptığı gibi kombinasyonları değiştirerek işleri karıştırmaya karar veriyor. Bu sefer onları herkesle birlikte öğreniyor olmak güzel, yetişmek zorunda değiliz. Hepimiz biraz kaybolmuş durumdayız, ancak yeni değişiklikleri sınıfın daha kısa bir orta ve zemin bölümü ile atlatıyoruz. Performanslar arasındayız, bu yüzden

Kısa bir aradan sonra kondisyon çalışıyoruz, ardından farklı kaldırışlar yaptığımız pas de deux tekniği geliyor. Zamanın hızla geçmesini sağlıyor, bunun için minnettarım.

Vincent'in başının üzerine kaldırılıyorum, bacaklarım uzatılıyor ve sırtım kavisli. Pozisyonu ayarlıyoruz ve kendini sabit hissettiğinde kendi etrafında bir daire çizerek yürüyor. Bakışlarım pencerenin önünden geçiyor ve çok tanıdık bir noktadan bakan beyaz tüylü bir burun ve büyüleyici gözler yakalıyorum.

"Odaklan Tempest," diyor Jax. "Eğer benim için en değerli olan şeyi düşürürse, eşim adına buz gibi bir intikam almam gerekecek."

Dikkatimi tekrar asansöre veriyorum. Vincent dersin geri kalanına devam etmeden önce beni yere bırakıyor. Herkes buz banyosuna ve iyileşme odasına girdiğinde ben de hızlı bir esneme hareketi yapıp eşyalarımı alarak kapıdan . Tanrıya şükür bugün PT günlerimden biri değildi. Zavallı Heather'ı ekeceğimden oldukça eminim.

Dışarı çıktığımda Jax beni bekliyor, artık yeryüzündeki haliyle değil. Kolunu bana doladı ve metroya doğru yola çıktık. Yolculuk boyunca benimle oturmaktan biraz tedirgin olmuş gibi görünse de öyle.

"Biliyor musun, benim evime geri dönüp benimle orada buluşabilirsin." "Ve seninle bir dakika daha mı kaçırayım?" Kollarını kavuşturur. *"Ben Sanırım öyle."*

Alnımı omzuna yaslıyorum, biraz tuhaf görünse de umurumda değil. Herkes kendi hayatının koşuşturmasına odaklanmışken, ben kendi hayatımın her anının tadını çıkaracağım.

Daireye dönüş yolumuz boyunca Jax kışı DC'ye yaymaya devam ederken biz de konuşuyoruz. Çimlerin üzerine kırağı serpiyor, dudaklarından bir hava üfleyerek ve kollarını sallayarak esintiyle boğuşuyor. Benim katıma çıkan her merdiveni çıkarken, parmaklıklar boyunca buzlar çiziyor ve tentelerden buz sarkıtları indiriyor. Bu çok zahmetsiz ve doğal bir şey. Daha önce kolayca gözden kaçırdığım küçük ayrıntılar.

Sonra kapımın önündeyiz, kolları beni sardığında nefeslerim havayı beyaza boyuyor. Çıkıntıları sırtıma baskı yapıyor. Kapıyı açtığımda aklımın bir köşesinde ona saldırmak var ama onun yerine Delilah'nın yüksek sesli tezahüratıyla karşılaşıyorum. "Buraya gelin, oyun başlamak üzere!"

"Bu gece izleyeceğimi söylediğimi biliyorum ama aslında duşa ihtiyacım var." Lark'ın bu akşam bir *Fındıkkıran* gösterisi daha var. Birkaç gün içinde gösteri sezonu kapatıyor. Delilah ve ben birbirimiz için sürekli bir arkadaşlık kaynağı haline geldik. Bu güzeldi, ama tabii ki aklım

Şu anda yatak odamda Jax'le baş başa yapmak istediğim şeylere doğru ilerliyordum.

"Oh, tamam. Zamanında bitirirsen, gel geri kalanını da kontrol et!"

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ve Jax'i yatak odasına doğru yönlendiriyorum.

Delilah arka planda tezahürat yapmaya devam ediyor. "Haydi Redhots!"

Kapıya geldiğimde durduğunu fark ediyorum, dikkati Delilah'nın şu anda önünde zıplayıp ellerini çırttığı ekrana takılmış durumda.

Geri çekiliyorum ve dirseğimle onu dürtüyorum. "Kalıp izlemek ister misin?" "Hayır, sorun değil..." Ama ses tonunda bir çatlak var. "Aslında Delilah, duş almadan önce biraz serinlemem gerek."

Geri çekilir ve kanepeye vurur. "Buraya gel o zaman Jojo."

Jax'e başımla selam veriyorum, o da beni kanepeye kadar takip ediyor ve Redhots'ın bir numaralı taraftarının arkasında birlikte otururken kolunu bana doluyor.

"Evet, Winston, etraflarından dolaş!" Delilah ekrana bakarak tezahürat yapıyor. Jax'in kolu geriliyor ama bana bakmıyor ya da bir şey söylemiyor. "Hadi, hadi, hadi!"

"Çok hevesli." Jax gülüyor. Onun tepkilerini izliyor, o güzel ses odada yankılanıyor ama onu duyabilen tek kişi benim. Gümüş ve mavi saçlarının her bir parçasının titreşen bedeniyle birlikte nasıl sallandığını ezberliyorum. İçime baş döndürücü bir vızıltı gönderiyor, neşe bağımız boyunca yayılıyor.

"*Hiçbir fikrin yok,*" diyorum ve Twizzler patlamış mısır alıp ağzıma atıyorum.

Kardeşi kaleye doğru kayarak pakı ağlara gönderiyor. Winston Myles kutlama için yumruk sallarken ve oyuncu arkadaşları ona katılmak için kayarken televizyondaki kalabalıkla birlikte tezahürat yapıyoruz. Sonra yedek kulübesine doğru kayıyor ve çizginin aşağısındaki takım arkadaşlarının her biriyle eldiven tokuşturuyor.

Her şeyi anlayan Jax'in gözleri parlıyor.

Maçın geri kalanını izliyoruz. Delilah'nın bağırışları Jax'in sessizliğini telafi ediyor. Maç bittiğinde, elimi tutarak beni odama kadar takip ediyor. O girer girmez termostat düşüyor.

Aramızdaki bağa pek çok duygu karışıyor, okuyamadığım bir duygu seli. ne düşünüyorsa, yalnız olmadığını hatırlamasını istiyorum. Bir daha asla yalnız olmayacak. İkimiz de olmayacağız.

Kollarımı ona dolayarak onu kendime çekiyorum.

"İyi misin?" Sonunda bağlantı aracılığıyla konuşmak zorunda kalmadığım için memnun bir şekilde soruyorum. "O iyi biri. Daha yaşlı," diyor Jax, sesi zamankinden daha sessiz, üzgün bir ifadeyle çeşit gurur. "Oynadığını biliyordum ama onu bir süredir görmemiştim."

"Onu en son ziyaret ettiğinizde kaç yaşındaydı?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Yirmi, sanırım, aşağı yukarı bir sezon."

İnternette bulduğum makalelere göre Winston Myles otuz üç yaşında. Jax kardeşini son gördüğünden bu yana neredeyse on üç yıl geçmiş. İkisinin de öldüğünü öğrendiğimde hesap yapmışım. Eğer Jax kazadan sonra yaşasaydı, şimdi otuz dokuz yaşında olacaktı. Odayı geçip çekmeceme gittim ve günlüğümü çıkarıp ona uzattım. "Al bakalım."

Yatağın üzerine oturana kadar geriye doğru adım atan Jax önce ilk sayfayı, sonra diğerini çeviriyor. Her biri onun ve kardeşinin hayatı hakkında derlediğim makalelerle dolu. Sayfa sayfa okumaya devam ediyor, yanaklarından süzülen birkaç damla gözyaşını siliyor. Birlikte ve ayrı geçirdiğimiz anları anlatan uzun, madde işaretli kazanım listeleri ve paragraflar içeren yazılarıma geldiğinde elimi ona uzatıyorum. "Şimdi onu geri alacağım."

"Özellikle bir şey okumamdan mı endişeleniyorsun?"

"Orada ilk elden deneyimlemediğin hiçbir şey yok." Kader ve mevsimler onu uzak tuttuğunda geri döndüğüm sayfalara, kelimelere ve karalamalara kazınmış hikayemiz. İnancımın fiziksel bir hatırlatıcısı. "Seni özlerken baş etmeme yardımcı oldu. Seni tanımak istedim. Hayatını. Belki sen de bilmek istersin diye düşündüm. Avustralya'da sana gösterecektim ama kardeşinden bahsettiğimde çok kızdın..."

"Özür dilerim. Kızgın değildim." Beni öpüyor, alnını alnıma dayamadan önce bir an derinleştiriyor.

Gözlerinin mavileri ve gümüşleri büyüleyici, prizmatik benekleriyle parıldıyor. Beni hipnotize etmelerine izin vermekten asla yorulmayacağım.

"Bazen varlığımın bu kısmını ayrı tutmak daha kolay. Benim bir parçam olsa bile. Ölümlülüğümü unutmak istemiyorum ama bazen çok fazla acı veriyor."

"Anlıyorum." Yanağını avucumun alıyorum, soğukluğu parmak uçlarıma sızıyor. "Ben de kaza hakkında böyle hissediyorum. gibi davranmak daha kolay, ama sonunda beni yakalıyor ve annemin gitmiş olmasının acısını tekrar yaşıyorum. Ya da en azından ben öyle hissettim, ta ki onu görene kadar." Onu bir sonbahar habercisi olarak gördüğümü düşünerek ona küçük bir gülümseme veriyorum. Gecenin bitmesini istemesem de, hatırlattığı gibi onu yanımda taşıyorum ve bir gün beni tekrar göreceğine dair verdiği sözü tutuyorum. "Bunun için teşekkürler."

"Bana zaten teşekkür ettin." Kendi burnuyla burnumu okşuyor, sonra alnıma bir öpücük kondurmak için burnunu yukarı kaldırıyor.

"Sana teŖekkür edecek çok Ŗey var." Beni kurtardı, hayatımı yeniden canlandırdı, asla yazılamayacak trajedilere rağmen hikayemi güzel bir Ŗeye dönüŖtördü.

Jax nefesini içine çekiyor ve sözcükleri ifade edemesem de aramızdaki bağ sayesinde bunların ağırlığını hissetmesine izin veriyorum. Parmak uçlarıma basıp dudaklarımı onunkiler boyunca gezdiriyorum, sonra iki kayıp mevsimin gücüyle onu öpmeden önce alttakini ısıtıyorum. Onu dünyadaki tüm zamanımız varmış ve hiç zamanımız yokmuş gibi öpüyorum, aynı anda hem tadını çıkarıyor hem de yutuyorum. "Aslında, minnettarlığımı yüz yüze göstermek için çok hevesliyim."

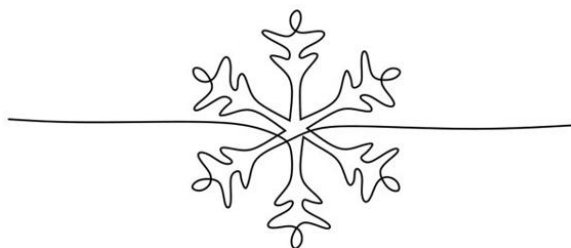
"Öyle mi?" Kaşlarını çattı. "Aklında ne var?"

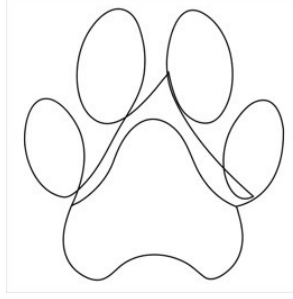
Avucumu eşinin izine bastırarak onu yorganıma yatırıyorum. Beline sarılıyorum ve elleri uyluklarımı kavırıyor. "Eğer doğru hatırlıyorsam, daha önce düğümünün etrafında titremekle ilgili bir Ŗeyden bahsetmiştin?" Gümleğimin eteğine uzanıp onu başımın üzerine kaldırıyorum. "Sence bir gösteriye hazır mısın?"

Eşimin işareti aramızda parlıyor ve göğsü kabarıyor, gözbebekleri irislerinin prizmalarını uçuuruyor. Vücudu benimkinin altında canlanıyor ve ben onu tatmak ve içime yerleşmiş doluluğunu hissetmek isteyerek çıkıntının üzerinde ileri geri sallanıyorum.

Jax başını bana doğru eğiyor, yüzüne muzip bir sırıtma yayılıyor. "Sanırım bunu başarabilirim."

OCAK

Pijamalı çocuklar pencerelerden bakıyor, minik parmaklarıyla beni işaret ediyorlar. Gözleri neşeyle parlıyor. Biri pencere kenarından atlıyor, birkaç dakika sonra annesiyle birlikte geri dönüyor, yüzlerinde sırtışlarla el kol hareketleri yapıyorlar. Çocukları seviyorum. Neşeleri bulaşıcıdır ve genellikle çalışmalarımı en çok takdir edenler onlardır.

Dönüyorum, rüzgârı savuruyorum ve loş ışıklı Dorset çıkmaz sokağının etrafında zıplıyorum. Avuçlarımdan beyaz benekler fişkırıyor, dans edip yere doğru dağılmadan önce her yöne doğru gökyüzüne püskürüyorlar.

"Jax. Sana ihtiyacım

var." Tempest.

İki kez çağırmasına gerek yok.

Seyircilerime görünmez bir yay vererek daha fazla kar fırlatıyorum, sonra bulut çizgisine doğru ateş ediyorum, parmak uçlarımdan bir telaş salıyorum.

Aneira'ya el sallayarak bana hızlı bir selam veriyor, zaten nereye gittiğimi biliyor.

Kış uykusundan çıkıp eşimin yanına döneli bir aydan biraz fazla oldu. Ölümlü olduğumdan beri ilk bayramımı birlikte kutladık. Sıcak kakaoda dilimi yaktım, kardan bir aile kurdum, Jolie ile ay ışığı altında dans ettim. Provalarla meşgul olmadığı zamanlarda hep birlikteyiz ve mümkün olduğunca çok anı biriktiriyoruz. Keşke alışabilsek dediğim garip bir normal.

Ama yapamayız.

Elimi eş işaretine bastırıyorum, ona doğru gidiyorum ve kendimi büyük, parlak ışıklı bir binanın içinde buluyorum. İnsanlar yanımdan ve içimden geçiyor ama onu göremiyorum. Karnımda bir şeyler zonkluyor. Tam o sırada Delilah'yı fark ediyorum. Kalabalık dağılana kadar yaklaşıyorum ve işte orada.

Dostum.

"Neye ihtiyacın var?" Ona soruyorum, ikimizin dışında sadece Lark fark ediyor.

Ses tonu aceleciydi ama burada yüzünde kocaman bir gülümsemeyle duruyor. "Çok . Biletler için teşekkürler, Jojo!" Delilah'nın gür sesi kalabalığın üzerine taşınır. Ellerini havaya kaldırıyor. "Redhots bu geceyi domine edecek!"

Olduğum yerde donup kaldım.

İşte o zaman fark ettim. Etrafımızdaki herkes kırmızı-beyaz formalar, bereler ve kapüşonlu sweatshirtler giymiş. Richmond Redhots'ın renkleri. Birkaçı bu gece hangi takımla oynuyorlarsa onu temsil eden mavi-yeşil bir kombinasyon giyiyor. Jolie bana yarı özür dileyen bir gülümseme veriyor.

"Elbette! Avustralya'da bizi şımarttın, en azından bunu yapabileceğimi düşündüm," diyor omuz silkerek Delilah'ya.

Lark ikimizin arasına bakıyor, sonra bir kolunu Delilah'ya doluyor. "Neden bir şeyler içmiyoruz?"

"Elbette."

"Bir şey ister misin?" Delilah Jolie'ye sorar. Jolie başını sallar. "Ben böyle iyiyim."

İkili, Jolie ve beni orada sessizce bırakarak büfelere doğru ilerliyor. Vücudumdan geçen insanları hissetmiyorum bile, ona ve beni buraya neden getirdiğine odaklanmış durumdayım.

Sebebini biliyorum ama onun söylediğini duymam gerek. "Tempest..."

"Beni dinle." Ellerini kaldırıyor, bağlantımızı bile kullanmıyor. Görünüşte boş havaya konuştuğunu kimse fark etmiyor. Maçı izlemek için sahaya girmekle meşguller. *Kardeşimin* de oynadığı bir maç. Bu binanın içinde bir yerde. Ulaşılabilecek bir yerde.

"Sadece izleyeceğiz. Sana inanma fikrini kabullenmemin ne kadar uzun sürdüğünü biliyorum. Eğer bunu daha sonra denemek istersen, sana yardım ederim. Ama içeri girip izleyelim." Bana el sallıyor. "Hadi gel."

"Peki." Şok oldum ama onu inkar edemem. En azından beni bir şey yapmaya zorlamayacağını açıkça belirtti. İçimi çekiyorum, boyun eğiyorum ve kalabalıkla birlikte içeri girerken kolumu ona doluyorum.

Jolie'yi koltuklarına kadar takip ediyorum, Lark ve Delilah ikramlarıyla gelene kadar onunla birlikte bekliyorum.

"Bu koltuklar harika!" Delilah tezahürat yapıyor ve ben de maç boyunca onun yuhalamalarının ve bağırımlarının tadını çıkarmaya tamamen hazırım.

Jolie sıranın sonundaki koltuğa oturuyor, ben de koridorda takılıyorum. Lark ikimize de gülümsüyor. Gerginim ama burada onlarla birlikte olmanın güven verici bir yanı var. Delilah beni bilmesede, ben yapamadığımda o ve Lark dostumla ilgilendiler. Bu benim için her şey demek.

Oyuncular kayarak dışarı çıkıyor ve spiker ilk onbiri tanıtıyor. Gözlerim 12 numaraya takılıyor, MYLES kardeşimin formasından bana bakıyor.

Bu o.

Tam orada.

Yüzü maskesinin altında gizli ama makaleleri gördüm, maçları izledim. Winston'a bir yetişkin olarak tanıklık etmek, birinin hayatımdaki ileri sarma düğmesine basması gibi. Bir an için hiç ölmemiş gibi davranabiliyorum. Eldiveninin altındaki hilal yara izini son soluk diş izine kadar ezberlemediğimi. Hikayemizin ortasını unuttuğumu ve şimdi burada küçük kardeşimi hokey oynarken izlediğimi.

Kendime arenada olduğumu hatırlatmalıyım. Bir ölümsüz. Çünkü geçmiş beni burada, buzun üzerinde tekrar boğmakla tehdit ediyor. Burası ölümlü hayatımın sona erdiği yer. Bir süre için, kaybettiklerimin acısı dayanılmazdı, ta ki bir odak noktası bulana kadar. Başa çıkmanın bir yolunu. Buz izlerim, Kurşun Albidus olmak, bunlar hedeflerdi - benim gibi diğer kayıp Buzlara yardım etmek için çalışabileceğim bir şey.

Ben görevimi yaptım. Ölümlü dünyaya kışı getirdim ve bunda da çok iyiydim. Sonra bir gün, hiçbir uyarı olmadan, birlikte var olmayı öğrendiğim ağrılar katlanılabilir hale geldi. Bunun için hem minnettar hem de kendime kızgındım. Ama sonra ailemi gördüm ve o eski yara yeniden açıldı. Onları görmeyi her denediğimde, ben bırakana kadar devam etti. Derin, açık bir yaranın üzerindeki dayanıksız bir yara bandı.

Ve bu gece, Jolie onu yırttı. Ama bu sefer yanımda, tribünden izliyor ve ona ihtiyacım olduğunu biliyor.

Oyun başladı ve Delilah hayal kırıklığına uğratmadı. Onun çılgın maskaralıkları kardeşimi görmenin duygusal etkisini hafifletiyor. Sürekli ayakta duruyor, kollarını sallıyor, evde farklı değil - belki biraz daha fazla

Daha yüksek sesle. Kimsenin umurunda değil. Etrafımızda ığlık atan ve tezahürat yapan tonlarca insan var.

Winston diğer oyuncularla birlikte bunu süpürüyor, rakiplerinden fersah fersah daha hızlı ve daha stratejik. "İnanılmaz biri."

"Evet, öyle."

Onu izlemeden duramıyorum. Jolie'yi sahnede görmek, sevdiği şeyi yapmanın mutluluğunu yaşamak gibi. Ateşleniyorlar. Kardeşim hokeyi çok sever. Çocukken benim kadar takıntılı değildi. Benimle oynaması için onu dışarı sürüklediğim için o da buna uyuyordu. Şimdi seviyor. Bunu adımlarının yürüyüşünde, çenesini kaldırışında, tutuşundaki gerginlikte görebiliyorum. Gol attığında kutlama amaçlı yumruk sallamasının arkasındaki gücü.

"Devam et," diye fısıldıyor Jolie bana. "Görünmezliğinin tadını çıkar ve evdeki en iyi koltuğa otur."

"Emin misin?" Heyecan, yüksek dozda sinirle birlikte damarlarımda dolaşıyor.

"Eminim."

Yaklaşıyorum. Birlikte oynadığımız günleri, babamızın bize öğrettiklerini ve sanki bir spikermiş gibi gür sesiyle anons yapıyormuş gibi davrandığını hatırladıkça göğsüm gururla doluyor.

Sonra Winston'ın yanında kayıyorum.

Ben onu ileri iten rüzgarım. Arkasında tezahürat yapan hayalet.

Tekrar sayı yaptığında, uçup yumruğunu kendi yumruğumla tokuşturuyorum.

Topu indiriyor, paten kaymasını durduruyor. Sonrasında eldivenine baktığını görür gibi oluyorum. Sanki burada olduğumu hissediyor.

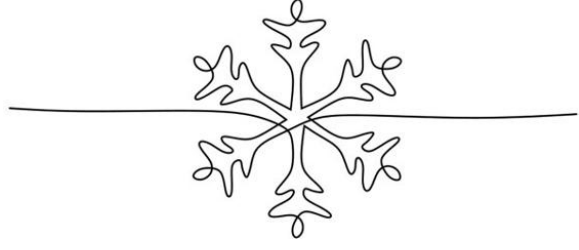
Mantiken yapamayacağını biliyorum ama o inansa da inanmasa da ben onun yanındayım. Benim tutkum kardeşimin tutkusu oldu ve o buza her çıktığında benden bir parçayı da yanında götürüyor.

İşaretime basıp Jolie'nin yanına uçuyorum, şakağını öpüyorum ve maçın geri kalanını izlerken ona sarılıyorum. Kalabalık kükrüyor, arena kudurmuş Redhots taraftarlarıyla dolu. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir coşku. Ölümsüz beri, etrafımın daha fazla sevgiyle çevrili olduğunu sanmıyorum. Ama bu duygunun binlerce kişilik kalabalıkla bir ilgisi yok.

Her şeyin onunla ve ilgisi var.

Bana en deęerli hediyeýi verdi. Bu gece, düşündüğüm kadar görünmez fark ettim.

ŞUBAT

Tencere tıslıyor, buhar yüzüme doğru yükseliyor. Makarnayı karıştırırken Jax'ın kolları bana sarılmış, sırtıma bastıran soğuğa yaslanıyorum.

"Görünüşe göre Phil bir kez daha gölgesini kaçırdı." Haber spikerinin sesi televizyondan mutfığa süzülüyor. Arka planda haberler çalarken Delilah sudoku çözüyor. "Bahar erken geliyor."

Sesleri heyecanlı, önümüzdeki yeni sezonun beklentisiyle titriyor. Ama benim hissettiğim tek şey korku. Bağırsaklarıma batan bir taş, asidik dalgalara dönüşüyor. Jax'e bakmak için boynumu eğiyorum ama yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor.

"Birkaç saate dönerim Jojo," diye sesleniyor Lark, aceleyle odasından çıkıp büyük boy art-deco küpelerinin arkalıklarını takarken. Jax'e sessizce el sallıyor. Neden kız arkadaşına sırrımı açmayı hiç önermediğini bilmiyorum. Ama Delilah ne kadar muhteşem olsa da, gerçeklerin ve mantığın ötesine geçen her şeyle alay etme eğiliminde olduğunu biliyorum.

"Görüşürüz." Ses tonumu rahat tutuyorum, endişelenmesini istemiyorum.

Delilah televizyonu kapatır, koltuktan kalkar ve Lark'ı takip ederek erken bir Sevgililer Günü randevusu için kapıdan çıkar.

"Baharı biliyordun, değil mi?" Arkalarındaki kilit tıklanır tıklanmaz söylüyorum.

Jax sesli bir şekilde yutkunuyor ve ben de ona dönüyorum. "Bir toplantı için Nivea'ya geri çağırıldık."

"Ne zaman?"

"Birkaç gün önce." Prizmatik bakışları düşüyor, hissettiğim tüm keder bana geri yansıyor.

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü senden ayrılmak zaten yeterince zor." İç geçiriyor, sonra saçımın birkaç telini geriye doğru tarıyor ve çenemi kavırıyor. "Mecbur kalana kadar yaşadığımız her anın tadını çıkarmayı tercih ederim."

"Gündönümü gelip çattığında ve senin için kudurduğumda bunu eninde sonunda anlamayacak mıyım?"

"Evet, ama o zaman dikkatini dağıtmanın kolay bir yolunu bulmuş olurum," diyor hırlayarak. Eğiliyor ve ısırik izlerinin kaldığı boğazımın dibini ısırıyor. Tüm vücudumu ürpertiyor, iç çamaşırlarım nemleniyor.

Aptal, seksi haberci ve eşinin büyüü.

Bu sefer gerçekten burada olacak ve ona olan ihtiyacımı yüz yüze giderebilecekti. Her ne kadar birlikte bir gündönümü geçirmeyi dört gözle bekliyor olsam da, bunun Jax'in en azından bir sezon daha Nivea'ya döneceği anlamına gelmesinden nefret ediyorum. Ve bunun bir kısmı için kış uykusuna yatması gerekecek, yani ulaşılamaz olacak. Ayrı olduğumuzda bile tüm gün konuşabildiğimiz aylar geçirdiğim için çok şımartılmışım. Bu yakında sona erecek. Bundan sonrası için bir planımız yok. Sadece bu kışın tadını birlikte çıkarıyoruz.

"Gitmeni istemiyorum."

"Biliyorum. Ben de nefret ediyorum," diyor hayıflanarak. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama sonra kapatıyorum. Jax kaşlarını çatıyor. "Ne oldu?"

Ayrı kaldığımız süre boyunca merak ettiğim ama dile getirmekten korktuğum kelimeleri ağzımdan kaçırıyorum. "Beni kurtardığına hiç pişman oldun mu?"

"Asla, Tempest. Bir kez bile." Ses tonunda hiç tereddüt yok. Çelik kadar sert ve iki kat daha keskin.

"Ama asla ayrı kalmak zorunda olmadık. Farklı mevsimlere tayin edilmiş olsak bile ben de senin gibi, annem gibi bir haberci olurum." Kalbim göğsümde gürültüyle çarpıyor ve Jax'in avucu ritmi yavaşlayana kadar kalbimin üzerinde duruyor. "Daha kolay olurdu."

"Her şeyin daha kolay olacağı konusunda haklısın ama ben olsam hiçbir şeyi değiştirmedim," diyerek eş işaretime dokunuyor. Çıplak göğsünden bana doğru parlıyor ve ben de uzanıp ona dokunuyorum, kemerinin altındaki seğirmeyi kaçırmıyorum. "Seni o salak Blake'le izlemek zorunda kalmam dışında. O olmadan da yapabilirdim."

Oof. Bunun için ona ters ters baktım ve hafifçe yumrukladım.

"Ama yaptığın her şeye, ne kadar büyüdüğüne bakıyorum. Belki seni çoktan doğurmuş olurdum ama dönüştüğün inanılmaz insanı kaçırmış olurdum." Beni usulca öpüyor , iki, üç kez- sonra yanımdan uzanıp tahta kaşığı kapıyor ve ocaktaki suyu kaynamadan karıştırıyor.

Hemen tencere tutacağını kapıp erişteyi süzüyorum ve konuşurken peynirli makarnamı bitiriyorum. Beni gözyaşlarına boğulmaktan alıkoyan tek şey bu. Şu anda ağlamak istemiyorum. Bunu tartışabilmek istiyorum. "Bunu daha ne kadar yapacağız, Jax? Kader bizi kaç mevsim ayrı tutacak?"

Jax kasemi yaklaştırıyor, ben de yemeğimi tabaklayıp bir kaşık alıyorum. Beni odama kadar takip ediyor, ben masadaki sandalyeye otururken o da yatağa oturuyor ve yüzünü ona dönüyor. Yatakta ona katılırsam dikkatimi dağıtacağını biliyorum, bu yüzden sağlıklı bir mesafeyi koruyorum ve ağzıma biraz makarna atıyorum.

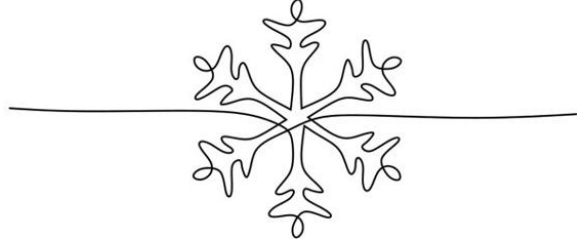
Ellerini kucağında kavuşturmuş, ayağını sinirli bir şekilde yere vuruyor. Bir dakika sonra iç geçiriyor, ifadesi ciddileşiyor. "Ne kadar süre bilmiyorum. Ama seni geri getirmesi için Kader'e yalvardığımda sana ne kadar zaman kazandırdıysam, o kadar zamana sahip olmanı istiyorum. Hayatın sana sunabileceği tek bir şeyi bile kaçırmayı istemiyorum." Gözleri yere düşüyor ve dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Beni göremediğinde, bana ulaşamadığında bile, her şey boyunca orada olacağım."

Göğsüm ağrıyor. Beni kurtardığı için, yeniden dans edebildiğim için, geçen yıl birlikte zaman için nankör olduğumu düşünmesini istemiyorum, sadece koşullardan nefret ediyorum. Aşkımızın sürekli olarak ikimizin kontrol edemediği bir saate karşı yarışıyor olmasından. "Söz mü?" "Elbette, Tempest," diyor Jax, odayı iki adımda geçip ayaklarımın dibinde diz çökerek. Güçlü elleri kalçalarımın dış tarafına kayıyor ve ben de makarnamı bırakıyorum. Ellerimi avuçlarının içine alıp her bir boğumu öpüyor, sonra da kendi avuçlarının içine alıyor. Hipnotik gözleri benimkilere bakıyor ve Bakışlarımı hiç bırakmayacakmış gibi tutuyor.

"Asla gerçek bir veda değildir. Bizimki gibi bir aşk için değil."

15 SEZON SONRA.

(45 AY)

JOLIE

On beş sezon gelip geçiyor ama biz asla veda etmiyoruz.

Pek sayılmaz.

Birlikte yaşadığımız her anı günlüğümde biriktiriyorum, ta ki dolana, yenilenene ve tekrar dolana kadar. Aşkımız, kendimden başka kimse için sayfaların arasına .

Lark, Potomac Balesi'ne solist olarak katıldı ve müdürlüğe kadar yükselme garantisi aldı. İki yıl sonra yan yana terfi ettik. Onu buz banyosuna alıştırdım ve o da bana gündönümü hayatta kalma kitleri sağlamaya devam ediyor. Delilah'yla hokey izliyoruz ve Jax dünyadayken gidebildiği her Redhots maçına gidiyor.

Aramızdaki mesafeye rağmen aşkımız büyümeye devam ediyor. ve ulaşamazken bile onu hissedebiliyorum. O rüzgarın fısıltısı, kemiklerime yerleşen soğuk, dışarıya düşen pullar. Güneş parlıyor olabilir, pencereler açık ve el değmemiş olabilir ve çiçekler açmış olabilir ve o hala burada benimle olabilir.

Her zaman yanımda.

O, göğüs kafesimde, tüylü bir korsenin yakası arasına sıkıştırılmış gümüş ısıltılı yara izi. Yerime koşarken, ayak parmaklarımın ucuna sıçramadan önce başlığımı son bir kez ayarlarken, pointe ayakkabılarımın pıtırıtısı. Sahne açılıp beni seyirciye gösterirken sisin okşaması.

Adımlarım yavaşlıyor ve duraksıyor, beni bir dizi güzel uzantıyla sahneye taşıyor. Umutsuz salınımlar ve kemerler. O bir esinti

affetmeyen bir gölete o son trajik atlayışı yaptığımda tenimi öpüyor. Beni orada gerçekten takip edecek olan kişi.

Zaten var.

Kuşu denizi ayrıldığında ve Vincent beni ön tarafa götürdüğünde alkışların kükremesidir. Kapanış gecesinde kalın kadife perde inene kadar her anın tadını çıkararak reverans, reverans ve reverans yaparken spot ışıklarının sıcaklığı.

O, ödünç alınmış zaman üzerine inşa edilmiş bir rüyanın ayakta alkışlanmasıdır.

Müdür olarak geçirdiğim bu son yıl inanılmazdı ama üç gül demetini soyunma odama doğru taşırken bacağım zonkluyor.

"Emekli olmanı istemiyorum," diyor Lark, siyah tüylü başlığını çıkarıp makyaj masasının üzerine koyarken. "Seni gerçekten özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim, Lark." Ona buketlerimden birini uzattım. "Tekrar birlikte dans edebildiğimiz için minnettarım. Her şey için minnettarım."

Kostümlerimizi çıkarmayı bitiriyoruz, şirketle birlikte kutlama içkileri içmeye gidiyoruz ve eve doğru dans etmeden önce tüm sıkı çalışmamızı alkışlıyoruz. Çok güzel bir geceydi. Çarpıcı bir final. İsteyebileceğim her şey.

Lark kendini yatağa attıktan sonra, balkona çıkıp esintiyle taşınan sonbahar yapraklarını hayranlıkla önce kapının altından nefes alış verişinin hafif seslerinin süzülmesini bekliyorum. Kollarımı kendime dolayarak annemin sözlerini hatırlıyor ve bunların doğruluğunu merak ediyorum.

O her yerde. Her zaman.

"Kader," diye mırıldanıyorum ay ışığından başka kimseye. Ve bekliyorum.

Ve bekle.

Ve bekle.

Bir el omzumu kavradığında, Lark'ı uyanık ve beni daireye geri sürüklemeye hazır bulmayı bekleyerek arkamı dönüyorum.

Onun yerine, gökkuşağı rengine çarpıcı bir elbise giymiş bir kadın oradadır. Pembe altın rengi saçları dalgalanıyor, renkli çizgiler var. Bana doğru uzanıyor, uzattığı avucu ay ışığının altında parlıyor.

"Çok güzelsin," diyorum, biraz afallamış bir halde. Fate'in daha yaşlı, daha az canlı olduğunu hayal etmiştim. Ama karşımdaki kadın zamansız, yürüyen bir rüya, kendi başıma asla hayal edemeyeceğim biri. "Seni neden aradığımı biliyor musun?"

Başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Hiçbir şey söylemiyor.

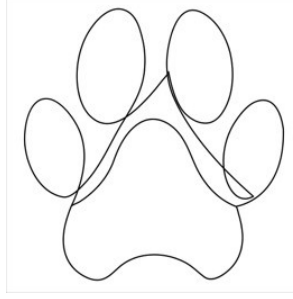
Bacaklarım uyuşmuş, parmaklarım yanlarımı tutarken titriyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Ne ? Ne olursa olsun, bildiğim bir şey var.

belli: Dans hayatımın aşkı olabilir, ama Jax varlığımın aşkı.

Bu cesaret beni ileri itiyor. Elimi onunkinin içine sokuyorum ve o kadar yumuşak fısıldıyorum ki kelimelerim rüzgârla karıştırılabilir.

"geldi."

Ve Fate'in dudaklarının şakağıma tüy kadar hafif bir dokunuşuyla, soğuk beni ürpertici kucağında rahatlatıyor.

Kahverengi teller parmaklarımın arasından

çekildi... Buzlu maviler tüm varlığımı sardı.

*Burnumla yanaklarında geziniyor, tatlı, baharatlı kokusunu içime
çekiyordum...*

*Kızarmış tenim göğsümün camlarında titriyor. Yumuşak
dudaklar, tatlı bir dil ve şakacı dişler...*

Kış uykusunda bile Jolie benimle. Her zaman aklımda. Göğsümdeki eş
işareti sayesinde onun neşesini, üzüntüsünü ve gücünü her zaman
hissedebiliyorum. Her dans ettiğinde, müzik onun kemiklerinde yankılanıyor,
tıpkı kalbinin göğsümde rahatlatıcı bir gümbürtüyle atması gibi benimkinde de
nabız gibi atıyor. Aradaki ayları ölçmek için kullandığım bir metronom.

Güm güm, güm güm. Güm

güm, güm güm. Güm güm.

Güm güm.

Güm.

Güm.

DÖNÜP DURUYORUM.

Bekliyorum.

Sessizlik.

O vuruşu beklerken derin uykumla savaşıarak sallanmaya devam ediyorum.
Bu nabızı. Kaburgalarımın arasına kazınmış bir melodi.
Ama gelmiyor.

BİR SORUN VAR.

Kendimi kış uykusundan çıkarmak her zaman bir mücadeledir. Jolie'yi görebildiğim kışlar boyunca ekstra sıkı çalıştım, onunla daha fazla zaman kaybetmek için hiçbir şey yapmak istemedim. Eğer bu, kışı doğu kıyısında geçirirken buzlu iş yükümü ikiye katlamak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Her zaman buna değecek.

Gözlerimi açıyorum. Yatakta doğrulup avucumu göğsümün üzerine getiriyorum, sabit bir gümbürtü bekliyorum... Hafif bir gümbürtü bile olsa...

Sessizlik.

Yorganın altından fırlayıp odanın diğer tarafına geçiyorum-

İşte o zaman pencere pervazındaki kırağıkların arasına örülmüş sözcük kıvrımlarını görüyorum.

Ben buradayım.

Ben

geldim.

İşte.

Sikeyim.

Hayır, hayır, hayır.

Böyle bir şey olamaz.

Odamdan sendeleyerek çıkıyorum, vücudum haftalarca uyuduktan sonra sert hareketlere alışıyor. Onu karşımda gördüğümde donup kaldım.

"Tempest?" Törpüledim.

Büyük bir gümüş parçasına sahip zengin lacivert bukleler, ışıltılı porselen yüzünün sol tarafını çerçevesiyor. Buz mavisi gözleri hala aynı tonda, ancak şimdi iki akuamarin mücevher gibi büyüleyici yönlerde parlıyorlar. Hayal bile edemeyeceğim kadar güzel ve ruhani. cesaret edemezdin. Krem rengi tül eteği dizlerinin hemen altından sarkıyor ve ona uygun kırılmış kazağı bir santimlik tenini ortaya çıkarıyor. Benimki gibi onu süsleyen izler yok.

Henüz değil.

Ağzının köşesi kalkıyor, sivriltilmiş köpek dişi bana doğru parlıyor. "Beni her zaman bulacağını söylemiştin, ben de bu iyiliğinin karşılığını vereyim dedim."

Ona doğru iki zayıf adım atıyorum, ayaklarım yerde sürükleniyor, alnım onunkine dayanana kadar. Göğüslerimiz birlikte kabarıyor, soluk deniz mavisi dudakları benimkilerden sadece bir nefes uzakta.

"Neden?"

Kader onun arkasında duruyor ve şu anda Jolie'ye gösteremediğim acıyı ona çekiyorum. Kaç kez onun burada yanımda olacağını hayal ettim? Genç Frost'ları yetiştirip ölümlüler arasında dans ederek, fırtınalar, kar fırtınaları ve muhteşem kışlar inşa ederek geçireceğimiz hayatı hayal ettim.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Zamanının kısıtlı olduğunu biliyordum. Kader beni tüm o kışlar önce onu aradığımda uyarmıştı. Ama daha çok zamanı olacağını düşünmüştüm. "Onu kurtardığımda, bir haberci olacağının garantisi olmadığını söylemiştin. İkimizin de sonunu getirmiş olabilirim."

"Yanlış bir şey yapmadın," diyor Fate, sesi sakın ve gümüşü, sanki yaralı bir hayvanla konuşuyormuş gibi. Bir bakıma öyle. "Sonsuza kadar beklemeye razıydın."

Jolie çenemi kavırıyor ve bakışlarımı tekrar ona yöneltiyor. "Ama ben değildim." Avuç içi yanağımda geziniyor, artık ateşten bir iz bırakmıyor ama tenim dokunuşunun altında hâlâ karıncalanıyor. "Ben kaderi çağırdım, tersini değil."

"Ama sen nasıl bizden biri oluyorsun?" Korkunun son acı tortularını da yutuyorum. O benim ve burada ve bu beni hak etmediğim bir sevinçle dolduruyor. Hâlâ dışarıda, sevdiği şeyi yapıyor olmalıydı. "Sana daha fazla zaman vermek için fedakârlık yaptım. Dolu dolu bir hayat." *Hiç fırsat bulamadığım bir şey.* "Seni o gölde bulduğum gün, dileklerini, umutlarını ve hayallerini gördüm. Hepsine sahip olmanı istedim."

"Sorun da bu. O hayaller, o dilekler değişti." Jolie parmak uçlarına kalktı ve burnunu benimkine dayadı. "Sensiz benim için dolu dolu bir hayat yok, Jax." Ellerime uzanıyor ve onları kendi elleriyle birleştirerek eşinin işaretine götürüyor. Sonra dudakları çenemde, yanağımda geziniyor, kulağımın kabuğunu sıyrıyor. Fısıltısı her yerimde mırıldanıyor. "*Bu benim tüm hayatım. Bizim hayatımız.*"

Şehir merkezinde paten kayma, donmuş kakao yudumlama, kendimi saatlerce onun içine gömme ve esintinin tenimizi öpmesinden başka bir şey yapmama hayalleri kafamda dans ediyor. Hepsini yapacağız. Ve daha fazlasını.

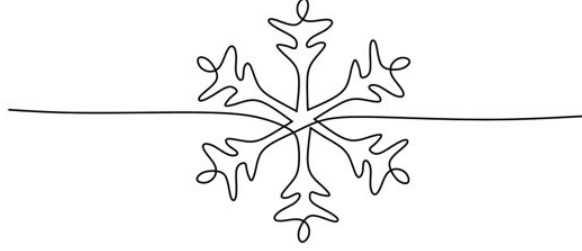
Zaman artık ödünç alınmıyor. Bizim kadar sonsuz.

"*Bizim*" diye tekrarlıyorum.

Her ne kadar birçok mevsim önce birbirimizi sahiplenmiş olsak da, bu kelime hiç bu kadar vaat dolu olmamıştı.

Daha fazla umut.

EPİLOG

Kurt ağaçların arasında eşini kovalıyor, gümüş kuyruğu karda her sıçrayışta sallanıyor. Şakacı bir şekilde kükrüyor, yüzünü ona dönüyor ve dört ayak üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor. Adam ona doğru koşarken ay gri kürkünün beyaz uçlarını aydınlatıyor. Bu sefer kız kaçmıyor. İkili karda yuvarlanıyor, birbirlerini ısıyor, yıldızların altında sokuluyor. Kışın bu ormana kimse girmez, bu da orayı Frost'ların sıçrayıp atlaması için mükemmel bir oyun alanı haline getirir.

Ölümsüz formunun yanı sıra bu forma da alışmaya çalışıyor ama eşi onun güzelliği karşısında büyülenmiş durumda. Hırlayarak onu boğazından yakalıyor, köpek dişleri kürkünü sıyrıyor. Kaçmadan önce yüzünü yalıyor ve peşinden gitme sırası ona geliyor.

Gökyüzü aydınlanırken, kurtlar ölümlülerin gözünden kaybolur ve Don görevlerine yönelirler. Haberci, ormandaki her ağaç kışın büyüsü altına girene kadar geçtiği her meşeyi parıldayan bir beyaza boyar. Buz sarkıtları dallardan sarkar, mağaraların ağızlarında parıldar ve çimlerin üzerine hafif bir beyaz tabaka serpilir.

Kurumuş bir ağaç gövdesinin arkasına saklanıp çömeliyor ve Onu.

Arkadaşı.

Çobanpüskülü çalılarının arasında dönüyor, buzdan narin telleri çalıların üzerine savuruyor.

sivri yapraklar. Zıplıyor, parmak uçlarında karın üzerinde süzülüyor, el sallıyor.

Kollarıyla rüzgârı öyle bir fırçalıyor ki, etrafındaki bitkileri sarsıyor.

Her zaman onun fırtınası.

Kahkahaları esintiyle birlikte çınlıyor, sabahın erken saatlerinde parkta gezinen aileler tarafından fark edilmiyor. Onun yakında olduğunu biliyor, onu hissetmemesi imkânsız. Göğsündeki eş işareti ılık ılık parlıyor.

Ağaçların arasından fırlayarak kızın ulaşamayacağı bir yere doğru atılıyor ve adam da onu takip ediyor, onu kollarının arasına almadan önce biraz ilerlemesini sağlıyor. Onu önce uzaklaştırıyor, sonra geri döndürüyor, parmak uçlarından kar taneleri uçuşuyor. Seyircisiz dans ediyorlar, adımlar konusunda endişelenmiyorlar ama tamamen senkronize oluyorlar - sanki ortak kalp atışları hiç kaybolmamış gibi. Tek gördükleri birbirleridir. Dünya sadece etraflarında gümüş ve beyazdan oluşan bir bulanıklık olarak var oluyor.

Kader, çıkıntısından eserini hayranlıkla seyrediyor. Gökkuşağıyla kaplı bir gölette dalgalanmalar, bazılarını kendisi harekete geçiriyor, bazılarını ise kontrolü dışında. Gümüşü taş, avucuyla karıştırırken renk girdaplarının altında beliriyor. Yol yıkanıp gitmiş ya da avuçlarının içinde ezilmiş olsa bile onları buraya getirebileceğini biliyordu. Ne kadar uğraştığını asla bilemeyecekler ama onları bir arada görmek için sadece mücadele ederek elde edilebilecek bir gururla dolduruyor. Dayanıklı.

Taşı yakalayarak havuzdan çıkarıyor ve dudaklarını ısırarak ayazın soğukluğunu hissederek ona bir öpücük konduruyor. Eteğinin cebine sokup diğerlerine çarpmasına izin veriyor.

Teraziye doğru yürürken kaşlarını çatıyor ve her bir köşeyi incelemek için daha da yaklaşıyor, son eklemeleriyle dengeyi bozabilecek herhangi bir çatlak olup olmadığını kontrol ediyor. Onay mührünü verdikten sonra elbisesinin içine uzanıp gümüşü taşı iki parmağının arasından çıkarıyor ve ona zengin bir doku veren, neredeyse fark edilmeyen tüylü işaretlere hayran kalıyor. Nefesini tutarak, taşı yavaşça sağ tarafa yerleştirirken parmaklarını üzerlerinde gezdiriyor, bu gerçekleşmeden önce taşın batacağını biliyor, diğer taraf yukarı kalkarken bir inç alçalıyor. Ve daha yükseğe.

Bu olmaz.

Neyse ki bir planı var. Teraziyi dengelemenin bir yolu. Cebinden üç taş çıkararak elinde döndürüyor ve birbirlerine sürtünmelerini dinliyor. Sol tarafa doğru dönerek, ayaklarının topları üzerinde yükselir ve her seferinde bir tane olmak üzere düz yüzeye yerleştirir. İlk önce

lavanta, sonra deniz köpüğü yeşili ve son olarak da altın. Birbiri ardına takırdıyorlar ve terazi yer değiştirirken inliyor.

Mükemmel.

Uyumlu eserini gören Fate'in göğsünde gurur çiçekleri açıyor. Jax Frost'a yardımı planladığından daha işgüzarca oldu, ancak birkaç ince ayarla her şey yakında dengelenecektir...

Baharla başlıyoruz.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER

Jax ve Jolie'nin hikâyesini nihayet dünyaya duyurmak beni çok mutlu ediyor. *Etched in Frost*'un nasıl ortaya çıktığına dair biraz arka plan paylaşayım dedim...

Rise of the Guardians'ın kara kara düşünen Jack Frost'undan önce, 1979 yapımı sevimli kil animasyon filmi *Jack Frost* vardı. Her kış tatil klasiklerini izlemeyi severek büyüdüm ve bu film benim için her zaman öne çıktı. Her ne kadar Jack Frost mutlu sona ulaşamadığı için beni ağlatsa da, nedense en sevdiğim filmdi.

Jax kendi büyülu karakteri olsa da, ilham kaynağı kendisinden önce gelen bu iki Jack'in yönlerinden ödünç alındı. Jack Frost'u yeniden canlandırmak istediğimi birkaç yıldır biliyordum ama bu fikirle bir şeyler yapmak için henüz çok erkendi.

Yaklaşık bir yıl önce arkadaşım Thea ile konuşuyordum. Dans ederek büyümekten bahsediyorduk.

Eğer okulda değilsen, beni muhtemelen stüdyoda prova yaparken ya da evde esnerken veya pratik yaparken bulabilirdiniz. Bu benim için soluduğum hava kadar gerekliydi. Üniversite boyunca dans etmeye devam ettim ve sonunda uzun süredir devam eden kalıcı bir kalça sakatlığı nedeniyle bıraktım (evet, Jolie'nin yaşadığı sakatlığın aynısı).

Thea hikayelerime bir dansçı yazıp yazmayacağımı sordu. O zamanlar yazıp yazmayacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Tamamen *Blaze Legacy* karanlık fantezi serimi bitirmeye odaklanmıştım. Sorun şu ki, yazarlık hayatımdaki bir dizi aksilik ve reddedilmeden sonra, hikayeyi yazmakta en çok zorlandığım dönemdi.

Büyük bir zihinsel bunalım içindeydim.

Ne kadar çok çalışırsam çalışayım, kaç kitap yayınlarsam yayınlayayım, ruhumun ne kadarını sayfalar arasına dökersem dökeyim, yaptığım hiçbir şeyin yeterli olmadığını hissediyordum.

Yaklaşık bir ay sonra, Aralık ayında, televizyonda bir dans gösterisi izliyordum ve aklıma iki şey geldi: bale ve Jack Frost. Jax ve Jolie'nin hikâyesini aklımdan çıkaramıyordum. *Etched in Frost* içimde bir iz bırakmıştı.

İlk başta tereddüt ettim çünkü ülke dışına taşınmaya hazırlanıyorduk. 2024'teki yayın programıma fazladan bir kitap ekleyip ekleyemeyeceğimi bilmiyordum. Neyse ki yanımda inanılmaz insanlar vardı. Soğuk ilham perimin peşinden gitmem ve anlatmak istediğim hikâyeyi yazmam için beni cesaretlendirdiler.

Bunu yaptığıma çok memnunum. *Etched in Frost*'u yazmak için harcadığım birkaç ay beni zihinsel çöküşümden çıkardı. Kendim için yazmam gereken bir hikâyeydi.

Bu aşk hakkında bir hikaye. Fedakarlık hakkında. Ama özünde, sadece başkaları tarafından değil, kendiniz tarafından da görülmekle ilgili bir hikâye.

Umarım bu hikaye size, göremediğiniz zamanlarda bile sahip olduğunuz etkiyi hatırlatır.

Eğer vaktiniz varsa Amazon ve Goodreads'e birkaç yıldız ve yorum bırakın, sadece birkaç kelime bile büyük bir fark yaratır! *Etched in Frost*'u seveceğini düşündüğünüz herkesle paylaşın. Diğer okuyucuların bağımsız yazarları ve eserlerini bulmasının yolu sizsiniz.

L.R. FRIEDMAN TARAFINDAN DA

Blaze Mirası

Blaze Legacy, ejderhalar, şekil değiştirenler, lezzetli bir gerilim ve seriyle birlikte gelişen baharatlarla dolu, yavaş yavaş yanan, düşmanlardan aşıklara bir romantizm.

İniş Ölçeği

Pitch: Köken Hikayesi Novella

Ascend

Sonb

ahar

Yük

selişi

Göksel Cennet

Celestial Haven düeti, Kuzeybatı Pasifik fonunda geçen bir MMF+ cadı neden romantizmi seçer? Doğum sonrası bir başrol ve 35 yaş üstü bir oyuncu kadrosuna sahip. Gotik romantizm arayan okurlar için Umutsuz Ev Kadınları, biraz baharat ve bir tutam gizemle Pratik Sihir titreşimleriyle buluşuyor.

Çamlardaki Kötülük

Büyülenmişlerle Gece

Yarısı

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, benim dünyalarım kaçmak için zaman ayıran tüm okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Etched in Frost hakkında paylaşımında bulunan ve bu hikayenin heyecanını artırmaya yardımcı olan herkese - sonunda Jax ve Jolie'yi sizinle paylaşabilmek benim için çok önemli.

Thea - Bu hikaye sensiz var olamazdı. Beni ve bu karakterleri gördüğünüz ve güzel cosplaylerinizle onlara ve bana hayat verdiğiniz için teşekkür ederim.

Emmerson - Dostluğunuz her zaman en değer verdiğim şey olacak ama son derece zor bir sezonda Jax ve Jolie'nin hikâyesini anlatmak için ihtiyacım olan can simidi sizdiniz. Zihnimden dökülen kelimeleri okuduğun ve onları anlamlandırmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Anne - Eski claymation filmlerine ve Jack Frost'a olan sevgim senin sayende. Sahip olduğum dans sevgisi, tutkuma harcadığın onca zaman ve para sayesinde. Ne kadar dağınık olursa olsun kelimelerimi okuduğun ve hikayelerimi anlatmam için beni her zaman cesaretlendirdiğin için teşekkürler. Sen tek kelimeyle en iyisisin.

Chinah - Bu hikâyeye her zamanki sihirli dokunuşunu getirdiğin için teşekkür ederim. Kitap bebeklerimi sana emanet edebilmek ve sana tamamen güvenmek çok anlamlı. Sekiz kitap bitti ve daha fazlası gelecek - buraya gelmek için son teslim tarihlerinin saldırısından geçmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Dostluğunuz, desteğiniz ve moral konuşmalarınız beni tahmin edemeyeceğiniz kadar çok kez kurtardı.

Angelique - Tüm bu kitaplar üzerinde seninle birlikte çalışmayı çok sevdim. Böylesine inanılmaz bir danışma kurulu ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Sonunda Jack Frost'umuza hak ettiği HEA'yı verdik!

Fedy - Beta okuduğunuzdaki mesajlarınız kesinlikle günümü güzelleştirdi. Bu karakterleri sevdiğin ve ilk sözlerimi okuduğun için teşekkür ederim. İnanılmazsınız.

Kaitlin - Sanki en başından beri buradasın ve arkadaşlığımız için çok minnettarım. Bu hikayeleri paylaştığın, tüm bu kitapları yazarken beni desteklediğin ve ülke dışına taşındığım için teşekkür ederim.

Sam - İsteyebileceğim en iyi asistan. İşleri koordine etmeme ve organize olmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim, böylece taşınmaya ve taşınmaya odaklanabildim.

bu hikayeler bu yıl yazıldı. Sonunda yüz yüze kucaklaşabildiğimiz için çok mutluyum ve daha fazla kilometre taşını kutlamak için sabırsızlanıyorum!

Savanna - Beta okumalarına her zaman çok güzel bir bakış açısı getiriyorsunuz. Etched in Frost'un parlamasına yardımcı olmak için sanatsal parlaklığınızı ödünç verdiğiniz için teşekkür ederiz.

Sydney - Bu hikâyeyi ortaya çıkarmak için çalışırken gösterdiğiniz dostluk ve destek için teşekkür ederim. Bu yıl başardığın her şey için seninle gurur duyuyorum.

Vanessa - Arkadaşlığımız benim için çok şey ifade ediyor. Bunu ilk aşamalarda okuduğun, geri bildirimin, benimle beyin fırtınası yaptığın ve başından beri yıllar boyunca bana verdiğin tüm destek için teşekkür ederim. Sen harikasin.

Sarah, Ashton ve Aubrey - Bu hikâyeyi yazmak için kendime izin vermeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Jax ve Jolie'nin hikayesini anlatabilmek için yayın programımı yeniden düzenlemem büyük ölçüde sizin ve desteğiniz sayesinde oldu. Sizi seviyorum!

Ve son olarak, hayallerimi her zaman desteklediği ve beni her mevsim sevdiği için kocama teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Yazar L.R. Friedman, büyölü dünyaların romantizmine dalarken bir fincan kahveyle kıvrılmayı seviyor.

Halen kocası ve üç çocuğuyla birlikte Virginia'da yaşamaktadır.

Yazmadığı zamanlarda onu taco, bitter çikolata ve ara sıra bir bardak viskinin tadını çıkarırken bulabilirsiniz.

Dolabında gizli bir diyar bulmaya çalışarak büyüyen kız, hikayeleri aracılığıyla okuyucuları güzel, seksi, karanlık ve büyüleyici yerlere götürmeyi umuyor.

Gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler için lütfen <http://www.lrfriedman.com> adresini ziyaret edin ve bültenine kaydolun ya da Facebook'taki [Books & Brews with L.R. Friedman](#) grubuna katılın.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

